

Giới thiệu Hậu Duệ Quý Tộc

Tương phản với màu trắng xóa của tuyết là màu đỏ của máu tươi. Từng giọt máu chảy dọc theo lưỡi dao găm nhỏ xuống nền tuyết dày dưới đất. Bước đi trong đêm tối, có một cô bé chừng 10 tuổi đang mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh. Làn da vốn trắng mịn của cô giờ trở nên tím tái vì gió lạnh. Giống như con búp bê tội nghiệp bị yếm bùa, cô lê đôi chân trần trên tuyết, đôi mắt vô hồn hướng về phía trước. Hai tay buông thõng, nét mặt tĩnh lặng, không một tia cảm xúc. Tuyết vẫn rơi ngày một nhiều, máu trên lưỡi dao vẫn cứ nhỏ xuống đất. Những bi kịch từ đó bắt đầu, với tuyết trắng, đêm đen và máu...

“Từ bây giờ, đây là chỗ của mày.”

Gã đàn ông thô lỗ đẩy cô vào trong căn hầm. Xung quanh tối om, chỉ có duy nhất một tia sáng mỏng lọt vào phòng qua khe hở của ô cửa sổ sắt đóng kín. Căn phòng mang mùi ẩm thấp của thời gian và vô cùng lạnh lẽo. Gã đàn ông đi ra ngoài, cánh cửa ra vào cũng nặng nề khép lại. Cô nghe thấy tiếng khóa cửa lạch xạch. Khẽ thở dài, cô ngồi xuống đất, đôi mắt đen láy hướng về phía tia sáng duy nhất lọt vào phòng, trầm lặng. Chỉ có mái tóc đỏ rực là nổi bật giữa đêm tối.

Truyện teen Hậu Duệ Quý Tộc hứa hẹn mang đến những giây phút thú vị, đầy kịch tính. Mang đến một tựa truyện tình cảm nhẹ nhàng đầy xúc động.

Mời bạn đọc chiêu mộ truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chap 1:

London, năm 2006...

Tương phản với màu trắng xóa của tuyết là màu đỏ của máu tươi. Từng giọt máu chảy dọc theo lưỡi dao găm nhỏ xuống nền tuyết dày dưới đất. Bước đi trong đêm tối, có một cô bé chừng 10 tuổi đang mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh. Làn da vốn trắng mịn của cô giờ trở nên tím tái vì gió lạnh. Giống như con búp bê tội nghiệp bị yếm bùa, cô lê đôi chân trần trên tuyết, đôi mắt vô hồn hướng về phía trước. Hai tay buông thõng, nét mặt tĩnh lặng, không một tia cảm xúc. Tuyết vẫn rơi ngày một nhiều, máu trên lưỡi dao vẫn cứ nhỏ xuống đất. Những bi kịch từ đó bắt đầu, với tuyết trắng, đêm đen và máu...

“Từ bây giờ, đây là chỗ của mày.”

Gã đàn ông thô lỗ đẩy cô vào trong căn hầm. Xung quanh tối om, chỉ có duy nhất một tia sáng mỏng lọt vào phòng qua khe hở của ô cửa sổ sắt đóng kín. Căn phòng mang mùi ẩm thấp của thời gian và vô cùng lạnh lẽo. Gã đàn ông đi ra ngoài, cánh cửa ra vào cũng nặng nề khép lại. Cô nghe thấy tiếng khóa cửa lạch xạch. Khẽ thở dài, cô ngồi xuống đất, đôi mắt đen láy hướng về phía tia sáng duy nhất lọt vào phòng, trầm lặng. Chỉ có mái tóc đỏ rực là nổi bật giữa đêm tối.

Ngày thứ nhất:

Cô thức dậy sau một đêm nằm dưới nền đất lạnh. Cảm giác ngủ thiếp đi vì mệt với cái lạnh bua vây xung quanh thật không dễ chịu gì. Tiếng mở cửa vang lên, gã đàn ông cao lớn bước vào căn phòng. Gã đặt trước mặt cô một chiếc đĩa sứ mẻ, cấu bẩn mà người ta chỉ dùng để đựng thức ăn cho súc vật. Trong chiếc đĩa đó là một hỗn hợp những thứ thừa thãi được trộn lại với nhau, bốc ra thứ mùi khó ngửi. Gã lạnh giọng nói:

“Ăn đi, đây là thức ăn của mày.”

Nói xong gã cầm đĩa thức ăn dí sát mũi cô. Khi khứu giác vừa được kích thích và tiếp nhận cái mùi đó, cô đưa tay lên bịt miệng để không nôn hết những gì đang chứa trong bụng. Thật kinh tởm! Cái mùi đó, thật khiến người ta sợ hãi.

“Sao? Không ăn được à? Mày muốn trả thù tao lắm đúng không? Muốn thế mà cái thứ này cũng không thể ăn được sao?”

Gã nhìn cô, nở nụ cười châm chọc, gương mặt chìm trong bóng tối không thể nhìn rõ, chỉ có đôi mắt xé rách ánh lên tia nhìn khinh bỉ là lóe sáng. Cô trừng mắt nhìn gã, hai bàn tay nắm chặt run lên dữ dội. Và rồi, cô cúi xuống, vục đầu vào đĩa thức ăn mà ăn từng miếng một. Đúng vậy, cô muốn trả thù. Muốn vậy, cô phải sống. Sau này, cô sẽ phải đối mặt với những thứ kinh khủng hơn nhiều, nên từ giờ phải học quen với những thứ đơn giản thế này. Gã đàn ông nhìn cô cười phá lên. Đặc ý nói một câu:

“Tốt!”

Đợi cô ăn xong, gã cầm chiếc đĩa và ra khỏi phòng. Ngay lập tức, cô gập bụng và nôn ra hết những gì mình mới ăn.

Ngày thứ hai:

Hôm nay, vẫn là món ăn kinh khủng đó, nhưng cô đã không còn nôn nữa ra. Tuy nhiên, cái mùi vị kinh khủng của nó lại đeo bám cô đến tận chiều tối. Khi ánh sáng từ khe cửa duy nhất yếu dần rồi tắt hẳn, gã đàn ông lại đi xuống căn hầm, và lần này, gã dẫn theo một cậu bé. Cậu bé có mái tóc màu đen tuyền, đôi mắt màu xanh thẩm đẹp tĩnh lặng. Khuôn mặt dù còn non nớt nhưng đã mang nét đẹp hoàn mỹ cùng phong thái sang trọng, quý tộc. Cậu chậm rãi bước vào phòng, không hề có một chút biểu cảm sợ hãi nào. Gã đàn ông mạnh tay xô cậu ngã xuống gần chỗ cô. Gã nói bằng giọng ồm ồm:

“Giờ chúng mày sẽ có tên. Con kia, mày là Red, còn thằng này, mày là Black.”

Gã chỉ vào mặt từng đứa mà quát tướng lên. Hai đứa trẻ chỉ im lặng, không phản kháng, không đáp lại. Cái tên của chúng, cũng giống như cuộc đời của chúng sau này. Tẻ nhạt, mờ mịt, chỉ là một gam màu đơn sắc. Nói xong, gã bỏ lên trên, không quên khóa phòng cẩn thận. Khi tiếng bước chân nhỏ dần, Red mới bò đến gần chỗ Black, cười tươi nói:

“Minh làm bạn nhé?”

Đã mấy hôm nay rồi, cô không mở miệng nói chuyện câu nào, dĩ nhiên cô cũng không cười. Cậu bé vẫn không nhìn cô, chỉ hờ hững đáp:

“Ừ.”

Vậy là trong căn hầm tối tăm ấy, đã có thêm một người. Dù nó vẫn lạnh lẽo như trước nhưng giờ đã có thêm hơi ấm của tình bạn hiện hữu.

Ngày thứ ba:

Khi hai đứa trẻ đang làm quen, nói với nhau những câu ngập ngừng, đứt quãng nhưng chân thành thì đột nhiên gã đàn ông bước vào. Gã nhìn hai đứa trẻ như muốn ăn tươi nuốt sống chúng. Rồi không nói không rằng, gã rút từ thắt lưng một chiếc roi da dài chừng hơn một mét. Thế rồi, gã vung cây roi lên cao và vụt mạnh xuống người hai đứa trẻ, miệng liên tục hét lên:

“Tình cảm à? Làm quen à? Những cái đó chỉ dẫn đến cái chết!”

Những cái vụt cứ liên tục giáng xuống cơ thể gầy gò của hai đứa trẻ. Cuộc sống của chúng kể từ ngày hôm đó giống như một bức tranh địa ngục. Chỉ có màu đỏ của máu, màu đen của đêm, những tiếng kêu la thảm thiết, và những bữa ăn không dành cho con người.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tuyệt Đổ:

“Cậu bỏ đi vì sự sợ hãi, cô ở lại với những nỗi đau. Cậu biết mình sai, nhưng cậu vẫn đi mà không một lần ngoảnh lại.”

2 năm sau:

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã hai năm trôi, hai đứa trẻ bị giam trong ngục tối. Bây giờ, chúng đã quen dần với những bữa cơm kinh tởm cùng những trận đòn roi. Dù sống trong hoàn cảnh như vậy, nhưng giống như cây xương rồng vươn lên từ đất cát khô cằn, tình bạn của chúng vẫn nhen lên và nở những bông hoa tuyệt đẹp giữa nơi tối tăm, mục nát.

Gã đàn ông đặt đĩa thức ăn trước mặt hai đứa trẻ, những thứ thừa thãi trong đó cũng chẳng khá khẩm hơn mọi khi là bao. Nhưng hôm nay Black hầu như không ăn chút nào, cả ngày cậu chỉ nằm bẹp một chỗ và nhắm nghiền mắt. Đêm hôm qua, có lẽ là do thời tiết chuyển mùa nên cậu bị sốt, toàn thân nóng bừng bừng như lửa đốt.

Gã đàn ông thấy cậu không ăn thì nhếch mép cười, lê thân hình béo ục ịch đến cạnh cậu. Black nghe thấy tiếng động nhưng cũng không buồn mở mắt nhìn. “Mày lại mang cái tính cách kén cá chọn canh của lũ cậu ấm ra đây sao thằng ranh?”

Gã đàn ông nắm lấy cằm cậu mà bóp mạnh, đôi mắt của gã mở trừng trừng nhìn cậu như muốn giết chết cậu ngay tức khắc. Black cảm nhận khuôn mặt mình như sắp vỡ ra bởi lực từ bàn tay gã. Cậu quay phắt đầu đi, tránh bàn tay thô bạo của gã, đồng thời nhìn hẩn bằng ánh mắt kinh tởm. Cậu buông một câu:

“Cút ra. Đừng chạm vào tôi, kính tởm.”

Gã đàn ông bị bất ngờ bởi thái độ của cậu. Nhưng chỉ chưa đầy 30s sau, gã đã quay trở về bộ dạng hung hăng thường ngày. Đôi mắt gã vẫn tia máu, gã nhào đến nắm lấy tóc cậu mà giật ngược lên để khuôn mặt cậu đối diện với gương mặt gã. Gã gào lên như con thú bị thương:

“Thằng ranh, ai cho phép mày nhìn tao với ánh mắt kính tởm đó?”

Black vẫn dùng ánh mắt lý lợm nhìn gã, không hề có ý định trốn tránh hay quay đi.

Ánh mắt cậu đã khiêu khích gã đàn ông, khiến con giận của gã lên tới đỉnh điểm. Không nói không rằng, hắn đưa tay lên cao. Đòn toàn bộ sức vào đầu ngón tay trở và....

“Phập!!!!!!”

“Á!!!!!!” Hai tiếng động ấy vang lên cùng một lúc, Red ngồi bên cạnh nãy giờ đứng đơ ra vì kinh ngạc. Cô đau đón nhìn một bên mắt trái của Black đầm đìa máu. Gã đàn ông đó, hắn vừa làm một việc độc ác đến ghê người. Gã đã thẳng tay chọc mù một bên mắt của Black mà không cần suy nghĩ hay do dự dù chỉ một chút. Đường như vẫn còn chưa hả hê với việc làm tàn độc của mình, gã rút từ thắt lưng một chiếc roi da, nhắm thẳng người Black định đánh. Nhưng đúng lúc đó, Red lao đến, hét lên:

“Không được đánh cậu ấy!!!”

Thoắt cái, cô đã đứng chắn trước mặt gã đàn ông, ngăn cách giữa gã và Black. Gã đàn ông nhếch môi nhìn cô, nói bằng giọng nhờ nhờ:

“Mày định chịu thay cho nó?”

Red vẫn nhìn lão, không hề di chuyển, cũng không trả lời. Gã đàn ông lại nhếch môi cười, giọng trầm xuống, lạnh băng:

“Vậy tao cho mày toại nguyện.”

Vậy là những trận đòn roi cứ thế trút xuống cơ thể Red. Ngoài mặt ra, chỗ nào trên cơ thể cũng bị roi quất vào. Vừa đánh, gã đàn ông vừa luôn miệng chửi rủa. Nhưng lạ kì là không có một tiếng khóc hay một tiếng cầu xin nào được thoát ra. Sự lý lợm của cô khiến gã càng lên cơn điên, càng đánh mạnh.

Black nằm một bên nhìn thấy cảnh đó, nhưng không cách nào ngăn cản. Mấy lần cậu đưa tay về phía cô, nhưng rồi lại quá mệt mỏi mà buông thõng xuống. Gã đàn ông cứ đánh như vậy, cho đến khi gã thở hổn hển vì mệt thì chiếc roi mới thôi không vụt trong không khí. Gã hăm hè nhìn hai đứa nhỏ rồi bỏ lên trên. Một lát sau thì có một bạch bông băng cùng thuốc sát trùng được ném xuống.

Red cố gắng cầm túi bông băng lết đến chỗ Black. Sau trận đánh vừa rồi, chân cô đã không còn đi được nữa. Cố gắng dần cơn đau xuống, cô mỉm cười nhìn Black, nói nhẹ:

“Đỡ tởm băng cho cậu.”

Vì quá mệt, Black không còn sức để trả lời, cậu chỉ im lặng, nằm thờ đều đều. Nhưng đột nhiên, đôi mắt đang mơ màng của cậu mở lớn, hình như cậu nhìn thấy cái gì đó. Loạng choạng đi về phía chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng, cậu đưa tay ra, hứng những bông tuyết trắng tinh khôi hiếm hoi lọt vào phòng qua khe cửa hẹp. Cậu mỉm cười quay về phía Red, một bên mắt màu trà không bị thương ánh lên niềm vui thích khôn cùng. Red cũng cười tươi rói, nói như reo lên:

“Là tuyết đầu mùa đấy!”

Black gật đầu nhìn những bông tuyết nằm trong lòng bàn tay. Đáng lý chúng phải có màu trắng, nhưng lúc này đã bị máu từ mắt cậu rơi xuống nhuộm đỏ. Cậu nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Red, nói bằng giọng nhẹ nhàng ảm áp vô cùng. Lời nói của cậu khi ấy, dường như không phải xuất phát từ miệng, mà là lời nói vọng lại từ sâu thẳm tâm hồn:

“Ừ. Là tuyết đầu mùa. Sau này, nếu cậu nhìn thấy tuyết, thì hãy nhớ đến tớ, vì lúc đó, tớ cũng đang nhớ tới cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chap 3:

Trời nhá nhem tối, hai đứa trẻ đã ngủ thiếp đi bao lâu, chúng cũng không rõ. Chỉ đến khi gã đàn ông mang thức ăn xuống hầm, chúng mới tỉnh dậy. Hay

nói đúng hơn, chỉ có mình Red là thức dậy, còn Black vẫn nằm mê man. Gã đàn ông liếc xéo hai đứa trẻ bằng ánh mắt sắc lẹm rồi bỏ lên trên ngay tức khắc. Hôm nay gã không ở lại để đợi hai đứa trẻ ăn xong.

Red bò đến chỗ hai đĩa thức ăn. Cô khẽ thở dài, cảm chúng và trở về phía Black đang nằm. Cô khẽ lay người để gọi cậu dậy. Khi bàn tay vừa chạm vào người cậu, cô hoảng hốt khi nhận ra cơ thể cậu đang nóng bừng bừng. Trên khuôn mặt trắng hồng, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy rùng rùng, tóc hai bên thái dương cũng ướt nhẹp, dính chặt vào làn da trắng bóc. Cậu nhắm nghiền hai mắt, hàng lông mày nhíu chặt. Red vội vã đặt tay lên trán cậu. Cậu ấy sốt cao quá! Có lẽ do trước đó bị sốt mà chưa khỏi hẳn, giờ lại thêm vết thương mới nên bệnh tình càng nặng. Cô bắt đầu nhận thấy cơ thể cậu có dấu hiệu co giật nhẹ. Cô lay cậu thêm một lần nữa, miệng không ngừng gọi tên cậu.

Cuối cùng, Black cũng mở mắt một cách khó nhọc. Cậu chớp mấy môi định nói gì đó, nhưng lại không thể cất nên lời. Red áp bàn tay mát lạnh lên trán cậu, mong muốn có thể giảm bớt phần nào cái nóng đang hành hạ cậu, nhưng vẫn vô ích, dấu hiệu co giật trên cơ thể cậu ngày một tăng. Cô hoảng sợ đến suýt nữa thì bật khóc. Chợt nhớ rằng từ tối hôm qua đến giờ cậu chưa ăn cái gì, cô đưa đĩa thức ăn đến trước mặt cậu, nói:

“Black, cậu mau dậy ăn cái gì đó đi.” Black không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu rồi lại tiếp tục nhắm mắt.

Red đi đến gần cậu hơn nữa, lại tiếp tục nói bằng giọng tha thiết:

“Cậu phải ăn. Chúng ta cần phải sống. Sống để thoát ra khỏi nơi này. Chúng ta cần phải trả thù.”

Cô nhìn Black bằng ánh mắt cương quyết. Mặc dù nói vậy, nhưng cô biết rằng, rất khó để thoát ra khỏi chỗ này. Cơ hội đó, gần như là bằng không.

Khi nghe Red nhắc đến hai từ “trả thù”, trong lòng cậu trào dâng một cảm xúc mãnh liệt. Đúng vậy, cậu cần phải trả thù. Trả thù những kẻ đã khiến cậu trở nên thế này. Cậu sẽ không tha thứ, vĩnh viễn không tha thứ. Như có một động lực vô hình nào đó tác động, Black ngồi dậy, cầm lấy đĩa thức ăn và bắt đầu ăn. Sau khi nuốt trôi cái hỗn hợp kinh tởm kia, cả hai lại ngủ thiếp đi. Đến đêm hôm đó, chúng bị đánh thức bởi những tiếng kêu la thảm thiết, cùng ánh lửa cháy bập bùng trong đêm tối.

Black đã hạ sốt phần nào. Dù vẫn còn rất mệt mỏi và một bên mắt vẫn còn đau, nhưng cậu đã tỉnh táo chứ không còn mê man bất tỉnh nữa. Cả cậu và Red đều bị tiếng người la hét bên ngoài đánh thức. Có cả ánh lửa đỏ rực hắt vào căn hầm. Red hoảng sợ hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Black lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết. Hai đứa trẻ chậm rãi đi về phía cửa để nghe ngóng tình hình. Khi chân chúng vừa chạm vào những song sắt của cánh cửa thì có một vật gì đó lao đến. Không, nói chính xác hơn là lăn đến. Là một người đàn ông, khoảng hơn ba mươi. Có điều, ông ta đã chết, với một viên đạn găm vào trán. Red hoảng sợ lùi lại, đưa tay lên ôm miệng, sợ hãi không nói nên lời. Còn Black bình tĩnh đưa tay ra ngoài song sắt, cậu giật mạnh khẩu súng trong tay của người đàn ông xấu số kia. Hít một hơi thật sâu, cậu quay sang nhìn Red:

“Chúng ta có thể ra ngoài.”

Cô mở tròn mắt nhìn cậu, lắp bắp:

“Cậu dùng súng rồi sao?”

Black lắc đầu, căng thẳng đáp:

“Chưa dùng, nhưng tớ từng bắn súng đồ chơi, dù sao cứ liều một phen. Nếu như không nhầm, trong TV, người ta hay kéo cái này rồi bóp vào chỗ này...”

“Đoàng!!!!!!”

Cậu còn chưa nói xong thì tiếng súng đã phát ra, lẫn vào âm thanh ồn ào bên ngoài. Cả hai cùng trợn tròn mắt, vừa ngạc nhiên, vừa kinh hãi. Black gạt đầu, hướng họng súng về phía chiếc dây xích dùng để khóa cửa, khề nòi:

“Có vẻ như đúng rồi.”

Liền sau đó, cậu bắn hàng loạt vào dây xích cho đến khi hết đạn. Ở khoảng cách rất gần, nhưng đạn vẫn bị trượt đi một viên vì cậu chưa có kinh nghiệm. Chiếc dây xích đứt và rơi xuống đất. Cả hai đứa trẻ mừng rỡ khôn xiết. Chúng sắp thoát ra khỏi nơi này. Chúng sắp được nhìn thấy ánh sáng mà lâu nay chúng không được thấy. Black quay sang bảo Red:

“Chân cậu không thể đi, cứ ở đây, để tớ lên trên xem thế nào đã.”

Nói xong, cậu chạy nhanh lên cầu thang dẫn khỏi căn hầm. Mọi thứ bắt đầu hiện ra. Cậu bàng hoàng. Căn hầm vốn nằm dưới một ngôi biệt thự cổ khá lớn. Lúc này, cậu đang đứng ở phòng khách. Những điều cậu thấy khi đó, có lẽ cả đời này cậu cũng không thể quên. La liệt khắp phòng là các xác chết, máu bắn lên tường và lênh láng cả sàn nhà. Những đồ làm bằng gỗ trong ngôi nhà đang bốc cháy, chẳng mấy chốc sẽ lan ra và thiêu rụi cả căn biệt thự. Cậu nhìn thấy thi thể của gã đàn ông vẫn hành hạ cậu và Red. Gã nằm một chỗ, hai mắt trợn ngược, chết vì viên đạn ghim vào trán.

Một đám người lạ mặt mặc áo đen, tay lăm le cầm súng đứng giữa nhà. Một tên trong số họ lên tiếng, giọng nói kì quái bị bóp méo bởi khí He-li:

“Tìm khắp căn nhà, thấy ai còn sót lại thì giết hết.”

Cả bọn đồng thanh dạ vâng rồi bắt đầu tóa đi khắp các căn phòng, phòng khách giờ đã trống trơn. Black hoảng sợ tột độ khi thấy một tên đang đi về phía mình. Cậu nín thở, từ từ lùi về phía sau. Khi đã khuất tầm mắt tên kia, cậu chạy nhanh về lối đi xuống căn hầm. Nhưng đến khi đứng trước bậc thang cuối cùng của lối đi, cậu lại lưỡng lự. Nếu như bây giờ cậu không đi, bọn áo đen kia hoặc là sẽ tìm thấy cậu và giết chết, hoặc là sẽ tụ tập lại phòng khách, sẽ không có cách nào thoát ra ngoài, cậu cũng sẽ chết trong biển lửa. Giả dụ đợi đến khi bọn chúng bỏ đi, thì rất có thể lúc đó cả ngôi nhà đã cháy rụi và không còn lối ra.

Cậu nhìn về phía Red đang ngồi bệt gần cửa hầm. Cô vẫn không thể đi sau trận đánh lúc sáng, sẽ rất khó để cô có thể thoát ra ngoài mà không có sự giúp đỡ của người khác. Nếu muốn đưa cô ra ngoài, chỉ còn cách công hoặc bẻ ra.

Hai bàn tay Black nắm chặt, đôi đồng tử mở lớn. Cậu đang lưỡng lự, xem quyết định nên đi một mình hay đi cùng Red ra ngoài. Như đọc được ánh mắt cậu, Red lắc đầu, ý muốn bảo cậu đừng rời đi một mình. Cậu đứng như vậy khoảng 30s, cho đến khi tiếng quát tháo khiến cậu sực tỉnh:

“Tìm lại tầng trên một lần nữa rồi xuống căn hầm. Mau lên! Lửa sắp thiêu rụi cả lối đi rồi! Nếu không nhanh sẽ không ra được đâu!”

Những vòng xoáy trong đôi mắt xanh thẳm của cậu chuyển động dữ dội. Điều đó thể hiện rằng cậu đang rất phân vân. Tiếng mấy tên sát thủ gọi nhau vang lên như thúc giục cậu. Cuối cùng, cậu nhắm chặt mắt rồi quay người, chạy thẳng lên trên.

Red khóc nức lên, liên tục gọi cậu quay trở lại:

“Black, xin cậu đấy! Đừng đi! Đừng bỏ tớ lại một mình! Black!!!!!!”

Tiếng gọi càng về sau lại càng ngân lên tha thiết. Nhưng tất cả đều là vô ích. Cậu ấy, vẫn một mạch quay đi mà không một lần nhìn lại. Con người, cuối cùng vẫn là sinh vật ích kỷ, sẵn sàng bỏ rơi người đồng hành với mình trong những năm tháng khó khăn nhất để mang lại tự do cho riêng mình. Cũng chỉ trách cô quá khờ, đặt niềm tin thật nhiều, nhưng nhận lại chẳng được bao nhiêu.

Black vẫn cứ chạy đi. Trên đường, cậu vấp phải những thi thể trên sàn, ngã mấy lần nhưng cậu lại đứng lên và đi tiếp. Cậu biết mình sai, nhưng cậu không thể làm khác. Cậu quá hèn nhát, cậu quá sợ hãi nơi này. Ngày hôm đó, cậu ra đi vì sự sợ hãi, cô ở lại cùng những nỗi đau. Nếu như cậu chịu một lần quay đầu nhìn lại, cậu sẽ nhận ra cô đang cười, dù nước mắt đã tràn ngập khóe mi. Lửa vẫn cháy hừng hực trong niềm ai oán tui hờn. Ngoài trời, tuyết vẫn rơi rơi. Lời nói của cậu hôm nào, lại như vang vọng trong biển lửa:

“Mỗi khi nhìn thấy tuyết, hãy nghĩ đến tớ. Vì lúc đó, tớ cũng đang nhớ đến cậu.”

Bi kịch chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chap 4:

4 năm sau:

Một ngày mới tại thành phố London hoa lệ lại bắt đầu. Hôm nay thời tiết rất dễ chịu, nắng không quá gắt mà vô cùng nhẹ nhàng, ấm áp. Mọi chuyển động trên đường phố cũng trở nên vội vàng, hối hả hơn. Cách London chỉ vài bước chân, tại vùng ngoại ô thành phố, có một tòa lâu đài đồ sộ cũng đang hòa mình vào nhịp sống hối hả ngoài kia. Hôm nay, tại dinh thự gia tộc Shadow sẽ diễn ra nghi thức chào đón chủ nhân mới, cũng là con trai của cô bá tước* Charles và trưởng công chúa Rachel- Vic Shadow. Chàng trai trẻ mất tích cách đây 8 năm đột nhiên trở lại gây cho mọi người không biết bao nhiêu nghi hoặc.

Thời khắc quan trọng đã đến, tiếng nhạc du dương vang lên, một đoàn người từ ngoài tiến vào khách sảnh. Đi giữa đoàn người ấy là một chàng trai trẻ, gương mặt đẹp hoàn mỹ. Vóc người có hơi gầy nhưng từ cơ thể cậu lại toát ra khí chất cao quý khiến người khác không thể coi thường. Mái tóc đen tuyền, có phần tóc mái bên trái hơi dài, che kín cả một bên mắt. Điều đó lại khiến cậu càng trở nên bí ẩn, cũng như càng tăng thêm phần lạnh lùng tỏa ra từ cơ thể cậu. Đôi mắt màu xanh thẳm nhìn thẳng, không chút lay động. Là màu xanh của bầu trời, mà cũng là màu xanh của băng giá. Đôi mắt đó, mang cả sự sâu thẳm của vực sâu, bao la của bầu trời và cả cái lạnh lẽo của băng tuyết. Tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên.

“Ngài ấy trở về thật rồi. Đúng là ngài ấy rồi!!!!”

“Sau bao nhiêu năm, khí chất cao quý của ngài ấy vẫn không hề thay đổi.”

Có vài quý bà còn luôn miệng cảm thán:

“Ôi trời! Ngài ấy lớn lên thật ra đáng một quý ông. Ta thật muốn gả con gái mình cho ngài.”

Thế nhưng, bên cạnh những lời cảm thán trầm trồ, cũng không thiếu những ánh mắt nghi hoặc.

“Ai mà biết được chứ? Đi bao nhiêu năm vậy đột nhiên trở về. Có khi lại là một tên ăn mày thấp kém nào đó vì ham tiền ham của mà mạo danh thì sao?”

Những ý kiến trái chiều liên tục được đưa ra. Đồng tình có, phản đối cũng có. Chỉ đến khi cậu đã bước lên bục cao, tiếng rì rầm mới thưa dần rồi tắt hẳn. Quản gia Edward- từng là người thân cận bên cạnh cố bá tước Charles đã đứng đó đợi cậu từ rất lâu. Khi thấy cậu đi đến, ông cẩn thận lấy chiếc nhẫn bạc có mặt đá màu xanh thẳm khỏi chiếc hộp kính. Bước đến gần cậu, ông cung kính cúi đầu, cất giọng ôn tồn:

“Con trai của cố bá tước Charles Shadow và công chúa Rachel- Vic Shadow, sau hai năm mất tích, ngài đã trở lại nhưng lại mang trên mình những vết thương vô cùng nghiêm trọng. Sau một khoảng thời gian dài chữa trị, ngài cuối cùng đã bình phục hoàn toàn, đồng thời trong quãng thời gian chữa trị đó, ngài cũng đã được trang bị kỹ năng hoàn hảo để trở thành người kế nhiệm tước vị bá tước của cha mình, cũng là người đứng đầu gia tộc Shadow. Đến nay, khi ngài đã sẵn sàng, tôi xin trao lại chiếc nhẫn thừa kế gia tộc cho ngài dưới con mắt của hàng ngàn người chứng kiến. Từ nay, ngài sẽ chính thức trở thành người đứng đầu gia tộc Shadow, đồng thời tên của ngài trong gia phả hoàng gia sẽ xếp thứ hai trong danh sách thừa kế ngài vàng. Xin ngài tiếp nhận.”

Nói xong, quản gia Edward cúi xuống, lồng chiếc nhẫn bạc vào ngón cái của cậu. Mặt đá của chiếc nhẫn vẫn tỏa ra ánh sáng màu xanh diệu kỳ mặc cho đã trải qua mấy chục đời chủ nhân của gia tộc. Vic ngắm nhìn chiếc nhẫn chăm chú, màu xanh thẳm của đôi mắt cậu tương đồng với màu xanh của viên đá. Cậu thấy gương mặt của mình phản chiếu lên viên đá. Khuôn mặt tĩnh lặng, cô đọng, lạnh lẽo như có một tầng băng tuyết bao phủ.

Bên dưới khán đài, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy. Vậy là cậu chủ của gia tộc Shadow đã trở về, chủ nhân của gia tộc khét tiếng nhất Anh Quốc đã trở về. Cậu mới chỉ 18 tuổi, liệu có thể dẫn dắt gia tộc của mình như những gì cha cậu đã từng làm? Trong lòng mỗi người đến dự tiệc đều đầy rẫy những thắc mắc, nhưng dĩ nhiên không ai đại dốt gì mà nói ra. Mọi người đều ôm những thắc mắc đó để hòa mình vào bữa tiệc lớn có một không hai trong giới quý tộc.

Đến khoảng chiều tối, bữa tiệc kết thúc, mọi người đều ra về hết. Đám gia nhân trong nhà dọn dẹp mọi thứ còn sót lại, còn vị hoàng tử của chúng ta đã trở về phòng nghỉ từ khi bữa tiệc còn chưa tàn. Khi cậu đang nằm dài trên chiếc sofa trong phòng thì quản gia Edward bước vào. Vẫn là biểu hiện cung kính, lão cúi đầu, nói:

“Thưa chủ nhân, cậu định bao giờ thì đi đến nhà tử tước Cavanas?”

Vic từ từ mở mắt, không nhìn lão quản gia, cậu mở miệng trả lời:

“Tôi nay. Bảo người của chúng ta gài vào gia tộc hành động đi. Đừng để đêm dài lắm mộng.”

“Thưa ngài, tôi đã rõ.”

Quản gia từ từ lùi về phía sau rồi ra khỏi phòng, không quên khép cánh cửa lại. Vic cũng ngồi dậy, bước đến phía chiếc cửa sổ duy nhất trong phòng. Cậu đưa tay vén tấm rèm trắng lên, lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời qua ô cửa kính trong suốt. Nắng đã lặn trốn sau những tầng mây trắng, chỉ để lại vài vệt nắng nhạt trên nền trời đang dần trở nên tối thẫm. Đôi mắt xanh thẳm của cậu thoáng về trầm tư nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng cố hữu. Đôi môi mỏng khẽ mấp máy, cất ra chất giọng trầm trầm, có phần thần bí:

“Tôi nay, máu... rồi sẽ nhuộm đỏ đêm đen.”

**

Chiếc xe Rolls Royce Phantom V 1961 lướt đi êm ru trên đường phố, thẳng tiến về phía ngoại ô London, nơi mà dinh thự nhà tử tước Nicole Cavanas tọa lạc. Càng đi xa trung tâm, nhà cửa càng thưa thớt dần, cho đến khi chiếc xe đi đến một vùng đất rộng lớn thì đã không còn nhà dân nào, chỉ có duy nhất một tòa lâu đài nguy nga đồ sộ. Chiếc xe dừng trước công sát của ngôi nhà. Có một người đàn ông trung niên nhanh nhẹn bước ra từ trong xe cung kính mở cửa xe ở ghế sau. Một chàng trai trẻ bước ra. Vóc dáng hơi gầy nhưng khá cao, từ cơ thể toát ra quý khí bức người. Cậu ung dung đi trước, người quản gia bước phía sau một chút, vẫn giữ dáng vẻ trung thành tuyệt đối. Cậu mặc một bộ vest đen kèm áo sơ-mi trắng, khoác ngoài là chiếc áo choàng cũng màu đen. Cả cơ thể cậu chìm trong bóng tối, chỉ có chiếc nhẫn ở ngón tay cái là tỏa ra ánh sáng xanh kì dị. Điều khiến người ta đặc biệt chú ý là còn điều hâu bay tà tà ngay đằng sau cậu. Điều hâu cũng chính là biểu tượng của gia tộc Shadow. Một loài vật thông minh nhưng độc ác, cách săn mồi nhanh gọn nhưng hiệu quả tuyệt đối.

Khi chỉ còn cách cổng nhà tử tước Nicole vài mét, bước đi của cậu thoáng chững lại. Hơi nghiêng đầu về phía người quản gia bên cạnh, cậu nói nhỏ, chỉ để cho lão nghe thấy:

“Người của ta báo lại chưa?”

“Thưa ngài, mọi thứ đã được chuẩn bị chu tất, chỉ đợi ngài vào. Tử tước Nicole cũng đang ở phòng khách và chỉ có một mình.”

Vic gật đầu hài lòng, lại rảo bước về phía lâu đài. Miệng nở nụ cười nham hiểm.

“Các người là ai?” Tên gia nhân canh cổng hỏi bằng giọng hách dịch. Nhưng ngay khi hắn ngược mắt lên nhìn chàng trai trước mắt cũng như cảm nhận được khí chất cao quý toát ra từ người cậu, hắn đã lập tức hối hận. Chàng trai này rõ ràng không phải nhân vật tầm thường, địa vị chắc hẳn là thuộc giới quý tộc.

Vic chỉ nhếch môi cười khi thấy biểu cảm của tên gia nhân từ hách dịch thoáng chốc trở nên sợ hãi. Quân gia Edward đứng đằng sau lên tiếng:

“Bá tước Vic Shadow có chuyện cần gặp chủ nhân nhà ngươi.”

Tên gia nhân nghe thấy tên cậu lại càng sợ hãi, lập cập mở cổng, nói:

“Vây xin hai ngài đợi một chút. Tôi sẽ vào báo.”

Vic liếc mắt nhìn hắn, tia nhìn sắc lẹm như dao găm khiến người người ta có cảm giác chỉ cần chạm vào ánh mắt ấy sẽ bị thương ngay tức khắc. Cậu lên tiếng, giọng trầm trầm:

“Tránh ra!”

“Nhưng thưa bá tước...” Tên gia nhân rõ ràng đang rất khó xử. Tuy rất sợ cậu, nhưng hắn cũng rất sợ chủ nhân của mình. Hắn vẫn đứng chần chừ chắn trước lối đi, ngăn không cho Vic đi vào.

“Xoạt!!!!!!!!!!!!!!”

Con điều hâu này giờ bay sau lưng Vic đột ngột bay lên, lao thẳng về phía tên gia nhân. Đôi mắt màu vàng nhìn thẳng về phía con mồi. Tên gia nhân sợ mất mật, đến kêu cũng không nói nổi một lời nào. Chỉ biết đứng im bất động nhìn con ác điều lao về phía mình.

“Stop! Aro!!!”

Chú thích:

*Bá tước: một tước hiệu của quý tộc Châu Âu, là người có dòng dõi hoàng gia.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chap 5:

Bây giờ, trời đã lờ mờ sáng. Bình minh đã ló rạng nơi chân trời tím tối. Bình minh cứ ngày ngày đến trên thành phố London hoa lệ, thế nhưng, từ trước tới nay, chưa có một bình minh nào dành cho cậu. Nơi cậu có thể tồn tại, nơi duy nhất chào đón cậu, chỉ có bóng đêm mịt mù.

“Stop! Aro!!!”

Tiếng quát khê nhưng đầy uy quyền vang lên phía sau khi chiếc mở cứng của con điều hâu chỉ còn cách trán tên gia nhân chưa đầy năm centimet. Ngay lập tức, con ác điều dừng hành động. Đôi mắt màu vàng khê chỉ nhìn tên gia nhân kia một chút rồi quay đầu, bay về phía chủ nhân. Lại ngoan ngoãn bay tả tả đằng sau cậu.

Tên gia nhân lúc này đã sợ hãi ngồi sụp xuống đất, miệng không nói nên lời. Vic chỉ cười nhạt, thân nhiên bước qua hắn mà đi vào trong nhà.

Khi đặt chân vào dinh thự cũng là lúc bước vào một không gian sang trọng, hào nhoáng. Cả phòng khách được thắp điện sáng choang, căn nhà sử dụng lối kiến trúc hoàng gia Châu Âu với bộ salon đệm lông cừu trắng muốt, những chiếc đèn cây bằng sắt mạ vàng được uốn dáng tinh xảo. Căn nhà đẹp đến chói mắt với hầu như tất cả đồ đạc đều được mạ vàng. Vic khẽ cau mày khi ánh sáng trong phòng khách rọi vào mắt. Cậu vốn ghét những thứ cầu kì quá hoa lệ, lại càng không thể chịu được khi ánh sáng quá gắt. Vị từ tước này, cũng là quá khoa trương khi thiết kế nội thất như vậy đi.

Từ tước Nicole đang ngồi trên ghế salon đệm lông cừu, thư thái uống trà. Khi thấy Vic đứng ở cửa, lão khá ngạc nhiên nhưng mau chóng lấy lại được phong độ. Lão nở nụ cười, cất giọng sang sảng đồng thời đứng lên làm điệu bộ mời vào:

“Ồ. Bá tước Shadow, con gió nào đưa ngài tới dinh thự thấp kém của tôi vậy?”

Vic cũng mỉm cười bước vào, ngồi xuống ghế theo lời mời của Nicole. Cậu cất giọng ung dung mang phần giễu cợt:

“Dinh cơ của ngài gọi là thấp kém, vậy thế nào mới gọi là cao sang?”

Nicole mỉm cười tự hào. Lão ta vốn rất hạnh diện về dinh cơ nguy nga với đồ đạc được mạ vàng sáng choang của mình.

“Mời ngài dùng trà! Không biết có việc gì mà ngài lại đến đây vào giờ này?”

Vic cầm tách trà, đặt lên mũi để thưởng thức hương thơm rồi mới uống. Nhấp một ngụm, cậu có chút hài lòng kêu lên:

“Là trà Earl Grey?”

“Đúng vậy! Ngài quả thật có khứu giác tinh tường!”

Nghe thấy lời nịnh bợ của lão, Vic chỉ mỉm cười nhàn nhạt. Đặt tách trà xuống bàn, cậu đáp:

“Hôm nay tôi đến đây, cũng không có chuyện gì quan trọng. Chỉ là tôi thấy hơi không hài lòng vì thái độ của ngài trong buổi tiệc sáng nay.”

Cậu ngả lưng vào đệm tựa, hướng đôi mắt màu xanh thăm nhìn lão, quan sát từng biểu hiện rất nhỏ trên mặt lão. Cậu thấy, khuôn mặt lão thoáng cứng đờ khi nghe cậu nói, rồi tiếp đó, cơ mặt dường như có hơi giật giật. Cuối cùng, lão nở nụ cười gượng gạo, nói:

“Thật xin lỗi vì lời nói lỗ mãng của tôi. Xin ngài tha thứ.”

Nói xong, lão đứng lên, cúi đầu trước cậu. Mặc dù biểu hiện cung kính như vậy nhưng trong lòng lão lại đang cầu nhàu nguyên rủa cậu. Sáng nay, chính lão là kẻ đã nói rằng nghi ngờ cậu là kẻ mạo danh. Ai ngờ trong đám đông như vậy, cậu chỉ lướt qua có một khắc mà còn có thể nghe thấy, hơn nữa còn nhận ra chính lão là người nói.

Vic nhếch môi cười, không đáp. Bàn tay tưởng như vô tình gõ nhịp nhịp lên mặt bàn, nhưng thực chất là đang ra ám hiệu. Quản gia Edward đứng cạnh khẽ cúi đầu rồi quay mặt về phía cửa ra vào, gật đầu ra lệnh cho ai đó.

Ngay lập tức, một đám người xông vào, khoảng chừng hơn 10 người mặc đồ đen. Mỗi người mặc đồ đen lại giải thêm một hai người nữa ăn mặc bình thường bị trói chặt, miệng và mắt cũng bị bịt kín. Tất cả đều đang bị hôn mê. Đám người này chính là gia nhân trong nhà tử tước Nicole, tất thấy trên dưới có khoảng gần hơn chục người. Tử tước Nicole thấy thế thì nhìn Vic với ánh mắt kinh ngạc. Lão lắp bắp:

“Bá tước, ngài làm gì vậy?”

Vic vẫn mỉm cười, thong thả uống trà. Lát sau mới cất tiếng trả lời:

“Còn chưa hết đâu.”

Lời cậu vừa dứt, hai tên áo đen khác lại dẫn thêm hai người vào. Họ cũng bị trói và dán băng keo, nhưng có điều, đây là phu nhân cùng con gái lớn của Nicole. Khi nhìn thấy người thân của mình bị bắt, gã đã không còn giữ được bình tĩnh, vội vàng nhào đến chỗ chiếc điện thoại. Bàn tay đang bám số của lão run lên dữ dội, lão muốn gọi cảnh sát, nhưng phía bên kia ông nghe chỉ văng lại tiếng tút dài vô vọng. Vic bật cười, nói:

“Hệ thống điện thoại cùng camera quan sát khắp dinh thự đều bị ngắt rồi. Ngài đừng cố thử kéo lại phí công vô ích.”

Nicole ngã phịch xuống sofa. Mồ hôi trên trán bắt đầu lấm tấm. Giọng nói bắt đầu run lên đầy hoảng loạn:

“Bá tước... tôi biết mình đã sai, nhưng thiết nghĩ chỉ là một lời nói, ngài đâu cần làm đến mức này?”

Vic phá lên cười, nhưng ngay sau đó, khuôn mặt lại trở nên lạnh băng. Cậu ngồi thẳng dậy, chiếu ánh nhìn sắc lẹm về phía lão, gần từng chữ:

“Ngài cho là chỉ vì một lời nói mà ta đến đây?”

Nicole vẫn không hiểu cậu đang muốn gì. Chỉ biết hướng đôi mắt nhìn cậu chờ đợi.

“Đưa hết lũ gia nhân ra khỏi dinh thự, không cần xuống tay. Để lại hai người nhà Cavanar.” Cậu ra lệnh. Đám người áo đen mau chóng kéo đi. Thoáng chốc, căn nhà chỉ còn lại cậu, quản gia Edward, cùng ba người nhà Cavanar. Cậu ngồi trở lại ghế. Đôi chân vắt chéo thông dong, cậu trả lời:

“Ngài mau quên thật đấy, ngài tử tước. Sự việc cách đây 8 năm, ngài không còn chút hồi ức nào sao?”

Nicole thất thần khi nghe cậu nhắc đến câu “8 năm trước”. Lão sao có thể quên cái đêm đó? Cái đêm cách đây 8 năm, gia tộc Shadow tưởng như đã đi vào diệt vong. Đêm hôm đó, một trận thảm sát đã diễn ra tại dinh thự nhà Shadow với hơn hai mươi gia nhân cùng bá tước Shadow và phu nhân là trưởng công chúa Rachel đều thiệt mạng. Chỉ còn hai người thuộc gia tộc còn sống sót, một là vị quản gia Edward khi đó đang ở quê nhà lo việc thành hôn cho con gái, một là con trai Charles- Vic Shadow mất tích sau trận thảm sát rồi đột ngột trở về. Và giờ, vị bá tước đó đang đứng trước mặt lão, có lẽ là muốn tính toán hết số nợ nần năm xưa.

“Nhớ ra rồi đúng không? Năm đó, chẳng phải chính ngài là kẻ phái đoàn sát thủ đến dinh thự nhà ta hay sao?”

Lão sợ hãi trốn tránh ánh mắt cậu. Miệng vẫn lắp bắp không thể đáp tròn vành rõ chữ:

“Hôm đó, tôi... tôi... làm việc theo lời của “ngài ấy”. Đó không phải chủ ý của tôi. Xin ngài...”

“Ta biết. Lão già đó đã hứa hẹn với ông nhiều điều để ông thực hiện âm mưu thảm sát gia đình ta. Căn nhà này và địa vị của ông bây giờ. Chẳng phải dựa vào việc làm của ông 8 năm trước sao? Chấp nhận làm tay sai cho ông ta để đổi lấy vinh hoa phú quý?”

Vic nhìn xoáy sâu vào đôi mắt Nicole. Ánh nhìn mang theo sự khinh miệt, dửng dưng nhưng phảng phất chút bi thương, căm phẫn. Giọng cậu đều đều, không hề mang ý tức giận nhưng cả cơ thể lại toát lên lửa giận bùng bùng. Nicole á khẩu nhìn chàng trai trước mặt, không thể tin nổi cậu ta mới chỉ 18. Khí chất cao quý ngút trời này, biểu hiện cao ngạo, tự tin này, chắc chỉ có được ở người thừa kế gia tộc Shadow.

“Ông đã bán mạng cho lão già đó. Nhưng có lẽ ông không biết rằng, mình cũng là một mục tiêu trong kế hoạch?”

Dứt lời, Vic nở nụ cười thâm hiểm, còn Nicole thì choáng váng đến xây xẩm mặt mày. Cậu ta vừa nói, lão cũng là một mục tiêu trong kế hoạch?

“Sao... sao có thể?”

Vic nhếch môi cười, tiếp đó, cậu đứng lên, tiến gần hơn một chút về phía Nicole. Cậu ghé sát vào tai lão, nói bằng giọng trầm trầm:

“Biết vậy đủ rồi. Ngài cũng nên trả lại những gì đã nợ gia đình tôi chứ nhỉ?”

Hai bàn tay Nicole run lên bần bật, lão hoảng loạn hỏi lại:

“Ý ngài là trả lại cái gì?”

“Lấy mạng đền mạng. Điều đơn giản đó mà ngài cũng cần tôi giải thích?”

Bá tước Nicole lắp bắp một câu thừa thãi:

“Ngài thật sự muốn lấy mạng cả gia đình tôi để trả thù?”

Vic không đáp, chỉ im lặng thưởng thức tách trà. Môi nở nụ cười như có như không. Đột nhiên, biểu cảm trên khuôn mặt Nicole thay đổi chóng mặt. Từ chỗ sợ hãi đến không nói nên lời, lão nhếch môi cười thâm độc, từ thế bị động, chuyển sang thế chủ động. Lão bình tĩnh nhìn người con trai trước mặt, nói bằng giọng đắc thắng:

“Nếu vậy, có vẻ như ngài quá xem thường tôi rồi.”

Vic không trả lời, chỉ nhướng mày nhìn lão, mắt vẫn nhìn vào dung dịch trà màu nâu nhạt đựng trong tách. Cậu nắm bắt hết những thay đổi trên gương mặt Nicole, nhưng dường như vẫn không quan tâm.

Thái độ của khinh khinh của cậu khiến lão có chút bực mình, nhưng vẫn giữ giọng điệu như vừa nãy:

“Ngài nghĩ trong dinh thự của tôi chỉ có vồn vện vài tên người hầu như vậy? Ngài nghĩ tôi sống được đến ngày nay, vươn tới vị trí này là nhờ vào cái gì? Chính là nhờ đạp lên xác người khác mà đứng dậy!”

Nói xong, lão tuôn một tràng cười man rợ. Lúc này, cậu mới ngẩng đầu lên nhìn lão. Đôi mắt xanh thẳm vẫn giữ nét trầm tĩnh, không hề có một chút xao động nào. Cậu thân nhiên hỏi:

“Vậy thì sao?”

Nicole dừng ngay tràng cười, đôi mắt long lên. Lão ta đã mất bình tĩnh trước thái độ dửng dưng, ung dung của cậu. Lão cao giọng quát:

“Ra đây!!!!”

Liền sau đó, một đám người mặc quần áo chỉnh tề, vác súng ống không biết từ đâu tủa ra, chẳng mấy chốc đã đứng thành một vòng tròn vây quanh Vic và quần gia Edward. Tất thấy có khoảng hơn 20 người, người nào cũng toát ra sát khí ghê người. Đây rõ ràng là một đội sát thủ chuyên nghiệp chứ không phải hạng vệ sĩ tầm thường.

“Tôi đã không định giết ngài. Vì việc con trai của công chúa quá có mắt tích sẽ khiến hoàng gia chấn động. Họ sẽ bắt đầu đi tìm tung tích. Dù tôi có thu xếp kỹ càng sau khi thủ tiêu ngài thì bọn chúng cũng sẽ phát hiện ra đêm cuối cùng ngài chết, ngài có mặt ở nhà tôi. Vậy sẽ không thể tránh khỏi rắc rối và nghi ngờ. Thế nhưng, ngài đã ép tôi đến mức này. Thì tôi đành nói rất tiếc cho ngài vậy.”

Nói đến đó, lão giữa cổ cười thỏa mãn. Từ đầu đến cuối, trên khuôn mặt Vic chưa từng xuất hiện một chút sợ hãi nào dù bản thân đang trong tình trạng nguy hiểm. Vẫn luôn bình tĩnh, trầm ổn. Đôi mắt màu xanh thẳm vẫn trong vắt đến lạ kì. Cậu mỉm cười. Nụ cười mang theo ngàn tia nguy hiểm, khiến người khác không lạnh mà run. Cậu cất giọng trầm trầm:

“Có vẻ, ngài cũng quá xem thường tôi rồi?”

“Sao?” Nicole cau mày nhìn cậu, hỏi lại.

“Ngài nghĩ tôi đi đến đây mà không có chút phòng vệ?”

“Mày nói gì?”

Nụ cười trên môi cậu càng sâu. Ánh mắt cũng trở nên ngày càng sắc bén. Đấy mắt xanh thẳm như phóng ra hàn băng lạnh lẽo. Miệng cười, nhưng mắt

không cười. Cậu lạnh lùng ra lệnh. Âm thanh không quá lớn nhưng uy nghi bức người:

“Xà súng!!!!!! Giết hết. Chừa lại lão già đó cho ta.”

Những sự việc xảy ra sau đó, có lẽ nằm mơ Nicole cũng không thể tưởng tượng. Đội sát thủ mà lão đã đào tạo và tin dùng bao năm nay, đồng loạt quay hướng về phía con và vợ lão đang bị trói nghiêng. Hơn hai chục tên tạo thành một vòng tròn xung quanh họ. Súng đồng loạt bắn ra hàng chục, hàng trăm viên đạn. Tiếng súng to đến nhức tai. Qua những thân hình to cao của đám sát thủ, lão không thể nhìn thấy vợ và con mình. Đến khi tiếng súng vừa dứt, đám sát thủ tản ra, lão mới có thể nhìn thấy họ. Hai người, một là vợ lão, một là con gái lão đang nằm trên nền gạch sáng bóng. Cơ thể bị đạn găm vào nhiều đến mức không còn nguyên vẹn. Máu từ các vết đạn tủa ra, chảy lênh láng khắp sàn. Lão không nói nên lời, chỉ trơ mắt nhìn cảnh tượng kinh hoàng trước mắt. Đúng lúc định chạy đến chỗ vợ và con gái, bên tai gã liên vang vọng một giọng nói thâm trầm.

“Tiếc thật, nhưng Game Over rồi.”

Vic đang đứng đối diện với lão, đôi đồng tử màu xanh thăm nhìn xoáy sâu vào mắt lão. Nhìn vào đôi mắt đó, lão thấy hình ảnh mình đang phản chiếu lại. Một bộ dạng sợ hãi đến thảm thương. Đôi mắt kia, vẫn mang sắc xanh lạnh lẽo của băng giá, lúc này đang ánh lên một tia đắc thắng.

Cậu cầm một chiếc súng ngắn, chậm rãi đặt lên trán Nicole, lạnh lùng bóp cò. Thân thể của lão từ từ ngã phịch xuống đất. Đôi mắt vẫn mở trừng trừng vì kinh hãi.

Vic nhìn thi thể lão cùng gia đình Cavanass, không hề mảy may một chút thương cảm, cũng không hề có sự vui sướng vì báo được thù. Chỉ đơn giản là tĩnh lặng, không một chút cảm xúc. Những tưởng mọi việc vậy là đã xong thì đột nhiên, một bóng đen lao vụt về phía cậu. Nhanh và bất ngờ đến mức không ai kịp nhận ra.

“Ta phải giết ngươi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“ĐOÀNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng hét như xé vải mang theo sự căm phẫn vang lên cùng lúc với tiếng súng. Bóng đen kia ngã phịch xuống đất. Lúc này mọi người mới có dịp nhìn rõ. Đó là một cậu bé khoảng mười lăm mười sáu tuổi. Tuy mặc quần áo đơn giản nhưng lại mang phong thái khá đặc biệt mà chỉ có ở những đứa trẻ xuất thân từ gia đình vương giả. Tay cậu bé cầm một con dao găm sắc bén, có lẽ là định đến giết Vic. Nhưng trước khi chạy đến được chỗ cậu thì đã bị bắn bởi một trong những tên sát thủ. Từ nãy tới giờ, cậu ta vẫn nấp trong chiếc tủ trong phòng khách mà không ai biết gì. Thế nhưng qua khe cửa tủ nhỏ hẹp, cậu đã chứng kiến tất cả những gì vừa diễn ra. Vic nhìn vết thương do đạn bắn ở chân của cậu bé, hỏi:

“Ngươi là ai?”

Cậu bé trừng mắt nhìn cậu cảm giận, không thèm trả lời. Quản gia Edward đứng bên cạnh liền đáp:

“Có lẽ là con trai bá tước Nicole, thiếu gia Nash Cavanass, thưa ngài.”

Vic nhìn cậu bé trước mặt. cậu ta cũng chỉ trạc tuổi cậu thôi. Ánh mắt cậu trở nên vô cùng phức tạp. Lưỡng lự một hồi, cậu quay người đi, không quên ra lệnh:

“Mang cậu ta đi tẩy não, giữ lại mạng.”

Quản gia Edward có vẻ khá ngạc nhiên. Nhưng kinh nghiệm làm quản gia lâu năm cho lão biết, khi chủ nhân ra lệnh, không nên hỏi nhiều. Ông cúi đầu, đáp:

“Vâng, thưa ngài.”

Thế rồi, hai người bước ra khỏi căn biệt thự lộng lẫy giờ đã vấy đầy máu tươi. Máu, đúng như lời cậu nói, đã nhuộm đỏ đêm đen mất rồi. Vic cùng quản gia đi về phía chiếc xe. Chẳng mấy chốc, chiếc xe Phantom sang trọng đã rời đi, chỉ để lại một vệt khói mờ mờ. Bỏ lại sau lưng một thảm kịch kinh hoàng. Bỏ lại cả một tâm hồn trẻ thơ vừa bị rạn nứt.

“Thưa ngài, cho tôi mạn phép hỏi, tại sao ngài giữ lại mạng sống cho thằng bé đó?”

Vic vẫn nhìn ra cửa sổ, đôi mắt mông lung phức tạp. Khi nghe thấy quản gia nói vậy, cậu khẽ rũ hai hàng mi dày, nói nhẹ:

“Chỉ là khi nhìn vào đôi mắt nó, ta thấy hình ảnh mình của bốn năm về trước. Cái khoảnh khắc sững sờ khi nhìn thấy những người thân đang từ từ rời bỏ. Chỉ là, ta cảm thấy rất giống mình.”

“Vậy tại sao ngài lại ra lệnh tẩy não thằng bé?”

Vic không trả lời ngay. Im lặng một thoáng, cậu mới cất giọng trầm trầm. Giống như đang thủ thỉ, như đang nói về chính bản thân mình:

“Vì nếu cứ để nó sống với những kí ức đó, sớm muộn gì, nó cũng sẽ bán linh hồn mình cho ác quỷ.”

Không khí thoáng chốc trở nên yên tĩnh. Cậu vẫn nhìn bầu trời qua cửa kính xe. Bây giờ, trời đã lờ mờ sáng. Bình minh đã ló rạng nơi chân trời tím tối. Bình minh cứ ngày ngày đến trên thành phố London hoa lệ, thế nhưng, từ trước tới nay, chưa có một bình minh nào dành cho cậu. Nơi cậu có thể tồn tại,

nơi duy nhất chào đón cậu, chỉ có bóng đêm mịt mù.

Bình minh lên. Một ngày mới lại bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tuyết Trắng, Bóng Đen.

2 năm sau:

Anh Quốc chìm trong mùa đông lạnh lẽo. Vào giờ này, tất cả mọi người đã ở hết trong nhà với chăn ấm và lò sưởi. Trong cái thời tiết khắc nghiệt này, sẽ chẳng có ai muốn ra ngoài vào ban đêm, lúc hơn một giờ sáng, nếu như không có việc đột xuất thật sự cần thiết. Thế nhưng, trong bóng tối cùng thời tiết khắc nghiệt đó, lại có những con người đang hoạt động âm thầm. Bóng tối, chính là công cụ hữu hiệu để cho chúng ẩn mình.

Tại một dinh thự bỏ hoang ở ngoại ô London, cách trung tâm chừng 5 km:

Đây vốn là nơi ở cũ của tử tước Nicole Cavanas- dinh thự Kenson. Khi vị tử tước kia vẫn còn sống, nơi đây đã là một nơi đẹp đẽ, nhưng từ sau khi cả nhà ông chết một cách bí ẩn, nó đã bị lãng quên và trở nên hoang phế. Thậm chí còn có nhiều người đồn rằng, trong khuôn viên của dinh thự vẫn còn những linh hồn vất vưởng, vì chết oan mà chưa thể siêu thoát. Không gian lạnh lẽo, tĩnh mịch. Chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai.

“Tại sao lại chọn chỗ này? Ngài ấy đâu?”

Người đàn ông trung niên sốt ruột nhìn cô gái trước mặt. Thú thực là lão cảm thấy hơi rờn rợn khi ở đây vào đêm tối. Nicole Cavanas là người đứng đầu gia tộc Cavanas, một gia tộc khá có tiếng trong hoàng gia Anh. Lão từng quen biết Nicole khi ông ta còn sống, họ có thể miễn cưỡng được coi là bạn trong quá khứ. Nhưng đột nhiên, gia đình ông lại chết một cách vô cùng bí ẩn. Có nhiều lời đồn sau khi vụ thảm sát xảy ra, việc ở đây vào lúc hơn một giờ đêm cũng khiến lão có chút lo sợ.

Đứng đối diện với lão là một cô gái chừng 20 tuổi, vóc người cao ráo. Cô mặc một bộ quần áo màu đen tuyền, khoác ngoài cũng là chiếc áo dạ đen. Chỉ có mái tóc đỏ rực của cô là nổi bật giữa màn đêm đen đặc. Khuôn mặt cô bị che kín gần một nửa bởi chiếc khăn choàng cổ lù xù. Người ta chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen láy của cô từ đầu tới giờ luôn mang một vẻ bình tĩnh, ung dung, mặc cho người đối diện với cô rất sốt ruột.

“Ồ. Cái đó còn tùy thuộc vào ngài mà, tử tước* Sampon?”

Cô gái nhướn mày nhìn người đàn ông, ánh mắt thoáng vẻ châm chọc. Tử tước George Sampon cau mày nhìn cô, hỏi dò: “Tại sao lại phụ thuộc vào tôi?” Cô gái vẫn giữ nụ cười mỉm, đáp: “Trong lùm cây kia, không phải là vẫn còn vệ sĩ thân cận của ngài sao?”

Tử tước Sampon tái mặt, lăm bậm gì đó trong miệng rồi liếc mắt về phía lùm cây cách đó không xa, khẽ ra hiệu cho người đang nấp trong đó. Ngay sau đó có tiếng loạt xoạt vang lên từ trong lùm cây, rồi một bóng người từ trong đó lao ra, thoáng chốc đã mất tăm giữa màn tuyết trắng. Cô gái tóc đỏ lại mỉm cười:

“Nếu đã thực sự không thể tin tưởng, ngài tốt nhất không nên đến đây. Đã nói không mang theo người thân cận, vậy mà ngài vẫn để họ ẩn náu xung quanh mình?”

“Được rồi. Coi như tôi xin lỗi. Ngài ấy đâu?”

Cô gái trẻ nhếch môi cười, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc lẹm, ngoan độc vô cùng. Đôi mắt cô rất đẹp, và cũng rất đặc biệt. Sáng lấp lánh như có muôn ngàn vì sao tụ hội mà thành, nhưng cũng sâu thẳm như vực sâu. Vừa có sự thánh thiện sáng trong, nhưng lại vừa có sự độc ác gian tà. Trong đôi mắt đó, có sự hiện hữu của tình yêu, nhưng lại bị những hận thù khuất lấp. Ánh mắt phức tạp như vậy, thường chỉ có ở những con người đã từng trải qua nhiều sóng gió, nhưng chủ nhân của nó lại là một cô gái chỉ mới đôi mươi. Khi nhìn vào đôi mắt cô, người ta sẽ tự hỏi rằng, cô gái đó đã trải qua những gì, trông thấy những sự việc ra sao mà lại có thể sở hữu một cái nhìn phức tạp cùng tương thành đến thế?

“Ngài ấy.....” Cô nói lấp lửng, vẫn không thèm để ý đến vẻ sốt ruột của gã đàn ông, bàn tay trái tưởng như vô tình nhét vào túi áo khoác bên trái.

“Cạch.” Nhanh như cắt, cô lôi trong túi áo khoác một chiếc súng ngắn. Và giờ, hòng súng đang nằm chễm chệ trên trán vị tử tước kia. Lão ta vừa kinh ngạc vừa hoảng hốt, lắp bắp nói: “Cô... đang... làm gì vậy?”

Cô gái trẻ bật cười khanh khách khi nhìn bộ dạng sợ hãi của lão. Cô đến gần lão hơn một chút. Cát giọng hỏi: “Ông không nhận ra tôi là ai sao, tử tước?” Nói xong, cô đưa tay lên, từ từ cởi bỏ chiếc khăn choàng cổ che kín nửa mặt. Khuôn mặt cô hiện ra. Đó là một gương mặt khá xinh đẹp, nhưng với điều kiện là bỏ qua vết sẹo dài chừng năm centimet ở dưới xương hàm.

Khi nhìn thấy vết sẹo đó, tử tước Sampon sợ hãi đến không nói nên lời. Chỉ há hốc miệng nhìn cô. Lão đã nhận ra cô gái này. Cô ta chính là sát thủ trẻ tuổi nổi tiếng trong giới thượng lưu, được người ta nhắc đến với cái tên: sát thủ quý tộc. Bối lễ, những người đã chết dưới tay cô đều thuộc dòng dõi hoàng gia. Cô ra tay không quá nhiều, nếu tính ra thì chắc chỉ khoảng 3-5 vụ, nhưng vì nạn nhân của cô đều thuộc giới quý tộc- những người mà đi bắt cứ đâu cũng có rất nhiều vệ sĩ đi kèm, điều đó đồng nghĩa với việc nếu cô hành động một mình thì sẽ rất khó để giết họ. Nhưng cô ấy vẫn thực hiện âm mưu giết người trót lọt, những người xung quanh vô tình có mặt ở hiện trường đều khai rằng, đó là một cô gái có mái tóc đỏ, khá xinh đẹp nhưng lại có một vết sẹo găm ghềnh dưới xương hàm. Vậy là những câu chuyện bắt đầu được thêu dệt nên, rằng có một cô gái trẻ, với mái tóc màu đỏ cùng vết sẹo dưới xương hàm, có khả năng giết hàng loạt những vệ sĩ tài năng trong chốc lát.

“Thì ra đây là cách cô hành thích những quý tộc kia? Dụ họ đi một mình với danh nghĩa của “ngài ấy”, còn cô thì chỉ cần đối phó với mấy tên quý tộc không biết súng ống đạn dược là gì?”

Tử tước Sampon dù rất sợ hãi, nhưng lão cũng đã lăn xả trong thương trường suốt mấy chục năm trời, đối mặt với bao nguy hiểm, lẽ nào lại chịu trung ra bộ mặt sợ hãi run như cây sậy trước một đứa con gái chỉ đáng tuổi con lão?

“Ngài thông minh đấy, tử tước. Tôi làm như vậy dựa theo lời của “ngài ấy”. Hay nói cách khác, ngài ấy đồng ý để tôi mượn danh nghĩa và làm việc cho người.”

Cô trả lời, hòng súng vẫn không rời trán của tử tước dù nửa li. Tử tước Sampon thở hắt ra. Lão biết lão sắp chết, “ngài ấy” muốn lão chết, dù lần này có thoát được, chỉ sợ lần sau lão sẽ còn chết thê thảm hơn. Nhưng lão cần biết vì sao mình phải chết.

“Có thể nói cho tôi lí do?”

Cô gái nhếch môi cười, cất giọng trả lời: “Tử tước Sampon, sở hữu đường dây buôn bán ma túy xuyên quốc gia, là chủ mưu đứng đằng sau hơn 100 vụ giết trẻ em lấy nội tạng. Ngài còn gì oan uổng?”

Mặt tử tước biến sắc khi những tội ác của mình được liệt kê. Lão đáp: “Thế nhưng “ngài ấy” đã biết từ rất lâu và chấp nhận bao che cho tôi.”

“Đúng vậy, “ngài ấy” đã bao che, và sẽ bao che cho ngài, nếu như ngài biết điều hơn một chút. Tôi nghe nói ngài vừa được bổ nhiệm lên chức bộ trưởng bộ quốc phòng? Giá như ngài cứ an phận mà ôm số tiền bất chính của mình, đừng có bon chen chính sự, có khi ngài đã được sống sung sướng đến già.”

Cô từ tốn nói, càng nói, sắc mặt tử tước càng tái đi. Khi cô vừa dứt lời, hai chân lão đã quỳ sụp xuống. Lão lắp bắp:

“Tôi...sẽ xin bãi chức...xin cô nói với ngài ấy rằng...tôi không hề có ý...”

“Đoàng!!!!!!!!!!”

Lời nói còn chưa dứt, tiếng súng đã vang lên. Cô ghét những kẻ dài dòng, hay lan man giải thích. Lão ta vừa hứa hẹn, nhưng ai mà tin được vào lời hứa hẹn của con người? Cô liếc nhìn thi thể vị tử tước xấu số trên nền tuyết lạnh, khẽ tặc lưỡi rồi quay người bước đi về phía chiếc xe đậu cách đó không xa.

Bóng dáng cô từ từ biến mất trong màn tuyết trắng xóa, chỉ có mái tóc màu đỏ là vẫn bồng bềnh như ác mộng. Đôi chân vừa ngừng lại trước cửa xe, cô đưa tay mở cửa. Khi những đầu ngón tay chạm vào lớp kính lạnh lẽo, cô bất giác rùng mình.

Cảm giác lạnh không chỉ xuất hiện ở những đầu ngón tay chạm vào kính xe, mà còn xuất hiện từ phía sau gáy. Một cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Có thứ gì đó nguy hiểm đang cận kề...

Họng súng đen ngòm đang áp sát vào gáy cô tạo nên cái lạnh gai người. Cô đứng im bất động, thần chết đang đến gần. Từ từ đưa lưỡi hái tử thần lên cao..

Một giọng nói trầm vang lên ngay bên tai cô, có phần loảng đi vì tiếng gió:

“Xin chào, quý cô màu đỏ?”

Chú thích *: tử tước là một danh hiệu quý tộc trong hoàng gia Anh, xếp vào hạng thấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sự Trở Về Trong Bóng Tối (4)

Và dù năm tháng qua đi, kí ức về cậu đáng lẽ phải dần mờ đi nhưng lại càng hiện lên rõ mồn một, cũng như tình cảm của cô không hề bị rêu phong theo dấu vết của thời gian. Cậu như một cơn gió lạnh, dừng chân trong cuộc đời cô chỉ một khắc nhưng để lại nỗi đau suốt cả đời. Cậu ra đi, chỉ để lại một

màu buồn u ám

Chap 7:

“Lâu lắm không gặp, quý cô màu đỏ?”

Một giọng nam trầm vang lên bên tai cô. Hơi ẩm chồn vòn quanh vành tai nẩy giờ vốn tê buốt vì lạnh. Người lạ đứng áp sát vào người cô đến mức cô có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hương trên người hắn. Họng súng vẫn chưa rời khỏi gáy cô. Ban đầu, cô có cảnh giác cao độ vì nghĩ rằng có kẻ nào đó tìm đến trả thù, nhưng khi giọng nói ấy vang lên gần kề, cô đã biết là mình lo lắng quá thừa thãi. Cái tên dám cả gan chìa họng súng vào người cô, thì thào vào tai cô, không ai khác chính là tên biến thái đó. Cô nở nụ cười, chỉ bằng một động tác nhẹ nhàng, cô huých khuỷu tay về phía sau. Vì không đề phòng, tên con trai ấy bị cả cùi trỏ đâm vào bụng. Cô lấy lực không quá lớn, nhưng đủ để hắn ta gặp người ôm bụng, súng cũng theo đó mà rơi xuống nền tuyết.

“Đúng là kiểu dọa nạt ngu ngốc nhất trên đời!”

Cô hừ nhẹ, nhìn tên con trai kia bằng ánh mắt khinh khỉnh. Rồi không nói không rằng đi thẳng lên xe, đóng sầm cửa lại. Hắn thấy vậy thì vội vã đứng dậy, mặc dù vẫn còn khá đau nhưng vẫn dùng tay gõ liên hồi vào cửa kính ô tô, hét lên:

“Này, mở cửa cho tớ đi.”

Cô không thèm nhìn hắn, giọng vẫn dửng dưng:

“Đi đến bằng gì thì tự về bằng cái đó đi!”

Nói rồi cô tra ổ khóa, chuẩn bị lao vút đi. Sau khi cô nói vậy thì không còn thấy tên kia lải nhải bên ngoài, cả hắn cũng biến mất dạng, chỉ có tiếng gió đập từng đợt vào cửa kính. Khi chiếc xe bắt đầu nổ máy, cô thoáng giật mình vì tiếng nói của hắn vang lên bên tai:

“Ngoài trời lạnh thật đấy. Vào trong đây ấm hẳn.”

Chiếc xe phóng vút đi, cô lờm lỏm chấy mặt qua gương chiếu hậu, nhìn gương mặt mỹ nam của hắn, cô hăm hè:

“Lại giờ mấy mảnh trộm vặt của cậu ra đây à?”

Hắn nhìn cô cười toe toét, khuôn mặt đẹp đẽ ánh lên niềm tự hào không dấu diếm, hắn đáp:

“Mở mấy cái này là trò trẻ con thôi.”

Cô lại lờm lỏm hắn lần nữa. Cửa xe dạng điều khiển từ xa của chiếc Infinity đắt giá này mà hắn dám nói là trò trẻ con sao? Cũng đúng thôi, vì vốn dĩ hắn đâu phải người bình thường. Henry Loren- tên trộm khét tiếng toàn châu Âu, hắn đang ngồi ngay cạnh cô, vừa đột nhập vào xe cô, và cách đây mấy phút còn đi súng vào gáy cô. Hắn vốn nổi tiếng với biệt tài có thể lấy cắp bất cứ thứ gì, dù cảnh sát canh phòng cẩn mật tới đâu. Đặc biệt, thứ hắn lấy không chỉ có những vật dụng đắt giá mà hắn còn lấy đi cả con người, thậm chí là mạng sống của họ. Mấy năm nay hắn biệt tăm bên Mỹ, chẳng hiểu vì lí do gì mà đột nhiên trở về nơi đây

“Sao đột nhiên lại về đây? Bên đó bị thất nghiệp à?”

Hắn nghe vậy thì phá lên cười. Đôi mắt nâu ấm áp nhìn thẳng vào cô, đáy mắt ẩn hiện ý chêu chọc, hắn đáp:

“Còn lâu mới thất nghiệp nhé. Tớ là ai chứ?”

“Vậy về làm gì? Chỉ để xông vào xe tớ và nói luyên thuyên à?”

Henry ngừng cười, ánh mắt khi nãy cũng đột nhiên thay đổi. Không còn vẻ đùa cợt, gương mặt hắn trở nên nghiêm túc một cách lạ kì. Cô thấy vậy thì liếc hắn, hắn ta có lẽ bắt đầu nghiêm túc rồi.

“Sao? Về làm gì?”

“Thực ra...tớ về để...”

Hắn nói lấp lửng khiến cô càng sốt ruột, khuôn mặt nghiêm trọng của hắn thật làm người ta thấy tò mò. Hiếm khi thấy hắn làm vẻ mặt như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

“Sao?”

“Tớ về để...lấy vợ.”

Nói xong hắn nhăn răng cười, nét mặt lại rạng rỡ, thay đổi 360o về trạng thái tung tung ban đầu. Khuôn mặt cô tối sầm lại.

“Bộp”

Một cánh tay cô đập thẳng vào mặt hắn dù mắt vẫn đang nhìn đường, tay còn lại vẫn đang lái xe. Hắn dám chơi cô.

“Aaaa. Gương mặt đẹp trai của tôi. Gương mặt nghìn vàng của tôi. Cậu có biết là khi ở bên Mi tớ nhận được bao nhiêu hợp đồng quảng cáo nhờ gương mặt này không?”

Henry không ngừng kêu lên, như kiểu trẻ con ăn vạ khi bị đánh. Cậu cuối cùng cậu hét vào mặt cô đầy tức giận. Đồng thời đưa một tay đưa lên xoa xoa chỗ vừa bị đánh. Cô vẫn không nói gì, gương mặt không bộc lộ cảm xúc, chỉ tập trung lái xe. Đột nhiên, Henry nhìn cô chăm chăm, ánh mắt trở nên thâm trầm lạ kì. Ánh đèn cao áp ngoài đường hắt qua cửa kính chiếu sáng một phần khuôn mặt đẹp đẽ của cậu. Nét đẹp càng trở nên mờ ảo, góc cạnh hơn. Từng đường nét hiện lên đều hoàn hảo như tạc. Hai đồng tử màu nâu ấm chột chuyển động dữ dội thể hiện nội tâm phức tạp của chủ nhân. Chứng tỏ lúc này, cậu đang có điều gì muốn nói nhưng do dự ngập ngừng.

Trong khoang xe không có một tiếng động, một không gian tĩnh nhẹ khiến con người ta dễ để lòng mình lắng xuống và lắng nghe những âm thanh phát ra từ trong tâm hồn. Neal hướng mắt ra ngoài cửa, lặng nhìn khung cảnh trời vùn vụt trước mắt. Cậu lên tiếng, giọng nói ấm áp nhưng có cái gì đó xa xăm. Tiếng nói lúc ấy, dường như không phải nói ra từ chính miệng cậu mà được cất lên từ những cảm xúc nơi sâu thẳm cõi lòng.

“Tớ nói là tớ về đây vì cậu, cậu có tin không, Red?”

Cô khá bất ngờ, kể từ khi cậu đi, lâu lắm không có ai gọi cô như vậy. Cái tên ấy, cái tên là một màu thuần đơn sắc gọi cô nhớ đến những sự việc đã xảy ra trong quá khứ. Những kí ức mà cô luôn muốn chối bỏ và quên đi, nhưng càng muốn quên thì lại càng bám riết dai dẳng. Cậu nói về đây vì cô, khi ấy, gương mặt cậu rất nghiêm túc. Nhưng ở con người cậu, nhiều khi cô không thể nhận ra đâu là thật, đâu là đùa. Mà đùa hay thật thì có sao? Cô cũng đâu thể làm gì ngoài im lặng?

“Tớ không muốn để cậu ở đây một mình, Red ạ.”

Từ trước đến nay, chỉ có hai người gọi cô là Red. Nhưng họ khác nhau. Một người bỏ cô lại một mình, nhưng một người vì sợ cô một mình mà quay trở lại.

“Tớ đâu còn là trẻ con? Đâu cần ngày ngày kẻ bên chăm bẵm?”

Cô nói vậy, nhưng cô biết mình đang dối lòng. Cô vẫn rất sợ phải tồn tại đơn độc trên thế giới này mà không có ai đồng hành bên cạnh. Cô cũng rất cần một người có thể bên mình, thấu hiểu và sẻ chia. Trong quá khứ, một người như vậy đã đến bên cô nhưng cuối cùng cũng vô tâm bỏ cô lại.

“Cậu vẫn chưa quên được à? Cũng đã 6 năm rồi...”

Neal thở dài, trong giọng nói chứa đựng sự bất lực. Cậu bất lực trước nỗi đau của cô, cậu không thể làm gì ngoài cách đứng ngoài mà nhìn cô bị dằn vặt trong nỗi đau đến từ việc bị phản bội trong quá khứ. Cậu không thể làm gì, chỉ có thể đứng nhìn, không thể đặt chân vào trong nỗi đau của cô để cùng cô sẻ chia, gánh vác. Bởi lẽ, ngay từ đầu, cô đã không muốn cho cậu bước chân vào thế giới cảm xúc của mình.

Red không nói gì, đưa tay kéo cửa kính xuống một chút để lộ một khe nhỏ. Tuyết và gió từ đó tràn vào trong khoang xe. Những tinh thể tuyết trắng xốp như mang ánh sáng đến từ thiên đường, nổi bật giữa không gian tối tăm trong xe. Cô ngược nhìn tuyết đậu lên tóc, lên vai, mặc cho gió ủa vào lạnh buốt cũng không đóng cửa. Lời nói của cậu bé năm nào lại vọng về trong tâm trí. 6 năm rồi, bao nhiêu lần vật đổi sao dời, nhưng có những điều vẫn chưa hề thay đổi. 6 năm, đủ để quên đi một người và yêu thêm một người. 6 năm, đủ để những vết thương tự chữa lành mà không tiếp tục nhói đau. 6 năm, đủ để những cảm xúc ngày nào trở nên nguội lạnh, để những lời nói năm nào không còn văng vẳng bên tai. 6 năm, cũng đủ để khi nhìn thấy tuyết rơi cô không xao động. Quãng thời gian ấy, đáng lẽ đủ để cô làm những điều trên, nhưng cô đã không làm được. Hình ảnh cậu bé với đôi mắt màu trà vẫn in hằn trong từng giấc mơ. Cái ngày cậu ra đi thi thoảng lại hiện về khiến cô chột đau nhói. Và dù năm tháng qua đi, kí ức về cậu đáng lẽ phải dần mờ đi nhưng lại càng hiện lên rõ mồn một, cũng như tình cảm của cô không hề bị rêu phong theo dấu vết của thời gian. Cậu như một cơn gió lạnh, dừng chân trong cuộc đời cô chỉ một khắc nhưng để lại nỗi đau suốt cả đời. Cậu ra đi, chỉ để lại một màu buồn u ám.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Người Duy Nhất:

Tiếng chuông hết giờ vừa điểm, học sinh trong lớp đã ủa cả ra ngoài. Ai cũng muốn mau chóng xuống căn-tin để giải quyết cơn đói hành hạ từ sáng tới giờ. Cả lớp đều đã đi hết, chỉ còn mình Sunny ở lại, cô gái cẩn thận tắt điện, đóng cửa rồi mới ra khỏi lớp. Đã từ lâu lắm rồi, việc ra sau cùng lớp và đóng cửa luôn là việc làm quen thuộc của cô. Dù không phải người trong tổ trực nhật, cũng không có ai nhờ cô việc đó, nhưng cô vẫn làm, một cách kiên trì, âm thầm, đều đặn suốt cả năm học.

Hình bóng cô gái nhỏ bước trên dãy hành lang dài vắng trở nên thật đơn độc. Từng bước chân chậm rãi bám trụ trên nền gạch men trắng sữa. Hai bên chân tường hành lang được ốp đá cẩm thạch đen quý phái mang đôi phần bí hiểm, đối ngược với màu trắng tinh khôi của gạch men lát sàn. Cũng giống như sự tồn tại của cô trong học viện Victoria, đối lập hoàn toàn với những học viên khác. Cô luôn cô đơn, vì cô khác họ. Victoria là học viện hoàng gia

được xây dựng dưới thời kì trị vì của nữ hoàng Victoria, nơi dành chỉ dành cho con cháu quý tộc học, con cái của những gia đình không mang dòng máu hoàng tộc, dù giàu có đến đâu cũng đừng mong chen chân vào. Thế nhưng, Sunny không thuộc dòng dõi hoàng tộc, cũng không phải con nhà khá giả, việc cô có mặt ở đây gần như một điều phi lý.

Cha mẹ cô vốn là những người hết lòng phục vụ cho hoàng tộc. Cha cô là ngài Jack Cavanaugh- vệ sĩ trung thành của nhà vua. Trong quãng thời gian còn sống, ông luôn một lòng trung thành với nhà vua, và ngay cả đến khi chết đi, ông cũng chết vì nhà vua. Đó là sự việc cách đây sáu năm, khi nhà vua lên đường đến Mi tham gia một hội nghị quan trọng. Trong lần đó, ngài bị ám sát bởi một đám người phản động chống lại hoàng gia. Dù đã có một nhóm vệ sĩ bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, nhưng vì tấn công quá bất ngờ nên tất cả đều không kịp trở tay. Giây phút viên đạn chuẩn bị lao đến đoạt mạng sống nhà vua, cha cô đã lao ra che chở cho ngài. Ông bảo vệ nhà vua như một bản năng, như bảo vệ điều mà mình tôn thờ nhất. Thế nhưng, ông đã hi sinh. Một sự ra đi trong anh dũng, mọi người ca tụng ông là một người quả cảm. Nhưng mẹ của Sunny- bà Jessica thì không chịu được cú sốc mất chồng.

Bà vốn là một người giúp việc bếp núc trong hoàng tộc, nhưng từ khi cha cô chết đi, bà nghỉ hẳn công việc. Một phần vì không còn tâm trí để làm, một phần vì sức khỏe sau cú sốc bị suy kiệt một cách trầm trọng. Bà không ra ngoài, không ăn uống, chỉ suốt ngày quanh quẩn trong nhà với nỗi đau mất chồng hành hạ. Việc ăn uống không đầy đủ cùng với căn bệnh lao lâu năm hoành hành, tâm trạng lại luôn trong tình trạng tuyệt vọng, khoảng ba năm sau khi chồng mất, bà cũng rời bỏ cô con gái bé bỏng. Vào một buổi chiều thu trong xanh, bà ra đi trong yên lặng, đến với miền đất bình yên mà người chồng đang chờ.

Ngày hôm đó, có một cô gái khóc hết nước mắt. Giữa những cơn gió nhẹ nhàng mon man, bóng dáng nhỏ bé của cô đứng cô độc trước ngôi mộ chung của cả cha và mẹ. Cho đến khi nắng tắt và hoàng hôn bắt đầu buông, bóng cô vẫn dờ dãi trên nền đất. Màu hoàng hôn đỏ như màu máu, nước mắt của cô chảy ra sao cũng đau xót như trút từng giọt máu tươi. Cô bé Sunny ngày đó mới tốt nghiệp cấp ba đã bị mồ côi. Nhà vua cùng hoàng tộc quyết định cho cô theo học tại học viện Victoria, đồng thời được nhận trợ cấp sinh hoạt hàng tháng từ nhà nước. Điều đó giống như một ân huệ mà cũng như một sự thương hại, hay vốn dĩ, nó chỉ là sự trả ơn cuối cùng mà nhà vua thực hiện cho kẻ đã chết vì mình. Nếu là vậy thì thật quá rẻ mạt. Hai mạng đời lấy sự sống của một con người, nhưng cô biết, ở trên thiên đường, cả cha và mẹ cô đều cảm thấy năn nỉ vì đã cống hiến hết mình vì nhà vua.

Hoàng tộc đã vô tình là nguyên nhân khiến một mái ấm vỡ tan, và họ nghĩ mình đã cứu vớt tương lai cho cô bé. Nhưng họ có lẽ không biết rằng, sự xuất hiện của cô ở nơi này, vốn đã không thích hợp. Ngày đầu tiên nhập học, học viên tò mò về cô, bàn tán sôi nổi khiến cô bé vốn mang mặc cảm trong lòng không dám hòa nhập với xung quanh. Sau một tuần nhập học, một anh chàng nổi tiếng của khối đến nói với cô rằng cha mẹ cô vốn chỉ là những kẻ hầu hạ cho hoàng gia, cô không được phép học ở nơi tôn quý này. Khi ấy, quá bức xúc vì những lời lẽ xúc phạm, cô đã không kìm nén tặng cho anh ta một cái tát. Mọi người bắt đầu xa lánh cô, cô cũng không cố gắng để cứu vãn tình hình. Vì ngay từ đầu, cô đã không nên có mặt ở đây, và những gì cô đã làm, cô chưa từng hối hận. Suốt hơn hai năm học, cô tồn tại như một chiếc bóng lặng thầm, lặng thầm tồn tại, lặng thầm sống, đến cả việc hít thở cũng lặng thầm trong bầu khí quyền chung.

Khi dòng suy nghĩ của cô vừa dứt, cũng là lúc cô đặt chân đến trước cửa nhà ăn của trường. Cô đi vào, tất cả mọi người đều xem cô như vô hình, mãi mê bên những món ăn và vài câu chuyện phiếm. Khi mà những học sinh khác đều chọn cho mình những món hảo hạng như bít tết bò thăn, gà hầm của vùng đất Provence,... cùng với rượu nho thượng hạng của đất Pháp. Sunny vô cùng đơn giản với một khay cơm trắng, một bát súp khoai tây và vài miếng thịt nguội cùng một cốc nước tinh khiết. Cô lặng lẽ đi về phía chiếc bàn trong góc phòng. Mọi nỗ lực của cô để cố gắng không gây chú ý với xung quanh đã trở nên vô ích, vì lúc này, tất cả những cặp mắt hiếu kì đang dán vào người cô và khay cơm đạm bạc. Đã hơn ba năm rồi, mọi người dường như vẫn chưa quen với việc một cô gái không thuộc hoàng tộc cùng lối sống đơn giản tồn tại trong không gian cao quý của học viện. Cô chỉ cắm đầu đi, mắt nhìn chăm chăm vào khay cơm.

“Ôi trời, là cô con gái của vệ sĩ hoàng gia đã chết đây mà. Mái tóc của cô bao lâu rồi chưa đi nhuộm vậy? Nhìn thật thảm hại!”

Một giọng nữ lạnh lạnh cất lên. Sunny nhận ra cô gái đó, cô là bạn gái của cậu bạn nổi tiếng bị cô tát khi mới vào trường, kể từ sau lần đó, cô bạn gái đó đem một niềm căm ghét đối với cô. Mỗi lần gặp cô là sẽ tìm đủ mọi cách để châm biếm, chêu chọc.

Sunny vẫn không nói gì, chân từ từ bước qua chỗ cô nàng Lorde. Khi cô đi ngang qua bàn Lorde, cô nàng liếc mắt với mấy cô bạn xung quanh rồi nở nụ cười ranh mãnh. Một bàn chân trắng nõn bất ngờ đưa ra phía lối đi.

“Phịch”

Sunny ngã xuống đất, khay cơm cũng theo đó mà rơi xuống sàn, những mảnh thủy tinh từ chiếc cốc vỡ cắm vào khuỷu tay cô túa máu. Cơm và những thức ăn khác bắn tung tóe ra ngoài. Đám bạn của Lorde cùng cô nàng phá lên cười, mắt vẫn không thôi lườm nguyệt Sunny. Nhưng ngay sau đó, nụ cười của họ chợt đông cứng lại, ánh mắt cũng thay đổi hoàn toàn khi nhìn thấy chàng trai đứng cách đó không xa. Không chỉ họ, mà cả phòng ăn đều có chung biểu hiện ấy.

Cô vẫn không phản kháng, chỉ lặng lẽ đứng lên, nhưng khi cô vừa rời khỏi mặt đất vương vãi thức ăn, cũng là lúc khuỷu tay bị thương của cô bị túm bởi một lực rất mạnh. Cô khẽ kêu lên một tiếng rồi ngẩng mặt lên nhìn kẻ đang nắm chặt tay mình. Khi khuôn mặt ấy đập vào mắt, cô hơi sững sờ.

Một nét đẹp hoàn mỹ mang vẻ cao quý vương giả khó ai bì kịp. Nước da trắng mịn không tí vết cang nổi bật bởi mái tóc màu đen tuyền với phần mái để dài che một bên mắt trái. Đôi mắt màu xanh thăm thẳm lạnh như mặt nước trời thu, nhưng mang một nỗi buồn u uất cố gắng che đậy bằng sự lạnh lùng cố hữu. Sống mũi thẳng và cao, làn môi mỏng quyến rũ. Tất cả những nét đẹp ấy đều hội tụ trên khuôn mặt của người đang đứng đối diện cô, cũng là người đang nắm khuỷu tay cô- Vic Shadow. Từ cơ thể cậu toát ra khí chất lạnh lẽo, có vài phần u ám. Sự u ám ấy lại càng tăng lên gấp bội với sự xuất hiện của con điều hầu màu đen mắt vàng bay cạnh cậu. Cậu chiếu ánh nhìn khinh miệt xen lẫn khó chịu về phía cô, đôi mày hoàn hảo khẽ chau lại, thể hiện sự không hài lòng của chủ nhân. Cậu cất giọng, mang âm vực thấp, như hăm dọa cũng như thể hiện rõ uy quyền của một bậc vương tôn:

“Thứ đang dính trên giày tôi là của cô?”

Chương 9: Chạm Vào Giới Hạn:

“Thứ dính trên giày tôi là của cô?”

Đứng trước mặt Sunny lúc này là một chàng trai cao khoảng mét tám, vóc người hơi gầy nhưng cân đối càng tôn lên chiều cao đặc biệt của cậu. Bộ đồng phục với vest đen, sơ-mi trắng khá đơn giản khi khoác lên người cậu lại mang một nét sang trọng khác lạ. Con điều hầu vẫn bay tà tà đằng sau lúc này đã đậu trên vai cậu. Mang theo điều hầu đến học viện, ngoài vị bá tước đứng đầu gia tộc Shadow còn có thể là người nào? Thân phận của cậu quá sức đặc biệt, có lẽ tìm khắp cả nước Anh này cũng không có vị bá tước nào có được thân phận cao quý như cậu. Cha cậu là bá tước Charles, mẹ là trưởng công chúa Rachel, chú ruột cậu là quốc vương Anh hiện tại, còn bà ngoại cậu lại là nữ hoàng đời trước. Bây giờ, cậu lại là người đứng đầu gia tộc Shadow-gia tộc quyền thế vào hạng bậc nhất Anh Quốc. Khi nữ hoàng còn sống đã rất yêu quý mẹ cậu- trưởng công chúa Rachel, cũng chính là con gái bà. Thế nên khi công chúa kết hôn, nữ hoàng đã ban rất nhiều của cải, đất đai để làm của hồi môn cho con gái. Tên Vic trong danh sách thừa kế chỉ đứng sau mỗi quốc vương Louis hiện tại và con trai ông, hoàng tử Richard năm nay mới lên ba.

Sunny vội vàng nhìn xuống chân, đối diện với hujung giày của cô là một đôi giày da đen bóng. Chỉ nhìn vào thôi đã có thể cảm nhận được sự kết hợp tinh tế giữa loại da thượng hạng cùng sự tỉ mỉ của từng đường kim mũi chỉ. Nhưng lúc này sự hoàn hảo ấy bị phá hủy bởi một vết bẩn nơi mũi giày. Sunny khẽ chột dạ khi nhận ra vết bẩn đó khá giống với nước súp khoai tây của cô. Có lẽ khi cô bị ngã, một ít nước súp đã bắn vào giày Vic khi cậu ta đi đến.

Cô tạm quên đi cảm giác đau nhói nơi khuỷu tay, cúi gập người xin lỗi, đồng thời khéo léo lách tay ra khỏi bàn tay cậu. Thế nhưng, bàn tay cậu ta vẫn hệt như gọng kìm giữ chặt tay cô. Khiến cô nhăn nhó vô cùng khổ sở.

“Tôi thành thật xin lỗi.”

Vic vẫn nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu, coi như không nghe thấy lời xin lỗi ấy. Vài giọt máu từ vết thương của cô chảy ra tay cậu. Từng giọt lượn qua kẽ tay, chảy dọc theo mu bàn tay trắng mịn. Không khí đang trở nên hết sức khó xử, Sunny cũng trở nên gượng gạo không biết trả lời thế nào. Tất cả học viên im lặng dõi theo diễn biến của câu chuyện. Mọi người đang nghĩ đến hậu quả mà cô gái phải chịu khi động tới vị bá tước được mệnh danh là người khó chiều nhất trong lịch sử.

“Tôi đã xin lỗi anh rồi, nên hãy mau bỏ tay ra.”

Sunny nhìn cậu ta trừng trừng thể hiện sự khó chịu ra mặt. Cô thật sự rất ghét cảm giác bị người khác giới giữ chặt tay như thế này. Hơn nữa, vì lực ép của bàn tay cậu ta mà mấy mảnh thủy tinh trước đó cắm trên da cô giờ càng đâm sâu vào hơn.

Vic vẫn không có ý định sẽ bỏ ra, cậu coi như không nghe thấy những gì cô vừa nói. Gương mặt đẹp đẽ không biểu lộ chút cảm xúc nào. Gương mặt cậu tĩnh lặng đến mức, nếu cậu không mở miệng nói chuyện, người ta còn nghĩ cậu đã ngừng thở. Một bên mắt không bị tóc mái che trở nên sâu thẳm thăm, khó đoán vô cùng, nhưng nếu để ý, sẽ thấy từ đáy mắt ánh lên tia nhìn ngạc nhiên được chủ nhân của nó ngụy trang cẩn thận.

Thế nhưng đột nhiên, đôi mắt xanh thẳm của cậu chợt xẹt qua một luồng sáng mỏng. Từ đáy mắt u tối thoáng xuất hiện một tia sáng mà không phải ai cũng nhận ra. Cậu khẽ mỉm cười kín đáo, mang đôi phần nguy hiểm. Thoáng chốc, cậu thay đổi thái độ, từ tôn bỏ tay Sunny ra, nở nụ cười hỏi:

“Cô không sao chứ? Vết thương có vẻ nặng.”

Tất cả học viên đều bất ngờ, cả Sunny cũng bất ngờ. Từ trước đến giờ, chưa ai nhìn thấy bộ dạng tươi cười của vị bá tước cao quý kia. Đáng vẻ mà họ trông thấy ở cậu, chỉ có sự cao ngạo ngút trời cùng một khí chất cao sang quyền quý. Cậu hiếm khi mở miệng nói chuyện với những học viên khác trong học viện, cậu coi bọn chúng là một tầng lớp thấp kém hơn mình. Cậu không mấy khi nói chuyện, nên càng không thể nhìn thấy nụ cười của cậu. Vậy mà lúc này, cậu vừa nói vừa cười với một con bé có thân phận thấp kém nhất học viện. Thử hỏi bọn họ có thể không kinh ngạc hay không?

Vic không thêm đề ý đến biểu hiện xung quanh, môi vẫn duy trì nụ cười hoàn hảo. Nhưng đâu ai biết rằng, nụ cười kia có mười phần đều là giả dối được ngụy trang cẩn thận? Cậu tiến đến gần Sunny hơn một chút, ghé sát tai cô, môi vẫn cười, nhưng là một nụ cười hoàn toàn khác. Nụ cười lúc này chỉ là một cái nhếch môi đầy khinh thường. Đôi mắt màu xanh thẳm thoáng ẩn hiện vẻ tự mãn. Cậu nói nhỏ chỉ để mình cô nghe thấy:

“Bị thương như vậy, có lẽ cô nên để họ chăm sóc?”

Sunny vẫn không hiểu cậu nói gì. Cậu ta nói để họ chăm sóc. Vậy họ là ai mới được? Không thêm đề ý đến vẻ mặt thắc mắc của cô, cậu quay lưng đi thẳng. Khi đi qua bàn ăn gần đó còn không quên lấy một chiếc khăn ướt rồi cẩn thận lau sạch bàn tay vừa cầm tay cô. Cậu lau kĩ càng đến mức như thể mình vừa chạm vào thứ gì đó kinh tởm lắm. Xong xuôi, cậu khoan thai bước về phía cửa phòng ăn, tấm lưng thon dài nhỏ dần rồi khuất hẳn sau cánh cửa. Bóng dáng khi cậu bước đi có sự độc lập, tự chủ, tôn nghiêm nhưng lại vô cùng cô độc. Đẹp nhưng khiến người ta xót xa.

Sunny vẫn còn chưa hết thắc mắc câu nói khi nãy cậu ta nói cùng biểu hiện bất thường của cậu. Thế nhưng, khi cô nhận ra những ánh mắt thù hằn của các học viên đang chĩa về phía mình, cô đã hiểu tất cả. Cậu ta, đúng là một con người nguy hiểm. Chẳng trách cậu ta bỗng dừng hạ mình nói chuyện với

cô. Chẳng trách cậu ta nói rằng để họ chăm sóc cô. Thì ra, cậu ta muốn mượn tay mấy cô nàng đánh đá trong học viện kia để trừng trị cô. Con gái trong cả học viện, có ai là không ngưỡng mộ cậu ta? Có ai là không muốn cùng cậu ta nói chuyện một lần? Thế nhưng trong mắt vị bá tước kia, không hề có sự tồn tại của họ. Vậy mà hôm nay cậu ta lại mở miệng nói chuyện với cô, còn cười với cô, chẳng phải là chọc cho mấy cô nàng kia ghen đến phát điên sao?

Sunny khẽ rung mình khi nghĩ đến đó. Cậu ta thật quá mưu mô, quá nham hiểm mà cũng quá thông minh. Hơn hết, cậu ta còn rất tự tin. Tin vào sức hút của bản thân, tin rằng những cô nàng kia vì cậu ta mà sẽ trút giận lên cô? Cậu ta cũng thật quá ngạo mạn. Nhưng lần này cậu ta đã đúng. Lũ con gái kia, sớm đã muốn xông vào giết chết Sunny ngay tức khắc.

Cô lắc lắc đầu, ngao ngán cúi xuống thu dọn đồ ăn vương vãi trên sàn. Bỗng nhiên...

“Tách. Tách. Tách”

Những giọt rượu nho chảy xuống chỗ cô đang thu dọn, vài giọt không biết là vô tình hay cố ý còn chảy cả lên tóc cô. Sunny ngược nhìn lên trên, một ly rượu thủy tinh trong suốt đặt cách đầu cô một chút, lúc này đã trống không.

Sunny đứng dậy, trừng mắt nhìn Lorde, ánh mắt có phần bất cần, hoang dã như một con thú hoang. Cô đi đến gần cô nàng- lúc này đang cầm ly rượu cười khoái chí.

“Ai cũng có giới hạn của mình. Vì thế, đừng chạm vào giới hạn của tôi.”

Cô nói bằng giọng trầm thấp, có 10 phần thì đến 8, 9 phần là răn đe dọa nạt. Biểu cảm gương mặt của cô cùng với lời nói rắn rỏi khiến tất cả khá bất ngờ. Họ chưa từng thấy một Sunny mạnh mẽ, cứng rắn đến vậy. Lorde bắt đầu nóng mặt, cô nàng có cảm giác mình đang bị lép vế trước một con bé thấp kém. Cô nàng cầm đĩa thịt bò hầm đang còn nóng hắt thẳng lên người Sunny, cô gằn cổ lên, trợn trừng mắt:

“Sao? Nếu tao chạm đến ranh giới của mày thì sao, con bé bẩn thỉu kia? Bố mẹ mày chỉ là kẻ hầu hạ thấp kém cho hoàng tộc thôi, đừng có tưởng mình là phượng hoàng.”

Như giọt nước làm tràn ly, hành động của Lorde đã khiến ngọn lửa trong Sunny từ đầu tới giờ vốn bị kìm nén được dịp bùng cháy dữ dội. Cô tiến đến gần Lorde. Đôi mắt màu nâu tĩnh lặng hàng ngày giờ chuyển thành một màu đỏ đục ngầu, cô túm cổ áo sơ-mi Lorde:

“Cô muốn hỏi sẽ ra sao đúng không? Vậy tôi cho cô biết.”

Người ta chỉ kịp nhìn thấy sự hoảng hốt trong mắt Lorde, cô nàng còn chưa kịp nói gì thì khuôn mặt thanh tú được trang điểm cẩn thận đã bị ngập trong bát nước súp hải sản trên bàn. Bàn tay nhỏ nhắn của Sunny nắm chặt lấy mái tóc xoăn vàng của cô nàng, dí mạnh xuống bát súp, dù cô nàng có dùng sức thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay tưởng chừng rất yếu đuối ấy. Vài sợi tóc được uốn kĩ càng của Lorde bị ngập trong thứ nước súp mang mùi tanh của hải sản, hai cánh tay cô nàng không ngừng khua loạn xạ như người bị chết đuối cố gắng tìm kiếm hi vọng thoát khỏi cõi chết.

Nhìn cảnh tượng ấy, tất cả mọi người đều sững sờ không nói nên lời. Sunny trong mắt họ, trước nay chỉ là một cô gái thấp kém, sống một cách thầm lặng, không gây chú ý với xung quanh, không gây họa cho ai và cũng không muốn ai động đến mình. Vì tất cả đều coi cô như không tồn tại nên chẳng ai giờ trò trêu chọc quá đáng gì với cô. Có lẽ hôm nay Lorde đã làm hơi quá.

Khoảng một phút sau Sunny mới thôi không nắm tóc Lorde. Khi bàn tay cô rời khỏi tóc, Lorde gập bụng ho khò khè, khuôn mặt bị rửa trôi lớp trang điểm không còn long lanh, thậm chí còn đầy dầu mỡ cùng vài cọng rau dính trên trán. Cô nàng ho đến mức mắt trở nên đỏ ngầu. Mái tóc mềm mượt ban đầu trở nên thảm hại và rối bù. Lúc này, mái tóc của cô nàng còn không bằng mái tóc xơ xác của Sunny.

“May cho cô là cô chỉ sắp chạm đến giới hạn của tôi thôi. Nếu không, những gì mà cô nhận được không chỉ có thể thôi đâu. Tôi không muốn động đến ai và cũng không muốn ai động đến mình.”

Vẫn là giọng hăm dọa cùng ngữ khí cứng cỏi. Sunny muốn cho cô nàng xinh đẹp này biết đâu là chêu chọc và đâu là sỉ nhục. Để cô nàng biết nên dừng lại ở chỗ nào. Cô bước từng bước chậm rãi ra khỏi phòng ăn của trường, vết thương lại bắt đầu nhói đau, từng giọt máu đỏ thẫm nhỏ xuống sàn gạch bóng loáng, theo chân cô, máu cứ thế kéo dài cho đến hết phòng ăn rộng lớn.

Mọi người nhìn nhau rồi lại nhìn Lorde đang thẫn thờ bằng ánh mắt ái ngại. Nhưng cũng chỉ một lúc sau, họ lại quay lại với những món ăn thượng hạng cùng những câu chuyện phiếm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Người Đồng Hành:

Vẻ đẹp của ngôi trường cùng việc nó đã từng là dinh thự của nữ hoàng khiến nơi đây ngoài những cái tên như học viện hoàng gia, học viện Victoria còn được người Anh gọi theo tên cũ khi nó vẫn còn là dinh cơ của nữ hoàng, tên gọi đó cũng rất kêu: dinh thự ánh sáng. Đúng vậy, là dinh thự lấp lánh ánh sáng hoàng kim không bao giờ tắt, luôn luôn tỏa sáng giữa lòng thành phố của sương mù.

Chap 10: Người đồng hành:

Sunny lê từng bước nặng nề về phía trước, chân tập tễnh bước trên nền gạch trơn láng. Bàn chân nhỏ nhấc đặt tới đâu, máu theo đó mà nhỏ giọt tới đấy. Lúc này, đầu óc cô đang bị cơn đau chi phối khiến mọi suy nghĩ không còn được tỉnh táo. Đáng lẽ phải rẽ trái để đi xuống phòng y tế, đôi chân không nghe lời lại cứ đi thẳng về phía trước. Cô đã đi vào khuôn viên trường lúc nào cũng không rõ.

Trường Victoria vốn được xây dựng với mục đích trở thành dinh thự cho nữ hoàng Victoria. Nhưng khi nữ hoàng qua đời, thay vì để lại dinh thự cho đời vua tiếp theo, bà lại muốn sửa lại nơi đây để nó trở thành trường học hoàng gia với mong muốn sau này con cháu mình sẽ được lớn lên trong một môi trường cao quý đặc biệt. Từ cách xây dựng các tòa nhà đến khuôn viên trường đều mang nét cổ kính nhưng không kém phần sang trọng. Nhìn từ trên cao xuống, nơi đây không khác gì một tòa lâu đài giữa lòng thành phố London. Khuôn viên trường nổi bật với màu tím của hoa Lavender đầy mộng mơ, giữa khuôn viên là một hồ nước có kích thước trung bình. Trong lòng hồ đặt rải rác những hòn non bộ đủ kiểu dáng lạ lẫm. Không những vậy, nơi đây còn trồng rất nhiều cây xanh, các hàng cây được tỉa theo kiểu tán tròn trồng san sát nhau bao bọc lấy khuôn viên rộng lớn. Vẻ đẹp của ngôi trường cùng việc nó đã từng là dinh thự của nữ hoàng khiến nơi đây ngoài những cái tên như học viện hoàng gia, học viện Victoria còn được người Anh gọi theo tên cũ khi nó vẫn còn là dinh cơ của nữ hoàng, tên gọi đó cũng rất kêu: dinh thự ánh sáng. Đúng vậy, là dinh thự lấp lánh ánh sáng hoàng kim không bao giờ tắt, luôn luôn tỏa sáng giữa lòng thành phố của sương mù.

Nếu là ngày thường, Sunny sẽ đi chậm rãi, vừa đi vừa mãi mê ngắm những loài cây quý được trồng trong khuôn viên. Nhưng lúc này, cảm giác đau nhói ở tay cùng việc đầu óc choáng váng khiến cô không còn tâm trí đâu để ngắm cảnh. Có lẽ vì mất máu quá nhiều mà mắt cô bắt đầu hoa lên, đầu óc quay cuồng, bước chân cũng trở nên loạng choạng. Cô có cảm giác mình đang lơ lửng trong một không gian không trọng lượng, cơ thể cứ lâng lâng như thể đôi chân cô không còn đứng trên mặt đất. Dù đã rất cố gắng để đứng vững nhưng cơ thể cô giống như bị rút cạn sức lực, đôi chân mềm nhũn ra, cả cơ thể theo đó mà đổ ụp xuống. Nhưng trước khi cô ngã xuống đất, đã có một vòng tay nhanh chóng đỡ lấy. Trước khi hai mí mắt kéo sụp xuống, cô đã kịp thời nhìn được gương mặt của người kia.

Sunny thức dậy vì ánh nắng mặt trời chiếu qua ô cửa kính. Điều đầu tiên cô cảm nhận được là bầu không khí tinh sạch được khử trùng kỹ càng, thoáng thoảng mùi ê-tê. Cô đang ở phòng y tế của trường, đầu đã bớt đau và vết thương cũng đã được băng bó cẩn thận. Cô nhìn sang bên cạnh thì thấy Ray đang nhìn mình bằng ánh mắt lo lắng. Cậu là một con trai của hầu tước Sailor- người đứng đầu dòng tộc Dawson danh giá. Ray có thân hình gầy gò gần chi có da bọc xương. Khuôn mặt nhỏ thó lọt thỏm giữa mái tóc rối bù xù màu vàng sáng. Đôi mắt trũng sâu được che đi bởi cặp kính cận gọng đen đặt ngay ngắn trên sống mũi khá thẳng. Nước da cậu trắng nhưng mang đôi phần xanh xao, nhợt nhạt. Nhìn chàng trai này, người ta dễ dàng tóm gọn trong hai từ: một sách.

Sunny nhìn cậu mỉm cười, cất giọng yếu ớt, thoảng nhẹ như gió:

“Cậu đưa tớ vào đây à, Ray?”

Khuôn mặt đầm chiêu lo lắng của Ray khi nhìn thấy Sunny tỉnh dậy cũng dần ra đôi chút. Cậu thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên quạt mồ hôi trên trán. Nhưng khuôn mặt nhẹ nhõm của cậu tồn tại chưa được bao lâu thì đã mau chóng biến mất, thay vào đó là nét mặt cau có hơn cả lúc trước. Cậu nạt khế:

“Thế cậu nghĩ ở học viện này còn có ai khác ngoài tớ quan tâm đến sự sống chết của cậu à?”

Sunny nở nụ cười có phần bất lực lẫn hối lỗi. Cậu nói vậy cũng đúng thôi. Ở cái trường quý tộc này, Ray chẳng chơi với ai ngoài Sunny mà cũng chẳng ai chịu chơi với họ. Không những vậy, học viên ở đây còn tỏ rõ thái độ khinh thường với hai người, lí do đơn giản mà cũng thật nghiệt ngã: hai phận của hai người khác với những người còn lại. Nếu Sunny là con gái của một vệ sĩ đã từng hi sinh, thì trái lại, Ray lại là con trai của một trong 4 gia tộc có thế lực nhất hoàng tộc- gia tộc Dawson. Cha cậu là hầu tước Sailor Dawson, với danh nghĩa là con trai của một bá tước cao quý, đáng lí cậu phải hòa nhập với đám cậu ấm cô chiêu ngoài kia- những con người mà tương lai sẽ trở thành những quý tộc thế hệ mới. Thế nhưng, trớ trêu thay, mẹ cậu không phải vợ chính thức của Sailor mà chỉ là một người hầu hèn mọn trong gia tộc. Bà sinh ra cậu sau một lần vụng trộm với chủ nhân. Khi biết bà mang bầu, Sailor nhất quyết không chịu cho bà một danh phận vì trước sau lão chỉ đùa giỡn với bà. Ngày mà cậu được sinh ra trên đời, cũng là ngày mà cha cậu bước vào lễ đường, sánh vai cùng người vợ môn đăng hộ đối.

Hôm đó là một ngày mùa đông có tuyết rơi trắng mù trời. Mẹ cậu lên cơn đau dữ dội, điều đó báo hiệu bà sắp sinh. Mọi người trong nhà tập nập chuẩn bị cho lễ cưới, chẳng ai chú ý đến bà đang quằn quại vì cơn đau hành hạ. Chỉ có duy nhất cô hầu gái là bạn thân của bà là chú ý đến và đưa bà đi bệnh viện. Nhưng khi đó, bà đã không đi ngay mà nhất quyết đợi đến khi cha cậu cùng cô dâu bước vào thánh đường. Cảnh vật ngày hôm đó có những trái ngược đến nao lòng. Trong khán phòng âm áp, ngập tràn ánh điện sáng choang, tất cả mọi người chìm đắm trong niềm vui của lễ cưới. Nhưng chỉ cách không gian náo nhiệt ấy chừng mười bước chân thôi, mẹ cậu, trong cái lạnh cắt da cắt thịt, nép sau cánh cổng sắt đóng im lìm lạnh lẽo, lặng nhìn người mình yêu vui vẻ bên người phụ nữ khác. Từng hàng nước mắt nóng hổi lạnh lẽo tuôn dài giữa không gian giá rét.

Ray được sinh ra trong một hôm ngày đông giá rét và cũng lớn lên giữa sự ghê lạnh của họ hàng. Vợ chính thức của Sailor cùng tất cả thành viên trong dòng họ Dawson không chấp nhận sự tồn tại của một đứa trẻ như cậu. Cứ như vậy, Ray lớn lên lặng thầm cùng một nỗi hận thù sâu sắc với người cha phụ bạc.

“Cậu nghĩ gì vậy?”

Sunny khua khua tay trước mặt Ray. Cậu giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ hỗn độn khi giọng nói của Sunny vang lên bên tai. Tự ép mình không được nghĩ đến quá khứ ấy nữa, cậu trả lời:

“À. Không, có gì đâu. Mau nằm xuống đi, cậu đang bị thương đấy!”

“Tớ bị thương ở tay mà, đầu cần nằm xuống.”

Nghe vậy, cậu hỏi cô bằng giọng quan tâm:

“Cậu có đói không?”

Sunny híp mắt cười, khóe mắt cong cong như vầng trăng khuyết. Đôi mắt nâu dù đã bị ngăn cách bởi cặp kính cận nhưng vẫn ánh lên tia nhìn vui vẻ. Cô đang cảm thấy rất ấm áp vì sự quan tâm của cậu. Bây giờ, trong học viện này, Ray là người duy nhất để ý đến sự tồn tại của cô, để ý xem cô ra sao, cần gì và muốn gì.

“Tớ đói sắp xỉu đến nơi rồi đây.”

Ray lấy cặp lồng sắt vẫn còn tỏa hơi ấm được đựng trong chiếc túi nylon, đưa về phía cô:

“Là cháo hải sản thập cẩm đấy. Có thịt tôm thái miếng vừa ăn còn nguyên vị ngọt, cháo thì được nấu với gạch cua biển vừa béo vừa bùi. Còn thêm cả rau củ ninh như để không bị chán nữa. Cậu ăn luôn đi cho nóng.”

“Nghe cậu nói là đã muốn ăn rồi.”

Cô đón lấy cặp lồng cháo từ tay Ray với vẻ mặt biết ơn, đôi mắt hấp háy nụ cười khi cảm nhận hơi ấm nóng từ cặp lồng cháo lan tỏa ra lòng bàn tay. Ray thấy thế thì gật đầu hài lòng, cậu đứng dậy ra ngoài. Trước khi đi còn nói với lại:

“Tớ phải vào lớp học bây giờ. Cậu cứ ăn đi nhé!”

Sunny gật đầu cười ý bảo cậu hãy đi đi. Khi cậu vừa đi khuất, cô mở nắp cặp lồng ra, trước mắt là món cháo thập cẩm trông khá ngon mắt với màu nâu nhạt của gạch cua điểm xuyết màu trắng của tôm cùng màu xanh đỏ của các loại rau củ. Nhưng khi mùi cháo vừa tỏa ra bầu không khí tinh sạch được khử trùng, cô đã cảm nhận bụng mình chộn rộn không ngừng. Dù vậy, khi nghĩ đến gương mặt của Ray khi nãy cùng sự quan tâm của cậu, cô vẫn cố gắng nuốt một thìa cháo vào miệng. Thế nhưng cháo còn chưa đi xuống dạ dày, cô đã cảm nhận như bao nhiêu thức ăn trong bụng sắp trào ngược ra ngoài. Cô lập tức chạy vào trong nhà vệ sinh, không quên mang theo cặp lồng cháo. Cô không ăn món cháo đó, không phải vì cô không muốn ăn mà vì cô không thể ăn. Cô không đi ứng với hải sản hay rau củ mà là cảm thấy buồn nôn khi ăn một món ăn nào đó được tạp nên bởi nhiều hơn hai nguyên liệu.

Sunny ghi chặt lấy thành bồn cầu, khuôn mặt đỏ gay, cô hết sức tống khứ những thứ đang nằm trong bụng ra ngoài. Sau khi giải quyết cơn buồn nôn khó chịu, cô lưỡng lự rồi đổ nốt chỗ cháo còn lại vào bồn cầu. Trờ lại giường, cô uống tạm một cốc nước lọc rồi ôm cái bụng rỗng không đi ngủ.

Sunny không muốn động đến ai, cho nên, cũng không muốn ai động đến mình. Cô có thể trầm lặng, nhưng không hề nhu nhược. Cô có thể không thể hiện nhiều, nhưng không có nghĩa là cô không có đầu óc. Nếu như họ đã định chơi cô, cô sẽ chơi cùng họ tới cùng!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lọt Lưới:

Red bước ra khỏi phòng tắm với khuôn mặt đượm vẻ mệt mỏi. Mái tóc đỏ rực của cô lúc này ướt sũng, nước vẫn còn chảy tong tong xuống sàn. Đôi mắt đen láy chợt lóe lên một tia ngạc nhiên khi cô nhìn thấy chàng trai ngồi trên chiếc ghế salon giữa phòng khách. Henry đang ngồi vắt chân, thong thả uống trà, tay đang cầm một tờ báo và đọc rất chăm chú. Dù biết cô có mặt trong phòng nhưng cậu vẫn coi như không thấy. Red đi đến gần cậu, cũng ngồi xuống, với tay lấy một chiếc bánh quy trên bàn cho vào miệng. Red hỏi:

“Sao giờ này rồi còn đến nhà tớ? Cậu không biết tự tiện vào phòng con gái là rất vô duyên à?”

Henry vẫn không nhìn cô, chăm chú đọc tờ báo. Khi nghe thấy cô nói thì lông mày chỉ hơi nhướng lên, tò ý mình đã nghe cô nói. Red bị cậu bơ đi thì bực mình, gắt lên:

“Cậu đọc cái quái gì mà chăm chú thế?”

Lúc này, Henry mới rời mắt khỏi tờ báo, đưa mắt nhìn cô. Không nói không rằng, cậu đặt tờ báo trước mặt cô sau đó cầm tách trà lên nhấp một ngụm. Dáng vẻ tao nhã như một quý tộc thực thụ. Cậu thong thả uống trà, đôi mắt màu nâu nhạt trầm tư. Mãi một lúc sau, cậu mới mở miệng nói:

“Vụ giết người của cậu lên báo rồi. Ngay trang bìa của tuần báo Hoàng gia.”

Red nhìn tờ báo cậu vừa đặt xuống. Đúng là ngay trang nhất tờ có một bài với tựa đề “Tử tước Sampon bị ám sát. Hung thủ phải chăng lại là sát thủ quý tộc?”. Cô cũng đọc lướt qua. Quả nhiên, họ nghi ngờ hung thủ là cô. Tay tác giả bài báo còn không quên đưa thêm chi tiết tử tước Sampon bị sát hại tại dinh thự bỏ hoang của bá tước Cavanass. Chắc hẳn sau vụ này sẽ còn có thêm nhiều tin đồn ma quỷ xoay quanh tòa dinh thự bỏ hoang kia. Cô cười nhàn nhạt, lại đặt tờ báo xuống. Cầm một chiếc bánh quy đựng trong đĩa xứ bỏ vào miệng. Cô mở miệng nói:

“Vậy thì sao nào? Mấy vụ ám sát quý tộc trước đó tờ thực hiện, vụ nào cũng rầm rộ trên tuần san Hoàng gia suốt cả tháng trời đấy.”

Henry đặt tách trà xuống, lờm lờm cô, đáp:

“Cậu làm việc bí mật chút đi, cẩn thận bị tóm đó.”

Red tự rót cho mình một tách trà. Tiếng nước trà vang lên róc rách vui tai, mùi hương cũng theo đó mà bay bay trong không khí. Cô mỉm cười nhẹ, không nhìn Henry mà nói:

“Đã có “ngài ấy” đứng đằng sau, còn sợ bị lọt lưới sao?”

Henry không đáp lại, chỉ nhìn cô chăm chăm. Khuôn mặt điển trai lúc này vô cùng nghiêm túc chứ không mang vẻ đùa cợt thường ngày. Chăm chú nhìn cô thêm một chút nữa, cậu quay đi chỗ khác, khẽ thờ dài nhẹ nhẽ.

Cậu bắt giấc đưa mắt về phía khung cửa sổ kính. Bầu trời rộng lớn ngoài kia lúc này đóng khung trong một ô vuông nhỏ hẹp. Là bầu trời tối đen như mực, không một ánh sao. Mãi một lúc sau, cậu mới cất tiếng, giọng nói xa xăm, nhưng nếu để ý kĩ, người ta sẽ nhận ra trong giọng nói kia mang đôi phần hoang mang, và có chút lo sợ.

“Ngài ấy, liệu có thể giúp chúng ta, bảo hộ chúng ta đến khi nào?”

Chiếc xe Rolls Royce Phantom V 1961 lướt đi trên đường. Tuy nó hòa mình vào dòng xe tấp nập trên đường phố nhưng người đi đường vẫn liếc nhìn chiếc xe sang trọng kia với ánh mắt ngưỡng mộ, tò mò và cả ghen tị. Một phần vì đó là một chiếc xe xa xỉ hiếm có, một phần vì ở đuôi của chiếc xe, gia huy bằng vàng của gia tộc Shadow đang tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Đó là biểu tượng điều hâu đang tung cánh. Biểu tượng cao quý, độc nhất vô nhị đó chỉ có gia tộc Shadow sở hữu.

Trong khoang xe tiện nghi, chàng trai trẻ đang ngồi vắt chân thoải mái đọc báo. Cậu vận một bộ vest màu đen tuyền kèm sơ-mi trắng. Một tay cậu cầm tách trà tỏa khói nghi ngút, thi thoảng đưa lên miệng nhấp một ngụm. Đôi mắt màu xanh thăm nhìn chăm chăm vào tờ báo trên tay. Đó là tuần san Hoàng gia, tờ báo chỉ đưa những thông tin về hoàng gia Anh. Ngón tay thon dài lật giở tờ báo liên tục, cho đến khi dừng lại ở trang nhất, hàng lông mày của cậu khẽ cau lại. Đôi mắt lướt qua những hàng chữ được in thẳng đều, cậu tức giận ném tờ báo sang một bên. Đôi mắt xanh dường như chuyển màu thẫm hơn thường hơn thường ngày. Vẻ mặt thư thái vừa nãy cũng biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh băng.

Quản gia Edward đang lái xe đưa mắt nhìn cậu qua gương chiếu hậu. Ngập ngừng một lúc, ông cất tiếng:

“Chủ nhân, có chuyện gì vậy ạ?”

“Tử tước Sampon chết rồi. Là bị ám sát. Tại dinh thự bỏ hoang nhà Cavanass.”

Cậu trả lời. Giọng nói vẫn mang đôi phần tức giận. Câu trả lời của cậu không ngắn không dài, nhưng đủ để cung cấp thông tin cho người nghe. Cậu tiếp:

“Lại là lão già đó. Có lẽ lão ta vẫn còn bức tức vụ ta giết cả nhà bá tước Cavanass. Lần đó ta dẫn trước lão một bước, lại trừ khử đi tay sai của lão. Chắc hẳn lão rất hận ta, cho nên lần này mới quyết định đi trước một bước, lại còn chọn địa điểm là nhà Cavanass. Chắc hẳn muốn cảnh cáo ta?”

Giọng cậu đều đều từ đầu đến cuối, nhưng đến câu cuối cùng, cậu lại khẽ nhếch môi cười khinh bỉ. Quản gia nhìn sắc mặt cậu qua gương chiếu hậu, khi thấy cậu đã dần bình tĩnh mới dám hỏi:

“Nhưng tôi vẫn không hiểu, tại sao ông ta phải trừ khử tử tước Sampon? Suy cho cùng ông ta cũng chỉ là một tử tước nhỏ nhoi, sao phải bận tâm nhiều vậy?”

Nghe thế, Vic khẽ cười nhạt, cậu lại đưa tách trà lên miệng uống. Cậu từ tốn nói:

“Người quen rồi sao? Tử tước Sampon vừa được tiến cử lên chức bộ trưởng bộ quốc phòng. Chắc hẳn lão già đó sợ hãi nếu như khi tử tước Sampon bước lên vị trí đó, nắm quyền điều hành quân đội sẽ là một mối họa lớn với lão.”

Nụ cười trên môi cậu ngày càng sâu. Mang đôi phần khinh thường, cậu tiếp:

“Lão ta cũng chỉ là một lão già nhát gan thôi. Thấy hơi động là sẽ nghĩ có điều bất lợi cho mình.”

Quản gia Edward vẫn im lặng, không đáp lời cậu. Cậu đưa tách trà bốc khói nghi ngút lên mũi ngửi, khẽ hỏi:

“Hôm nay dùng trà Darjeeling à?”

“Vâng. Thưa ngài.”

Quần gia trả lời bằng giọng cung kính. Cậu khẽ gật đầu, mắt nhìn vào tách trà trắng men sứ trắng muốt. Nói với giọng hài lòng:

“Thơm thật!”

Quần gia Edward thấy khuôn mặt cậu thoáng chốc đã trở nên tĩnh lặng như mặt nước mùa thu thì không khỏi cảm thán. Quả nhiên chủ nhân của lão rất giỏi kiềm chế cảm xúc bản thân. Chỉ mới mấy phút trước còn tức giận khi đọc tin từ tước Sampon bị ám sát, vậy mà chỉ mấy phút sau đã trầm lặng uống trà như không có chuyện gì xảy ra. Ông khẽ rung mình khi nghĩ đến đó. Những con người giỏi che giấu cảm xúc, đều là những con người nguy hiểm.

Chiếc xe Phantom vẫn lướt đi trên đường, thẳng tiến đến học viện Victoria.

Khi Sunny vừa bước chân vào cổng trường, cô đã cảm nhận được rất nhiều ánh mắt của các học viên đổ dồn vào mình. Những ánh mắt đó, khinh thường có, ghen tị có, tò mò cũng có. Sunny vẫn im lặng, coi như không nhận ra những ánh mắt đó là dành cho mình. Mắt vẫn nhìn thẳng không hề nao núng, chỉ có điều, bước chân cô hình như có nhanh hơn một chút, gấp gấp tiến về phía lớp học.

Chỉ còn cách cửa lớp vài bước chân nhưng tất cả học sinh trong lớp đã lộ đầu ra ngoài nhìn cô. Vài người còn nhìn cô cười khúc khích. Bước chân Sunny chậm lại, cô nhìn về phía cuối lớp học, chỗ Ray đang ngồi. Cậu nhìn lại cô, ánh mắt phần lo lắng, hình như cậu ấy đang cố ra hiệu cho cô điều gì đó. Bên cạnh cậu còn có hai tên con trai cùng lớp khác. Nhìn qua thì tưởng như họ đang ngồi nói chuyện nhưng thực chất hai tên con trai đó đang đặt tay lên vai Ray và ghi mạnh xuống. Giống như muốn ngăn cản cậu chạy ra khỏi chỗ ngồi.

Cảm nhận được không khí khác lạ trong lớp, Sunny bắt đầu động não suy nghĩ. Sau sự việc xảy ra ở căn-tin hôm qua, chắc chắn bọn họ vẫn còn thấy cô rất chướng mắt. Với bản tính của mấy cô nàng tiểu thư trong lớp, đặc biệt là Lorde, sẽ không dễ dàng gì mà bỏ qua cho cô. Họ sẽ tìm cách để trả đũa cô cho hả giận. Nhìn biểu hiện khác thường của cả lớp cũng như ánh mắt lo lắng của Ray, có lẽ có trò đùa tai quái nào đó đã được bày ra ở đây. Sunny cẩn thận nhìn xung quanh, cô nhìn thấy một bóng người thấp thoáng ở gần cửa. Hình như có ai đó đang nấp ở cạnh cửa ra vào.

Bỗng nhiên, tiếng ồn ào vẳng lại từ phía xa xa. Cô nhìn về phía cuối hành lang, một bóng người cao ngạo đang đi đến. Lưng thẳng tắp, khuôn mặt lộ rõ nét ngạo mạn như khinh thường mọi thứ. Bên cạnh người đó, con điều hầu màu đen bay tà tà. Đôi mắt màu vàng hung ác của nó như quét qua tất cả những học viên đứng rải rác hai bên hành lang.

Sunny nhếch môi cười kín đáo. Cô đã từng nói rằng cô không muốn động vào bất cứ ai trong học viện này. Cho nên, cũng không muốn ai động đến cô. Cô có thể trầm lặng, nhưng không hề nhu nhược. Cô có thể không thể hiện nhiều, nhưng không có nghĩa là cô không có đầu óc. Nếu như họ đã định chơi cô, cô sẽ chơi cùng họ tới cùng!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chap 12:

Sunny bỗng nở nụ cười. Cô tiến về phía cửa lớp, mắt vẫn kín đáo liếc vị chủ nhân dòng tộc Shadow đang tiến về phía mình. Cậu ta muốn đi về lớp, thì cần phải đi qua chỗ cô. Đó sẽ là cơ hội tốt cho cô để đối phó với trò đùa của lũ bạn trong lớp. Đợi đến khi cậu ta chỉ còn cách cô chừng gần hai mét, cô mới bước chân vào lớp. Đúng như cô nghĩ...

“ÀO!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Một xô nước “vô tình một cách có ý” đổ về phía Sunny khi cô bé vừa đặt chân vào cửa. Sunny đã suy đoán đúng. Có người nấp sẵn ở cửa lớp, đợi cô vào lớp sẽ bất ngờ đi ra và vờ như vô tình làm đổ nước vào người cô. Nhưng họ đâu biết là, cô sớm đã đoán được âm mưu của họ mà phòng bị lâu rồi. Khi bước vào cửa lớp, cô không đi vào ngay mà đợi đến khi cái bóng trên cửa động dậy, cô liền ngay lập tức né sang bên trái, không quên đưa một chân ra. Điều gì đến cũng sẽ đến. Người nấp bên cửa kia khi chạy ra bị vấp phải chân cô, ngã nhào trên đất. Xô nước cũng theo đó mà đổ ụp xuống đầu. Đến lúc này, cô mới nhận ra, người nấp bên cửa chính là Lorde. Lúc này, cả người cô nàng ướt nhẹp. Chiếc áo sơ-mi màu trắng nhuộm một màu dúng đục của nước lau nhà.

Sunny khẽ cười lạnh trong lòng. Đây chẳng phải là gậy ông đập lưng ông? Mọi tính toán của cô đều chính xác, nhưng chỉ có duy nhất một điều nằm ngoài tầm kiểm soát.

Cô vốn định đợi đến khi Vic đến gần mới bước chân vào cửa lớp. Mục đích là để xô nước kia đổ lên người cậu ta. Đến khi đó, không biết cậu ta sẽ xử lý Lorde như thế nào? Thế nhưng, nằm ngoài dự đoán của cô. Khi mà Lorde vừa thỉnh lĩnh xuất hiện trước cửa lớp, chỉ một bước chân nữa thôi là sẽ bị xô nước hắt vào người, cậu ta lại bất ngờ dừng khựng lại, không tiếp tục bước nữa. Chẳng hiểu có phải do cô bị ảo giác không, nhưng cô thấy cậu ta nhìn cô, nhếch môi cười lạnh. Đôi đồng tử màu xanh thăm thẳm nhìn xoáy sâu vào đôi mắt màu nâu nhạt của cô. Khiến cô bất giác run nhẹ, cảm nhận như có một luồng hơi lạnh leo chạy dọc toàn thân khi bị ánh mắt kia chiếu thẳng vào đáy mắt. Khi nhìn vào đôi mắt cậu ta, cô có cảm giác như mình đang nhìn vào một hố băng sâu không thấy đáy, chỉ cần đứng bên ngoài đã cảm thấy rét run. Ánh mắt cậu ta khi đó giống như là đã nhìn thấu tận mọi suy nghĩ của cô, dường như cậu ta nhận ra tất cả những gì cô tính toán.

Thế rồi, cậu ta lại ung dung bước qua chỗ cô, bước qua cả chỗ Lorde đang nằm xõng xoài, khuôn mặt vẫn lạnh tanh, không hề thay đổi. Đường như nụ cười của cậu ta khi này, cả ánh mắt nhìn cô khi này đều chưa từng tồn tại.

Nhìn bóng lưng cậu ta khuất dần, Sunny xây xẩm mặt mày. Là cậu ta đã nhìn ra những tính toán của cô, hay là cậu ta tránh được xô nước lau nhà, chỉ đơn giản là tình cờ, hoặc là nhờ phản ứng nhanh? Nếu như cậu ta thật sự nhìn ra được những tính toán của cô, thì quả thật, cậu ta là một con người quá nguy hiểm. Đúng vậy, cậu ta thông minh đến mức khiến người ta sợ hãi. Chỉ qua một ánh nhìn xẹt qua chưa đến vài giây, cậu ta đã có thể tường tận tâm tư của người khác. Cô chợt nhớ lại sự việc ở căn-tin lần trước. Lần đó, cũng chỉ trong chớp mắt, cậu ta đã nghĩ ra cách vô cùng kín đáo mà cũng thông minh để lừa con gái kia xử lí cô, đồng thời đem lại cho cô không biết bao nhiêu rắc rối.

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô. Con người này, thông minh nhưng quá nham hiểm. Tuyệt đối, không nên đến gần, càng không được phép đắc tội.

Mãi cho đến khi bóng cậu ta xa dần rồi khuất hẳn, Sunny mới dứt khỏi dòng suy nghĩ rồi nhìn Lorde đang nằm sổng xoài trên đất. Cô thầm cười lạnh. Đã nói là cô sẽ chơi cùng họ tới cùng nếu họ muốn kia mà. Dám nghĩ ra trò chơi khăm cô? Chắc họ nghĩ cô vẫn còn là con bé ngốc nghếch hiền lành khi mới vào nhập học?

Đúng lúc đó, Ray từ trong lớp chạy ra chỗ hai người. Sau khi chắc chắn là Sunny không sao, cậu mới rời ánh mắt mà nhìn Lorde- lúc này đang lồm cồm bò dậy. Cô nàng nhìn khắp trang phục, đầu tóc mình rồi hét lên:

“Mẹ ơi! Bắn quá! Mascara của con. Mái tóc con mất mấy tiếng đồng hồ để uốn!!!!”

Cô nàng liên tục cảm thán, miệng còn mếu máo khóc. Nhìn bộ dạng cô lúc này quả thật quá thảm hại. Mái tóc xoăn màu vàng bị dính thứ nước lau nhà kia giờ đang bốc mùi khó ngửi. Khuôn mặt phấn son lœ loét của cô giờ bị nước rửa trôi, mascara lem nhem tạo thành một vùng đen xỉ quanh mắt. Thế rồi, cô quay phắt sang nhìn Sunny, gào lên:

“Con điên! Mày làm gì thế hả?”

Sunny đang định mở miệng đáp trả thì Ray đã chặn lời:

“Tự mình nghĩ ra thì tự mình chịu đi. Còn quay sang trách ai?”

Lorde tức nghẹn lời, khuôn mặt đỏ bừng bừng vì giận. Ray rút từ túi áo đưa cho cô một chiếc khăn tay trắng, cậu nói:

“Lau cái mặt kinh tởm của cậu đi.”

Nói xong, Ray và Sunny đi thẳng vào lớp. Lorde vẫn đứng ngơ ngẩn cầm chiếc khăn tay. Mãi một lúc sau mới phản ứng lại. Cô ném thẳng chiếc khăn tay xuống vũng nước, lườm nguýt nhìn hai người, nói bằng giọng chua loét:

“Nghĩ tôi cần chắc?”

Nói xong liền ngung nguẩy bỏ ra ngoài. Mấy học viên trong lớp nhìn theo cô, khẽ lắc đầu. Có vài cô nàng còn xúm xít lại bàn tán, cười nói khúc khích.

Vào đến chỗ ngồi, Sunny bắt đầu mở sách ra đọc trước bài. Bên cạnh, Ray bỗng nói:

“Sunny này, sau vụ rắc rối 6 tháng trước, cậu thay đổi hoàn toàn. Cứ như là có một con người khác sống trong thân xác của Sunny ấy!”

Bàn tay lật sách của Sunny thoáng cứng đờ lại trong một khắc, nhưng cô lại mau chóng lấy lại vẻ bình tĩnh. Cô khẽ cau mày, hỏi:

“Vụ rắc rối 6 tháng trước?”

Ray nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu, hỏi lại:

“Ừ. 6 tháng trước. Cái lần cậu bị Lorde cùng đám bạn chảnh chọe của cô nàng đánh đến mức vào viện ấy. Cậu quên rồi?”

Sunny khẽ cười, đáp lại:

“Ừ. Sao mà quên được chứ?”

Ray chống tay vào cằm, tiếp tục nói:

“Sau vụ ấy, cậu cứ như không còn là cậu ý. Mạnh mẽ hơn, không hiền lành như trước. Lạ thật!”

Sunny rời mắt khỏi trang sách, nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng lẽ ngắm bầu trời cao trong xanh. Ánh nắng hắt vào cặp kính cận đeo trên mắt cô tạo ra một vệt sáng chói lóa. Đường như, đôi mắt cô chợt lóe lên tia sáng kì dị chỉ trong chốc lát. Giọng cô trầm trầm, như đang tự nói với mình, miệng còn nở nụ cười như có như không:

“Ừ. Có lẽ là, chúa trời đã giúp tớ chẳng?”

Tiết học trôi đi trong sự ửng oải và nhàm chán của tất cả học viên trong lớp. Cuối cùng, tiếng chuông hết giờ mà mọi người đều mong chờ cũng vang lên. Vẫn như mọi lần, các thành viên vội vàng ủa ra khỏi lớp. Sunny thì khác, cô chỉ từ tốn cất sách vở rồi mới từ từ đứng dậy. Khi Sunny bước ra khỏi chỗ cũng là lúc Lorde tiến về phía cô. Sau khi bị cả xô nước lau nhà đổ vào đầu, cô nàng đã đi thay một bộ váy áo thường khác. Mái tóc cũng đã được chải chuốt lại. Tất nhiên, khuôn mặt cũng được tô vẽ cầu kỳ không kém ban đầu.

Đột nhiên, khi đi qua bàn Sunny, cô nàng bất ngờ ngã sập xuống, dáng vẻ như bị người khác ngáng chân. Được! đúng kịch rất được! Sunny thầm nghĩ. Đồng thời cô cũng ngao ngán lắc đầu. Cô nàng này xinh đẹp nhưng nào bị phẳng rồi sao? Mưu mẹo vớ vẩn này mà cũng nghĩ ra cho được?

Là cố tình muốn gây sự với cô đây mà. Nếu Sunny đoán không nhầm, thì ngay bây giờ, cô nàng kia sẽ bù lu bù loa lên...

“Con ranh! Sao mày dám ngáng chân tao? Mày cố ý đúng không?”

Giọng Lorde vốn đã chua loét, nay lại được cô nàng chinh cho chua thêm một bậc. Các học viên vốn đã định xuống canteen, đang đi đến cửa cũng bị giọng nói kia thu hút, hào hứng quay lại lớp xem.

Sunny thấy thế thì vẫn điềm tĩnh, chỉ từ tốn trả lời:

“VẬY là tôi làm cô ngã sao? VẬY cho tôi xin lỗi.”

Cô quả thật không muốn dây dưa nhiều nên cứ xin lỗi đại cho nhanh. Đối xử với loại người cứ thích gây sự với mình, một là cứ để chúng đắc ý, cho rằng mình bị bắt nạt. Hai là tỏ ra dửng dưng không thêm quan tâm. Bọn chúng sẽ chán mà không bắt nạt nữa. Sunny đang áp dụng cách thứ hai, dửng dưng coi như không nhìn thấy. Thế nhưng, Lorde nào bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy.

“Xin lỗi? Chỉ một câu xin lỗi là xong à? Mày làm tao chảy máu chân rồi đó!”

Nói xong cô nàng còn cố tình chia một bên đầu gối hơi xước ra. Chỉ là giả vờ thôi, nhưng có vẻ cô nàng cũng khổ tâm quá nhỉ? Còn làm cho đôi chân ngọc ngà chia chảy máu kia mà. Đã vậy, cô cũng nên giúp cô bạn hoàn thành tâm nguyện của mình.

“VẬY cô muốn tôi làm gì?”

Sunny khẽ thở dài, nhìn cô nàng chảnh chọe trước mặt bằng ánh mắt ngao ngán. Chỉ cần nghe Sunny nói như vậy, Lorde nở nụ cười kiêu ngạo. Cô cất giọng:

“Quý xuống xin lỗi tao, tao sẽ tha thứ cho mày.”

Cô khẽ cười thầm. Có vẻ như cô ta quá tự tin vào bản thân mình rồi thì phải. Thấy cô xuống nước một chút liền tưởng người khác sợ mình? Bảo Sunny quý xuống xin lỗi cô ta?

“Nếu tôi nói không thì sao? Và lại, tôi cũng không cần cô tha thứ!”

Sunny đáp thẳng thừng, nhìn xoáy vào mắt Lorde, không hề tránh né. Nụ cười ngạo mạn trên môi Lorde chợt đông cứng lại. Cô nàng lắp bắp:

“Mày....mày....”

“Đã bị ngu còn bị nói lắp nữa sao?”

Sunny buông một câu cạnh khỏe cô nàng rồi thản nhiên bước ra khỏi lớp. Lorde vẫn đứng như trời trồng. Thân hình mảnh mai gần như run lên vì tức giận khi nghe thấy tiếng cười rúc rích của các học viên khác đang ở trong lớp. Cô ta, con bé thấp kém đó năm lần bảy lượt hạ nhục cô trước đám đông. Khi ở căn-tin thì dúi đầu cô vào bát soup, ban sáng thì làm cô ngã trước lớp, lần trọn xô nước lau nhà, giờ lại không thêm cho cô vào mắt. Lâu nay Lorde vẫn luôn tự coi về nhan sắc cùng anh chàng người yêu nổi tiếng của mình, vậy mà lần này lại đều bị lép vế trước con bé đó, đều bị nó dè đầu cười cở mà giương oai. Sự nhục nhã cùng lòng tự mãn bấy lâu nay của Lorde đã bị trả đũa nặng nề. Cô hung dữ nhìn Sunny thản nhiên rời đi. Bàn tay vô tình nắm lấy một vật nào đó trên bàn.

“Bốp!!!!!!!!!!”

Cô ném thứ mình vừa tóm được trên bàn về phía Sunny. Vật đó bay thẳng vào đầu cô. Thật không may, đó lại là một con dao dọc giấy. Một dòng máu đỏ tươi chảy từ sau đầu Sunny. Vài giọt máu thấm qua tóc, chảy dài xuống chiếc áo sơ-mi trắng muốt. Đường như vẫn chưa hài lòng, Lorde lao về phía Sunny. Khi mà Sunny vẫn còn ngạc nhiên chưa biết chuyện gì đang xảy ra, cô nàng đã tặng ngay cô hai cái bạt tai rất mạnh.

Bàn tay Lorde nắm chặt lấy tóc Sunny. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà cô nàng lại nắm đúng vào chỗ tóc ở vết thương của Sunny, máu theo đó mà chảy ra càng nhiều. Lorde vẫn tiếp tục tát cô, vừa đánh miệng vẫn không ngừng chửi rủa. Mọi người đều nhìn thấy nhưng không có ai can ngăn. Trái lại, còn xem với vẻ mặt thích thú.

Cảm nhận hai má mình nóng rát vì những cái tát, khuôn mặt Sunny vẫn hiện lên với vẻ lỳ lợm. Không hề có một chút run sợ, cũng không có ý định van xin. Chỉ có điều, đôi mắt nâu, sau mỗi cái tát, lại trở nên càng lạnh lùng.

“Mười hai.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chap 13:

“Mười hai.”

Cô đột nhiên nói một câu tưởng như vô nghĩa. Ngược mắt nhìn Lorde, cô khẽ nở nụ cười. Mau từ khóe miệng cô chảy ra, hai bên má đầy những vết xước do móng tay Lorde cào vào. Lúc này, nụ cười ấy trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Lạnh lùng, và có cả độc ác. Giống như nụ cười của ác quỷ, lạnh lẽo, và mang mùi máu tươi. Dáng vẻ của Sunny lúc này rất thâm trầm, nhưng khi kết hợp với nụ cười kia, nó lại khiến người ta rùng mình. Lorde ngừng mọi động tác, bàn tay nắm tóc cô cũng nói lỏng. Cô nàng bị nụ cười cùng ánh mắt của Sunny làm cho giật mình.

“Cô đánh tôi tổng cộng mười hai cái.”

Sunny bổ sung thêm những gì mình vừa nói. Nụ cười trên môi vẫn duy trì.

“Vậy thì sao?”

Lorde lại trở lại bộ dạng kiêu căng, mặt héch lên nhìn cô. Tay đưa lên cao chuẩn bị đánh tiếp. Thế nhưng, bàn tay cô bị chặn lại giữa không trung, Sunny đã kịp đưa tay ngăn khi bàn tay kia chỉ còn cách mặt mình chừng gần năm centimet.

“Cô đánh rồi. Giờ đến lượt tôi.”

Chưa kịp để Lorde trả lời, Sunny đã giáng một cái tát xuống mặt cô nàng. Cô dùng lực rất mạnh, máu trong miệng Lorde trào ra. Dù bị tát nhưng cô nàng vẫn đứng im như trời trồng do vẫn chưa hết bàng hoàng vì cái tát vừa rồi.

“Cô đánh tôi 12 cái. Tôi sẽ trả lại gấp đôi.”

Lại một cái tát nữa được Lorde lãnh đủ. Vì Sunny ra tay rất mạnh, mà Lorde vốn là tiểu thư cao quý, cơ bản không thể chịu được những trận đòn như thế. Chỉ sau ba cái tát của Sunny, cô nàng đã ngã nhào xuống đất, nước mắt cũng bắt đầu tuôn lũ chã. Sunny không hề thấy thương cảm, cũng không hề có ý định ngừng tay. Cô tiếp tục bồi thêm một cái nữa, kèm lời châm chọc:

“Sao vậy? Chẳng phải cô giỏi đánh người lắm sao? Đến khi bị đánh trả thì lại khóc lóc như thể bị người ta bắt nạt vậy?”

Lorde vẫn khóc, thân hình run rẩy không ngừng. Từ lâu, cô đã không còn sức chống lại. Một phần vì đau, một phần vì bàng hoàng và cả xấu hổ. Suy cho cùng, cô cũng chỉ giỏi đánh người. Còn khả năng chịu đòn của cô thì gần như bằng không. Sunny ngừng tay đánh, cô nói:

“Vậy quý xuống xin lỗi tôi đi. Tôi sẽ tha thứ cho cô?”

Lorde ngạc nhiên đến mức ngừng khóc. Tất cả các học viên trong lớp cũng nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc. Có phải cô vừa bảo Lorde quý xuống xin lỗi?

“Chẳng phải khi nãy cô bảo tôi quý xuống xin lỗi thì cô sẽ tha thứ sao? Tôi chỉ yêu cầu lại cô thôi. Không cần ngạc nhiên đến mức đó.”

Sunny tiếp tục nói. Mắt vẫn nhìn Lorde. Cô khẽ cười lạnh khi nhìn dáng bộ vừa sợ sệt vừa ngạc nhiên của Lorde. Khi đánh cô, cô nàng không khác gì một con hổ, còn lúc này lại chẳng khác gì một con chuột nhắt.

“Tôi bảo cô quý xuống xin lỗi tôi.”

Sunny nhắc lại thêm một lần nữa, gần từng chữ một. Cô không thích phải chờ đợi bất cứ điều gì. Chờ đợi một người như Lorde, lại càng không.

Lorde vẫn ngồi bất động dưới sàn, dường như vẫn chưa thể tin những gì bày ra trước mắt. Thế nhưng, chẳng để cô nàng suy nghĩ hay ngạc nhiên nhiều, Sunny đã nắm vào gáy cô nàng, lôi cô nàng đứng lên khỏi sàn nhà rồi lại đẩy mạnh xuống. Vậy là Lorde đã quý sụp xuống đất, ngay trước mặt Sunny. Cả lớp nhìn Sunny bằng ánh mắt không tin nổi. Đúng vậy! Ai có thể tin nổi rằng cô nàng Sunny tưởng chừng nhu nhược yếu đuối lại có thể thẳng tay đánh Lorde- cô nàng nổi tiếng đánh đá, chảnh chọe của học viện? Hơn nữa, cô ấy còn vừa không chút lưu tình mà đẩy cô nàng đánh đá kia quý trước mặt mình.

Không thèm để ý đến những ánh mắt kia, Sunny nhìn khuôn mặt đang xụi lơ của Lorde mà nói bằng giọng hăm dọa:

“Nhắc lại lần nữa, vì tôi không muốn động đến ai, nên cũng không muốn ai động đến mình.”

Đó là quy tắc sống của cô. Nước sông không phạm nước giếng. Cô muốn bình yên mà tồn tại nên cũng không muốn động chạm đến bất cứ ai, đồng nghĩa với việc không muốn ai động đến mình. Và quan trọng hơn, cô đã không còn là Sunny khi mới ra nhập học viện. Một Sunny hiền lành, ngu ngơ, mặc cho kẻ khác bắt nạt. Kể từ bây giờ, bất cứ kẻ nào động đến cô, cô sẽ tính toán mà trả lại đầy đủ!

Cũng lúc đó, bên ngoài cửa sổ lớp học, một chàng trai trẻ hướng đôi mắt xanh thăm nhìn nụ cười lạnh nhạt nở trên môi cô gái. Ánh mắt mang theo tia lạnh lẽo, và có vài phần thích thú. Nụ cười của cô gái kia có đôi chút giống nụ cười thường trực mà cậu vẫn mang trên khuôn mặt. Lạnh nhạt, thờ ơ, nhưng độc ác. Con người ta thường hay chán ghét những gì giống mình, nhưng lại thích thú với những gì đối ngược.

Sau vụ Sunny bắt Lorde quý xuống xin lỗi, cô nàng không còn động đến cô nữa. Ít nhất, cô cũng được mấy hôm yên bình. Thế nhưng, Lorde không buông tha cô dễ dàng như vậy. Hôm nay, khi cô và Ray đang ngồi dùng bữa trưa ở căn-tin, bất ngờ Lorde cùng bạn trai của cô nàng-Levin Curtis đi qua. Cô nàng ôm chặt lấy tay Levine, vênh mặt nhìn cô thách thức. Sunny coi như không nhìn thấy cô nàng, vẫn chăm chú xử lý bữa ăn của mình. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, cô nàng chưa ngoa kia lại cố tình gây sự với cô.

Sunny cảm nhận có một chất lỏng mang mùi hăng hắc của rượu chảy từ trên đỉnh đầu xuống mặt. Tiếp sau đó là giọng nói giả bộ hoảng hốt của Lorde:

“Ôi trời, làm sao đây? Vô tình quá, xin lỗi cậu nhé!”

Cô nàng vừa nói vừa cười nhún nhó, mắt vẫn không ngừng lườm Sunny. Buồn cười thật, vô tình sao? Sao cô ta có nhiều cái vô tình quá vậy? Sunny vốn định bỏ qua cho xong vì hôm nay cô không có hứng thú đôi co với cô nàng, nhưng Ray ngồi bên cạnh thì không giỏi kiềm chế như thế. Cậu đứng phắt dậy, đi đến trước mặt Lorde và Levine:

“Cô làm cái quái gì vậy?”

Lorde vẫn giả bộ, gương mặt diễn một vẻ sợ sệt rất kịch:

“Tôi đã nói là tôi vô tình rồi mà. Có cần hung dữ vậy không?”

Ray còn chưa kịp trả lời, Levine đứng bên cạnh đã chen vào phụ họa cho bạn gái:

“Mà có cố tình thì sao? Một đứa là con vệ sĩ, một đứa là con người hầu, giờ lại bênh vực nhau, đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã. Mà định làm gì? Há anh chàng con riêng?”

Cậu ta vừa dứt lời, cả căn-tin vang lên những tràng cười không ngớt. Ray là con riêng của nam tước Sailor Dawson với người hầu. Việc này cả học viện đều biết, và họ khinh thường điều đó. Bị động chạm đến nỗi đau chôn giấu bấy lâu, Ray gần như nổi sung lên, cậu lao về phía Levine, nhanh như cắt túm lấy cổ áo hắn. Đôi mắt vẫn lên, cậu gần giọng hỏi:

“Mày vừa nói cái gì?”

Levine vẫn thản nhiên như không, vẫn cười nham nhở, hắn ta nói lại, chậm rãi từng chữ:

“Tao-nói-mẹ-mày-thân-phận-thấp-hèn-lại-mèo-mã-gà-đồng-nên-sinh-ra-mày.”

“Bốp!!!”

Levine vừa dứt lời đã ăn một quả đấm từ Ray, khóe miệng đã rỉ máu. Sunny ngồi bên cạnh toan xông ra ngăn thì bị Lorde cản lại. Cô hơi khó hiểu, thế nhưng, chẳng lâu sau cô đã hiểu rõ ngọn ngành. Thì ra, hai người họ cố tình gây sự, cố tình chọc tức để Ray đánh Levine. Chợt nhớ rằng Levine là thiếu gia của gia tộc Curtis- một trong bốn gia tộc lớn của hoàng gia, nếu Ray động đến cậu ta, chắc chắn sẽ rắc rối vô cùng. Đã vậy, cô càng phải can cậu lại. Nhưng cứ mỗi lần cô chạy về phía cậu để tách cậu ra thì lại bị Lorde cùng đám bạn của nàng đẩy lại xuống ghế. Cô chỉ còn cách ngồi im một chỗ, liên tục hét lên bảo cậu dừng lại. Thế nhưng Ray hoàn toàn để lời nói của cô ở ngoài tai, vẫn tiếp tục đánh Levine. Khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, cả hai vành mắt cũng đỏ hoe hoe. Sunny thoáng sửng người, hình như cậu ấy đang khóc?

Khi suy nghĩ ấy vừa thoáng qua, cô khẽ cúi gằm mặt. Chắc chắn Ray đã phải chịu những bức bối, tủi nhục nặng nề suốt mấy năm qua, nên hôm nay cậu ấy mới bức xúc như vậy. Đám người Lord và Levine biết rõ điều đó nên mới cố tình kích động cậu, và để cậu sập bẫy. Bọn họ không động được vào cô nên chuyển hướng sang Ray- người thân thiết nhất với cô. Thế nhưng, dựa vào cái cách nông cạn mà Lorde trả đũa cô mấy hôm nay, suy nghĩ được như vậy, chắc chắn không cô nàng. Vậy rốt cuộc là ai đã vẽ đường cho hươu chạy?

Cuối cùng, Ray cũng dừng lại thật. Khi cậu dừng lại cũng là lúc người ta nhìn thấy toàn thân Levine tím bầm, máu đỏ dính cả vào chiếc áo sơ-mi, trên nền áo còn dính chi chít những vết giày của Ray. Hắn đã ngất đi. Gương mặt sung vù vì bị đấm quá nhiều. Lorde chạy về phía cậu ta, hoảng hốt đỡ cậu ta dậy. Lúc này, khuôn mặt sợ hãi của cô không phải diễn kịch mà là chân thật. Chẳng biết cô có nhìn nhầm hay không, nhưng trước khi Lorde diu Levine đi, cô nàng có liếc nhìn Ray. Mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng cô nhận thấy đó là ánh mắt lo lắng, pha cùng sự bất lực. Nếu như cô nhìn đúng, thì có sao cô nàng lại nhìn Ray với ánh mắt như vậy?

Nghĩ mãi không ra nên cô quyết định gác nó qua một bên. Đến gần chỗ Ray đang đứng, cô đặt tay lên vai cậu, hỏi:

“Không sao chứ?”

Ray lắc lắc đầu. Khuôn mặt đượm vẻ mệt mỏi, và cả buồn phiền. Cậu đi ra khỏi căn-tin, cô không đi theo, vì cô biết cậu muốn ở một mình.

Bỗng nhiên cô cảm nhận một luồng khí lạnh băng chạy dọc sống lưng. Vội vã nhìn khắp xung quanh, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy chàng trai đứng trong góc phòng.

Cậu ta đang đứng trong góc khuất, bóng tối xung quanh phủ lên thân hình cao gầy mà cân đối khiến cơ thể cậu ta tăng thêm vài âm u. Đôi mắt xanh thẳm đang nhìn cô, khóe môi vẫn như thường lệ, vẽ một nụ cười nửa miệng. Nụ cười đó, vào lúc này dường như chứa đầy hàm ý. Mặc dù cách nhau khá xa, nhưng Sunny vẫn nhận ra đôi mắt xanh thẳm của cậu ta xẹt qua một tia nhìn nguy hiểm. Lại một lần nữa, cô thoáng run rẩy khi nhìn vào đôi mắt ấy. Mắt cậu ta mang màu xanh thẳm, không phải màu mắt xanh biển thông thường của người Anh, mà là thứ màu xanh rất thẳm. Trong màu xanh, lại như phảng phất màu đen của bóng tối. Khi nhìn vào khiến người khác như bị cuốn vào vực quỷ u linh, sâu không nhìn thấy đáy. Ánh mắt đáng sợ, nhưng lại đẹp đẽ khiến người ta không thể tự chủ mà bị hút vào. Nhìn thấy nụ cười ma mị của cậu ta, cô chợt nhớ ra rằng, những rắc rối mà mình gặp phải mấy hôm nay cũng xuất phát từ nụ cười của cậu ta hôm đó. Chỉ một nụ cười của cậu ta thôi mà cũng khiến cô rắc rối đến mức này.

Đột nhiên, Sunny quay mặt đi, thôi không nhìn chàng trai đó. Cô khẽ cup mắt, khuôn mặt buồn buồn. Cậu ấy, khác xưa nhiều quá rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Khế Ước Quý (1)

“Nếu đó thực là điều em muốn, tôi sẽ nắm tay em, dẫn vào con đường bóng tối, giam cầm em trong sự đau đớn tột cùng.”

“Ê. Mau lên, nghe nói nam tước Sailor Dawson đến xin lỗi Levine Curtis đó. Cha của Levine, công tước James Curtis cũng đến nữa.”

Một học viên hốt hải chạy vào, sau khi loan tin cho cả lớp lại chạy vụt ra khỏi cửa. Cả lớp nghe vậy liền lục đục kéo đi. Sunny ngồi bất động một chỗ, khẽ thở dài. Đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi. Nhớ đến khuôn mặt xung vũ của Levine hôm qua, cô chợt lo lắng cho Ray. Con trai độc nhất bị đánh cho xưng tím mặt mày, không biết ngài công tước Curtis định làm mọi chuyện lớn đến mức nào đây? Chán chừ một hồi, Sunny cũng theo đám bạn xuống dưới sân trường.

Chen lẫn trong đám đông, mãi một lúc lâu cô mới đi được vào vòng trong. Học viên từ mọi lớp học gần như đều đổ ra ngoài xem thị phi, tất cả quây thành một vòng tròn quanh những nhân vật chính. Ở giữa vòng tròn có Levine cùng cha là công tước James Curtis, đứng đối diện họ là Ray và nam tước Sailor Dawson. Thế trận bốn người đứng chia làm hai phe.

Khuôn mặt Levine xung vũ nhưng vẫn héch lên đầy kiêu ngạo. Vị công tước Curtis đứng cạnh cậu ta, ánh mắt cũng mang vẻ khinh khỉnh khi nhìn Ray, trên miệng còn nở nụ cười chế giễu nhẹ nhàng. Nam tước Dawson đứng cạnh tức giận và xấu hổ tới mức mặt đỏ tía tai. So về tước vị cũng như quyền lực, lão đều thua nhà Curtis, bây giờ lại phải đứng cúi đầu trước lão ta và thằng con của lão, quả thật nhục nhã không kể sao cho xiết.

Mỗi người đều mang một vẻ mặt riêng biệt, chỉ có Ray là trước sau vẫn cúi gằm mặt, không nói một lời. Sunny không thể nhìn thấy rõ mặt cậu, nên cũng không thể đọc được suy nghĩ của cậu lúc bấy giờ. Công tước Curtis quả nhiên thích phô trương oai phong của mình, đây còn không phải là định hạ nhục Ray cùng gia tộc Dawson?

Hơn năm phút trôi qua, Ray vẫn im lặng như vậy. James Curtis dường như mất kiên nhẫn, nhìn khuôn mặt đang cúi gằm của Ray, khẽ hừ nhẹ:

“Đúng là thứ thấp hèn sẽ sinh ra thứ thấp hèn, con của một hầu gái sao có đủ giáo dục và biết cách cư xử cơ chứ?”

Ông ta nói bằng giọng khinh thường thấy rõ. Sailor Dawson thoáng lạnh mặt. Thứ thấp hèn lại sinh ra thứ thấp hèn, chẳng phải còn nói cả lão sao? Mặc dù lão không thừa nhận Ray là con, nhưng sự thật không thể chối cãi là cậu mang trong mình dòng máu của lão. Như thế chẳng khác nào chửi lão là kẻ thấp hèn cả. Quá giận dữ và nhục nhã, Sailor đưa tay lên tát mạnh vào một bên má của Ray, gào lên:

“Còn không mau xin lỗi, thằng nghiệt súc?”

Ray bị đánh thì không hề tránh né, cũng không phản kháng, vẫn cúi gằm mặt xuống, cơ thể vẫn trơ ra như khúc gỗ. Nhưng nếu để ý sẽ thấy hai bàn tay buông thõng của cậu đang nắm chặt đến nỗi đề lộ cả những khớp xương trắng muốt. Nhìn thấy sự lì lợm của cậu, Sailor lại càng nổi dóa, liên tục đánh vào người, vào mặt cậu. Mặt đỏ gay gắt vì cái giận, miệng còn không ngừng chửi rủa. Lúc này, ông ta trông thật không xứng đáng một chút nào với thân phận quý tộc danh giá của mình.

Đánh một hồi, thấy Ray vẫn không hề chuyển biến, cũng không chịu mở mồm, lão đành dừng lại, thở phì phò vì mệt. Sailor gật đầu liên tục, dùng đôi mắt giận dữ nhìn cậu:

“Được, mày rất được. Khá khen cho sự lì lợm của mày. Tao cũng muốn xem xem mày lì lợm được đến bao giờ.”

Nói xong, lão quay sang tên vệ sĩ đứng cạnh, ra lệnh:

“Đẫn bà ta ra đây.”

Tên vệ sĩ kính cẩn cúi đầu, nhanh chóng lẩn vào trong đám đông rồi đi về phía chiếc xe hơi đậu ngoài cổng trường. Ít phút sau, tên vệ sĩ quay lại, dẫn theo một người phụ nữ tầm tuổi trung niên.

Người phụ nữ khoác trên mình bộ đồ người hầu đã sờn cũ. Mái tóc màu vàng kim dài quá tai, ôm lấy khuôn mặt gầy gò nhợt nhạt. Khuôn mặt người phụ nữ lúc này hiện lên vẻ hoảng sợ, bà hướng đôi mắt trừng sâu về phía Ray, trông mắt xanh lơ tràn ngập sự đau xót. Mỏi mấp máy, nước mắt đã chảy ra từ hai hốc mắt.

“Con trai...”

Bà lắp bắp không nói nên lời khi nhìn thấy những vết tím bầm trên má Ray. Đó là mẹ của Ray- bà Gonall Hercule, hiện tại đang là người hầu trong nhà Dawson. Bà guồng chân muốn chạy về phía Ray nhưng bị bàn tay to lớn của tên vệ sĩ túm lại, nắm chặt lấy cổ áo. Nhìn bà lúc này thật không khác gì một con ếch tội nghiệp bị người ta xách cổ, hai tay cứ khua khua về phía con trai.

Ray nhìn mẹ mình, cả cơ thể thoáng run lên dữ dội, hai bàn tay lại càng nắm chặt hơn nữa. Cơ thể cậu vẫn bất động, chỉ nhìn thấy trông mắt dưới lớp kính cận của cậu mở lớn, trong đó có sự lo lắng và cả phẫn uất. Sailor nhếch môi cười, nói:

“Sao? Giờ mày có định xin lỗi không, hay để mẹ mày xin lỗi thay mày?”

Cậu vẫn đứng im, mắt hướng về phía người mẹ tội nghiệp đang khóc lên khóc xuống. Bà Gonall nghe Sailor nói vậy, lập tức quỳ sụp xuống dưới chân lão, khóc lóc van xin:

“Xin ông, nó dù sao cũng là con trai của ông, sao ông có thể đối xử với nó như thế?”

Sailor hừ nhẹ, đáp bằng giọng khinh bỉ:

“Con trai? Thứ thấp hèn này mà xứng là con trai của ta? Nó thấp hèn đã không nói, chỉ cần không để vào mắt là được. Đằng này nó lại khiến ta mất mặt trước ngài công tước đây. Hừ, đã là thứ thấp hèn, đến cả hành vi cũng thấp hèn.”

Tầm mắt của Ray chuyển từ người mẹ đang quỳ trên đất sang phía người cha “đáng kính”. Chê cậu là thứ thấp hèn, lão ta là cha cậu chẳng phải còn thấp hèn hơn sao?

Bà Gonall vẫn quỳ trên đất, nghe thấy Sailor nói vậy, lại quay về phía công tước Curtis, liên tục dập đầu van xin:

“Ngài công tước, xin ngài, hãy bỏ qua cho con trai tôi. Tôi thành thật cầu xin ngài.”

Đối mặt với sự thành khẩn của mẹ Ray, ngài công tước lồi lạc kia vẫn đứng đưng, lão không thèm nhìn bà dù chỉ một cái, chỉ lạnh giọng nói với nam tước Sailor:

“Thứ thấp kém này, đừng để nó lớn vồn trước mặt ta. Ta cần lời xin lỗi từ kẻ đã gây ra thương tổn cho con trai ta.”

Sailor tức giận, vung một cái tát thật mạnh vào mặt bà Gonall khiến bà ngã rạp xuống đất. Lão nhìn Ray đang đứng lặng một chỗ, cười lạnh:

“Nếu mày nhất quyết không chịu xin lỗi, thì để mẹ mày chịu thay cho mày.”

Nói xong lão giơ chân đạp vào ngực bà Gonall khiến bà ngã nhào ra đất, ôm ngực kêu đau đớn. Không có ý định dừng tay, lão lại định bồi thêm một cái tát nữa. Khi bàn tay gã vừa đưa lên cao, một giọng nói cất lên. Giọng nói nhỏ nhẹ, chừng mực nhưng lại như ẩn chứa tất cả niềm hận thù cùng phẫn uất.

“Công tước Curtis, xin lỗi ngài.”

“Ồ!!”

Tiếng các học viên xung quanh đồng loạt cảm thán khi Ray nói xin lỗi. Vài đứa ghé tai vào nhau bàn tán rèm pha, đủ mọi loại âm thanh được cất lên, hầu hết đều mang phần giễu cợt. Sunny đứng giữa đám đông, chỉ trơ mắt nhìn cậu.

“Quỳ xuống, xin lỗi cả con trai ta.”

James Curtis nhìn cậu khinh thường, đáp bằng giọng đưng đưng:

Thân hình Ray thoáng đông cứng lại, cuối cùng, cậu từ từ khụy gối. Trong ánh nắng chiều nhàn nhạt, Sunny nhìn thấy bóng dáng cao gầy của cậu chậm rãi khom xuống, thấp dần. Điều quan trọng nhất đối với một người đàn ông là sự tự tôn. Hôm nay, Ray lại vì cô mà phải quỳ xuống trước mặt bao nhiêu người. Sunny khẽ nhắm mắt, rồi không một chút do dự, rẽ đám đông tiến về phía cậu. Bóng dáng nhỏ bé nhưng kiên cường, từng bước đi thoăn thoắt nhẹ nhàng mà vững chãi.

Khi mà đầu gối Ray chỉ còn cách mặt đất gần năm centimet, cô đến gần, nâng tay cản cậu lại trước ánh mắt ngạc nhiên của bao người. Nở nụ cười, cô

nhìn công tước Curtis, không xiêm nịnh cũng không tự kiêu, không sợ hãi cũng không vô lễ, cô đáp:

“Thưa công tước, thiết nghĩ nên dừng ở đây được rồi.”

Vị công tước kia cau mày nhìn cô, lạnh lùng đáp:

“Người là ai? Dám xen vào chuyện của gia tộc ta?”

Vẫn duy trì nụ cười, Sunny đáp:

“Tôi cũng không có thân phận gì, chỉ là con gái của một vệ sĩ đã hi sinh vì hoàng tộc. Có điều, một kẻ thấp hèn như tôi, cũng nhận ra hình như hôm nay ngài đã làm chuyện bé xé ra to rồi. Chỉ có một chuyện nhỏ nhỏ vậy thôi, hai thiếu gia của hai bên giải quyết với nhau là được. Đầu nhất thiết phải lỗi cả hai gia tộc lớn vào để mất lòng nhau. Hơn nữa...” nói đến đây cô ngừng lại, sau đó lại tiếp tục: “Hơn nữa, bây giờ, ngài và vị nam tước đây, cư xử thật không giống với một bậc quý tộc cao quý chút nào.”

“Người...”

Cả công tước Curtis cùng nam tước Sailor đều đồng thanh lên tiếng. Dám chê trách bọn họ sao? Dám nói bọn họ cư xử không giống một quý tộc sao? Thế nhưng, mặc dù rất tức giận khi bị Sunny nói động chạm, nhưng hai người cũng không thể phủ nhận, bây giờ họ hành động không mang một chút khí chất của một quý tộc Anh, trái lại còn giống mấy tên tiểu nhân hẹp hòi, khế chút là muốn gây sự.

Bầu không khí chợt yên tĩnh một cách lạ kì, không ai mở miệng nói với ai câu nào, bỗng nhiên, một tràng âm thanh kì quái vang lên. Là tiếng một vật bay nhanh trong không khí.

“Xoạt!!!!”

Một con điều hầu lông đen, mắt vàng bay về phía công tước Curtis, nó lao thẳng vào người lão, khi chỉ còn cách mặt lão chừng một gang tay thì dừng lại, đương đôi mắt vàng khè hung tợn nhìn lão. Công tước Curtis bị làm cho giật mình, lắp bắp:

“Điều...điều...hầu...?”

Nam tước Sailor thì bình tĩnh hơn, trầm giọng nói:

“Là điều hầu của bá tước Vic Shadow?”

Đúng vậy, điều hầu chính là biểu tượng của dòng họ Shadow. Người đứng đầu gia tộc đó cũng học ở học viện Victoria, điều hầu của cậu lại đột nhiên bay tới đây. Có thể xem là con điều hầu vô tình bay khắp nơi nên mới có mặt ở đây. Thế nhưng điều hầu của vị bá tước kia được huấn luyện từ nhỏ, rất biết nghe lệnh chủ nhân, sẽ không tự ý mà bay đi khi không có lệnh. Cả công tước Curtis và Sailor đều xây xẩm mặt mày, họ đã nhận ra lời cảnh cáo từ vị bá tước trẻ kia. Cậu ta đang muốn nói rằng, tốt nhất đừng nên làm loạn ở nơi này, bởi vì ta vẫn đang quan sát các người. Nhìn thấy con điều hầu, tất cả học viên đảo dáo dác nhìn xung quanh, mong sao tìm thấy hình bóng vị bá tước kia. Công tước Curtis lăm bắm gì đó trong miệng rồi khoát tay, gọi con trai trở về. Nam tước Sailor cũng theo ngay sau đó.

Các học viên được phen hụt hẫng. Những tưởng sẽ được xem màn xin lỗi rồi tha lỗi hay ho, ai ngờ lại bị con điều hầu kia ngắt giữa chừng, còn vị bá tước dòng họ Shadow thì lại không thấy.

Con ác điều thấy hai quý tộc kia đã trở về thì cũng bay đi, bay thẳng đến tòa nhà phía Đông của học viện. Sunny nhìn theo con ác điều, nó bay lên tầng hai của dãy nhà phía Đông, dừng trước balcon của căn phòng sinh hoạt dành cho những quý tộc có thân phận đặc biệt. Đến đó, nó dừng lại, đậu lên vai chàng trai trẻ đang đứng bên lan can.

Trên balcon tầng hai, Vic đang đứng im lặng hướng mắt xuống sân trường. Trong ánh chiều đỏ như màu máu, bóng dáng cậu hiện lên giữa một quãng sáng nhàn nhạt, con điều hầu đứng bên cạnh càng tăng thêm phần âm u. Sunny nhìn thấy cậu ta đang nhìn mình, miệng nở nụ cười rất sâu, đôi mắt lạnh lẽo khiến không gian xung quanh cậu ta như ảm đạm đi vài phần. Dưới ánh chiều tà, cậu ta hiện lên vô cùng đẹp đẽ, giống như một bông hoa. Nhưng là bông hoa được lớn lên nơi địa ngục. Ngày ngày sống trong bóng tối âm u, được tắm trong máu tươi mà trưởng thành, mang trong mình vẻ đẹp không thể cưỡng lại, nhưng lại đen tối lạnh lẽo. Đen tối đến mức, dù có đứng dưới ánh nắng rực rỡ đến đâu, nắng chiếu xuống cũng phải nhạt đi mấy phần, còn bản thân nó thì cứ tự mình tỏa ra thứ bóng tối âm u giữa ánh nắng.

Sunny nhìn chằm chằm vào con người kia. Cậu ta đứng đó, tự chủ, tôn nghiêm, cao ngạo ngút trời. Cuối cùng, Sunny cũng hiểu ra, mọi rắc rối của cả cô và Ray đều xuất phát từ cậu ta. Nếu muốn thoát khỏi rắc rối, chỉ có cách tìm đến cậu ta. Muốn còi nút, phải tìm người thắt nút.

Sunny chậm rãi đi về phía dãy nhà phía Đông học viện. Dãy nhà này không cao lắm, chỉ có ba tầng nhưng được xây theo kiểu lối kiến trúc của cung điện ngày xưa. Cả tòa nhà được sơn màu trắng thuần nổi bật với mái vòm cung bán nguyệt đen bóng. Có rất nhiều cửa sổ xung quanh tòa nhà, kiểu dáng đa dạng từ vuông, nhọn và cung vòm, những tường sẽ rời rạc và tách biệt khi cùng đặt trong một thực thể, nhưng lại được sắp xếp và thiết kế rất khéo léo khiến chúng trở nên hài hòa và khác biệt. Lối dẫn lên cửa chính được bố thành hai cánh dọc theo hai hàng cột tròn được ốp đá cẩm thạch trắng. Trước tòa nhà là một bãi cỏ được cắt theo chiều dọc, xen lẫn màu sắc đậm nhạt, được chăm chút tỉ mỉ hệt như sân golf quốc tế. Đặt chính giữa lối đi vào là một đài phun nước cỡ vừa.

Không chỉ có kiến trúc hoa lệ, tòa nhà còn nằm ở khu vực đắc địa. Học viện Victoria nằm gần bờ sông Thames, nhưng chỉ khi đứng ở tòa nhà khu phía Đông mới có thể nhìn thấy dòng sông một cách rõ nhất. Nếu đứng ở cửa sổ các phòng trong tòa nhà, từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy cả dòng

sông Thames thơ mộng trôi lững lờ cùng bầu trời cao rộng. Một tòa nhà như vậy, nhưng chỉ có một số ít các học viên được ra vào.

Học viện Victoria không phân chia tầng lớp quá nặng, thế nhưng lại có những ưu đãi đặc biệt dành cho những học viên có dòng máu hoàng gia thân cận. Tức là những người có quan hệ huyết thống gần gũi với vua và nữ hoàng. Những học viên đó đều có phòng sinh hoạt riêng ở tòa nhà này. Họ thường tụ tập theo nhóm gồm vài người và chọn một phòng riêng. Hầu như không có ai có riêng một phòng, hay nói đúng hơn là không được phép chọn riêng một phòng. Thế nhưng, cái gì cũng có ngoại lệ. Trong học viện, có duy nhất một người được hưởng đặc quyền mà không ai được hưởng, đó là có phòng nghỉ riêng trong tòa nhà phía Đông, không ai khác, chính là vị bá tước dòng họ Shadow, con trai trưởng công chúa Rachel, cháu trai nữ hoàng quá cố.

Sunny bước từng bậc thang dẫn lên tầng ba- nơi phòng sinh hoạt của vị bá tước khi tọa lạc. Cô cảm thấy bước chân mình có phần nặng nề, không phải vì leo quá nhiều bậc thang, mà vì trái tim cô lúc này đang nặng trĩu. Cô đang lo lắng, hay nói đúng hơn là sợ hãi. Cô sắp đối mặt với cậu ta- con người vô cùng lạnh lùng, nguy hiểm. Hơn nữa, dường như còn không ưa cô.

Đứng trước cánh cửa gỗ đóng im lìm, Sunny hít một hơi thật sâu, đưa tay lên gõ cửa. Một giọng nói vang lên từ trong phòng, có chút gì dừng dừng nhưng lại như phảng phất ý cười mơ hồ. Cũng không có đầu óc đầu để phân tích, Sunny đẩy cửa bước vào.

Trái với suy nghĩ của cô về căn phòng nghỉ riêng của một bá tước cao quý, căn phòng không hề hoa lệ, trái lại rất đơn giản, tuy nhiên cũng không kém phần trang nhã. Nền nhà và chân tường được ốp gỗ đen bóng, tường sơn màu vàng nhạt. Nội thất cũng vô cùng đơn giản, chỉ có một bộ salon cỡ vừa đặt giữa phòng, một chiếc bàn làm việc, và một cái giá sách cỡ lớn. Có hai điều khiến cô đặc biệt chú ý, một là căn phòng dù rất rộng, nhưng chỉ có một chiếc cửa sổ duy nhất ở ngay sau bàn làm việc, hai là, cả căn phòng, chỉ có một chiếc đèn cây được uốn dáng tinh xảo đặt cạnh bàn làm việc và một chiếc đèn chùm treo trên trần nhà, dù rất lớn nhưng chỉ tỏa ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng. Điều này khiến căn phòng chỉ sáng mờ mờ, dù ít cửa, đáng lý phải tạo không khí ấm áp, nhưng trái lại, càng tăng thêm vẻ tăm tối, âm u. Hơn nữa căn phòng còn sạch như lau như lý, thậm chí sạch một cách quá đáng.

Thứ duy nhất có màu sắc nổi bật trong phòng là chậu hoa Cosmos Chocolate đặt trên bàn làm việc. Chậu hoa mang màu đỏ, nhưng không phải màu đỏ rực, mà là màu đỏ thẫm, giống như màu đỏ âm minh trong đêm đen, trong sắc đỏ rực lại phảng phất màu đen u tối. Đây là loài hoa cực hiếm, gần như đã tuyệt chủng cho đến khi được nhân giống với số lượng hạn chế vào năm 1902. Theo như Sunny biết thì giống cây quý hiếm này chỉ có ở Mexico, không biết vị bá tước kia đã làm cách nào để nó sống ở nơi này?

“Có chuyện gì?”

Vic nhắm mắt, dựa vào lưng ghế, cất giọng lười biếng hỏi cô. Không mở mắt nhìn, cậu ta cũng biết là cô sao?

“Anh biết tôi sẽ đến à?”

Cuối cùng, cậu cũng chịu mở mắt, từ từ ngồi thẳng dậy, chậm rãi nói:

“Trước tiên, để tôi nói cho cô một quy tắc. Tôi không thích nói chuyện với những kẻ thấp kém hơn mình. Lũ học viên trong học viện cũng vậy, cô cũng vậy. Tuy nhiên...” nói đến đó, cậu ta bỗng dừng lại, đột nhiên nở nụ cười, tiếp tục: “Tuy nhiên, cô là một ngoại lệ.”

Đã nói bất cứ quy định nào cũng có ngoại lệ. Giống như việc vị bá tước này được đặc cách chọn một phòng nghỉ riêng. Cậu ta cũng đang cho cô một cái ngoại lệ. Sunny định mở miệng thì bị cậu ta ngắt lời:

“Là ngoại lệ, nhưng cũng cần có giới hạn. Cho cô trình bày mọi thứ trong vòng năm câu. Vừa này cô nói một, giờ còn bốn.”

“Khoan đã, câu đó không tính.”

“Hai câu, còn ba.”

Cậu ta cười cười, ngả lưng trở lại vào ghế. Con điều hòa đậu trên giá gần đó đưa đôi mắt vàng khè quét qua chỗ Sunny. Cô bặm môi thật chặt. Đúng là tên quái dân, cái gì mà giới hạn trong năm câu? Được thôi, với những kẻ như cậu ta, tốt nhất nên đi thẳng vào vấn đề, không nên quá dài dòng.

“Tôi muốn thỏa thuận với anh.”

Vic nhướng nhướng mày, trên môi lộ một nụ cười như có như không. Cậu đưa tay mân mê những cánh hoa Cosmos Chocolate màu đỏ thẫm, không nhìn cô, hỏi:

“Ồ. Thỏa thuận gì? Cô có thể cho tôi thứ gì? Và cô cần gì ở tôi?”

Được lắm, rất thẳng thắn đấy ngài bá tước. Cậu ta hỏi cô có thể cho cậu ta thứ gì trước rồi mới hỏi cô cần gì sau. Một câu nói đơn giản thế thôi, nhưng đã thể hiện cậu ta là người luôn suy nghĩ đến được- mất, hơn nữa, lúc nào cũng đặt cái được lên đầu. Sunny hít một hơi, đáp bằng giọng dứt khoát:

“Để tôi và Ray Dawson được yên, tôi sẽ làm mọi thứ theo ý anh muốn.”

Trên môi Vic nở một nụ cười xấu xa, cậu đan chéo hai bàn tay rồi chống hai khuỷu tay lên bàn, hướng đôi mắt xanh thẳm nhìn cô.

“Cô có thứ gì mà tôi muốn sao?”

Trong giọng nói của cậu mang theo sự giễu cợt không hề che giấu. Sunny có thể cảm nhận rõ ràng, nhưng không hề cảm thấy ngại ngùng hay xấu hổ, trái lại còn nở nụ cười, cô đáp:

“Anh muốn thứ gì tôi không biết, nhưng rõ ràng có thứ gì ở tôi khiến anh hứng thú nên mỗi năm lần bảy lượt bày kế đùa giỡn tôi. Bắt đầu từ việc ở canteen, rồi đến mấy lần Lorde làm khó tôi, cuối cùng là động vào Ray Dawson- người thân thiết nhất với tôi, không phải anh là người đứng sau tất cả sao?”

Bị người khác kể tội ngay trước mặt, Vic không hề tức giận, vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, cậu tiếp:

“Đúng, nhưng chỉ là một phần. Tôi chỉ động tay động chân vào vụ của Ray Dawson, mấy vụ

kia, là do con vẹt chánh chọi kia làm.”

Vic không nói dối. Cậu chỉ đứng sau vụ của Ray, nhưng cách mà Sunny đối xử Lorde trong mấy vụ trước mới là lí do khiến cậu quyết định xen vào. Lần đầu tiên gặp ở canteen, Sunny dám hồ láo với cậu, cậu nói một câu, cười một cái để khiến đám con gái kia xử lý thay mình. Những tưởng cô sẽ khóc lóc, nhu nhược chịu những trò đùa tai quái của Lorde, không ngờ còn có bản lĩnh mà cho cô nằng chạnh chọi kia ăn đủ. Điều đó làm cậu tò mò, thích thú. Nhưng đó chỉ là một phần lí do vì sao cậu xen vào chuyện này. Nguyên nhân chính, là do...

Sunny thoáng ngạc nhiên khi nghe cậu ta trả lời. Cậu ta không nhúng tay vào tất cả, chỉ xen vào vụ cuối cùng, nhưng giống như chỉ bắn một phát súng, mà vào ngay chỗ chí mạng.

Vic nhìn cô, hỏi:

“Cô thực sự muốn giao dịch với tôi?”

“Đúng vậy.”

Không chút lưỡng lự, Sunny gật mạnh đầu.

Đột nhiên, Vic bật cười. Tiếng cười lớn, nhưng mang sự chế giễu. Cậu nhướn mày nhìn cô, hỏi:

“Cô thực sự muốn chịu sự giam cầm để đánh đổi bình yên?”

Chịu sự giam cầm, đánh đổi bình yên? Sunny có chút lưỡng lự khi nghe cậu ta hỏi lại. Cậu ta là một kẻ nguy hiểm, nếu như cô nằm trong tay cậu ta, sẽ giống như cá nằm trên thớt, có thể bị dao chém bất cứ lúc nào.

“Nên nhớ, nên đã nằm trong tay tôi, cô vĩnh viễn không thoát được, dù vậy, vẫn muốn lập khế ước?”

Cậu ta tiếp tục nói bằng giọng đều đều, một bên lông mày hơi nhướn lên, ánh mắt xanh thẳm vẫn không ngừng quan sát từng chuyển động trên khuôn mặt Sunny.

Cô có muốn thỏa thuận với anh ta không? Sunny chợt nhớ, lý do mình đến đây là gì. Đó là muốn những chuyện liên quan đến cô không làm Ray bị liên lụy.

Nắm chặt hai tay, dồn mọi quyết tâm, cô gật mạnh đầu, hướng đôi mắt đen láy, nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Đôi đồng tử xanh thẳm của Vic ánh lên sự ngạc nhiên, cậu chậm rãi quan sát cô thêm một chút, sau đó kéo từ trong ngăn bàn một vật nhìn gần như chiếc điện thoại di động nhưng nhỏ hơn một chút. Cậu đặt lên bàn, đẩy về phía cô:

“Có thể hiểu đây là thiết bị định vị, mỗi khi tôi cần, tôi sẽ kích hoạt nó từ xa, sẽ có chuông báo đến cô, đồng thời nó sẽ xác định vị trí chỗ tôi đang ở. Khi đó, cô cần theo chỉ dẫn trên màn hình và đến. Khi cầm lấy thứ này, có nghĩa là giao dịch hoàn thành. Cô chấp nhận bị giam cầm, tôi đồng ý để cô và tên bạn cô được yên ổn.”

Sunny cầm lấy thiết bị định vị, nhìn qua loa rồi bỏ vào túi áo. Ngập ngừng một chút, cô hỏi:

“Tại sao anh có hứng thú với tôi?”

“Cô đã hỏi hết năm câu rồi. Erol, tiền khách.”

Cậu ta lạnh lùng buông một câu, dựa người vào lưng ghế rồi nhắm hờ mắt, tỏ ý tiền khách. Sau đó còn gõ nhẹ vào giá đậu của con điều hòa rồi chỉ về Sunny. Con điều hòa lập tức vỗ cánh bay về phía cô, trùng đôi mắt vàng lên nhìn. Sunny đánh quay lưng bước ra ngoài. Khi ấy, Vic đột nhiên ngồi thẳng dậy, chăm chú nhìn bóng lưng cô rời đi.

Từng bước chân nhẹ nhàng nhưng kiên định. Không hề do dự khi thỏa thuận với cậu. Cũng không hề lo sợ khi biết bản thân sẽ nằm trong tay cậu, mặc cho cậu trêu đùa. Bước ra khỏi căn phòng tối tăm, thân hình gầy gò đi về phía ánh sáng.

Cánh cửa ra vào đóng lại, cũng là lúc căn phòng chìm trong u tối. Vic ngồi ngược sáng, nắng chiều đỏ như màu máu hắt vào qua ô cửa sổ, đậu lên người cậu làm hoàn thiện thêm vẻ âm u, lạnh lẽo. Cậu vắt chéo chân, tựa nhẹ vào lưng ghế, đồng thời đưa tay ra để con điều hòa đậu lên tay mình. Nhìn cậu lúc này, thật không khác một vị vua cao quý ngồi trên ngai vàng là mấy. Bỗng nhiên, cậu nở nụ cười, giọng nói cất lên nghe như tiếng đàn cổ, trầm mà mang độ ngân rung.

“Hi sinh vì người khác, là cao cả hay ngu ngốc đây?”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chiếc máy định vị trong túi Sunny rung nhẹ, cô lôi ra, nhìn chăm chăm vào màn hình đang có một chấm đỏ nhấp nháy và những đường màu neon ngang dọc. Nhìn theo đường neon trên màn hình, thẳng rồi rẽ trái, rồi rẽ phải, cuối cùng là dẫn đến chấm màu đỏ kia. Đây là mệnh lệnh đầu tiên từ vị bá tước kia kể từ lúc cô lập giao dịch với cậu ta hai hôm trước. Nhìn theo chỉ dẫn này, có thể thấy, cậu ta đang ở phòng thể chất của trường.

Sunny đứng dậy, dọc theo lối hành lang, băng qua sân trường, đi thẳng đến chỗ Vic.

Phòng thể chất rộng lớn lúc này đông nghẹt người, hết như tất cả học viên trong trường đều đang tụ tập ở đây. Họ đứng quây thành một vòng tròn giữa phòng, ở giữa đặt một chiếc ghế tựa phủ lông cừu trắng muốt. Ngồi chễm chệ trên ghế, là vị bá tước danh tiếng của dòng họ Shadow. Vẫn như mọi khi, cậu ta mặc vest đen, sơ-mi trắng và giày da đen. Vic thoải mái dựa vào lưng ghế, chân bắt chéo, mắt nhìn theo những ngón tay thon dài đang nhẹ nhàng vuốt bộ lông đen mượt của con điều hầu, tay còn lại cầm một tách trà tỏa hơi nghi ngút. Bên cạnh Vic có vài học viên đang đứng cầm ấm trà và khay đựng trà, khuôn mặt đều ngập tràn sự sung sướng và vinh dự, có lẽ vì được đứng gần cậu. Những học viên khác đều đứng cách cậu gần hai mét. Dù ở bất cứ đâu, dù lẫn trong đám đông hàng trăm người, cậu ta vẫn luôn là người cao quý nhất, nổi bật nhất.

Sunny chậm rãi đi về phía Vic, nói nhẹ:

“Tôi đến rồi.”

Vic dừng bàn tay đang vuốt bộ lông con điều hầu, thò tay vào trong túi áo vest lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng ròng, trên nắp đồng hồ còn trạm trở hình con điều hầu đang giang cánh- gia huy của dòng họ Shadow. Cậu bật nắp đồng hồ, giơ lên trước mặt Sunny, nói:

“Theo tính toán, đi từ đây nhà phía Tây đến đây chỉ mất có 5 phút. Cô chậm mất 2 phút rồi.”

Sunny thầm than trong lòng. Cậu ta có nhất thiết phải tính toán từng giây từng phút như vậy không?

“Thực ra thì lớp học của tôi nằm trên tầng ba, cho nên...”

“Tôi không quan tâm quá trình, chỉ quan tâm kết quả.”

Cậu ta lạnh lùng đáp, đôi mắt xanh thăm nhìn thẳng vào mắt cô. Sunny cũng thẳng thừng nhìn lại. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, hai ánh mắt đối nhau, một lạnh lùng, một bùng binh, cho đến khi Sunny nhận ra tất cả học viên có mặt ở đây đều đang dán ánh nhìn kì lạ lên người mình. Cô chợt cảm thấy ngứa ngáy khi mấy học viên kia cứ nhìn chăm chăm như thể muốn dùng ánh mắt mà xuyên thủng cơ thể cô ngay tức khắc. Cuối cùng, cô dừng trò đùa mắt. Tốt nhất không nên đối nghịch với cậu ta làm gì, sẽ chỉ chuốc họa vào thân.

“Lần sau tôi sẽ chú ý.”

Sunny cúi đầu, nhẹ nhàng nhận sai. Vic cũng không tiện hỏi vặn vẹo nữa, lại đặt tầm mắt vào con điều hầu đang đậu trên tay ghế. Cậu nhàn nhạt mở miệng:

“Lôi con bé đó ra đây.”

Cậu không nhắc đích danh người nào trong mệnh lệnh, nhưng mấy học viên đứng cạnh cậu đã lập tức cúi đầu cung kính rồi nhanh chân rời đi. Một lát sau, dẫn theo Lorde đang bị trói tay đi vào. Trên khuôn mặt cô nàng ngập đầy nước mắt, vẫn còn vương sự sợ hãi hoảng hốt, khi nhìn thấy Vic ngồi trên ghế, hai tròng mắt xanh biếc xinh đẹp liền mở lớn. Cô nàng bị đẩy quỵ xuống trước mặt Vic, cậu ta vẫn đứng đung, không thêm liếc dù chỉ một cái.

Vic hướng đôi mắt xanh thăm về phía Sunny, hỏi:

“Nghe nói cô và cô ta từng có nhiều xích mích?”

“Đúng vậy.”

“Nghe nói cô ta từng giễu cợt về mái tóc của cô?”

“Đúng vậy.”

“Nghe nói cô ta từng làm cô bị thương hai lần?”

“Đúng vậy.”

Vic liên tục đưa ra hàng loạt câu hỏi, câu nào Sunny cũng trả lời không chút do dự, lặp lại ba lần y như một cái máy. Lorde thì cứ há hốc mồm, không nói nên lời.

Có vẻ như khá hài lòng về câu trả lời của Sunny, Vic gật đầu, nở nụ cười:

“Rất tốt! Đã vậy...” cậu quay sang mấy học viên đứng bên cạnh, nói: “đưa kéo cho cô ta.”

Mấy người kia lập tức hiểu ý, một người cầm một chiếc kéo sắt đưa cho Sunny. Chỉ nhìn vào lưỡi kéo bằng kim loại sáng loáng đã có thể đoán được độ sắc bén của nó. Vic nhàn nhạt giải thích:

“Đã là người của tôi, nhất định không được để kẻ nào bắt nạt. Cho nên...”

Nói đến đây, cậu ta nở nụ cười mơ hồ, nhìn Sunny tiếp tục:

“Cho nên, trả lại những gì cô ta đã làm với cô.”

Ha, người của tôi không được để kẻ nào bắt nạt, chẳng phải cậu ta đang bắt nạt cô sao? Sunny nghĩ như vậy, nhưng dĩ nhiên sẽ không nói thành lời. Cẩn thận nhìn nụ cười mơ hồ trên môi cậu ta, cô bắt đầu suy nghĩ.

Rõ ràng con người này không phải loại người tốt bụng như thế. Sẽ không bao giờ có chuyện cậu ta giúp cô trả thù, giải tỏa ám ức, nhất định cậu ta có ý đồ khác ở đây.

Chỉ sau chưa đến nửa phút động não, cô đã nhận ra mục đích của cậu ta khi nói giúp cô trả thù. Nếu như lúc này cô xử lý Lorde, cô nàng sẽ không dám làm gì cô vì có Vic đứng sau. Nhưng với bản tính của cô nàng, liệu có chịu để mọi việc trôi qua như thế? Suy cho cùng, với Vic, Sunny chỉ là một món đồ chơi mà cậu ta hứng thú nhất thời, sẽ có ngày cậu ta chán rồi rời bỏ, đến lúc đó, không còn ai đứng sau, Lorde còn ngại gì mà không trả lại cô đầy đủ? Cậu ta đúng là tính toán chu toàn. Khi đùa giỡn cô khiến cô khổ sở thì không nói làm gì, nhưng đến khi chán rồi còn không chịu buông cho cô một đường lui.

Sunny cẩn thận suy xét, nếu bây giờ cô không làm theo lời cậu ta, chắc chắn sẽ làm cho cậu ta nổi điên, mà lúc này, điều cô không thể làm đó là khiến cậu ta tức giận. Vậy tốt nhất là làm theo lời cậu ta, còn tương lai mai sau sẽ tính, khi đó Lorde có trả thù, với mấy trò trẻ con của cô nàng, Sunny cũng dễ dàng đối phó. Nghĩ là làm, Sunny cầm lấy chiếc kéo mấy học viên kia đưa, đi về phía Lorde. Khi liếc nhìn Vic, cô thấy cậu ta nở nụ cười nhẹ.

Sunny đưa kéo lên, chuẩn bị cầm tóc Lorde định cắt, cô nàng lập tức hét lên thất thanh, đưa đôi mắt tội nghiệp nhìn Vic cầu xin:

“Bá tước, xin ngài, nể tình tôi đã giúp ngài làm việc một lần, hãy tha cho tôi.”

Sunny ngừng tay lại, giúp cậu ta một lần? Cô nàng đang nhắc đến việc cô nàng và gã bạn trai kia bày kế hại Ray sao? Sunny cười lạnh, đôi mắt đen láy nhìn Lorde lại tăng thêm phần độc ác. Cô suýt nữa đã định nương tay với cô nàng, cô nàng còn nhắc lại chuyện cũ, vậy thì càng không thể nương tay. Hơn nữa, cô ta còn dám kể công với Vic Shadow, ngây thơ thật, chẳng lẽ cô nàng nghĩ cậu ta sẽ mềm lòng? Nếu Sunny suy đoán không nhầm, với tính cách của cậu ta...

“Choang!!!”

Tách trà trên tay Vic bay về phía Lorde, suýt chút nữa trúng mặt cô nàng. Cậu ta không nói không rằng, ánh mắt nhìn Lorde càng thêm mấy phần chán ghét nhưng khuôn mặt vẫn đứng đưng như cũ. Cậu vốn rất ghét mấy kẻ khề khề là mở miệng cầu xin, lại càng ghét mấy kẻ dám kể công trước mặt cậu. Vic đưa mắt nhìn học viên đang cầm ấm trà đứng cạnh, rồi lại nhìn về phía Sunny, tỏ ý ra hiệu. Học viên đó lập tức hiểu ý, mang ấm trà đến cho Sunny.

Sunny không ngại ngần mà cầm lấy. Nở nụ cười nhìn Lorde, cô nói:

“Muốn cắt tóc, trước tiên cần gội đầu.”

Rồi không kịp để Lorde ú ớ câu nào, cả ấm trà nóng bỏng đã đổ lên đầu cô nàng. Nước trà vàng nhạt chảy từ đỉnh đầu xuống mặt, vì trà khá nóng, mặt cô nàng bắt đầu đỏ ửng lên. Hai tay bị trói chặt không ngừng cựa quậy muốn đưa tay lên sờ mặt và tóc.

“A!!! Nóng quá!!!”

Lorde rên lên đau đớn, rồi chưa kịp hết hoảng loạn, cô nàng đã thấy từng lọn tóc vàng óng của mình rơi là tả trên đất. Tiếng kéo cắt bén ngọt vang lên bên tai khiến Lorde瑟瑟. Từ trước đến nay, thứ cô tự hào nhất về bản thân là mái tóc vàng mượt này. Cô yêu thích nó, cô tự kiêu vì nó, bởi nó rất đẹp. Vậy mà nay, những lọn tóc mà cô luôn nâng niu, từng sợi từng sợi một đang rơi trên đất. Sunny cắt không chút lưu tình, kéo lia cao đến gần sát da đầu Lorde. Nếu muốn để mái tóc này mọc lại như cũ, chắc phải đến mấy năm trời. Cô đã cắt được nửa đầu, Lorde vẫn ngồi im bất động, nước mắt từ hai khóe mắt cứ tuôn ào ạt không ngừng. Các học viên khác bắt đầu bùm miệng cười trước bộ dạng thảm hại của Lorde.

“Dừng lại!!!”

Một bóng người cao lớn lao đến, thô bạo đẩy ngã Sunny. Lorde đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn người kia, lập tức khóc òa lên, mấp máy môi:

“Levine... Con bé đó...”

Levine Curtis dùng ánh mắt xốt xa nhìn Lorde rồi quay sang Sunny lúc này đang chậm rãi đứng lên. Cú ngã vừa rồi khiến kính của cô văng ra, cô đang định quay đi tìm kính thì bị Levine mạnh bạo túm lấy, bàn tay hắn siết chặt cổ cô. Mặt Sunny đỏ gay vì nghẹt thở, nhưng vẫn giương mắt lì lợm nhìn hắn. Levine bắt giắc nói lỏng tay khi chạm phải ánh mắt sắc lẹm của cô, nhưng vẫn gằn giọng:

“Mày vừa làm gì?”

Sunny lợi dụng lúc hắn ta nói lỏng tay, lập tức hất văng tay hắn ta ra, trừng mắt nhìn lại:

“Theo lời bá tước Shadow, tôi giúp tiểu thư đây cắt tóc. Ngài có vấn đề gì sao?”

Vic đưa mắt nhìn Sunny, đôi mắt xanh thăm hiện lên một tia thú vị. Mọi người đều không để ý, trong phút chốc Sunny trừng mắt nhìn Levine, khuôn mặt Vic đã lộ ra một sự ngỡ ngàng không hề che giấu. Phải biết rằng trước nay cậu rất giỏi ở khoản che giấu cảm xúc. Một khi đã biểu lộ ra, chắc chắn là khi cậu thực sự xúc động. Cậu xúc động như vậy, cũng là vì nhìn đôi mắt Sunny lúc đó, giống, quả thật rất giống một người.

Levine đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn vị bá tước đang ngồi thong thả trên ghế tựa đệm lông cừu, ngập ngừng nói:

“Là... bá tước sao?”

Vic phớt lờ câu hỏi cùng vẻ mặt của cậu ta, chỉ ra lệnh với mấy học viên đứng bên cạnh:

“Nếu con trai ngài công tước đã muốn tham gia vào việc của ta đến vậy, thì cùng nhập cuộc đi. Cũng trời lại.”

Câu cuối cùng, cậu ta còn vừa nói vừa cười, nhưng là nụ cười lạnh lẽo nham hiểm. Kẻ dám xem vào chuyện của cậu, kẻ dám cản đường cậu, chắc chắn sẽ chịu kết cục không mấy tốt lành.

Mấy học viên kia có chút lưỡng lự, vì dù sao Levine cũng là con trai của công tước Curtis. Nhưng Sunny thì hiểu rõ hàm ý trong lời cậu ta. Cậu ta không nói thẳng tên Levine, mà lại gọi là con trai ngài công tước, có nghĩa là cậu ta không hề để thân phận Levine vào mắt.

Thấy đám học viên kia ngập ngừng, Vic liếc mắt nhìn họ, nhắc lại mệnh lệnh một cách chậm rãi:

“Ta nói là trời lại.”

Bị ánh mắt sắc lạnh kia làm cho sợ hãi, lũ học viên cuống cuống chạy về phía Levine tránh tay cậu ta lại. Levine ra sức chống cự, giãy dụa khỏi những bàn tay đang chạm vào cơ thể mình, nhưng đều vô ích. Chẳng bao lâu sau, cả người hắn ta đã bị trói nghiêng, không thể cử động. Hắn nhìn Vic, vẫn nở nụ cười kiêu ngạo:

“Bá tước, hành hung con trai công tước, ngài sẽ phạm lỗi lớn. Vi phạm điều 20 bộ luật hoàng gia.”

Vic không mấy may lo sợ trước lời dọa nạt của Levine, từ tốn nói:

“Ngươi nghĩ cha ngươi sẽ dám kiện ta?”

Mặt Levine biến sắc. Đúng vậy, Vic có phạm luật thì sao? Với danh nghĩa bá tước gia tộc lớn đứng đầu Anh quốc, lại là con trai trưởng công chúa quá cố, ai dám làm gì cậu ta? Nếu như cha Levine nhất định làm đến cùng, có thể làm cậu ta sứt mẻ một chút, nhưng nếu làm như vậy, sau này chỉ sợ cả gia tộc hắn sẽ khó sống. Dù là một trong bốn đại gia tộc, lại mang tước vị hoàng gia là công tước- tước vị cao nhất, đứng trên cả bá tước. Nhưng có ai là không rõ, gia tộc cậu thực chất chỉ có cái danh phong hào huyền. Mặc dù tước vị đứng trên vị bá tước kia, thế nhưng tầm ảnh hưởng, quyền lực, cũng như của cái, đều thua xa gia tộc Shadow. Cha cậu động vào Vic, sẽ là đi một nước cờ ngu ngốc.

Vic nở nụ cười, từ từ đứng dậy, lôi từ túi áo vest phía bên trong một chiếc roi da được gấp gọn, rồi chậm rãi mở chiếc đai cuộn của chiếc roi. Đến khi kéo dài ra, chiếc roi dài ước chừng gần 2 mét, thân rất nhỏ khiến khi cuộn lại chỉ nhỏ chừng hơn hai ngón tay. Tuy nhiên dù thân nhỏ nhưng lại được làm dây, hơn nữa còn làm từ loại da thượng hạng. Có thể nhận thấy là nó rất bền và dai. Điều đó đồng nghĩa với việc nếu bị quật bằng chiếc roi ấy sẽ rất đau. Tất cả học viên đang có mặt thoáng ớn lạnh. Chiếc roi dài như vậy, không biết cậu ám nhà Curtis chịu được mấy cái?

Levine sợ hãi thật sự, lắp bắp không nói nên lời. Hai chân run rẩy suýt chút nữa thì ngã khụy xuống.

Nhìn thấy vậy, Vic phá lên cười. Cậu ta nói, âm thanh phát ra từ cổ họng trầm mà mang độ ngân rung. Nhẹ nhàng mà khiến người nghe sớn gai ốc vì độ lạnh lẽo:

“Ồ, thiếu gia Curtis, cậu không được dạy rằng tỏ ra hứng thú khi mà trò chơi còn chưa bắt đầu là vô cùng khiêm nhã sao?”

Chiếc roi trong tay Vic đang đưa qua lại. Hôm nay, Levine Curtis chắc chắn không được yên ổn, nhưng chẳng hiểu sao, Sunny lại có dự cảm rằng cả bản thân cô cũng không thể sống sót vẹn nguyên sau ngày hôm nay. Nỗi sợ hãi vô hình trào lên trong lòng cô, giống như một ngọn sóng lớn cuốn phăng mọi cảm xúc khiến chân tay cô tê liệt. Tại sao? Tại sao cô lại sợ hãi thế này? Tại sao cô lại có dự cảm xấu như vậy?

Vic đi về phía Levine, tay còn đưa qua đưa lại chiếc roi như trên người sự chịu đựng của hắn. Khi đứng đối diện hắn rồi, cậu chọt chìa chiếc roi ra trước mặt Sunny, nói ngắn gọn:

“Làm đi.”

Sunny xây xẩm mặt mày, cảm thấy như mạch máu trong cơ thể mình bị tắc nghẽn trong phút chốc. Đây chính là thứ mà cô linh cảm. Cậu ta định đẩy việc này qua cho cô, rõ ràng là muốn cô đi vào chỗ chết. Phải hiểu thân phận của Levine là ai. Hắn ta là con trai độc nhất của ngài công tước James Curtis, nếu hôm nay cô đánh hắn, một điều chắc chắn là cô sẽ vào tù.

Nếu Vic ra tay, công tước James có thể e sợ danh tiếng của cậu ta mà không dám làm gì. Nhưng nếu như người ra tay là cô, mọi việc sẽ khác. Khi này cô dám ra tay với Lorde là bởi vì trước mắt, cô có Vic đứng sau, hơn nữa thân phận của Lorde cũng thuộc dạng bình thường trong giới quý tộc, sẽ không quá đáng ngại. Còn thân phận của Levine lại thuộc dạng cao quý, giả dụ công tước James có vì Vic mà không dám thẳng thừng ra mặt trừng trị cô, nhưng ai dám chắc là ông ta sẽ không âm thầm ra tay? Chỉ sợ là cô sẽ bị giết chết trong cảm lạnh vì dám động đến con trai của ông ta.

Sunny nắm chặt tay, vẫn cầm chiếc roi. Vic khẽ cau mày. Cuối cùng, Sunny mở miệng:

“Bá tước, tôi không thể.”

Vic nhướn nhướn mày nhìn cô, cất giọng cao vút:

“Không thể? Vì sao?”

Nhìn thẳng vào mắt cậu, cô trả lời:

“Thân phận tôi thấp kém, đâu thể tùy tiện đánh một quý tộc cao quý như con trai của công tước Curtis chứ?”

“Tôi bảo cô đánh thì cô cứ đánh, đừng có mang thân phận ra đây để bào chữa.”

“Tôi không thể, thưa ngài.”

Cô mặc kệ đã chọc tức cậu ta, chỉ cần bảo vệ tính mạng bé nhỏ này là được. Levine thấy thế thì càng kiêu ngạo, lăm bằm trong miệng bằng giọng đắc ý:

“Không dám ra tay mà đi bảo một đứa thấp hèn đánh ta. Sợ hãi rồi chứ gì?”

Có lẽ Levine tưởng chỉ mình hắn ta nghe thấy những lời bản thân mình thốt ra, nhưng không biết là tất cả đã lọt vào tai Vic. Cậu thu roi về, liếc mắt về phía đám học viên khi này đứng quanh mình, đôi mắt xanh thẫm như phủ một tầng băng lạnh lẽo, cậu trầm giọng ra lệnh:

“Treo cả hai bọn họ lên cột bóng rổ.”

Đám người kia đùn đẩy nhau không dám đi, nhưng tất cả bị ánh mắt của cậu dọa cho sợ mất mật, lại cun cút chạy ra vác Lorde và Levine, hi hục kéo về phía hai chiếc cột bóng rổ.

“Chúng mày dám làm vậy sao? Cha tao sẽ biết chuyện này, rồi chúng mày sẽ không yên đâu, cả gia tộc của chúng mày nữa.”

Levine liên tục hét lên rồi gẩy dũa. Lorde vẫn chưa hết bàng hoàng vì bị cắt tóc, chỉ trơ như khúc gỗ cho họ kéo đi. Đám học viên kia vòng một sợi dây qua người Lorde và Levine, sau đó buộc chặt, đầu còn lại buộc vào cột bóng rổ.

Vic lạnh lùng liếc hai người kia, sau đó quét ánh mắt lạnh lẽo qua tất cả các học viên đang đứng trong phòng, nói bằng giọng trầm thấp:

“Bất kỳ ai cũng không được thả xuống. Nếu thả xuống, đuổi khỏi học viện.”

Tất cả đều im lặng. Họ biết Vic không nói đùa. Cậu nói là sẽ làm. Với quyền lực của gia tộc, sẽ không khó để cậu ta bức một học viên rời khỏi trường.

Vic sai bước đi ra ngoài, con điều hầu cũng ngoan ngoãn bay đằng sau. Khi đi qua chỗ Sunny, cậu không quên nói nhỏ chỉ để hai người nghe thấy:

“Đi theo tôi.”

Sunny thấy tim mình giật thót một cái khi bị ánh mắt kia quét qua, lập tức theo chân Vic ra khỏi phòng. Sunny cảm nhận một cơn bất an trong lòng ngay một dâng cao. Tại sao cô lại lo sợ thế này? Nhìn bóng dáng Vic đi đằng trước, cô như lơ mơ nhìn thấy bóng dáng đen kịt của thân chết đang lớn vùn quanh cậu ta. Nhưng không phải là để đưa cậu ta đi, mà là để đồng hành. Bóng dáng tử thần như hiện hình trong con người cao quý đi đằng trước khiến Sunny có cảm giác như đang đứng trước quỷ môn quan. Thế nhưng, lại chỉ có cách đi vào.

Vic đi thẳng ra khỏi cổng học viện, sau đó dừng trước chiếc xe Phantom đang đậu sẵn ở gần cổng. Cậu mở cửa xe nhưng không bước vào, một tay còn chìa về phía Sunny, ý bảo cô nắm lấy tay cậu và lên xe.

Trước biểu hiện tử tế và ân cần của cậu ta, Sunny vẫn không ngừng cảnh giác. Có điều, cô vẫn chần chừ đưa tay ra định đặt lên tay cậu ta. Đó là phép lịch sự cơ bản ở Anh. Khi một quý ông chìa tay cho một quý cô, cô gái cần tỏ thành ý bằng cách đặt tay lên. Có điều, người sắm vai quý ông lại là Vic,

điều này khiến Sunny không ngừng đặt câu hỏi nghi ngờ.

Quả nhiên, cậu ta không tốt bụng như vậy. Khi mà Sunny sắp đặt tay lên tay Vic, cậu liền rút tay về, sau đó để cô đứng như trời trồng giữa vỉa hè, lạnh lùng bước lên xe và đóng sập cửa lại. Sunny đứng trơ một chỗ, bàn tay vẫn còn lơ lửng giữa không trung. Vic từ từ kéo cửa kính xe, nhìn Sunny, vừa cười vừa nói:

“Tôi ở nhà đợi cô, nhưng đừng để tôi đợi lâu quá một phút. Còn nữa...” nói đến đây cậu ta chợt dừng lại, trên môi nở nụ cười tinh quái. Sunny chợt đờ ra khi nhìn thấy nụ cười kia. Không phải nụ cười lạnh lùng nham hiểm thường ngày, cũng không phải nụ cười hoàn hảo chớ che giấu, lại càng không phải nụ cười nhếch mép tự kiêu ngạo mạn. Nụ cười của cậu lúc này, giống với một đứa trẻ con, khi tìm được trò chơi thích thú. Cậu tiếp: “Còn nữa, không được phép đi ô tô.”

Nói xong, cửa kính xe lại chậm rãi kéo xuống, chiếc xe sang trọng cứ thế ngông nghênh rời đi.

Sunny đứng thần thờ một chỗ. Cậu ta đi ô-tô về dinh thự, nhưng lại không cho phép cô đi ô-tô, mà còn nhất định không được đến sau cậu ta quá một phút.

Một cơn gió xuân thổi qua, Sunny cảm thấy lòng mình như lạnh đi từng chút một. Bởi cô chợt nhớ ra, dinh thự nhà Shadow, nằm ở ngoại ô thành phố!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sunny lập tức tư duy lại lời nói của Vic, bắt đầu phân tích. Cậu ta nói sẽ đợi cô ở nhà, nếu cô nhớ không nhầm, dinh thự nhà Shadow nằm ở ngoại ô London, từ trung tâm London đến đây chỉ mất có 15 phút đi ô tô. Bây giờ có lẽ xe của Vic đang đi trên Essex Road LE4. Để không bị muộn hơn cậu ta, cô nhất định phải chọn đường gần hơn. Học viện Victoria gần sông Thames, cô sẽ đi qua Tower Bridge, đi theo tuyến đường SE1, sẽ chỉ mất khoảng gần 10 phút để ra đến ngoại ô nơi dinh thự nhà Shadow tọa lạc. Hơn nữa, cậu ta nói cô không được phép đi ô tô, nhưng không có nghĩa những phương tiện kia cũng không được.

Cùng lúc đó, chiếc xe Phantom lướt đi trên đường Essex, thẳng tiến đến vùng ngoại ô. Người quản gia trung niên ngồi ở ghế trước cần mẫn lái xe, vị bá tước ngồi sau thư thái dựa lưng vào ghế, đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Đột nhiên, người quản gia lên tiếng:

“Cậu chủ, liệu có được không? Cô bé kia sẽ không thể đi bộ từ trung tâm đến ngoại ô trong 15 phút.”

Vic mỉm cười, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ:

“Ai nói cô ta sẽ đi bộ? Ta chỉ bảo cô ta không được đi ô tô.”

Người quản gia lúc này mới ngó người, nhưng rồi lại tiếp tục đặt câu hỏi:

“Không đi bằng ô tô, nếu đi xe máy, sẽ mất 20 phút, chậm hơn chúng ta 5 phút.”

“Sẽ chậm hơn nếu cô ta đi theo đường Essex.”

“Sao ạ?”

“Bây giờ, chắc cô ta đang vi vu trên Tower Bridge rồi.”

Vic trả lời, khỏe môi vẫn duy trì nụ cười nhẹ. Với bản tính cùng đầu óc của Sunny, chắc chắn sẽ không khoanh tay chịu chết.

Cầu tháp London ngập đầy nắng gió. Sunny liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay, vội vàng tính toán. Vic nói không cho phép cô đi ô tô, vậy cô phải tìm một phương tiện khác để đến đó. Đi qua Tower Bridge sẽ nhanh hơn đi qua Essex Road, nhưng nếu cô chạy bộ, chắc chắn sẽ chậm hơn cậu ta. Trước mặt cô, dòng xe cộ tấp nập không ngừng chuyển động, một chiếc xe máy cũ kĩ chợt lọt vào mắt cô. Đây là một loại xe máy mà các cửa hàng nhỏ chuyên dùng để chở hàng, tốc độ không nhanh lắm, hơn nữa còn phát ra tiếng kêu to khiến cô càng chú ý. Sunny nheo mắt nhìn theo chiếc xe máy, đằng sau xe có đeo một thùng xốp trắng, trên thành thùng xốp có dán một tờ giấy với dòng chữ viết bằng bút dạ đen. “Strawberry- Mr. Shadow, at Shadow Mansion, Noble Land.”

Suýt chút nữa thì Sunny gào lên vì sung sướng. Chiếc xe máy đó ghi địa chỉ nhà của Vic, có lẽ là giao hàng đến đây. Đây là cơ hội tốt, cô không thể bỏ qua. Gấp gáp nhìn xung quanh, Sunny lao ra giữa đường, bất chấp dòng xe đang qua lại đông như mắc cửi. Cô nhanh nhẹn đứng chắn trước mũi chiếc xe máy. Vì đi tốc độ khá chậm, chiếc kíp thời dừng lại. Lái xe là một người đàn ông trung niên, vóc người hơi đậm. Ông ta cau mày nhìn Sunny:

“Cô bé muốn chết à?”

Sunny vội nở nụ cười, nói nhanh:

“Bác có thể vào bên đường một chút không? Cháu có chuyện muốn trao đổi.”

Người đàn ông nhìn cô nghi hoặc, sau đó do dự lắc đầu. Sunny vẫn không bỏ cuộc:

“Ở đây đông như vậy, bác không cần lo cháu làm việc xấu đâu.”

Suy nghĩ thêm một chút, người đàn ông tấp vào lề đường, cời mũ bảo hiểm và nhìn cô bằng ánh mắt chờ đợi. Sunny biết mình đã thành công được một nửa, giờ chỉ còn chờ xem ông ta có lòng tốt hay không. Cô nở nụ cười, nói:

“Bác chuẩn bị đến dinh thự nhà bá tước Shadow đúng không ạ?”

“Đúng vậy, tôi đến đó giao dâu tây. Bá tước Shadow thích ăn bánh ngọt dâu tây tươi nên vẫn

thường đặt loại dâu thượng hạng của nông trại nhà tôi.”

Vic thích ăn bánh ngọt sao? Nghĩ đến đây, Sunny cảm thấy có chút buồn cười. Một người như anh ta mà cũng có thích ăn món bánh của trẻ con sao? Tạm gác chuyện bánh trái qua một bên, Sunny đi thẳng vào vấn đề:

“Cháu sẽ giúp bác đem hàng đến đó giao, đổi lại, bác có thể cho cháu mượn xe không? Cháu đang cần đến dinh thự Shadow gấp.”

Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, sau đó lắc đầu dứt khoát:

“Tôi không biết cô. Hơn nữa, sau khi giao hàng tôi còn phải lấy xe để đi tiếp, nếu cho cô mượn, tôi biết đi giao và lấy lại xe bằng cách nào?”

Sunny chợt ngó người. Cô chưa nghĩ đến việc này.

“Vậy hay bác ngồi taxi đi đến đó, cháu sẽ trả tiền, còn bác để cháu lái chiếc xe chở hàng này?”

“Sao cô không đi taxi đến thẳng đó, rắc rối như vậy làm gì?”

Sunny dò cười dò khóc, nở nụ cười méo xệch:

“Cháu không đi được ô tô, cháu bị say xe.”

Đành phải bịa như vậy, cô không còn cách nào khác. Sunny vốn ghét nói dối, nhưng cái gì cũng có ngoại lệ kia mà.

Người đàn ông có vẻ hơi lưỡng lự, Sunny lại năn nỉ:

“Cháu xin bác, nếu cháu đến đó muộn, cháu chết chắc.”

Nhìn vẻ mặt van nài thành khẩn của cô, người đàn ông đành gật đầu. Sunny mừng rỡ, vội rít cảm ơn, sau đó nhanh chóng bắt một chiếc taxi để người đàn ông kia lên. Còn mình thì đội mũ bảo hiểm của người đàn ông rồi nhanh chóng nổ máy.

Ông ấy yêu cầu tài xế đi đằng sau xe cô, có lẽ sợ cô sẽ giữ trò. Suy cho cùng, chẳng ai có thể tin tưởng hoàn toàn một người xa lạ gặp trên cầu và đề nghị một yêu cầu quái gở.

Chiếc xe máy cũ kĩ hòa vào dòng xe tấp nập đang qua lại trên cầu tháp London, Sunny đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, cô còn 10 phút nữa. Nếu cô để ngài bá tước kia đợi quá lâu, hậu quả sẽ khó lường.

Sunny cứ đi, chẳng mấy chốc đã ra khỏi trung tâm, nhà cửa thưa thớt dần, cây cối um tùm ngày một nhiều. Cho đến khi nhìn thấy mái nhà màu đen cao vượt lên trên cả những ngọn cây, cô mới thờ phào nhẹ nhõm. Giữa những hàng thủy tùng mọc dày ken đặc, ngôi biệt thự hiện lên mờ ảo giống như một bóng ma. Dinh thự nhà Shadow, đã ở ngay phía trước. Noble Land, giống như cái tên của nó, là nơi dành cho những kẻ lăm tiền xây cất nhà cửa, nằm ở ngoại ô London, có điều chỉ cách có mấy phút đi ô tô. Những dinh thự rộng hàng chục héc-ta, nằm ở những khu biệt lập chứ không xây san sát vào nhau. Dinh thự Shadow lại nằm ở vị trí đặc địa nhất. Không chỉ có diện tích rộng lớn, còn là ngôi nhà gần London nhất trong tất cả các biệt thự thuộc Noble Land. Bao xung quanh ngôi nhà là một vạt rừng nhỏ, đường dẫn vào dinh thự được trồng đầy thủy tùng và thông mọc san sát nhau tạo nên một hàng rào dài gần 1 km.

Đi qua cung đường lớn rợp bóng cây xanh, cuối cùng, dinh thự nhà Shadow cũng hiện ra trước mắt.

Sunny dừng xe, ngược mắt ngắm nhìn dinh cơ đồ sộ của gia tộc Shadow. Trải qua nhiều thế hệ, nơi đây khoác lên mình vẻ cổ kính, trang nghiêm. Cánh cửa sắt màu đen rất lớn, trạm trổ hình sư tử và điều hâu, nếu để ý kĩ, sẽ thấy cả một bức tranh sư tử vờn điều hâu được khắc trên cánh cổng. Căn nhà mang vẻ u ám vô cùng. Tường nhà màu rêu, còn mái ngói đen. Mặc dù đang tắm mình trong ánh nắng mùa xuân, nhưng vẫn tỏa ra thứ cảm giác lạnh lẽo. Xung quanh dinh thự lại được trồng cây cối um tùm, khiến ánh sáng như không thể chiếu thẳng vào, mà phải luồn lách qua từng kẽ lá. Đến bây giờ, Sunny mới để ý đến dòng chữ mạ vàng được trạm trổ phía trên cánh cổng sắt. “Shadow Mansion”, dinh thự bóng tối, nơi đây, thật giống với tên gọi của

mình.

“Cô vẫn chậm mất 30 giây.”

Vic dựa người vào chiếc xe được đậu gần cổng, đưa mắt nhìn Sunny rồi giờ giờ chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng lên, ám chỉ việc cô đi muộn. Sunny cúi đầu không đáp, tốt nhất, không nên làm anh ta nổi điên.

“Đi theo tôi.”

Vic ra lệnh, Sunny lập tức đi theo, bước qua cánh cổng sắt rộng lớn để vào bên trong. Mặc dù đã biết trước nơi đây sẽ rất tráng lệ, nhưng cô vẫn không nén nổi bất ngờ.

Khu nhà chia làm ba tòa nhà lớn. Bên trái là tòa nhà chóp nhọn, dành cho gia nhân ở. Bên phải là khu nhà năm tầng khá lớn, gồm nhà ăn, nhà bếp, phòng tập thể thao... Chính giữa là nhà chính, cũng là tòa nhà lớn nhất, đồ sộ nhất. Lối đi lát đá cẩm thạch đen dẫn vào nhà chính chia khoảng sân rộng trước nhà làm hai phần. Hai bên lối đi được trồng hai hàng thủy tùng cao chừng gần 4 feet. Hai thảm cỏ trước nhà rộng tổng cộng gần 2 thước, cỏ được cắt tỉa gọn gàng, xen màu sắc đậm nhạt, mô phỏng theo hình dáng bàn cờ vua 64 ô, đặt rải rác trên nền cỏ xanh là những quân cờ lớn làm bằng đá đen và trắng. Đặt giữa lối đi vào nhà chính là một đài phun nước cực lớn, tất cả đều làm bằng đá đen, giữa đài là một tượng điêu hâu đang dang cánh cũng màu đen, có điều, hai mắt nó lại được làm bằng vàng ròng, tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt giữa ánh nắng.

Dinh cơ của gia tộc Shadow, quả nhiên không phải loại xa hoa bình thường, so sánh với cung điện Buckingham là biểu tượng của hoàng gia Anh, chỉ có hơn, không có kém.

Thế nhưng, nếu Buckingham giống như ánh sáng của London, thì nơi đây chính là bóng tối. Mặc dù rất xa hoa, nhưng lại tối tăm, tỏa ra thứ chướng khí u ám nặng nề. Chẳng hiểu sao Sunny lại cảm thấy lạnh gáy, có cảm giác như lần khuất trong những tầng cây rậm rạp kia, có những đôi mắt vô hình đang nhìn chăm chăm mình.

Hai người đi hết lối đi lát đá cẩm thạch, đến lối rẽ dẫn về mỗi tòa nhà, Vic dẫn cô đi về phía cánh trái, đi một lúc thì ra tới phía sau tòa nhà chóp nhọn. Lối đi vẫn trồng rất nhiều thủy tùng, có điều cao hơn ở lối đi ngoài kia rất nhiều. Hơn nữa còn trồng rất sát nhau, vô tình tạo nên một hàng rào chắc chắn ngăn cách với xung quanh, không gì có thể vượt qua được.

Trên đường đi, hai người gặp rất nhiều gia nhân trong nhà, mỗi khi nhìn thấy Vic, họ lại cẩn thận cúi chào, đợi cậu đi qua rồi mới đi tiếp. Càng đi vào sâu trong phía sau tòa nhà, người càng thưa thớt dần, cây cối cũng um tùm hơn. Mặc dù trời vẫn đang là buổi sáng, nhưng nơi đây âm u và lạnh lẽo một cách khó tả.

Vic vẫn đi về phía trước, đột nhiên, cậu dừng lại, mắt nhìn xuống dưới chân, miệng lẩm nhẩm đếm, bước chân theo đó cũng chậm lại. Hình như cậu đang đếm những viên gạch ốp nền dưới chân mình.

Mũi giày của cậu dừng lại trước một hòn gạch có màu xám đậm hơn những hòn xung quanh, dường như còn có khá nhiều vết xước trên mặt gạch.

Cậu khụy chân xuống, dùng tay gõ mấy cái lên viên gạch. Sunny nghe thấy tiếng “cộc cộc” vang lên rất rõ ràng, tức là dưới viên gạch đó rỗng, chứ không có đất. Vic đi đến gần cây thủy tùng thứ 13 bên tay trái. Hàng thủy tùng phía trái được trồng giáp với bức tường của tòa nhà chóp nhọn dành cho người hầu, cậu vòng tay ra sau thân cây, vận nhẹ một cái núm nhỏ được gắn trên bức tường. Cái núm vận kia, nếu bình thường sẽ không thể nhận ra bởi vì bị cành lá um tùm của hàng thủy tùng che kín mất.

Tiếp đó, Sunny như nghe thấy tiếng động cơ chuyển động chậm rãi dưới chân. Chẳng lâu sau, viên gạch kia chia làm đôi rồi từ từ tách sang hai bên, để lộ ra một bảng điện tử với số từ 1 đến 9. Sunny thấy Vic bấm một dãy số phức tạp, vì cậu bấm quá nhanh, cho nên cô không thể nhìn rõ cậu đã bấm những gì.

Lần này, tiếng động cơ chuyển động dưới chân ngày một rõ, Sunny cảm nhận nền đất dưới chân mình như đang rung chuyển. Chẳng mấy chốc, những viên gạch xung quanh viên gạch kia cũng tách ra, tạo thành một khoảng trống rộng đủ để hai người lớn đi vào. Ngay bên dưới, là một cầu thang làm bằng đá.

Vic chậm rãi đi xuống cầu thang ngay dưới chỗ đất vừa tách ra. Cậu quay lại nhìn cô, nói:

“Đi theo tôi.”

Sau đó, cậu ta quay lưng, đi thẳng xuống đường hầm. Thân hình cao gầy nhưng cân đối cứ thế ngập dần trong bóng tối. Vẫn là bóng dáng tự kiêu, ngạo mạn, và đầy tự chủ.

Sunny không chậm trễ dù chỉ một khắc, lập tức chạy về phía Vic. Hai người bước xuống cầu thang, chỗ gạch vừa tách ra cứ thế khép dần lại, chẳng mấy chốc đã đóng chặt như lúc đầu, dù một tia sáng cũng không thể lọt qua. Sunny cẩn thận nhìn xung quanh. Bên trong mật đạo này, ở phía lối vào không hề có bảng điện tử, có nghĩa là người bên trong có thể ra ngoài mà không cần mật mã. Còn người bên ngoài muốn vào trong, chắc chắn phải biết được vị trí viên gạch và mật khẩu.

Vic vẫn đi đằng trước, cả cơ thể ngập trong bóng tối, chỉ có đôi mắt và chiếc nhẫn là tỏa ra thứ ánh sáng xanh lạnh lẽo. Hai bên cầu thang là những bóng đèn nhỏ tỏa ra thứ ánh sáng vàng vọt, yếu ớt đến mức chỉ có thể soi đường lờ mờ. Vài tia sáng nhọn nhọt hiếm hoi kia đậu lên khuôn mặt Vic, khiến nó trở nên góc cạnh hơn. Nhìn ngang, khuôn mặt cậu ấy đẹp như một bức tượng được trạm khắc tỉ mỉ. Cậu ta, đẹp đến hoang đường!

Càng đi xuống sâu, nhiệt độ càng hạ thấp dần. Đi hết cầu thang, hai người lại tiếp tục đi vào sâu trong đường hầm, đi qua rất nhiều ngã rẽ phức tạp. Đến lúc này, Sunny mới nhận ra, nơi đây là một mê cung dưới lòng đất, xung quanh được bao bọc bằng những bức tường xi-măng rất dày. Cô cố gắng dè dặt nên con lạnh đang trào dâng trong lòng. Gia tộc Shadow, rốt cuộc muốn xây dựng mê cung dưới lòng đất để làm gì?

“Rắc!”

Âm thanh khô khốc chọt vang lên trong không gian tĩnh lặng khiến Sunny giật mình. Hình như chân cô vừa giẫm phải thứ gì đó, làm nó vỡ vụn. Cả Vic và Sunny cùng dừng lại, đồng loạt nhìn xuống chỗ Sunny vừa đi qua. Ánh sáng vàng vọt chiếu vào vật đó, Sunny sợ hãi đến ngất người.

Thứ cô vừa giẫm phải, là một bộ hài cốt người lớn, vẫn còn đầy đủ cả xương người và đầu lâu. Lực chân cô vừa tác động vào khiến bộ xương gãy làm đôi, thứ bột trắng và nhẹ như tro lập tức bay tán loạn, dính cả vào quần và giày của Sunny. Cô bịt miệng, giật lùi về phía sau.

Vic không hề hoảng loạn khi thấy những điều trước mắt, trên môi vẫn nở nụ cười, cất giọng:

“Nếu không muốn trở nên như vậy, tốt nhất là bám theo tôi không rời một bước.”

Nói xong liền cao ngạo quay lưng đi. Sunny vẫn còn rất sợ hãi, nhưng lời nói kia của Vic còn làm cô sợ hãi hơn. Ngay lập tức, cô bước qua đồng xương, chạy theo cậu.

Hai người đi mất chừng hơn hai mươi phút thì đến nơi. Khi dừng lại, cũng là lúc Sunny đứng trước một căn phòng rộng lớn sáng choang ánh điện. Căn phòng kia rất rộng, ước chừng có thể chứa được khoảng hơn 1000 người, thế nhưng lại không có bất kỳ nội thất nào cả. Chỉ có bốn bức tượng điêu hâu được đặt ở bốn góc phòng và mấy bức tranh cổ treo trên tường.

Sunny theo chân Vic bước vào, cẩn thận nhìn mọi thứ xung quanh.

Quán gia Edward đã đứng đây từ lúc nào, khi thấy Vic bước vào thì cung kính cúi đầu, nói:

“Thưa cậu chủ, mọi thứ đã sẵn sàng.”

Vic gật đầu hài lòng. Ngay lập tức, có hai tên đàn ông bê một chiếc ghế tựa đệm lông cừu đem đến đặt xuống gần chỗ cậu. Cậu thông thả ngồi xuống, ngay sau đó, lại có mấy hầu gái đem trà ra, nhanh nhẹn rót cho cậu một tách.

Sunny há hốc mồm nhìn. Đây chẳng khác gì cách phục vụ cho vua và nữ hoàng thời xưa cả. Vị bá tước đây, cũng thật biết hưởng thụ quá rồi.

Tiếp theo đó, Sunny có cảm giác nền gạch dưới đất như bắt đầu rung chuyển nhẹ, rồi từ giữa phòng, nền gạch chọt tách ra, liền sau đó, một sân khấu từ từ nhô lên từ dưới đất. Đây rõ ràng không phải sân khấu bình thường, vì xung quanh đều được rào lại bằng những hàng rào bằng gỗ đầu bọc thép cao bằng nửa người.

Khi khán đài kia nhô lên, chiếc ghế Vic đang ngồi cũng được bật nút điều chỉnh cao ngang tầm để đem lại tầm nhìn rõ rệt. Khán đài khi đạt đến độ cao nhất định thì dừng lại.

“Grào!!!”

Tiếng sur từ gầm làm chấn động không gian yên tĩnh. Sunny vội vã nhìn về phía sân khấu, thì thấy một người đàn ông chừng 30 tuổi đang dắt một con sur từ rất lớn đang đi lên. Con sur từ đứng giữa sân khấu hướng đôi mắt màu cam sậm nhìn một lượt xung quanh, miệng không ngừng gầm gừ. Có lẽ vì vẫn còn người huấn luyện đứng cùng, nên nó không dám làm càn.

Vic vẫn im lặng nãy giờ, chọt quay sang nhìn Sunny, mở miệng ra lệnh:

“Cô lên đó đi.”

Sunny thoáng sửng người. Cậu ta bảo cô lên đó?

“Anh nói gì?”

Vic không nhìn cô nữa mà quay sang uống trà, nhàn nhạt trả lời:

“Tôi không muốn nhắc lại một mệnh lệnh hai lần. Tôi bảo cô lên khán đài đi.”

“Nhưng, để làm gì?”

Sunny hỏi lại, trong lòng không khỏi hoảng loạn. Cô đang suy nghĩ của chính mình. Nếu đúng như những gì cô suy nghĩ, chẳng lẽ cậu ta muốn...

“Con người có thể đấu với bò tót. Tại sao sur từ thì không?”

Vic thản nhiên trả lời, trên môi còn vẽ một nụ cười nhè nhẹ, hết như những gì cậu ta vừa nói ra là quá bình thường. Sunny cảm nhận mạch máu dưới cơ thể mình như đang tắc nghẽn. Cô đã suy nghĩ đúng. Cậu ta định cho cô đấu cùng với con sur từ kia.

Lúc này, Sunny chỉ muốn chân mình mọc rễ ngay tại chỗ này, để bản thân không phải đi lên khán đài chết chóc kia. Nếu lên đó, cô chỉ có đường chết thảm hại. Đường như, Sunny đang lơ mơ nhìn thấy từ thần đang lớn vòn quanh mình, lặng lẽ đưa lưỡi hái lên cao. Chỉ đợi cô bước lên kia, sẽ lạnh lùng chém xuống.

Cô nắm chặt tay đến nỗi móng tay cắm vào da đau buốt. Đôi chân vẫn đứng im không nhúc nhích.

“Đừng quên, giao ước giữa tôi và cô.”

Vic lạnh lùng lên tiếng, như đang nhắc nhở, mà cũng giống như buộc cô bước lên. Sunny liếc nhìn cậu ta, đôi mắt đen láy chứa đầy căm phẫn. Được, nếu cậu ta đã ép cô lên, cô sẽ lên. Cùng lắm là bỏ mạng ở nơi này.

“Vậy nếu chẳng may tôi có mệnh hệ gì, kính mong bá tước nghĩ đến giao ước giữa hai chúng ta, nể chút nghĩa tình mà lo liệu hậu sự. Cha mẹ tôi đã mất, họ hàng cũng chẳng còn ai.”

Đây chính là gia phó hậu sự.

Vic cười cười, không nhìn cô, giọng nói thản nhiên:

“Điều đó là đương nhiên. Sẽ không để cô lạnh lẽo bơ vơ như bộ xương gãy ban nãy. Tôi sẽ để cô có ích hơn một chút. Thịt thì để cho con sư tử kia và điều hâu của tôi ăn. Còn xương sẽ mai táng cẩn thận.”

Được! Cậu quả nhiên rất được! Còn tính toán được giá trị của cô sau khi chết! Sunny nghiêng răng nghiêng lợi bước lên khán đài, từng bước chân chậm rãi, kiên định.

Vic nhìn theo bóng dáng cô, đôi mắt xanh thăm ánh lên vẻ tò mò thích thú. Dù bị dồn vào đường chết, vẫn không mở miệng van xin, cũng không khóc lóc sợ hãi. Cô gái này, quả thật rất đặc biệt.

Sunny bước lên từng bậc thang trải thảm đỏ dẫn lên khán đài, mà có cảm giác bản thân đang từng chút một gần với địa ngục. Khi cô đứng trên khán đài, con sư tử lập tức đưa đôi mắt cam sậm nhìn cô trùng trùng, người đã trong tư thế lao về phía trước, cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ ròn ròn.

Sunny sợ hãi đến mềm nhũn chân, nhưng lòng lại cố trấn tĩnh. Nhất định không được tỏ ra sợ hãi. Cô từng nghe nói, đối với mấy loài động vật như ngựa, hổ, sư tử... càng tỏ ra sợ hãi, muốn chạy trốn, chúng càng muốn tấn công mình.

Người huấn luyện sư tử vỗ nhẹ vào đầu, ghé vào tai nó, nói khẽ:

“Lacos, thi đấu cho tốt.”

Con sư tử này tên Lacos. Người đàn ông xoa xoa bộ lông của nó thêm lần nữa rồi đi xuống. Lacos nhìn theo chủ một cái, rồi quay lại gầm gừ nhìn cô.

“Grào!!!”

Nó gầm lên một tiếng rồi lao về phía Sunny với tốc độ tên bắn, mắt màu cam sậm vẫn hung dữ nhìn như muốn nuốt cô vào bụng ngay tức khắc. Sunny không chạy, chỉ đứng im bất động. Nếu như cô chạy, chắc chắn sẽ không thể nhanh hơn con sư tử. Như vậy sẽ làm môi cho nó một cách dễ dàng. Cách khả thi nhất là đứng im, đợi nó sắp lao về phía mình thì né ngay lập tức.

Nghĩ là làm, khi con sư tử chỉ còn cách Sunny chưa đầy năm centimet, cô liền nhanh chóng lẩn một vòng qua bên phải. Con sư tử đang trên đà chạy, không thể dừng lại, lao thẳng vào hàng rào, suýt chút nữa thì rơi khỏi khán đài cao.

Phía xa xa, Vic theo dõi trận đấu một cách chăm chú, miệng khẽ cười khi thấy con sư tử bị một phen thất thủ.

Con sư tử lỡ mất con mồi thì càng lồng lộn hơn, lần này, nó không chạy, mà nhảy chồm về phía Sunny, đưa một chân trước tát mạnh vào một bên má cô. Cú đánh của con sư tử khiến cô choáng váng, bắn ra xa hơn hai mét, xô đổ cả hàng rào gỗ bọc thép. Một bên má Sunny lúc này đã tứa máu vì bị vuốt của con sư tử cào vào.

Con ác thú kia đi chậm chậm về phía Sunny, cái đuôi màu vàng ve vẩy trong không khí. Đây là cách nó được huấn luyện, cách trêu đùa con mồi khi đi săn. Khiến con mồi choáng váng mất khả năng kháng cự, rồi mới lấy đi mạng sống một cách chậm rãi. Để con mồi trước khi chết rơi vào trạng thái hoảng loạn tột độ. Dù biết sẽ chết, nhưng không tài nào chống cự.

Sunny cắn chặt môi nhìn con sư tử đang tiến về phía mình, gạt qua nỗi đau truyền đến từ khắp cơ thể, cô cẩn thận suy nghĩ. Khi sắp chết, con người ta sẽ không thể nghĩ được gì, nhưng trong cơn đau, đầu óc sẽ trở nên tỉnh táo.

Bước chân con ác thú ngày một gần, cô có thể cảm nhận được hơi thở nặng nề của nó trong không khí.

Đầu óc cô càng gấp rút suy nghĩ.

Trống rỗng.

Sợ hãi.

Cô vẫn không thể nghĩ ra được cách để thoát ra khỏi hàm răng sắc nhọn đang nhe ra của con sư tử.

Khi sắp buông xuôi, bàn tay cô chợt quơ phải thanh chắn hàng rào bên cạnh.

Khi này cô ngã đã làm đổ một đoạn hàng rào. Cô chợt nhớ ra, hàng rào kia được làm bằng gỗ, rất dày, hơn nữa, đầu còn được bọc thép.

Giống như kẻ chết đuối vớ được cọc, Sunny âm thầm cầm chắc thanh chắn hàng rào trong tay.

Cơ hội chỉ có một lần. Sống chết hết sức mong manh. Cô sẽ đánh liều một phen. Để xem cô và con ác thú kia, ai sẽ là người mất mạng.

Khi chỉ còn cách Sunny gần 1 mét, Lacos chợt tăng tốc, bằng một cú nhảy, chồm về phía cô. Sunny cầm chắc hơn thanh chắn bọc thép.

“Phập!!”

Là tiếng một vật sắc nhọn cắm vào da thịt, máu đỏ tủa ra.

Phía xa xa, vị bá tước thông thả uống trà, làn khói mỏng nhẹ nhàng vờn quanh khuôn mặt, che mờ đi nụ cười mơ hồ nơi khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Phía xa xa, vị bá tước thông thả uống trà, làn khói mỏng nhẹ nhàng vờn quanh khuôn mặt, che mờ đi nụ cười mơ hồ nơi khóe miệng.

Tất cả gia nhân trong phòng, cùng quân gia Edward đều tròn mắt ngạc nhiên. Như không tin vào những gì mình nhìn thấy.

“Grào!!!”

Con ác thú gầm lên một tiếng, máu từ vết thương tủa ra không ngừng. Ngay giây phút Lacos há miệng nhảy chồm về phía mình, Sunny đã nhanh chóng cầm thanh chắn hàng rào bọc thép đâm xuyên qua khoang miệng phía trên của nó. Vì đầu hàng rào nhọn, thêm nữa còn được bọc thép, nên khi Sunny dồn toàn lực đâm, mũi trên của thanh chắn xuyên thẳng lên đỉnh đầu con sư tử.

Bộ dạng hung dữ ban đầu biến mất, Lacos gầm lên một tiếng, khụy hai chân sau rồi đến hai chân trước, cả cơ thể to lớn nặng nề rơi khỏi khán đài giống như chiếc bao cát bị người ta đá đi.

Sunny thở dốc, ổn định lại nhịp tim trước đó đập nhanh không kiểm soát. Cô nhìn bàn tay đầm máu tươi của mình, nhìn vũng máu loang lổ trên sàn nhà, rồi nhìn con sư tử đang nằm rên hừ hừ trên đất.

Cô vừa thoát chết trong gang tấc. Suýt chút nữa đã bị con sư tử kia xoi tái rồi.

Người đàn ông huấn luyện sư tử khi này lúc này chạy nhanh về phía con Lacos đang nằm. Khuôn mặt ngập tràn lo lắng cùng xót xa, ông ta đưa tay sờ nhẹ vào vết thương của nó. Con ác thú nhìn người đàn ông vẫn huấn luyện mình đang đứng cạnh, cố gượng nhích cái đầu về phía ông ta, đôi mắt cam sậm long lanh như có nước. Sunny sửng người. Quên mất cả con đau đang hành hạ khắp cơ thể, cô lặng nhìn một người- một thú trước mặt.

Người đàn ông cúi đầu xuống, vòng tay ông lấy cổ con sư tử, nước mắt bắt đầu giàn dụa, ông ta thì thầm:

“Lacos...”

Ông ta cứ liên tục lặp lại tên nó. Đến giây phút con thú mình yêu thương và chăm sóc bấy lâu nay sắp chết, Vincent lại chỉ có thể gọi tên nó trong vô vọng như thế.

“Bá tước, Lacos nguy rồi, cần phải cấp cứu gấp!!!”

Vincent gào lên, hướng đôi mắt giàn dụa nước nhìn vị bá tước đang ngồi cao cao tại thượng trên ghế đệm lông cừu. Mặc dù biết sẽ rất khó để cứu Lacos, nhưng Vincent không cho phép mình bỏ cuộc.

Vic chiếu ánh nhìn lãnh đạm về phía Vincent, từ tốn trả lời:

“Những thứ được sắp đặt là sẽ tuột mất khỏi tay mình, dù cố gắng thế nào cũng không thể giữ lại. Lacos cũng vậy, người hiểu chứ?”

Cả người Vincent mềm oặt rồi đổ sụp xuống. Hắn biết chủ nhân của hắn là kẻ vô tình. Hắn cũng biết Lacos sẽ không thể cứu vãn. Thế nhưng...

“Lacos là một trong những con sư tử xuất sắc nhất chuồng, là một đấu sĩ trăm trận trăm thắng...”

Vincent lầm bầm trong tuyệt vọng, ánh mắt rũ xuống, đầu đón nhìn Lacos đang dần mê man. Vic đứng hẳn dậy khỏi ghế. Cậu bước về phía Lacos đang nằm thoi thóp. Ánh mắt chiếu xuống con vật tội nghiệp vẫn vô cùng lạnh lùng, không hề có một tia thương xót.

Sunny ngược nhìn khuôn mặt cậu ta, thoáng sửng sốt. Khuôn mặt cậu ta vẫn lạnh như băng, không hề máy mảy tí cảm xúc nào. Trên đời này, thật sự có người vô tình đến mức đó sao?

“Vincent, ngươi phải biết, dù cho Lacos có thắng một trăm trận, nhưng chỉ cần một trận thua, nó sẽ bị xem là kẻ thua cuộc. Ta cần một kẻ đủ mạnh để mang lại cho ta chiến thắng, chứ không cần một kẻ yếu đuối thua cuộc trong nhục nhã. Cả ngươi cũng vậy, nếu vẫn còn giữ những thứ thương xót vớ vẩn kia, thì hãy rời khỏi trại huấn luyện đi.”

Nói xong, cậu quay lưng đi thẳng. Quản gia Edward thấy cậu sắp rời đi, liền vội vã hỏi:

“Cậu chủ, có cần xẻ thịt Lacos cho đàn điều hâu trong dinh thự và Aro ăn không?”

Đây là cách mà đám người trong trại huấn luyện thú của nhà Shadow vẫn hay làm. Nếu như một con vật nào đó thua cuộc trong vòng đấu, sẽ trở thành thức ăn cho những con vật khác. Hôm nay, Lacos đã thua cuộc, nó cũng sẽ như vậy.

Vic dừng chân lại, quay đầu nhìn con Lacos đang nằm thoi thóp. Mí mắt khẽ cụp xuống, hàng lông mi dài rậm in bóng xuống làn da trắng xù tạo thành một vùng tối thẫm. Cậu thở dài khe khẽ, nói:

“Để cho Vincent đem nó về, coi như là ân huệ cuối cùng cho kẻ đã từng mang lại chiến thắng.”

“Vâng, thưa ngài.”

Quản gia Edward cung kính cúi đầu. Đôi mắt xanh thẫm của Vic lại nhìn về phía cô, giọng nói chợt trở nên lạnh lùng:

“Còn cô, cứ ở đó nếu vẫn còn muốn đấu với một con sư tử nữa.”

Sunny hoảng hốt đứng dậy, vì cả người đầy rẫy vết thương, loạng choạng một lúc cô mới có thể đuổi theo cậu ta.

Hai người bước ra khỏi căn phòng, nhưng tiếng khóc của người huấn luyện thú vẫn còn văng vẳng bên tai. Dù cố gắng, Sunny vẫn không thể quên được hình ảnh người đàn ông kia ôm con sư tử, nước mắt chảy ra từ hai hốc mắt tràn ngập sự bi thương cùng bất lực.

Đột nhiên, Vic quay lại hỏi cô, một bên lông mày hơi nhướng lên:

“Không thương xót chút nào à?”

Sunny bất ngờ, một lúc sau mới trả lời, đôi mắt đen láy sáng một cách dị thường. Cô cất giọng trầm trầm:

“Nếu hôm nay nó không chết, người chết sẽ là tôi.”

Đúng vậy, nếu khi này cô không thẳng tay giết chết con sư tử kia, giờ cô đã bị xoi tái.

Bước chân Vic chợt dừng khựng lại, quay đầu nhìn Sunny. Đôi mắt xanh thẫm của cậu nhìn chằm chằm cô, vô tình dừng lại trên vết thương rớm máu trên má phải. Sẽ rất khó để nhận ra, khi nhìn thấy vết thương kia, đôi mắt cậu ánh lên sự ngạc nhiên, và một chút... cảnh giác.

Vì Vic dừng lại đột ngột, Sunny không kịp phản ứng, suýt chút nữa ngã nhào vào người cậu. Cô hoảng hốt đưa mắt nhìn Vic, ngay lập tức hối hận về hành động của mình khi chạm phải đôi mắt màu xanh sâu thẳm như bóng tối.

Cậu ta đang cười, nhưng là nụ cười hiểm độc lạnh lẽo. Sunny vội cúi đầu nhìn xuống dưới chân để tránh nụ cười gai góc kia. Nhưng lại một lần nữa, cô phải hối hận, vì lúc này, đập vào mắt cô lại là một bộ xương người trắng hếu.

Nụ cười trên môi Vic càng sâu, cuối cùng, cậu cất tiếng, giọng nói lạnh lẽo như vọng lại từ nơi vực quỷ xa xôi.

“Đúng vậy, từ ái với kẻ khác, chính là tàn độc với chính mình. Trong một trận đấu, chỉ có một kẻ thắng cuộc, kẻ thua, sẽ phải chết.”

Dứt lời, đôi gầy da đen bóng của cậu chợt nâng lên, rồi bất ngờ giẫm mạnh xuống phần đầu của bộ hài cốt. Dưới lực từ bàn chân cậu, đầu lâu của bộ xương nát vụn thành những hạt bụi mảnh nhẹ.

Sunny ngược nhìn khuôn mặt Vic dưới ánh đèn, âm thầm nuốt khan một cái. Cô lắp bắp một câu tưởng như không hề ăn nhập:

“Dinh thự nhà Shadow, rốt cuộc có những thứ gì?”

Đó không phải là câu hỏi vô nghĩa, mà là sự dồn nén sợ hãi và thất vọng của Sunny suốt từ khi bước chân vào đây. Mê cung rộng lớn dưới lòng đất. Trại huấn luyện thú dữ. Những bộ xương người rải rác khắp nơi. Rốt cuộc, nơi đây đang ẩn chứa những thứ gì?

Vic nhìn cô, nhếch môi cười, chậm rãi trả lời. Từ cổ họng phát ra thứ âm thanh trầm trầm khiến người nghe ám ảnh đến tận xương tủy.

“Dinh thự là động quỷ, ác điều làm thú nuôi. Mật đạo của những linh hồn, và âm thanh kì quái vọng ra từ lòng đất.”

Sunny cảm giác mồ hôi lạnh đang chảy ướt đầm lưng áo. Nhiệt độ căn hầm lúc này giống như còn dưới mức 00C. Khi nói ra câu nói kia, ánh mắt cậu ta vẫn thản nhiên, thậm chí còn lộ một nét cười. Ánh mắt đó khiến cô sợ hãi, cảm giác như nó giống một chiếc dây thừng, không ngừng thắt chặt lấy mọi cảm xúc của cô.

Vic lại quay trở lại, tiếp tục bước về phía trước, thong thả nói:

“Nếu cô đã tò mò về dinh thự của tôi như vậy. Tôi cũng sẽ làm một người chủ hiếu khách, cẩn thận đưa cô thăm từng góc ngách.”

Không ổn rồi! Sunny thầm than trong lòng như thế. Cô nào muốn tham quan dinh thự của cậu ta. Cô muốn thoát khỏi đây ngay tức khắc còn không được nữa là. Lại một lần nữa, Sunny linh cảm, có điều gì đó còn kinh khủng hơn, đang chờ mình ở phía trước.

Hai người đi vào một lối rẽ khác. Dù đã cố gắng nhìn đường, nhưng Sunny không tài nào nhớ nổi những nơi mình được cậu ta dẫn qua. Chỉ thấy đi từ này tới giờ, chỗ nào cũng giống nhau, đều là những bức tường xi-măng xám ngoét lạnh lẽo. Trong bóng tối mờ mờ, chiếc nhẫn của Vic vẫn tỏa ra thứ ánh sáng xanh lạnh lạnh.

“A!!”

Một âm thanh kì quái vang lên, là tiếng người, nhưng lại không giống tiếng người. Âm thanh vọng lại từ xa, dội vào những vách tường xi-măng, truyền đến thẳng tai Sunny khiến cô chấn động. Tiếng hét kia, giống như dồn nén từ nỗi đau tột cùng mà phát ra. Rốt cuộc, lại là thứ quái đản gì nữa?

“Sắp đến rồi!”

Vic nở nụ cười, nói khẽ. Đôi chân vẫn thong thả bước đi.

Càng đi sâu vào trong, Sunny càng nghe rõ hơn những âm thanh kì quái kia, nó vang vọng lại ngày một rõ ràng, giống như tiếng linh hồn chết oan khóc đòi mạng, khiến người nghe không khỏi lạnh gáy. Cô thì sợ hãi như vậy, nhưng cậu ta dường như vẫn vô cùng thản nhiên, không hề để ý đến những âm thanh kia.

Lại thêm một ngã rẽ nữa, hai người đi vào một lối đi rộng hơn những lối đi bình thường, hai bên không còn là tường xi-măng mà là những phòng giam nằm sát cạnh nhau, ngăn cách với bên ngoài bởi cánh cửa gồm những song sắt to chừng một bắp tay trẻ con. Có khoảng 20 nhà tù như thế, kéo dài hết cả lối đi. Có lẽ đây là phần đáy của mê cung.

Sunny nhìn vào trong những nhà tù kia, thấy những con người lờ đờ đang nằm, ngồi vạ vật bên trong. Đầu tóc bù rù, quần áo xộc xệch, nhìn qua giống như những cái xác không hồn. Đôi mắt họ lờ đờ, đục ngầu, tràn ngập bóng tối.

Sunny đi ngang qua một nhà tù khác. Bên trong có một người phụ nữ và một gã đàn ông lực lưỡng đang cầm chiếc roi da đánh liên tiếp vào người bà ta. Cả cơ thể bà ta đầm máu, bộ quần áo trên người rách bươm, miệng không ngừng hét lên tràng âm thanh đau đớn. Cơ thể quần quai trên đất, thi thoảng lại nảy lên vì những trận đánh quất vào người.

Sunny cảm nhận cơ thể mình lạnh toát như đang ở dưới hầm băng. Tại sao dinh thự của một bá tước lại có những phòng giam kiên cố dưới lòng đất giống như nhà tù dành cho những thành phần đặc biệt nguy hiểm thế này? Và những con người này là ai, tại sao lại bị đưa vào đây? Một câu hỏi nữa, cũng là câu hỏi khiến cô sợ hãi nhất.

Vì sao cậu ta đưa cô vào đây? Sunny đang thấy sợ hãi những gì mình tưởng tượng trong đầu. Có khi nào, cậu ta cũng sẽ nhốt cô vào những căn phòng kia?

Trong lòng Sunny đang vô cùng sợ hãi. Tiếng gót giày của cô và Vic vang vọng trong lối đi nhỏ hẹp, dội thẳng vào vách tường xi-măng lạnh lẽo rồi truyền đến tai cô. Cô không dám nhìn vào những phòng giam hai bên, cô đang sợ hãi.

Vic dừng lại trước căn phòng cuối cùng, cũng là căn phòng tăm tối nhất, những thanh chắn bên ngoài cửa cũng được đặt dày hơn so với những căn phòng kia. Cậu ta quay lại nhìn cô, nói:

“Đi vào đây.”

Sunny theo chân cậu ta vào trong. Khi vừa đặt chân vào trong phòng, một luồng khí lạnh đã ủa đến bao trùm lên cơ thể cô, khiến cô có ảo tưởng rằng nơi đây như không phải thuộc về trái đất. Bên trong rất tối, không một tia sáng nào có thể lọt vào, và lạnh lẽo vô cùng. Có người mang một cây đèn cây vào bên trong. Thứ ánh sáng nhỏ nhoi tỏa ra từ cây đèn cũng không tài nào xua hết được sự tăm tối và lạnh lẽo của căn phòng.

Vic đứng ở cửa ra vào, đưa mắt nhìn cô rồi chậm chậm nói:

“Cô đã giết chết Lacos, nên ở đây xám hối đi.”

Sunny cứng đờ người. Xám hối vì đã giết con sư tử kia sao? Đột nhiên, Sunny muốn cười. Xám hối chỉ là cái cớ, lí do chính thức là do cậu ta muốn trừng trị cô vì đã không nghe lời cậu ta, đánh Levine lúc ở phòng thể chất.

Thấy Sunny không trả lời, Vic cũng không chất vấn, chỉ quay sang người đứng cầm đèn cây bên cạnh:

“Mang thức ăn vào cho cô ấy. Dù sao từ sáng tới giờ cũng chưa được ăn gì.”

Sunny có chút thắc mắc, đột nhiên cậu ta tốt bụng vậy ư? Thế nhưng, cô cuối cùng cũng hiểu được, thế nào là cái ác ăn sâu vào bản tính. Thức ăn mà cậu ta nói được đem vào trong phút chốc. Nhưng đó vốn dĩ không phải thức ăn cho người. Đựng trong chiếc đĩa sứ sứ mẻ là các thứ thừa thải được trộn lại với nhau, bốc lên thứ mùi vô cùng khó ngửi. Đồ ăn cho súc vật cũng không tồi tệ thế này.

Cô chợt cảm nhận bụng mình sôi ùng ục khi nhìn thấy đĩa thức ăn kia, thiếu điều nữa ói ra ngoài. Chứng sợ những món ăn được trộn từ quá nhiều nguyên liệu bắt đầu trở lại và hành hạ cô. Nếu như vẫn phải nhìn cái thứ kia lâu hơn một chút, nếu cái thứ mùi kinh tởm kia vẫn còn lớn vòn quanh mũi, chắc chắn cô sẽ nôn ra mất. Thế nhưng, khi cô nhìn về phía cửa, nơi vị bá tước kia đang đứng im lặng, cô tự dần cơn buồn nôn xuống. Nhất định, không được phép tỏ ra hèn nhát, yếu đuối trước mặt cậu ta.

“Phép lịch sự tối thiểu khi được mời ăn là đồng ý.”

Vic nhàn nhạt cắt lời, đôi mắt xanh thăm nhìn thẳng vào mắt Sunny. Cô dĩ nhiên biết cậu ta muốn gì. Cậu ta đang ép cô ăn thứ kinh tởm kia.

Sunny hít một hơi thật sâu, cúi đầu cầm đĩa thức ăn lên, chậm rãi ăn từng miếng một.

Vic nhìn cô, ánh mắt có chút ngạc nhiên, bất ngờ nhưng khuôn mặt vẫn giữ vẻ tĩnh lặng. Khi cậu ta định mở miệng nói gì đó thì quản gia Edward đi vào, cúi đầu cung kính thưa:

“Chủ nhân, công tước James Curtis xin gặp ngài, hiện giờ đang chờ ở nhà chính.”

Khuôn mặt Vic lạnh đi vài phần. Còn Sunny dù đang chăm chú ăn nhưng vẫn dừng tai lên nghe ngóng. Ngài công tước cũng nhanh chân thật, mới đó mà đã tìm đến tận cửa rồi.

“Được rồi, ta lên ngay.”

Nói là làm, cậu ta quay lưng rời khỏi căn phòng, những người đang ở trong phòng cũng đi lên. Ánh sáng nhỏ nhoi của chiếc đèn cây cũng dần dần biến mất, bóng tối theo đó mà lấp đầy đôi mắt đen láy của Sunny. Chứng sợ không gian khép kín bắt đầu trở về. Cô cảm thấy chân tay mình lạnh ngắt, toát mồ hôi không ngừng. Đôi mắt đảo dáo nhìn xung quanh như cố gắng tìm kiếm điều gì đó.

“Oẹ.”

Sunny gập bụng, nôn hết những gì vừa ăn. Hai chứng bệnh tâm lý đáng sợ cùng lúc ủa về khiến cô gần như bị nghẹt thở trong nỗi sợ hãi. Cô đang sợ, thực sự rất sợ. Ngồi phịch xuống đất, Sunny bò về phía góc phòng, hai chân co lên rồi vòng tay ôm lấy hai đầu gối. Cô vùi mặt vào giữa hai cánh tay, nước mắt đã trực trào dâng nơi khóe mắt.

Ai đó, cứu cô. Làm ơn, cứu cô ra khỏi nơi này. Thoát khỏi sự giam cầm đáng sợ của cậu ta!

—Tại phòng khách nhà Shadow—

“Ồ, ngài công tước, không biết có chuyện gì mà ngài lại hạ mình tìm đến dinh thự của tôi?”

Vic đi vào phòng khách, miệng nở nụ cười nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi trên sofa. Giọng nói tuy thân thiết nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy vài phần trào phúng được che giấu kĩ càng.

James Curtis đang ngồi trên sofa, thấy cậu đến thì đứng dậy mỉm cười nói:

“Sao lại gọi là hạ mình chứ, ngài bá tước? Đến đây là vinh hạnh của tôi, thưa ngài.”

Vic mỉm cười, nụ cười hoàn hảo chờ che giấu, vẫn thể hiện đúng mực của một quý tộc Anh. Cậu ngồi xuống, ra lệnh cho hầu gái đứng bên cạnh:

“Dâng trà cho ngài công tước đây.” Xong mới quay sang hỏi James: “Không biết ngài đây thích trà gì?”

“Tôi vẫn quen dùng trà Darjeeling (1) , thưa ngài.”

“Ồ. Tôi lại thích Earl Grey (2).”

“Còn tôi lại không thể uống Earl Grey vì vị chát của nó.”

“Tôi cũng không thích uống Darjeeling, cũng vì vị ngọt.”

Vic mỉm cười như có như không, vị công tước nhìn cậu, cảnh giác suy nghĩ. Vị bá tước gia tộc Shadow này thật sự rất khó hiểu. Biểu hiện trước sau luôn thân thiện, không tìm ra chút giả dối nào nhưng lại khiến lão có cảm giác mình đang bị cậu ta chơi đùa, thậm chí là bị xem thường, không thêm để lão vào trong mắt. Hầu gái bên cạnh cúi đầu rồi lui ra ngoài. Lát sau bùng vào một ấm trà bằng bạc và hai chiếc tách trắng sứ cùng một đĩa bánh táo nướng.

Trà được rót cẩn thận vào tách rồi được chuyển đến cho James và Vic. Khi James Curtis vừa đưa tách trà lên gần mũi, khuôn mặt chợt biến sắc. Vic cúi đầu nhấp một ngụm nhỏ, nở nụ cười mơ hồ, cậu vừa cười vừa hỏi:

“Có gì không ổn sao, ngài công tước?”

Công tước James Curtis lập tức khôi phục lại vẻ mặt, cười tươi trả lời:

“Không có gì thưa ngài.”

“Vậy thì tốt.”

Vic hài lòng trả lời, tiếp tục thưởng thức trà, coi như không để ý đến biểu hiện của James.

Chỉ thấy lão ta từ đầu đến cuối đều không uống trà, mặt đờ đờ sát khí. Trà được mang ra, rõ ràng là Earl Grey, trong khi chỉ cách đó ít lâu, lão vừa nói mình không thể chịu được vị chát của nó. Vậy mà Vic lại thần nhiên cho người hầu mang trà ra, rõ ràng là không thêm để lão nói vào tai. Đây không chỉ là biểu hiện không hiểu khách của chủ nhà, mà còn là sự coi thường của Vic đối với lão. Cậu ta rõ ràng muốn ngầm nói, trong mắt cậu, lão chẳng là cái gì.

Xem ra, chuyện này James định đến tính sổ với Vic về việc cậu treo con trai lão suốt nửa ngày trời, đành phải gác lại thôi. Lão biết gia tộc mình kém xa gia tộc Shadow, nhưng vẫn nghĩ rằng Vic sẽ nể mặt lão vì địa vị lão cao hơn cậu, ai ngờ đến cái địa vị của lão cậu cũng không cho vào mắt. Nếu đã vậy, việc hôm nay đành phải dồn đẩy cho một kẻ khác.

“Bá tước, tôi nghe nói hôm nay bạn gái của con trai tôi bị một đứa con gái của vệ sĩ hoàng gia trêu chọc. Tôi đã định trừng trị nó, nhưng lại nghe nói con bé có quan hệ với ngài. Cho nên...”

Vic mỉm cười. Thông minh đấy, ngài công tước. Đùn đẩy hết mọi thứ cho Lorde và Sunny. Lão ta tìm đến đây là vì cậu đã hành hạ Levine, nhưng giờ lại đổi thành Sunny trêu chọc Lorde. Đã biết tránh để mọi việc liên quan đến mình, vị công tước đây cũng có thể coi là khá thông minh.

“Đúng vậy, Sunny Cavanaugh đúng là có chút quan hệ với tôi.”

Đây chính là muốn nói, Sunny Cavanaugh là người của tôi, tốt nhất ông không nên động vào. James Curtis dĩ nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của cậu. Lão âm thầm nghĩ rằng khi nhìn thấy gương mặt kiêu ngạo của Vic. Mặc dù rất tức giận, nhưng vẫn cố kiềm nén mà nở nụ cười, đáp:

“Vậy nên tôi mới định nhờ ngài giải quyết việc này, vì dù sao cũng là người của ngài, tôi cũng không tiện động tay.”

Vốn dĩ lão định tự mình xử lý Sunny, vị bá tước kia lại thẳng thừng nhận cô ta là người của mình, vậy thì đành cho cậu ta đắc ý một lần vậy.

“Nhất định rồi, ngài công tước.”

Vic trả lời, trên môi còn vẽ một nụ cười nhàn nhạt.

James đứng lên, cố nặn một nụ cười hoàn hảo, nói:

“Vây nhờ cả vào ngài.”

Vic không thêm trả lời, vẫn ngồi một chỗ uống trà, trên miệng còn vẽ một nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười trên môi James Curtis mỗi lúc một đông cứng lại, bàn tay chìa về phía Vic vẫn lơ lửng giữa không trung. Cậu ta thậm chí còn không buồn liếc nhìn lão một cái. Đây rõ ràng là coi thường lão ra mặt. Cuối cùng, dù bực tức, James cũng không thể bộc lộ hẳn ra ngoài, vẫn phải thân thiết cúi đầu, nói:

“Vây tôi xin phép về trước.”

Lúc này, Vic mới chuyển ánh mắt về phía lão ta, bộ mặt làm ra vẻ ngạc nhiên rất kịch, cậu nói:

“Ồ. Ngài đã về rồi sao? Edward, tiễn khách.”

“Không cần.”

James lạnh nhạt trả lời rồi quay bước đi thẳng. Cậu ta thậm chí còn không đứng lên chào lại lão. Khinh thường người khác quá rồi!

Vic nhếch môi cười, đôi mắt xanh thăm nhìn bóng lưng ngài công tước rồi đi có vài phần chế giễu. Quân gia Edward đứng trước mặt cậu, đặt một chiếc hộp nhỏ lên bàn, nói:

“Khi mới đến đây, ngài công tước có chuyển cho ngài một món quà. Nói là biết ngài thích đá quý, cho nên đặc biệt tìm một viên Ruby đỏ để tặng, mong

ngài sẽ thích.”

Vic lười biếng đưa tay mở nắp hộp gỗ, bên trong là một chiếc nhẫn vàng bản lớn đính một viên ruby đỏ. Cậu lấy chiếc nhẫn ra khỏi lớp bông đệm, đưa lên ngang mắt ngắm nghía. Màu đỏ của ruby in trên tròng mắt xanh thẫm của cậu, khiến sắc đỏ như nhạt đi vài phần. Cậu chợt nở nụ cười quỷ dị.

“Keng!!”

Tiếng kim loại rơi vang lên khe khẽ. Dưới đáy của tách trà, chiếc nhẫn đã nằm yên vị. Ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ mặt nhẫn ban đầu rất sáng, sau đó chìm dần rồi biến mất trong làn nước trà màu vàng sậm.

Nụ cười trên môi Vic càng sâu, đôi đồng tử lạnh băng nhìn chăm chăm vào chút ánh sáng tàn của viên đá quý còn sót lại trong tách trà. Cậu cất giọng trầm trầm, mang theo vài phần khinh miệt:

“Thứ thế này cũng muốn đem ra để lấy lòng ta? Quá tầm thường.”

*Chú thích: (1), (2): người Anh có một sở thích tao nhã, đó là uống trà. Sở thích này đặc biệt được giới quý tộc ưa chuộng vì nó thể hiện sự thanh cao và sang trọng. Earl Grey- hay là trà bá tước, được đặt tên theo tên của người tìm ra nó- Earl Grey đệ nhị, thủ tướng Anh quốc trong thập niên 1830. Còn Darjeerling là một loại thượng hạng của Ấn Độ. Đây đều là hai loại trà nằm trong top những loại trà đắt nhất thế giới.

Bật mí vụ sau một chút, có tên là “Vụ trộm trứ danh”. Mọi người đã nhận ra ai sẽ xuất hiện chưa nào? ^^ Henry và Vic sẽ đối đầu ^^

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vụ Trộm Trứ Danh (1)

Kẻ sở hữu đôi mắt đồng màu với viên đá, sẽ là hậu duệ của Chúa trời.

Kẻ đó, sẽ là người đưa gia tộc Shadow lên đến đỉnh cao quyền lực.

Viên đá “The lost victory”. Màu xanh biển cả...

Ngoại ô London thuộc khu vực Noble Land hôm nay tấp nập xe qua lại. Bởi lẽ, hôm nay, tại dinh thự nhà Shadow sẽ diễn ra một sự kiện vô cùng đặc biệt. Vị bá tước Vic Shadow cao quý sẽ tổ chức một buổi triển lãm đá quý tại chính dinh thự của mình. Khách mời tham gia là tất cả các quý tộc cũng như quan chức cấp cao, còn thêm một số doanh nhân có tiếng.

Trước nay, vị bá tước kia chưa từng tổ chức ồn ào và náo nhiệt như thế. Hôm nay lại mời rất nhiều khách đến dinh thự của mình, chắc hẳn phải có lý do đặc biệt. Và lại, khách đến đông như vậy, một phần là vì họ nể mặt vị bá tước kia, một phần là do...

“Nghe nói triển lãm hôm nay có xuất hiện viên đá “The lost victory” đúng không?”

“Tôi cũng thấy đồn đại như vậy, nhưng cũng không rõ thực hư ra sao. Nhưng nghe nói viên đá đó mất tích lâu lắm rồi.”

“Chốc nữa sẽ được biết. Thật tò mò quá đi mất.”

Cuộc nói chuyện rôm rả của hai quý bà lẫn vào trong đám đông ồn ào. Có điều, nó vẫn lọt vào tai một chàng trai trẻ đứng trong góc phòng, cách đó chừng hơn 2 mét. Cậu ta khá cao, vóc người cân đối, trông vô cùng điển trai với mái tóc nâu vuốt dựng. Đôi mắt màu nâu nhạt như hút ánh mắt của người đối diện vào trong sự ám áp của mình. Khi nhìn vào đôi mắt kia, làm người ta có cảm giác như đang được phôi mình giữa cái nắng của bình minh trên biển. Có thể nhận thấy, chàng trai trẻ nọ thu hút ánh nhìn của rất nhiều quý cô trong phòng.

Dưới lớp mặt nạ nguy trang, Henry cười khẩy. Cậu đã cố tình hóa trang che đi diện mạo thật của mình, nhưng có điều, ánh mắt lại là thứ khó che đi và khó nguy trang nhất. Vậy nên, dù có hóa trang, nhưng cậu vẫn để nguyên đôi mắt của mình. Cuộc nói chuyện của hai quý bà kia khá hữu ích với cậu, cung cấp một thông tin quan trọng cho nhiệm vụ lần này.

Bàn tay cậu thò vào túi áo vest, lôi ra một phong thư làm bằng da màu nâu, ở nắp phong thư gắn hình một con sư tử vồ mồi bằng sáp đỏ. Cậu mở nắp thư, đọc lại mệnh lệnh một lần nữa trước khi vào cuộc đi săn. Trên nền giấy màu đen kịt là những dòng chữ màu vàng được in cẩn thận, chỉ cụt lùn đúng ba câu và kí tên người gửi

Let’s like a phantom

Come to Shadow Castle.

And take The lost victory.

L.O.K

Kèm theo bức thư kia còn có một bức thư khác, viết bằng tay, tuy nhiên nét mực trên đó đã mờ mờ, giấy dùng để viết cũng đã ngả màu ố vàng. Đây rõ ràng là một bức thư cổ được viết từ rất lâu.

“Legend of “The lost victory” stone.

Truyền thuyết kể lại rằng, khi xưa, vua Napoleon Bonaparte của nước Pháp có một viên đá quý ưa thích mà ngài luôn mang bên mình trong tất cả các trận chiến. Đó là một viên kim cương có màu sắc vô cùng đặc biệt, không phải kim cương trong suốt như bình thường, viên đá Napoleon luôn mang theo bên người có màu xanh thẫm như biển cả. Viên đá quý hiếm đó đã theo vị vua vĩ đại qua rất nhiều trận chiến, và Napoleon đã coi nó như bảo vật linh thiêng mang đến chiến thắng cho mình.

Viên đá không chỉ được Napoleon mang khi ra chiến trường, mà còn theo ông trong quãng thời gian cuối đời bị đày ở đảo St. Helena. Napoleon trút hơi thở cuối cùng ở đảo Helena- thuộc phía nam Đại Tây Dương, viên đá cũng từ đó mà thất lạc. Nhiều người nói rằng nó lọt vào tay một nhóm cướp biển tình cờ ngang qua đảo, sau đó qua tay nhiều thương nhân, nhưng hầu như không có ai nhận ra được giá trị của nó.

Cho đến khi quý ngài Staphenon Shadow- chủ nhân đời thứ hai của dòng họ Shadow tìm được viên đá kia trong một lần buôn bán trên biển, với con mắt tinh tường, ngài đã nhận ra viên đá quý hiếm kia chính là viên đá từng thuộc về Napoleon. Bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của viên đá, Staphenon đã cho người chia nó làm hai phần, một phần để tạo thành mặt cho chiếc nhẫn của gia tộc Shadow, phần còn lại thì được gửi cho công chúa Anne nước Pháp- hôn thê của ông.

Tuy nhiên, con tàu vận chuyển viên đá lại bị đắm. Phần còn lại của viên đá cũng mất tích từ đó. Bởi vì hành trình đầy trắc trở mà nó trải qua, cộng với việc từng là viên đá mang lại chiến thắng cho Napoleon vĩ đại, viên đá được gọi với cái tên “The lost victory”, có nghĩa là chiến thắng bị thất lạc. Kể từ khi gia tộc Shadow sở hữu viên đá, họ giàu có lên rất nhanh, cũng như củng cố vị trí của mình trong hoàng gia ngày một mạnh, từ đời này qua đời khác, uy thế không hề suy giảm.

Chính vì vậy, chiếc nhẫn chứa một nửa của viên đá “The lost victory” trở thành chiếc nhẫn gia truyền của dòng họ Shadow. Còn có một truyền thống khác của gia tộc Shadow, đó là bất cứ vị chủ nhân nào sở hữu đôi mắt đồng màu với màu xanh thẫm của viên đá, người đó chính là hậu duệ của Chúa trời, sẽ mang theo sức mạnh của viên đá. Người đó, sẽ dẫn dắt gia tộc lên đến đỉnh cao của quyền lực.

Và đến tận bây giờ, người ta vẫn luôn không ngừng tìm kiếm mảnh còn lại của viên đá. Với hi vọng hợp lại sức mạnh mà viên đá đã từng mang đến cho Napoleon trong những trận chiến. Cũng như mạng lại cho người nắm giữ nó một đế chế hùng mạnh như Napoleon từng sở hữu.”

Henry gấp tờ giấy lại và để vào trong phong bì. Trên môi nở một nụ cười bí ẩn xen lẫn tò mò. Không ngờ truyền thuyết của viên đá kia lại li kì như vậy. Chẳng trách, “ngài ấy” ra lệnh cho cậu ăn cắp nó. Sự hứng thú của cậu đã được khơi dậy bởi sự bí ẩn của viên đá quý kia. Vậy thì cậu sẽ vào tham gia cuộc đi săn này hết mình.

“Anh muốn uống một chút Brandy không?”

Giọng nói êm ái vang lên bên tai Henry, cậu quay lại sau lưng- nơi phát ra tiếng nói. Đứng đằng sau cậu là một cô gái trẻ với thân hình mảnh mai, khuôn mặt rất xinh xắn với đôi mắt màu xanh nhạt. Cô gái đang nở nụ cười rất tươi, đưa một ly rượu về phía cậu, tỏ ý mời.

Henry cắt phong thư vào túi, nở nụ cười cầm lấy ly rượu từ tay cô gái:

“Rất sẵn lòng, thưa quý cô.”

Cô gái lạ mặt khẽ đỏ mặt, hỏi:

“Anh thuộc gia tộc nào vậy?”

Nhấp một ngụm rượu, Henry trả lời:

“Quý cô có thể gọi tôi là Lupin.”

“Lupin? Là tên anh? Hay là đó là họ của anh? Nếu là họ thì thật lạ, tôi chưa từng nghe thấy nó bao giờ.”

Henry nở nụ cười nhẹ, đôi mắt nâu ấm nhìn thẳng vào mắt cô gái khiến hai gò má cô đỏ bừng. Cậu trả lời:

“Cô cứ gọi tôi là Lupin là được. Vậy còn quý danh của cô?”

“Daisy Franks, đó là tên của tôi.”

Không hề tập trung vào cuộc trò chuyện, đôi mắt Henry khẽ đảo, cậu liếc nhìn vào trong nhà chính- nơi trưng bày đá quý của buổi triển lãm. Buổi triển lãm hôm nay còn kết hợp với tiệc đứng. Bên ngoài dinh thự là nơi để mọi người ăn uống và nói chuyện, bên trong nhà chính là nơi khiêu vũ và trưng bày. Sau một thoáng suy nghĩ, Henry hơi cúi người, một tay chìa về phía Daisy Franks, tay còn lại chấp sau lưng, điệu bộ giống như một quý ông thực thụ:

“Cô Franks, liệu tôi có vinh dự để mời cô nhảy một bài hay không?”

Daisy ôm miệng ngạc nhiên, khuôn mặt đỏ bừng lên vì sung sướng và ngại ngùng. Mặc quý cô gần đó nhìn thấy hành động của Henry thì không nén nổi sự ghen tỵ đối với Daisy. Mãi một lúc sau, Daisy mới đặt tay vào tay cậu, lắp bắp trả lời:

“Rất sẵn lòng.”

Trong điệu valse nhẹ nhàng, dưới ánh đèn sáng choang, các cặp đôi say sưa nhảy những điệu nhảy uyển chuyển. Henry và Daisy cũng vậy, có điều, cảm xúc của họ lúc này khác nhau. Nếu như Daisy đang gần như say trong cảm giác lâng lâng vui sướng, thì Henry lại đang âm thầm tính toán. Cậu nhìn về phía chiếc hộp cao được đặt giữa phòng, bên ngoài phủ vải đỏ. Đó chính là một nửa của viên đá The lost victory. Vào 8 giờ, người ta sẽ bỏ tấm vải kia ra, để mọi người cùng chiêm ngưỡng vẻ đẹp của viên đá. Đến lúc đó, cũng chính là lúc cậu hành động.

Cậu mời Daisy nhảy là vì muốn nhân cơ hội đó vào đây thám thính một lượt căn phòng để tiện bề hành động. Mặc dù đã từng đột nhập vào dinh thự Shadow trước đó, nhưng cậu mới chỉ biết sơ qua về vị trí các phòng, cũng như kích thước của mỗi phòng. Còn căn phòng khách trực thuộc nhà chính, cậu chưa từng tìm hiểu qua. Bởi lẽ nơi đây luôn được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, ngoài vị chủ nhân của dinh thự cùng quản gia, chỉ có một vài người hầu được qua lại nơi này.

Cậu khéo léo di chuyển đến gần chỗ chiếc hộp đựng đá quý, khi cách chiếc hộp chừng 2 mét, đôi chân cậu chợt dừng khựng lại, đôi mắt mở lớn, quên mất cả việc mình đang khiêu vũ. Bị lơ nhịp, Daisy mới chăm chú nhìn gương mặt cậu, hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Gương mặt ngạc nhiên của Henry trở lại bình thường trong chớp mắt. Cậu mỉm cười, thoát nhìn sẽ chỉ như một nụ cười bình thường, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ thấy nó chứa đựng sự kiêu ngạo, cùng hào hứng. Hệt như chủ nhân của nó vừa tìm ra được bí mật lớn nào đó. Cậu trả lời:

“Không có gì. Chỉ là vừa mới phát hiện ra một thứ rất thú vị.”

Daisy cảm thấy tò mò về điều thú vị mà cậu nói, đang định mở miệng hỏi thì cảm nhận bàn tay đang đặt lên eo mình thắt chặt thêm một chút. Henry cúi đầu sát cạnh đầu cô. Cậu ghé sát vào tai cô, gần đến mức cô có thể cảm nhận sự ấm áp từ môi cậu lòn vồn trên vành tai mình. Mặt cô thoáng đỏ bừng lên, nhất thời quên mất những gì mình muốn hỏi. Nắm bắt thời cơ Daisy đang ngại ngùng, Henry sử dụng đòn cuối để đánh lạc tâm trí cô, cậu thì thầm, giọng nói trầm mà ấm vô cùng:

“Suyt. Đừng hỏi bất kì điều gì cả, tập trung vào chuyên môn đi nào.”

“Ladies and gentlemen!!”

Tiếng nói phát ra từ loa kéo sự chú ý của tất cả mọi người đang có mặt tại buổi triển lãm. Mọi người đều dừng việc mình đang làm lại, lục đục kéo vào trong nhà chính. Có lẽ đến lúc chiêm ngưỡng viên đá “The lost victory” rồi.

Tiếng nhạc đột ngột tắt khiến bước nhảy của Henry và Daisy bỗng chững lại. Daisy tiếc nuối ra mặt, còn Henry thì hứng thú vô cùng. Sắp được chạm vào viên đá truyền thuyết khiến cậu thấy cực kì hào hứng.

Hai người cũng đi về phía người đàn ông đang đứng trên sân khấu, hòa mình vào đám đông chuẩn bị chiêm ngưỡng viên đá quý mà tất cả mọi người đều ao ước.

MC nở nụ cười, tiếp tục nói:

“Như các vị đã biết, vào mấy tháng trước, một nửa còn lại của viên đá “The lost victory” đã được tìm thấy bởi bá tước Vic Shadow. Hôm nay, ngài quyết định mở triển lãm đá quý này, để cùng mọi người chiêm ngưỡng vẻ đẹp hiếm có của nó. Nào, hãy cùng đến ngược đến khi viên đá chính thức xuất hiện.”

“10...9...8...7...6...5...4...3...2...1”

Cả khán phòng cùng nhau đến ngược từ 10 cho đến 1. Giây phút tất cả đang hồi hộp đếm ngược, chỉ có duy nhất một người không đếm theo.

Cậu ta đứng ở vị trí gần viên đá nhất, đang nhếch môi cười đầy khinh bỉ.

Đúng vậy, cứ hào hứng nữa đi nào. Cứ hò hét nữa đi nào. Bây giờ các người càng hào hứng bao nhiêu, thì lát nữa khi viên đá bị mang đi, các người sẽ càng hỗn loạn và sợ hãi bấy nhiêu. Và chính sự hỗn loạn đó, sẽ là thứ giúp ta nguy trang hoàn hảo. Sự sợ hãi của các người sẽ là thứ gia vị tuyệt vời cho cuộc đi săn của ta.

Khi kim đồng hồ chỉ đúng 8 giờ, đột nhiên...

“Phụt!!”

“Chuyện gì vậy? Sao tối đen thế này?”

Cả khán phòng bắt đầu nhao nhao vì mất điện, giọng của MC lại vang lên, trấn an tất cả:

“Xin mọi người bình tĩnh, viên đá sẽ xuất hiện ngay bây giờ.”

Khi lời của MC vừa dứt, trong đêm tối đen đặc chợt lóe lên thứ ánh sáng vô cùng rực rỡ. Giống như màu của ngọn lửa đang rực cháy.

“Ồ!!!”

Tất cả đồng loạt cảm thán, trầm trồ nhìn viên đá quý đang được bày trong tủ kính giữa phòng. Mặc dù chỉ lớn hơn móng tay cái, nhưng từ viên đá tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ vô cùng.

Henry cẩn thận di chuyển đến gần viên đá, đứng cách chỗ trưng bày viên đá chừng 3 mét, cậu chợt nở nụ cười.

“BÙM!!!”

Âm thanh kì lạ vang lên trong không gian, phá tan sự say sưa chiêm ngưỡng viên đá của tất cả mọi người. Giống như tiếng bom, nhưng lại nhỏ hơn tiếng bom.

“Là bom, mọi người chạy đi.”

Henry nói lớn, nhằm hù dọa lũ quý tộc đang có mặt trong phòng. Cậu vừa sử dụng bom khói để khiến cho đám người trong phòng bị một phen hoảng loạn. Một làn khói mỏng bao trùm khu vực quanh viên đá, mọi người sợ hãi tản ra, nhiều người còn chạy ra ngoài cửa, không gian vô cùng hỗn loạn.

MC vẫn hét trong mic, mặc dù không có ai có tâm trạng đứng nghe hắn nói:

“Các quý ông quý bà, xin bình tĩnh. Không nên nhốn nháo. Vui lòng...”

Henry mỉm cười trước sự hỗn loạn mà mình vừa gây ra. Nhanh như chớp, cậu di chuyển đến chỗ đặt viên đá. Nhẹ nhàng đập vỡ lớp kính của tủ trưng bày, cậu đã khá ngạc nhiên khi bên trong không hề đặt còi chống trộm. Đáng lý, với một báu vật như vậy, người ta sẽ bố trí còi để khi lớp kính bị phá sẽ có chuông kêu lên.

Thế nhưng, đến khi viên đá kia hiện rõ trước mặt, cậu đã hiểu vì sao vị bá tước kia lại bất cẩn không đặt còi chống trộm. Viên đá tỏa ra màu đỏ chói mắt, khuôn mặt cậu chợt đanh lại.

Viên đá này tỏa ra ánh sáng màu đỏ, nhưng viên đá của Napoleon ngày xưa lại mang màu xanh. Đây rõ ràng là đồ giả. Vị bá tước kia có nửa viên The lost victory, cậu ta chắc chắn biết đây là đồ giả. Vậy mà vẫn trưng bày, có nghĩa đây chỉ là một màn kịch cậu ta dựng ra để bịp lũ quý tộc ngu ngốc. Hóa ra đây là lí do vì sao cậu ta dám mời nhiều khách đến dinh thự như vậy. Nếu là viên đá thật, sẽ rất dễ bị người ta đánh cắp, nhưng nếu là đá giả, thì dù có bị đánh cắp, cũng chẳng tổn thất gì.

Vậy viên đá thật rốt cuộc đang ở đâu?

Henry cẩn thận suy nghĩ. Trước đó cậu đã đi thăm dò tất cả các phòng trong dinh thự, nếu tính số phòng trong cả ba tòa nhà, thì phải lên tới gần 80 phòng lớn nhỏ. Tuy nhiên một vật quý giá như viên đá, Vic Shadow thậm chí còn giữ cẩn thận đến mức không mang ra triển lãm vì sợ bị ăn cắp, thì chắc chắn sẽ không cất trong những căn phòng bình thường.

Đôi mắt màu nâu của cậu chợt sáng lên trong bóng tối. Khi này cùng Daisy khiêu vũ, cậu đã tình cờ phát hiện ra một bí mật nho nhỏ của dinh thự này: thì ra, bên dưới phòng khách này còn có một đường hầm bí mật. Cậu có thể phát hiện ra, sở dĩ là do khi đặt chân đến khu vực cách chỗ đặt viên đá 2 mét, cậu thấy tiếng gót giày vang lên khác với những chỗ bình thường. Tiếng gót giày vang lên rất rõ, và vang, giống như bên dưới sàn gỗ rỗng chứ không hề như những chỗ khác.

“Mau bật đèn lên.”

MC nói gần như quát lên vào mic. Henry thàn than không ổn rồi. Nếu bây giờ bọn chúng bật đèn, cơ hội để cậu đến chỗ viên đá thật gần như bằng không. Ánh mắt cậu nhìn trong bóng tối, thấy một tên gia nhân đang đi về phía công tắc ở góc phòng. Nhanh như cắt, cậu lôi một khẩu súng ngắn từ túi trong của áo vest.

“Đoàng!!! Đoàng!!!”

Hai tiếng súng vang lên liên tiếp khiến không gian càng trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết. Trong bóng tối, Henry đã nhắm bắn vô cùng chính xác, một viên bắn nát công tắc điện, viên còn lại bắn trúng chân của tên kia.

Không gian càng trở nên hỗn loạn vì tiếng súng. Có ai đó hét lên:

“Không ổn rồi. Súng bắn khiến công tắc đèn bị hỏng rồi.”

Tuy nhiên, không chỉ có công tắc đèn bị hỏng, người ta còn nhìn thấy ánh điện tóe ra từ chỗ ổ điện vừa bị súng bắn vào. Khi súng bắn vào đã khiến cho đường dây đặt sâu bên trong ổ điện bị chập cháy, chỉ sợ nếu không ngăn chặn kịp thời, đường dây của toàn lâu đài sẽ hỏng nặng, không chỉ hỏng nặng, có khi còn gây ra cháy nhà.

“Tắt cầu giao, tắt cầu giao ngay lập tức. Di chuyển mọi người ra khỏi phòng.”

Có người hét lên thất thanh, đám quý tộc trong phòng lúc này mạnh ai nấy chạy, cố gắng thoát thân. Henry mỉm cười, đây chính là điều cậu muốn. Điện không thể bật lên, sẽ dễ dàng cho cậu hành động. Đám đông hỗn loạn này, sẽ giúp cậu ẩn mình.

Bây giờ, sẽ chẳng còn ai để ý đến cậu nữa. Tiếng gào thét vẫn vang lên, nhưng càng ngày càng xa dần. Có vẻ tất cả đã ra bên ngoài dinh thự rồi.

Quay lại công việc của mình, Henry lôi từ trong túi áo một chiếc đèn pin mini, chỉ to bằng ngón tay trỏ. Lấy từ trong túi áo một đôi găng tay trắng tinh, cẩn thận đeo vào. Cậu quỳ xuống đất, một tay cầm đèn, một tay gõ gõ xuống nền gỗ dưới đất để xác định những chỗ là lối đi xuống đường hầm. Có thể thấy, những phần gỗ là lối đi xuống đường hầm dày hơn những sàn gỗ bình thường, ước chừng khoảng 20-25mm.

Henry rọi đèn trên nền gỗ, nếu để ý kĩ, trên sàn gỗ có bốn đường cắt được nối liền với nhau tạo thành một hình vuông. Đây chính là lối đi xuống hầm. Nhưng muốn xuống được, cần phải tìm ra công tắc để mở lối đi này ra. Cậu khẽ cau mày. Nếu tìm công tắc, sẽ rất mất thời gian. Hơn nữa, nếu cậu đi tìm bây giờ, có lẽ sẽ không thể tìm ra, thậm chí còn có nguy cơ bị phát hiện. Vậy thì chỉ còn một cách, đó là phá sàn gỗ này ra.

Cậu lấy một ống giảm thanh trong túi áo, nhanh chóng lắp vào chiếc súng ngắn cầm tay, bắn liên tiếp bốn viên đạn còn lại lên sàn gỗ. Điều lạ kì là cậu bắn bốn viên đạn đó cách nhau rất đều mỗi, khoảng cách giữa hai viên chừng 10 cm. Lôi từ trong áo ra một băng đạn nữa, cậu lại tiếp tục bắn như vậy cho đến khi hết băng đạn thứ hai, rồi đến băng đạn thứ ba. Trên sàn gỗ lúc này chỉ chít vết đạn, vị trí các viên đạn lại tạo thành một hình vuông khá lớn.

Đột nhiên, ánh đèn xanh lét rọi thẳng vào mặt Henry khiến cậu giật mình. Một người đàn ông trung niên, vóc người khá đậm đang cầm chiếc đèn pin rọi vào cậu. Thấy khẩu súng cậu cầm trên tay cùng băng đạn hết ngồn ngang trên đất, ông ta bàng hoàng trong giây lát, sau đó mới há miệng nói:

“Cậu là người. ...”

“Bốp!! Rầm!!”

Chưa kịp để ông ta nói hết câu, Henry đã lao về phía ông ta với tốc độ chóng mặt, kịp thời giáng một đòn vào gáy trước khi ông ta mở miệng phun ra câu gì đó.

Không thèm để ý đến người đàn ông nằm bất tỉnh trên đất, Henry quay lại với công việc đang dang dở. Cậu tiếp tục soi đèn lên chỗ sàn mình vừa bắn vào, dần hết sức, cậu giảm mạnh xuống chính giữa hình vuông được tạo trên sàn bởi vết đạn. Vốn dĩ đã bị rạn nứt bởi đạn bắn trước đó, giờ còn bị lực chân cậu tác động vào, hình vuông trên sàn lập tức rời khỏi sàn nhà, rơi thẳng xuống bên dưới.

Henry đã đoán không sai, bên dưới kia có đường hầm. Lỗ thủng trên sàn nhà để lộ một cầu thang dài dẫn xuống bên dưới. Cầu thang dài dằng dặc, được thiết kế sao cho đứng từ trên đỉnh có thể nhìn xuống thẳng bên dưới. Thiết khá giống với giếng trời (1). Đứng từ đây, cậu có thể nhìn thấy một tên áo đen cầm súng ống đứng cạnh chiếc hộp kính đựng viên đá.

Cậu nở nụ cười nhìn thành quả của mình, nhưng không đi xuống bên dưới ngay. Nếu lúc này cậu xuống, tên đứng ở bên dưới chỉ chờ cậu thò mặt xuống, sẽ lập tức bắn hạ. Vậy nên, sẽ là ngu ngốc nếu như cậu tự mình dẫn xác xuống bên dưới và đi theo cách bình thường. Phải có cách nào đó để lừa người mai phục bên dưới không chú ý vào cậu khi cậu đi xuống, tốt nhất là nên tìm một cái bia thí mạng. Muốn như vậy, nhất định phải tìm người thế thân.

Đôi mắt cậu chột nhìn người đàn ông khi nãy bị đánh đang nằm bất động dưới sàn. Trên môi chột nở nụ cười tinh quái mà tràn ngập máu tươi. Cậu đưa tay lôi thân hình ông ta về phía mình, miệng thầm thì:

“Đừng trách tôi, có trách thì trách chủ nhân của các người không chịu mang viên đá thật ra trưng bày.”

Trong khi lôi thân hình nặng nề của gã đàn ông, máu từ vết thương dính vào đôi găng tay trắng của cậu. Henry khẽ cau mày, lăm bằm

“Dính vào tay rồi. Bắn chết được.”

Nói xong, cậu lôi từ trong túi áo một sợi dây dài, có tính đàn hồi như dây chun nhưng lại chắc chắn hơn dây chun, ở đầu dây còn gắn một chiếc móc ba chân bằng sắt. Cậu lấy đầu móc kia móc chặt lên sàn gỗ. Xong xuôi mới kéo cả cơ thể gã đàn ông kia nhét vào lỗ hổng trên sàn, đẩy cả thân hình ông ta rơi xuống bên dưới. Cậu căng tai nghe, khi tiếng súng vừa vang lên, lập tức nắm đầu dây tụt xuống. Lợi dụng tên kia còn đang chú ý vào xác người đàn ông kia, cậu giờ súng ra, nhắm thẳng vào ngực hắn mà bắn.

Red thường thích bắn vào đầu, nhưng cậu thì khác cô, luôn thích bắn vào tim.

Thân hình tên áo đen nặng nề đổ sụp xuống, máu từ vết thương bên ngực trái lan ra, như một bông hoa máu trên nền áo sơ- mi trắng.

Còn Henry, cũng vừa đáp đất nhẹ nhàng.

Cậu nhìn qua một lượt đám người trong phòng. Đây là một căn phòng rất rộng, ước chừng có thể chứa khoảng hơn 1000 người. Thế nhưng, lại không hề có bất kì nội thất trang trí nào ngoài bốn bức tượng điêu hâu đang dang cánh đặt ở bốn góc phòng.

Hóa ra, số người canh gác dưới này cũng không đông như cậu tưởng, chỉ có duy nhất một tên cầm súng đứng cạnh một tủ kính cao- lúc này đã bị cậu bắn hạ. Bên trong tủ kính, chắc chắn là đựng một nửa còn lại của viên “The lost victory”.

Ngay phía sau chiếc tủ kính kia một chút là một chàng trai trẻ tuổi đang ngồi thong thả trên ghế đệm lông cừu. Hai tay cậu đan chéo, đặt trước ngực. Đôi mắt xanh thăm đang chiếu về phía Henry với vẻ thách thức. Một bên lông mày cậu ta khẽ nhướn lên, giọng nói cất lên mang theo ý cười:

“Siêu trộm quý tộc, quả nhiên không bình thường. Lối đi xuống hầm bí mật cũng có thể phát hiện ra, không những vậy, còn có thể phá hỏng để tìm lối xuống.”

Henry nhìn chàng trai kia, ánh mắt dò xét. Chắc chắn kia là vị bá tước đứng đầu gia tộc Shadow- Vic Shadow. Cậu chợt nhìn thẳng vào đôi mắt Vic, có chút ngạc nhiên khi nhận ra đôi mắt cậu ta có màu xanh thăm, giống hệt như màu xanh của viên đá “The lost victory”. Henry chợt nhớ đến nội dung mảnh giấy “ngài ấy” đã đưa cho mình, viết về truyền thuyết của viên đá “The lost victory”.

“Nếu người kế thừa của dòng họ có đôi mắt đồng màu với viên đá, đó chính là hậu duệ của Chúa trời. Sẽ là người sở hữu sức mạnh của viên đá, người đó, sẽ đưa gia tộc lên đến đỉnh cao quyền lực.”

Mặc dù là truyền thuyết, nhưng Henry cũng có chút tò mò. Vị bá tước kia, chính là người được nhắc đến trong truyền thuyết, là người có đôi mắt màu xanh thăm như biển cả, đồng màu với viên đá.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng, Henry cũng đáp lời. Cậu nở nụ cười ngạo mạn, đôi mắt nâu

âm nhìn xoáy sâu và đôi mắt xanh thăm lạnh lẽo của Vic. Hai đôi mắt, một nâu đậm, một xanh thăm, một ấm áp như nắng, một lạnh lẽo như băng- lúc này, đang nhìn chăm chăm nhau. Henry chậm rãi mở lời:

“Là hậu duệ của quý ngài Lupin (2), việc đơn giản này, chỉ là trò trẻ con.”

Chú thích:

(1) giếng trời: thường được sử dụng trong xây dựng cầu thang, thông suốt theo chiều đứng của ngôi nhà, sao cho từ trên đỉnh có thể nhìn xuống rõ bên dưới. Ở đây cầu thang dẫn xuống dưới hầm được xây theo kiểu giếng trời, tức là từ trên đỉnh có thể nhìn xuống hầm bên dưới.

(2) Lupin: tên đầy đủ là Asène Lupin là một siêu trộm nổi tiếng xuất hiện trong loạt truyện trinh thám của nhà văn Pháp Maurice Leblanc.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Vụ Trộm Trứ Danh (2)

Hai người họ, một bá tước cao quý, luôn được bảo vệ tới tận răng.

Một là siêu trộm khét tiếng với những thủ đoạn, mảnh lối phi thường.

Khi đối đầu với nhau, vốn dĩ đã không cân sức.

Hai đôi mắt, một nâu đậm, một xanh thăm, một ấm áp như nắng, một lạnh lẽo như băng- lúc này, đang nhìn chăm chăm nhau. Henry chậm rãi mở lời:

“Là hậu duệ của quý ngài Lupin, những thứ thế này, chỉ là trò trẻ con.”

Vic đứng dậy khỏi ghế, môi vẫn duy trì nụ cười nhẹ.

Henry thoáng lạnh trong lòng. Mặc dù trước nay cậu tiếp xúc với nhiều loại người. Những kẻ độc ác giết người không ghê tay cũng không ít, thế nhưng chưa từng gặp qua một kẻ nào như cậu ta.

Từ này tới giờ, mặc dù nhìn thấy thuộc hạ bên cạnh mình bị hạ hết, mặc dù chỉ còn một mình cậu ta đối mặt với một tên trộm nguy hiểm khét tiếng. Thế nhưng, trước sau, trên môi vẫn nở nụ cười hoàn hảo, không nhìn ra dù một chút sợ hãi hay bất an. Và cả phong thái ung dung tự tại, gần như không quan tâm đến nguy hiểm cận kề kia nữa. Một kẻ ung dung trước mọi tình thế, lại biết che dấu cảm xúc của bản thân, luôn là một kẻ nguy hiểm nhất.

Người đứng đầu gia tộc Shadow, quả nhiên, không phải người bình thường.

“Bắn nhiều đạn như vậy, lại chỉ mang theo súng ngắn, người cũng sắp hết đạn rồi nhỉ?”

Henry bất ngờ trước câu hỏi của cậu ta. Quả là cậu đã dùng hơi nhiều đạn để phá vỡ nắp hầm, bây giờ cũng chỉ còn hai viên là hết. Cậu vừa cười vừa

đáp lại:

“Ồ, vẫn còn đủ để tặng ngài một viên, nếu ngài muốn.”

Vic không trả lời, đi đến cạnh tên thuộc hạ đang nằm chết xõng xoài trên đất, cậu cúi người, giật lấy khẩu súng trường trong tay hắn.

Lại ung dung đi đến chỗ tủ kính bày viên “The lost victory”, cậu gác thân súng lên đỉnh tủ kính, hơi khom người đặt mắt vào ống ngắm, nở nụ cười:

“Tặng ta? Thật lấy làm vinh hạnh. Nhưng còn phải xem người có bản lĩnh đó không đã.”

Nụ cười trên môi Henry đã tắt, cậu đưa súng lên ngang tầm mắt, ngắm đúng phía ngực trái của vị bá tước trẻ mà bắn.

“Đoàng!!!”

“Đoàng!!!”

Hai tiếng súng vang lên cùng lúc, tiếng súng trước cách tiếng sau chỉ chừng một giây.

“Keng!!!”

Liên sau đó là tiếng kim loại va vào nhau.

Mặc dù đạn được bắn rất chuẩn.

Mặc dù tiếng súng phát ra từ hai phía đối lập nhau, nhưng lại không có ai bị thương.

Vẫn chỉ có nụ cười trên môi Vic. Và nét ngạc nhiên trong đáy mắt nâu ảm của Henry.

Khi này, Henry là người ngắm bắn trước, khi đạn vừa rời băng, cũng là lúc phía đối diện, đạn từ súng của Vic bắn ra. Hai viên đạn lao nhanh trong không khí, rồi gặp nhau ở một điểm nhất định, hai đầu đối nhau, và cuối cùng, là cùng rơi xuống đất.

Henry âm thầm đánh giá vị bá tước trẻ trước mặt. Cậu ta có thể ngắm bắn chuẩn xác, hơn nữa, ra tay còn rất gọn và nhanh.

“Không ngờ bá tước đây lại có khả năng bắn súng ngang với sát thủ chuyên nghiệp như vậy.”

Henry nhếch môi cười, đôi mắt chiếu về phía Vic có đôi chút thán phục.

Vic không nhìn cậu, trả lời:

“Người không biết sao? Giới quý tộc có một thú chơi gọi là săn thú, không chỉ vậy, bắn súng còn là một thú tiêu khiển khá phổ biến của quý tộc từ xưa tới nay.”

“Ồ. Tôi không biết là săn thú cũng cần kỹ năng bắn súng siêu đẳng như vậy.”

Vic cười nhạt, đôi mắt xanh thẳm vẫn không thềm liếc Henry, cậu từ tốn trả lời:

“13 tuổi, ta bắt đầu tập bắn súng. Tính đến nay cũng đã được 7 năm.”

Henry không đáp. Tốt nhất nên kết thúc cuộc nói chuyện nhằm chán ở đây mà tập trung vào nhiệm vụ của mình. Hiện giờ, cậu chỉ còn một viên đạn, phải biết sử dụng cho hợp lý.

Nghĩ đến đó, cậu giờ súng, ngắm bắn vào chiếc tủ kính đặt viên đá.

“Choang!!!”

Viên đạn xuyên qua lớp kính mỏng manh khiến nó vỡ tan tành. Cậu di chuyển đến gần tủ kính, như một bóng ma, khiến người ta không kịp trở tay ngăn cản. Thoắt cái, đã đứng trước tủ kính, trên tay cậu, lúc này, là viên đá đang tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh lạnh lạnh. Cậu nhếch môi cười tinh quái:

“Nó thuộc về tôi. Cảm ơn ngài.”

Nói xong, vẫn dùng tốc độ nhanh như chớp kia, đi về phía sợi dây thừng khi này dùng để leo xuống, rồi theo đó, chuẩn bị trèo lên.

“Đoàng!!!”

Tiếng súng đình tại nhưc óc lại một lần nữa vang lên. Vic vốn định ngắm bắn vào sau gáy Henry nhưng vì cậu ta di chuyển quá nhanh cho nên viên đạn trật vào bả vai. Máu đỏ theo đó mà túa ra, chảy xuống dưới nền xi-măng lạnh.

Mặc dù bị thương, nhưng Henry vẫn gắng sức leo lên, như không hề để vết thương kia vào mắt. Chẳng mấy chốc, cậu đã lên đến nơi, trong bóng đêm,

nhANH chóng lao vút ra ngoài.

Cậu chạy theo men theo đường ra vườn sau của dinh thự, dự định sẽ xuyên qua đám thủy tùng mà ra ngoài. Bỗng nhiên, một giọng nữ trong trẻo vang lên:

“Này, anh!!”

Cậu đã định cứ thế mà đi, nhưng khi nhận ra giọng nói đó rất quen, cậu đành dừng bước. Hóa ra là Daisy, cô nàng mà cậu khiêu vũ cùng ban nãy.

“Anh đã đi đâu vậy? Tôi đã rất lo lắng cho anh. Tôi...”

Cô nàng định nói thêm điều gì, nhưng bị một ngón tay của cậu chặn lại. Mùi máu tanh nồng chiếm cứ lấy khứu giác của cô. Là mùi máu. Ngón tay đeo gang trắng của cậu ta, ngập tràn mùi máu.

“Anh... tại sao tay lại có mùi máu?”

Henry lúc này mới nhìn lại bàn tay mình, liền tặc lưỡi rồi tháo gang tay vút vào bụi cây gần đó, buông một câu như tiếc rẻ:

“Tệ thật. Tôi làm máu dính vào tay sau khi giết gã kia.”

“Giết... giết... anh... giết ai...?”

Daisy lấp bắp không nói nên lời. Đôi mắt mở to như không tin vào những gì mình nghe thấy. Henry chợt nở nụ cười, cúi sát khuôn mặt cô nàng, nói:

“Im lặng nào, quý cô của tôi. Đôi khi, việc biết quá nhiều sẽ dẫn tới cái chết.”

Đôi mắt Daisy càng mở lớn, bờ môi run rẩy không nói nên lời.

Henry lại vẫn nở nụ cười như bình thường, cậu tiện tay ngắt một bông hồng đỏ cạnh đó. Rồi nhẹ nhàng gài lên một bên tóc của Daisy. Bông hoa màu đỏ rực rỡ nổi bật trên nền tóc đen mượt như mây, càng tôn lên nét xinh đẹp của cô nàng. Cậu nở nụ cười, ánh mắt như phóng ra hàng ngàn tia điện khiến đối phương tê liệt. Nụ cười mỉm ngọt ngào nở trên môi, mang lực sát thương cực lớn.

“Hoa hồng rất hợp với cô, rất cảm ơn cô vì màn khiêu vũ tối nay.”

Nói xong, không thèm để ý đến hai gò má đỏ hồng của Daisy, cũng không thèm để ý xem cô nàng có trả lời hay không. Cậu xuyên qua hàng thủy tùng dày đặc, nhanh chóng mất hút trong bóng tối.

Gió xuân buổi đêm mang theo hơi lạnh lạnh. Trong bóng tối dày đặc, thân hình cô gái trẻ vẫn đứng im bất động, tà váy bay bay nhẹ theo làn gió. Đôi mắt xanh nhạt vẫn nhìn xuyên qua hàng thủy tùng kia, dường như để tìm bóng hình nào đó.

Vic đứng dưới, lạnh lùng nhìn theo bóng Henry di chuyển ra ngoài như một bóng ma, thoáng chốc đã mất tích. Khi này cậu chỉ bắn một phát, là do, đó là viên đạn cuối cùng còn lại.

Cậu có thể bắn vào dây, để dây đứt và khiến Henry ngã xuống. Nhưng cậu biết, với cậu ta, dù dây có bị đứt, vẫn trèo lên dễ dàng.

Cậu giống như cậu ta, chỉ còn hai viên đạn. Nếu như lúc đó Henry biết cậu chỉ còn một viên đạn- như mình, chắc chắn sẽ sống chết mà bắn viên đó vào cậu. Sở dĩ cậu ta chọn bắn vào tủ kính, là vì sợ khi đó Vic còn nhiều đạn hơn mình. Nếu khi đó Henry mạo hiểm bắn viên cuối cùng vào cậu, đạn sẽ hết, không còn vũ khí, có thể mất mạng lại không hoàn thành được nhiệm vụ. Ngược lại, nếu cậu ta bắn vào tủ kính, sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ, và với tốc độ của mình, may ra còn có thể thoát thân.

Vic đã thắng, bởi vì cậu biết cách đánh lừa đối phương. Thế nhưng...

“Chủ nhân, tên trộm mang theo viên đá rồi.”

Quản gia Edward đi từ trong mê cung ra, vẫn sử dụng dáng điệu cung kính để nói chuyện với cậu. Hai tay dâng một chiếc khăn tay về phía cậu.

“Đáng lý ngài nên để nhiều vệ sĩ hơn một chút.”

Vic cười nhạt, quăng khẩu súng xuống đất rồi nhận lấy chiếc khăn tay từ quản gia, cẩn thận lau những ngón tay thon dài. Cậu trả lời:

“Nhiều thêm cũng vậy thôi. Càng nhiều thì càng chết nhiều. Với khả năng của hân, vẫn có thể mang đi.”

“Thế nhưng, viên đá...”

“Còn về phần viên đá, không cần quan tâm nhiều.”

Thấy điệu bộ dửng dưng của Vic, quản gia Edward có chỗ khó hiểu:

“Nhưng mà... tại sao, thưa ngài?”

“Đó vốn dĩ không phải viên đá thật.”

Trên môi Vic không dấu nổi nụ cười đắc ý khi trả lời. Đúng vậy, đó không phải viên “The lost victory” thật.

“Viên đá thật, chính là viên đặt ở triển lãm. Tên trộm đó đã nghĩ đó là đá giả, mà không biết rằng mình tốn công như vậy, cuối cùng lại chỉ lấy được một viên kim cương bình thường.”

Quản gia Edward lại càng mù mờ, không thể hiểu những bí ẩn trong âm mưu này.

“Viên đá ở triển lãm rõ ràng có màu đỏ kia mà? Tôi thật sự vẫn không hiểu.”

“Đĩ nhiên nó phải có màu đỏ, bởi vì đá grandidienite sẽ chuyển màu khi tiếp xúc với ánh sáng của đèn sợi đốt hay ánh nến. Trong tủ trưng bày của viên “The lost victory” ta đã cho lắp đặt những bóng đèn sợi đốt siêu nhỏ, để khi đèn tắt đi, viên đá sẽ đổi màu đỏ thẫm.”

“Ý ngài là, viên “The lost victory” không phải kim cương xanh như trong truyền thuyết, mà thực chất là đá grandidienite?”

“Đúng vậy, vào thời kỳ của Napoleon, loại đá này vẫn còn bị nhầm lẫn với kim cương bình thường. Vậy là tất cả cứ truyền miệng nhau như thế, rằng “The lost victory” là một viên kim cương xanh. Ta đã biết được điều này từ khi còn nhỏ, khi nhìn thấy cha đeo nó. Tuy nhiên, điều này vẫn còn là bí mật trong gia tộc, không hề truyền ra ngoài. Như người biết đấy, có những thứ chỉ có thể truyền trong gia tộc, không được để lộ ra ngoài, một gia tộc càng lớn thì càng có nhiều bí mật. Cha ta từng nói, sẽ có lúc sự nhầm lẫn này được việc. Ta đã thiết kế cái bẫy này, có thể thành công, cũng là do sự nhầm lẫn kia. Và còn phụ thuộc vào tên trộm kia nữa.”

“Tại sao ngài lại nói là phụ thuộc vào hắn?”

“Người còn không nhận ra sao? Hắn chính là tay chân của lão già đó. Chắc chắn lão già đó đã đưa cho hắn bức thư viết tay về truyền thuyết của viên đá. Nhờ đó mà hắn mới chắc chắn, viên đá thật có màu xanh. Và khi thấy viên đá trong triển lãm tỏa ra ánh sáng màu đỏ, đã lập tức nghĩ đó là đồ giả.”

Cuối cùng, quản gia Edward cũng đã vỡ lẽ ra tất cả. Lúc này, vị bá tước đã thông thả ngồi xuống ghế đệm lông cừu, hầu gái đã đến dâng trà cho cậu ta.

“Đây rõ ràng là một vụ hết sức mạo hiểm, thưa ngài.”

“Đúng vậy, rất mạo hiểm. Nhưng người không biết rằng, chỉ khi mạo hiểm, người ta mới có

được thành quả lớn à?”

“Thành quả? Chúng ta đâu được thành quả lớn lao gì?”

“Người hồ đồ rồi, Edward.”

Vic mỉm cười, đưa tách trà lên môi nhấp một ngụm, rồi nói tiếp:

“Ta chỉ mất đi một viên kim cương bình thường, nhưng lại chọc cho lão già đó phát điên. Thử tưởng tượng xem, lão già đó sẽ ra sao khi nhận ra viên đá kia là giả?” nụ cười trên môi cậu càng sâu, cậu tiếp: “còn nữa, người nhìn thấy vết máu kia không? Đó là máu của tên siêu trộm. Nhớ lấy đi xét nghiệm. Hắn trước nay vốn nổi tiếng hành tung không để lại dấu vết, hôm nay coi như danh tiếng sụp đổ rồi.”

Trong căn phòng rộng lớn, Vic vẫn ngồi trên ghế thông thả uống trà, môi nở nụ cười đắc ý vì thành quả mình vừa thu được. Đúng lúc đó, con điều hâu từ đầu bay đến cạnh cậu, nhẹ nhàng đậu lên tay ghế.

Vic vuốt vuốt bộ lông đen mượt của nó, như chợt nhớ ra điều gì đó, cậu bật cười, nhìn vào đôi mắt vàng khè của con điều hâu, nói khẽ:

“Bạn rộn mấy hôm nay ta quên khuấy mất. Cùng đi thăm cô nhóc kia nào, Aro.”

Vic vuốt vuốt bộ lông đen mượt của Aro, như chợt nhớ ra điều gì, cậu bật cười. Nhìn vào đôi mắt vàng khè của con điều hâu, cậu nói khẽ:

“Bạn rộn mấy ngày hôm nay ta quên khuấy đi mất. Đi thăm cô nhóc kia nào, Aro.”

Quản gia Edward đứng sau lưng cậu, nghe thấy vậy liền cúi đầu, nói:

“Chủ nhân, ngài muốn đi thăm cô bé ấy bây giờ, e rằng không thể.”

Bàn tay đang vuốt lông Aro của Vic chợt dừng lại, cậu khẽ cau mày, hỏi:

“Vì sao?”

Vẫn là giọng điệu ôn tồn, cung kính, quản gia Edward đáp:

“Tôi vừa nhận được thông báo, Scotland Yard (1) đã kéo đến dinh thự rồi, dẫn đầu là ngài trưởng cục cảnh sát London- Dolce Small. Vệ sĩ của chúng ta vẫn chưa cho phép họ vào. Tuy nhiên chỉ sợ....”

Cái nhúm mày của Vic ngày càng sâu. Nếu lúc này lũ “chó” của Scotland Yard kéo vào dinh thự, lối đi xuống đường hầm lại vừa bị phá, chắc chắn chúng sẽ phát hiện ra căn hầm này. Những kẻ tù nhân, và cả trại huấn luyện thú của cậu sẽ có nguy cơ bị bại lộ.

Vic đứng dậy khỏi ghế, đi về phía lối ra, đáp nhanh gọn:

“Vậy chúng ta cần phải nghênh tiếp quý ngài Dolce Small rồi.”

Đám người nhón nháo đứng ngoài dinh thự vẫn bị giữ lại, chưa được phép ra về. Đứng trước cửa nhà chính là một hàng dài vệ sĩ của gia tộc Shadow, đứng đối diện họ, là một đám người mặc quần áo đồng phục của Scotland Yard. Hai bên khá căng thẳng, một bên muốn vào, một bên lại muốn ngăn cản.

Đứng phía sau đám cảnh sát kia là một người đàn ông trung niên, dáng người vóc thước, hơi gầy nhưng khỏe mạnh, nhìn khá linh hoạt. Ông sở hữu làn da rám nắng cùng đôi mắt màu nâu sậm nằm dưới tròng mày rậm đen. Nhìn thoáng qua đã thấy ông ta là người trung thực và nghiêm khắc, vì đôi mắt nâu sậm kia trước sau vẫn luôn nhìn thẳng vào đám đông hỗn loạn trước mặt. Đó chính là quý ngài Dolce Small- trưởng cục cảnh sát London, người đứng đầu Scotland Yard.

Tiếng gót giày nện trên nền gỗ lẫn vào không khí ồn ào bên ngoài. Mặc dù rất nhỏ, nhưng khiến những âm thanh hỗn loạn bên ngoài dinh thự nhỏ dần rồi im bật. Tiếng gót giày vọng ra từ trong dinh thự. Mọi người ló đầu vào nhìn, nhất thời không thể rời mắt khỏi chàng trai trẻ đang bước từ trong phòng khách ra ngoài.

Vic thong thả đi ra khỏi phòng khách, từng bước chân vững chãi, oai nghiêm. Cả thân hình ngập trong bóng tối, đằng sau là một con điều hầu lông đen mắt vàng đang bay tà tà. Sự xuất hiện của con điều hầu như càng tăng thêm phần u ám mà uy nghiêm nơi cậu. Đôi mắt xanh thăm nhìn thẳng, tĩnh lặng, không chút xao động, trong vắt như gương mà lại sâu thẳm không thấy đáy.

Đám quý tộc đứng ngoài âm thầm cảm thán. Vị bá tước đây, không chỉ đẹp, mà còn sở hữu một loại phong thái rất riêng. Ung dung mà uy nghiêm, từ tốn mà sang trọng, không chỉ vậy, còn vô cùng lạnh lùng và... nguy hiểm. Thứ phong thái này, có lẽ chỉ người thừa kế của gia tộc Shadow mới sở hữu.

Cậu đứng trước cửa dinh thự, ra lệnh cho lũ vệ sĩ lùi về phía sau. Dolce Small đứng ở phía sau thấy cậu đi đến thì cũng miễn cưỡng tiến lên.

Ông vốn rất ghét lũ quý tộc này. Vừa hợm hĩnh, lại luôn cho mình là cao quý không ai sánh bằng, suốt ngày hưởng thụ, ăn chơi dựa trên tiền thuế của nhân dân. Không chỉ thế, còn suốt ngày mở tiệc tùng linh đình, tụ tập ăn uống.

Dolce tiến về phía Vic, cúi đầu chào:

“Bá tước Shadow, rất vui được gặp ngài.”

Vic cũng khẽ khom người, nở nụ cười đáp lại:

“Tôi cũng vậy.”

Sau màn chào hỏi nhạt nhẽo, Dolce Small đứng thẳng người, chiếu ánh mắt về phía Vic, nói:

“Tôi được thông báo rằng triển lãm tổ chức tại nhà của ngài gặp trục trặc, có kẻ đột nhập và còn sử dụng súng, phá đường dây điện của dinh thự và bắt một người bị thương. Mong ngài cho phép chúng tôi vào điều tra. Vệ sĩ của ngài đang gây cản trở cho phía cảnh sát.”

Ông ta ôn tồn giải thích. Vốn đã có thể vào từ lâu, chỉ vì lũ vệ sĩ kia ngăn cản, điều này khiến ông vô cùng bức mình.

Vic nhếch môi cười, đáp cụt lùn:

“Họ chỉ đang bảo vệ dinh thự khỏi sự xâm nhập của những kẻ lạ mặt.”

Dolce tái mặt. Đây chính là chống người thi hành công vụ.

“Ngài đang chống người thi hành công vụ đấy, bá tước.”

Vic vẫn duy trì nụ cười nhạt nhẽo, có điều đáy mắt lại lạnh như băng. Dolce thoáng giật mình khi bị ánh mắt kia nhìn thẳng.

“Ồ, vậy xin hỏi ngài đã có lệnh khám nhà chưa?”

Dolce cứng họng. Đứng là ông còn chưa xin lệnh khám xét nhà. Và lại, gia tộc Shadow còn là quý tộc lâu đời, thường thì những việc liên quan đến hoàng gia, sẽ có cảnh sát hoàng gia chuyên biệt xử lý. Lần này ông nhúng mũi vào, thậm chí còn quên chưa nhận lệnh khám nhà, còn chưa được sự phê duyệt của cảnh sát hoàng gia.

“Tôi... chưa có, nhưng giấy sẽ đến đây trong một lúc nữa.”

“Ông cũng chưa nhận được sự phê duyệt của cảnh sát hoàng gia?”

“Đúng... vậy.”

Dolce trả lời ngập ngừng như gà mắc tóc.

Nghe đến đó, Vic chợt phá lên cười. Thế nhưng, khi nụ cười kia vừa dứt, giọng cậu cất lên lại mang theo ý chế giễu:

“Vây thì có vẻ ngài không thể khám nhà tôi hôm nay được rồi.”

“Thế nhưng, trong dinh thự của ngài có một vụ án lớn...”

“Trong dinh thự của tôi chẳng có vụ án nào cả. Viên đá vẫn còn, đường dây điện bị hỏng vì một gia nhân bất cẩn, và cũng không có ai bị bắn.”

Vic chậm chậm lên tiếng, tất cả đều phủ nhận lời Dolce nói ban đầu. Ông ta tức đến nghẹn lời, hùng hổ lôi cổ một người khách đứng gần đó, hời hợt như thét vào mặt cậu ta:

“Nói đi, có phải trong dinh thự vừa xuất hiện một tên có súng bắn một người bị thương và phá hỏng đường dây điện không?”

Vị khách kia còn trẻ, dáng người gầy gò ốm yếu, khi nằm trong tay của Dolce nhìn vô cùng tội nghiệp. Cậu ta sợ hãi, run như cây sậy khi cùng một lúc bị hai ánh mắt kia chiếu vào. Một là đôi mắt nâu sậm mang tia giận dữ và nghiêm khắc của Dolce, một là ánh mắt tĩnh lặng, lạnh như băng mà ẩn chứa uy nghiêm vô cùng của Vic. Cậu ta chỉ là một quý tộc nhỏ, biết bản thân mình không thể đắc tội với hai người này, nhưng nếu phải chọn...

“Không... không hề... có... chuyện gì xảy ra trong dinh thự.”

Cậu ta run run đáp lời. Vậy là cậu ta đã chọn cách đắc tội với ngài trưởng cục cảnh sát.

Vic nhếch môi cười nhàn nhạt. Ánh mắt chiếu về phía Dolce càng tăng phần ngạo nghễ, cậu nhướn mày, nói:

“Ngài thấy đó, đâu có chuyện gì? Thiết nghĩ, giờ quý ngài có thể về được rồi. Những vị khách của tôi có lẽ sẽ không được thoải mái khi có sự xuất hiện của cảnh sát.”

Dolce tức giận đến tái mặt, không nói không rằng quăng mạnh chàng quý tộc kia xuống đất. Hậm hực ra lệnh cho đoàn cảnh sát đi ra ngoài.

Đoàn người tầm hơn chục người cứ thế khuất dạng sau hàng thủy tùng dày đặc.

Vic nhếch môi cười khinh bỉ.

Còn mấy vị khách có mặt ở đây hôm nay, đều không tránh khỏi cảm giác sợ hãi.

Vị bá tước kia, lại dám công khai đuổi người của Scotland Yard. Uy phong cũng lớn quá rồi. Chỉ sợ, ngoài vị bá tước đứng đầu dòng họ Shadow, sẽ chẳng có ai dám làm cái việc này.

“Để cho các vị phải kinh sợ, tôi thất lễ rồi. Bây giờ, mời các vị tiếp tục bữa tiệc còn đang dang dở.”

Vic mỉm cười, nói lớn. Mọi người lúc này đâu còn tâm trạng để ăn. Nhưng vị bá tước kia đã mở lời, có lẽ không tiếp tục ở lại không được.

Sau khi lời Vic vừa dứt, một hầu gái đi ra, tay bê một chiếc khay gỗ, trên đó đặt một cây đàn violon bằng gỗ nhìn vô cùng tinh xảo.

Vic mỉm cười, đợi cô hầu gái tiến đến gần, liền cất giọng vô cùng tươi cười thân thiết:

“Để tạ lỗi với các quý vị về sự thất lễ ban nãy, tôi xin tự mình đàn một bản.”

Nói xong, cậu sai bước, cầm đàn tiến về phía đài phun nước lớn giữa sảnh- lúc này đã được thắp đèn sáng choang.

Mọi người có mặt ở đây đều rõ, vị bá tước Vic Shadow có hai sở thích đặc biệt, đó là bắn súng và chơi đàn. Gia tộc Shadow là gia tộc cực lớn, dĩ nhiên, những đồ mà vị bá tước kia dùng, luôn vào hạng cực tốt. Cây violon mà cậu đang cầm, chính là cây đàn Stradivarius (2) huyền thoại. Không chỉ có vẻ ngoài tuyệt đẹp, mà âm thanh cũng vô cùng hoàn mỹ.

Vic đứng trước đài phun nước, đầu khẽ cúi, bắt đầu kéo dây. Những giai điệu mềm mại của bản sonata The Spring (3) vang lên đầy mê hoặc. Bản nhạc mùa xuân đàn giữa một đêm mùa xuân, quả là rất thích hợp.

Dưới ánh sáng trắng, khuôn mặt cậu trở nên mờ ảo, mong manh. Gió xuân ào đến, làm bay bay mái tóc đen mượt. Đáng lý, hình ảnh một chàng bá tước điển trai cầm đàn violon, phải là hình ảnh dịu dàng nhất, đẹp đẽ nhất. Thế nhưng, khi nhìn vào cậu, người ta lại mang một thứ cảm giác khác.

Đẹp, thì rất đẹp, nhưng lại lạnh như băng. Đôi mắt xanh thăm hơi cụp khiến hàng lông mi dài rủ bóng xuống khuôn mặt tĩnh lặng như nước, để lại một vệt tối dài trên nền da trắng xứ.

Vừa giống như một chàng hoàng tử bánh bao. Lại vừa giống như ác quỷ nơi địa ngục- u ám, nguy hiểm.

Hai hình ảnh đối lập ấy, lại cùng hội tụ trên một con người, tạo ra một sức hút không thể cưỡng lại. Khiến người ta muốn chạm vào, nhưng lại không thể chạm.

Từ lâu, những quý cô có mặt ở đây đã ngây ngốc ôm miệng ngạc nhiên. Về phần các quý bà, đã âm thầm tính toán, làm sao để biến cậu thành con rể tương lai. Còn các quý ông, thì đang nghĩ đến lợi ích to lớn nếu kết thân được với gia tộc lẫy lừng nhất Anh quốc.

Tất cả đều theo dõi những suy nghĩ riêng, nhưng đều không để lộ, bề ngoài vẫn tỏ ra bản thân vô cùng chăm chú nghe Vic đàn. Những con người thuộc tầng lớp quý tộc thượng lưu là như vậy. Phải luôn học cách che dấu suy nghĩ của bản thân, dù một chút, cũng không được để lộ ra ngoài.

Khi tiếng đàn vừa ngân lên nốt cuối, tất cả đồng loạt vỗ tay, không ngớt miệng khen thưởng. Vic khẽ nở nụ cười trào phúng, cúi đầu đi thẳng vào trong. Có vài quý cô bạo dạn, định tiến lên bắt chuyện với cậu thì bị vẻ lạnh lùng xa cách của cậu ngăn lại, không dám mở lời.

Trên đường đi vào trong nhà chính, Vic để ý đến một cô gái đang chạy tắt tã, vẻ mặt hoảng hốt sợ hãi. Cậu cất tiếng hỏi:

“Cô đang tìm gì vậy?”

Cô gái kia dừng lại, khi nhìn thấy Vic thì thất thần mất một lúc lâu, sau đó kính cẩn cúi đầu:

“Dạ, bá tước. Tôi là hầu gái của công chúa Daisy Franks xứ Wales. Không hiểu sao sau khi bị mất điện, không thấy công chúa đâu cả.”

“A!! Công chúa!!”

Cô hầu gái vội vàng hét lên vui mừng khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đi từ khu vườn nhỏ phía sau dinh thự ra. Đó chính là công chúa Daisy xứ Wales. Daisy đi về phía hầu gái và Vic, khuôn mặt như người mất hồn.

Khi đến gần Vic rồi, cô vẫn không cất lời chào. Cô hầu gái thấy vậy, nói khẽ:

“Công chúa, đây là bá tước Vic Shadow.”

Bị lời nói của hầu gái làm cho giật mình, cô ngơ ngác đưa mắt nhìn Vic, sau đó cúi đầu:

“Hân hạnh được gặp ngài, tôi là Daisy Franks.”

“Tôi là Vic Shadow.”

Vic cúi đầu chào đáp lại, sau đó mỉm cười nhẹ, quay lưng vào trong nhà chính.

Quản gia Edward đã đứng đợi ở cửa từ lâu. Khi thấy cậu vào trong, thì theo ngay sau cậu.

Vic đột nhiên mỉm cười, nói:

“Nghe nói siêu trộm quý tộc, không chỉ có tài trộm cắp, mà còn có tài tán gái siêu đẳng?”

“Vâng. Thưa ngài, tôi có nghe qua.”

Vic quay lại, nhìn nàng công chúa xứ Wales đang quay lưng đi về phía bữa tiệc, khẽ nở nụ cười.

“Có vẻ như, nàng công chúa xứ Wales cũng trở thành nạn nhân của tên trộm đó rồi!”

(1) Scotland Yard: tên đầy đủ là New Scotland Yard, đây là tên gọi của Sở cảnh sát London.

(2) Stradivarius: là một loại đàn nổi tiếng về âm thanh tuyệt hảo, giá thành rất đắt. Tên của

cây đàn được đặt theo tên của người tạo ra nó là Atonio Stradivari, người Ý.

(3) The Spring: là tên một bản sonata dành cho vĩ cầm của Ludwig van Beethoven.

Kết thúc phần “Vụ trộm trứ danh”. Phần sau sẽ có tên “Sự dịu dàng của ác ma”.

“Bàn tay Vic mỗi lúc một gần mắt Sunny.

“Phập!!”

Máu chảy xuống.

Đỏ rực giữa màn đêm tối đặc.

Sunny bật cười.

Mỗi lúc, tiếng cười lại càng to.

Vang vọng giữa không gian đen tối.

Cô cứ cười, cười như điên như dại.

——Trích Phần 7 “Sự dịu dàng của ác ma”——

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Sự Dịu Dàng Của Ác Ma (1)

Sự dịu dàng của ác ma.

Có những thứ tưởng chừng đã chôn sâu, giờ đây, lại hiện hình trong một ánh mắt.

Cậu ấy không quên, sẽ không bao giờ quên, chỉ là cậu ấy cố tình chối bỏ.

Cô gái đó... Mái tóc đỏ bông bênh như ác mộng.

Và đôi mắt đen láy trong vắt như bầu trời đêm thu...

Dưới ánh sáng mờ mờ của mặt đạo lạnh lẽo, có một chàng trai đang bước đi thong thả, hai tay ung dung đút vào túi quần âu. Bay tà tà bên cạnh cậu, là một con điều hầu lông đen, hai tròng mắt màu vàng lóe sáng trong đêm tối.

Cậu cứ thong thả như thế, đi xuống nơi sâu nhất của mặt đạo, bước vào lối đi dài dằng dặc với hai bên là hơn hai chục nhà lao lớn nhỏ. Cậu đi thẳng đến nhà lao cuối cùng.

Nơi tối tăm nhất, cũng là nơi lạnh lẽo nhất.

Bên trong nhà lao, có một cô gái với vóc dáng gầy gò đang nằm dưới nền đất lạnh. Chân và tay co lại như để giảm bớt cái lạnh cắt da đang bủa vây. Cô đang mê man, nửa tỉnh nửa mê, đôi mắt đen láy thường ánh lên sự mạnh mẽ, giờ đang nhắm chặt. Trên trán cô gái còn lấm tấm mồ hôi.

Có người mở cửa cho Vic, còn cầm theo một chiếc đèn cây vào cùng. Ánh sáng từ đèn cây leo lét yếu ớt giữa không gian tối đặc. Cậu nhìn cô gái kia thêm một chút, ánh mắt vô cùng phức tạp. Cuối cùng, quay sang tên cầm đèn đứng cạnh, hỏi:

“Cô ấy có ăn được thức ăn không?”

“Có, thưa ngài. mấy lần đầu còn nôn sau khi ăn, nhưng hai bữa hôm nay đã không còn nôn nữa.”

“Dù như thế nhưng vẫn ăn hết?”

“Vâng, thưa ngài.”

Vic dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn cô, sau đó ra lệnh:

“Đánh thức cô ấy dậy.”

Tên kia liền đi về phía Sunny, khẽ lay lay cô, nhưng không thấy cô phản ứng, liền đi ra ngoài. Lát sau cầm theo một chậu nước đầy đá vào.

Phải biết, dù trời đã vào xuân, thể nhưng vẫn còn khá lạnh, nếu bị xô nước đá kia đổ vào người, không biết cảm giác sẽ ra sao.

Chắc chắn, là cắt da cắt thịt, tê tái toàn thân.

“Dừng lại. Để ta gọi đây.”

Vic đột nhiên lên tiếng khi tên kia định hất xô nước đá vào người Sunny. Cậu đi đến bên cạnh cô, không quên cầm theo chiếc đèn cầy.

Cậu ngồi thụp xuống, bàn tay lạnh lẽo đặt trên cổ Sunny, dùng lực khá mạnh mà bóp lấy.

Sunny đang mê man, chợt cảm nhận cổ họng mình tắc nghẹn, khó thở vô cùng. Cô gắng gượng mở mắt. Ngay lập tức, đập vào mắt cô là khuôn mặt đẹp nhưng lạnh băng của Vic. Lúc này, khuôn mặt đó còn lộ rõ một nét cười nhẹ. Cô bị bất ngờ trong phút chốc, sau đó liền ngồi thẳng dậy. Bàn tay kia cũng theo đó mà rời khỏi cần cổ của cô.

Vic mỉm cười, hỏi:

“Bữa ăn người của tôi phục vụ, ngon chứ?”

Sunny cười khẩy, đáp:

“Thế thì tôi phải cảm ơn ngài vì đã hậu đãi rồi.”

Không bị nụ cười mỉa mai của cô làm cho tức giận, Vic vẫn cười, hỏi tiếp:

“Vì sao sau khi ăn còn nôn ra, cô vẫn ăn?”

Sunny đột ngột nhìn thẳng vào mắt cậu, không hề trốn tránh sự lạnh lẽo trong đôi mắt đó, cô nở nụ cười có phần trào phúng:

“Đối với kẻ đã từng tranh ăn với chó, thứ thức ăn này vẫn còn khá tốt.”

Nụ cười trên môi Vic càng sâu. Đột nhiên, cậu vươn tay, tóm lấy cổ Sunny, thít chặt.

“Tôi đang rất tò mò, không biết cô đã từng trải qua những gì đây?”

Sunny trừng mắt nhìn cậu, khuôn mặt đỏ bừng vì khó thở. Vic vẫn không buông tay, còn Sunny, cũng không thém mở miệng kêu ca dù chỉ một tiếng.

Bất ngờ, cô cúi đầu xuống, hàm răng nhe ra, nhanh như cắt cắn chặt vào mu bàn tay trắng ngần của Vic.

Mặt cậu thoáng biến sắc, nhưng ngay sau đó liền trở lại trạng thái bình thường. Lực tay bóp cổ cô có giảm một chút, nhưng vẫn không chịu buông ra, Sunny lại tiếp tục cắn mạnh.

“Cắn đủ chưa?”

Cậu cất tiếng hỏi nhàn nhạt.

“Vây...ngài...bóp...cổ...tôi...đủ chưa?”

Sunny khó khăn đáp lại, mắt vẫn nhìn cậu trừng trừng.

Cuối cùng, Vic cũng rời bàn tay khỏi cổ Sunny, ngay lập tức, cô cúi gập người, ho khù khụ. Mặt vẫn đỏ gay vì ngạt thở quá lâu.

Vic nhếch môi cười nhạt, đứng dậy, lùi về phía sau mấy bước. Trước khi cậu ta đứng ra xa, Sunny còn nhìn thấy trên mu bàn tay trắng mịn của cậu ta vẫn còn hằn dấu răng rất sâu của mình, thậm chí còn hơi rớm máu.

“Đang nhìn thành quả mà cô gây ra đấy à? Không tệ đâu.”

Cậu nhướn mày nhìn cô, trong giọng nói còn ẩn chứa sự mỉa mai khinh miệt.

“Ngài cũng không vừa đâu, suýt chút nữa làm tôi chết ngạt.”

“Nếu tôi muốn, cô đã chết lâu rồi.”

Sunny nhếch môi cười, giọng nói mang theo tia trào phúng:

“ Dĩ nhiên, thưa ngài.”

Dường như bị thái độ của cô làm cho khó chịu, Vic khẽ cau mày. Cậu chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế đệm lông cừu mà tên gia nhân vừa mang vào, lạnh lùng nói:

“Có lẽ nên dạy cô cư xử một chút.”

Nói xong, không kịp để Sunny trả lời, quay sang tên gia nhân đứng bên cạnh.

“Người biết nên làm thế nào rồi chứ?”

“Dạ, rõ thưa ngài. Thế nhưng, nên sử dụng mức độ mấy ạ?”

“Trước tiên là mức độ một.”

Sunny mù mờ trước cuộc đối thoại của hai người họ. Mức độ, mức độ cái gì?

Cô không hiểu, là điều đương nhiên. Thứ mà Vic đang nhắc tới, chính là hình thức tra tấn thường được sử dụng với những phạm nhân bị nhốt trong dinh thự nhà Shadow. Mức độ 1, dùng roi da quất. Mức độ 2, dùng sắt nung đỏ mà áp vào người. Mức độ 3, thả vào chuồng hổ đói.

Tên gia nhân nghe vậy, lập tức cúi đầu đi ra ngoài, lát sau đi vào, trên tay cầm một chiếc roi dài chừng hơn hai mét, to hơn ngón tay cái.

Sunny mờ mịt nhìn tên gia nhân đang đi về phía mình rồi lại nhìn sang vị bá tước đang ngồi chễm chệ trên ghế đệm lông cừu. Đến giờ phút này, khi cậu ta đưa ra một mệnh lệnh kinh khủng như thế, vậy mà gương mặt kia vẫn tỉnh bơ.

Cô thầm cắn chặt môi, đôi mắt đen láy mở lớn. Trên vầng trán cao buống binh, mồ hôi đã bắt đầu túa ra.

Vic nhìn cô, cất giọng nhàn nhạt:

“Có chịu đi, cũng chỉ để tốt cho cô thôi.”

Sunny nhếch môi lạnh lẽo. Đánh cô, là để tốt cho cô sao? Vậy là cô phải cảm ơn vị bá tước đây rồi.

Sau đó, trong không gian tĩnh lặng bắt đầu vang lên tiếng roi quật vun vút.

Chiếc roi từ tay tên kia, cứ thế vút vào Sunny. Trừ mặt mũi ra, trên cơ thể cô chỗ nào cũng đầy vết roi quất đỏ lừng, rớm máu.

Sunny cảm nhận từng trận đau đang kéo đến dồn dập, cô có cảm tưởng da thịt của mình như nứt toác ra sau mỗi lần chiếc roi quất xuống. Ban đầu, còn cảm nhận được cảm giác đau đớn đến cùng cực, nhưng sau đó, cô gần như mất đi cảm giác.

“Keng!!”

Kính cận của Sunny văng ra khi đuôi của chiếc roi vô tình quất qua mặt cô. Cặp kính rơi xuống đất, mắt kính văng ra khỏi gọng, vỡ thành nhiều mảnh.

Mọi thứ trước mắt Sunny như mờ đi, chỉ có hình ảnh vị bá tước kia là vẫn chập chờn, mờ ảo trước mắt. Cô cắn chặt môi để ngăn tiếng hét đau đớn không thoát ra ngoài. Thế nhưng, dường như càng cố gắng, tiếng hét kia lại càng cọ quấy trong cổ họng để tìm đường ra.

Cho đến khi cô gần như không thể chịu đựng được nữa, Vic mới lên tiếng:

“Dừng lại.”

Chiếc roi lập tức thôi vút vào người Sunny. Cô nằm gục xuống đất, hơi thở dồn dập vì cơn đau đớn tột cùng hành hạ khắp cơ thể.

Vic đứng dậy, đi đến gần chỗ cô rồi ngồi thụp xuống.

“Tại sao không kêu dù chỉ một tiếng?”

Sunny ngược mắt lên nhìn cậu, đôi mắt đen láy không ngần ngại nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẳm. Lần thứ hai, cô không trốn tránh sự lạnh lẽo trong đôi mắt kia. Và từ giờ, cô cũng sẽ không trốn tránh.

Cô nhếch môi cười- nụ cười mà theo cảm nhận của Vic, nó rất giống với nụ cười của cậu. Cậu nhìn thấy sự trào phúng và cứng rắn trong đôi mắt của Sunny. Cô cao giọng:

“Gào hét để được cái gì? Chẳng qua chỉ là một hình thức tìm kiếm sự thương hại của kẻ khác.”

Vic cười, đôi mắt xanh thẳm nhìn xoáy sâu vào mắt Sunny, cậu đưa tay nắm chặt cầm cô, nói:

“Vậy cầu xin tôi đi, tôi sẽ tha cho cô.”

Sunny vừa nói, cô không hét vì đó chỉ là một hình thức tìm kiếm sự thương hại. Vậy mà, cậu ta lại bảo cô hãy cầu xin cậu ta. Vic Shadow- cậu ta luôn muốn cô phải làm những điều bản thân cô không muốn.

Nụ cười chế giễu trên môi Sunny càng thêm sâu, cô nhìn cậu ta- ánh mắt lúc này tràn ngập sự khinh bỉ. Cô gằn từng tiếng, như dồn nén mọi hận thù:

“Cầu xin? Ngài- không- đáng.”

Đôi mắt Vic lạnh đi, sâu thẳm như bóng tối. Trên đời này, cậu ghét tất cả những đứa con gái có đôi mắt màu đen- nếu không phải cô ấy. Vậy mà, Sunny lại sở hữu đôi mắt đen láy, hơn nữa, còn đang nhìn cậu bằng ánh mắt khinh thường kia.

“Tôi ghét nhất những kẻ nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường.”

“Tôi thì luôn thích làm những điều mà ngài ghét.”

Sunny đáp lại không chút nao núng.

Cô chỉ cảm thấy đôi mắt cậu ta ngày càng lạnh đi. Dưới đáy mắt xanh thẳm, lại như có một ngọn lửa đỏ rực âm ỉ cháy.

Trong lòng Vic đang dâng lên cảm giác chán ghét cực độ. Cậu ghét đôi mắt kia. Ghét đôi mắt với hai màu trắng đen rõ ràng. Nó làm cậu nhớ đến cô ấy. Khiến cậu nhớ lại những việc mình đã làm, nhớ lại ánh mắt van nài của cô khi nhìn cậu.

Bàn tay cậu bóp cằm Sunny càng mạnh. Vầng trán cao lúc này lấm tấm mồ hôi, hơi thở như nhanh dần, dồn dập. Khi nhìn thấy đôi mắt kia, cậu cảm thấy bản thân mình như sống lại cái thời đen tối ấy. Quảng thời gian kinh khủng nhất, mà cũng khó quên nhất cuộc đời cậu.

Bốn bức tường đá bốn bên, giống với căn hầm tối tăm không một tia sáng.

Đôi mắt đen láy của cô ấy, lại hiện hình trong đôi mắt của Sunny.

Căn hầm tối tăm...

Những trận đòn roi không hồi kết...

Và những bữa ăn không dành cho con người...

Cậu xây nên nhà lao dưới lòng đất này. Nhốt những kẻ chống đối mình vào đây. Hành hạ chúng tàn nhẫn. Cậu muốn những kẻ chống đối mình phải chịu những gì cậu từng phải chịu.

Ánh mắt của Sunny vẫn nhìn cậu không rời. Bàn tay kia của Vic từ từ đưa lên, hai ngón tay hướng về phía đôi mắt của Sunny. Giống như mỏ nhọn của con điều hầu khi hướng về phía con mồi.

Suy nghĩ duy nhất của cậu lúc này, là khiến cho đôi mắt kia không thể nhìn mình.

Chỉ cần không nhìn thấy nó, cậu sẽ thôi không nhớ cô ấy.

Chỉ cần không nhìn thấy nó, cậu sẽ thôi vấy vùng điên cuồng trong vùng bùn quá khứ.

Bàn tay kia mỗi lúc một gần mắt Sunny.

“Phập!!”

Máu chảy xuống.

Đỏ rực giữa màn đêm tối đặc.

Sunny bật cười.

Mỗi lúc, tiếng cười lại càng to.

Vang vọng giữa không gian đen tối.

Cô cứ cười, cười như điên như dại.

Còn máu, cứ thế, cứ thế, chảy xuống nền đất lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sự Dị Dàng Của Ác Ma (2)

Sự dị dạng của ác ma.

Nếu như không biết đường, chỉ có duy nhất một con đường để thoát khỏi mật đạo nhà Shadow.

Đó là đường chết.

Trên môi Sunny nở một nụ cười quỷ dị, đầm mùi tanh nồng của máu. Bàn tay của Vic khựng lại giữa không trung.

Cậu không xuống tay, một phần vì đôi mắt kia, giống với đôi mắt của cô ấy. Dù có cố gắng, cậu cũng không đành lòng hủy hoại.

Lí do quan trọng khác, là cậu cảm nhận thấy một cảm giác đau nhói từ cổ đang truyền đến đại não.

Cậu cup mắt nhìn xuống. Mảnh thủy tinh sắc nhọn đang từ từ khứa một đường trên cổ cậu. Không quá sâu, nhưng đủ để máu từ vết cửa chảy ra không ngừng.

Còn trên tay Sunny, là một mảnh thủy tinh nhọn đâm máu. Bàn tay nhỏ gầy guộc nắm mảnh thủy tinh, đang từ từ đưa trên cổ Vic.

Mảnh thủy tinh kia, là do cô lấy từ chiếc kính cận bị vỡ khi nãy.

Khi mà tay của Vic chỉ cách mắt cô chừng hai gang tay, cô đã lặng lẽ, khứa một đường trên cổ cậu.

Nụ cười trên môi cô ngày càng sâu. Đôi mắt đen láy chột lóe sáng, cô nói bằng giọng trầm trầm

“Bá tước, nếu tôi cắt sâu vào động mạch cảnh, máu sẽ chảy không kiểm soát, ngài có biết hậu quả sẽ ra sao không? Nơi này là đáy của mật đạo, đi lên trên, phải mất hơn 30 phút.”

Vic dường như không hề quan tâm đến vết thương trên cổ, cũng không hề để lời nói của cô vào tai. Môi khẽ nhếch lên tạo một nụ cười.

Sunny thoáng chột dạ. Rốt cuộc cậu ta là loại người gì? Bị vết thương như vậy, cùng với lời dọa nạt của cô, mặt vẫn không biến sắc.

“Từ khi tôi bước lên vị trí này, chưa có kẻ nào dọa nạt được tôi, tương lai, cũng sẽ như vậy. Cả cô bây giờ, cũng thế.”

“Vậy chắc ngài cũng biết, tôi không phải loại dễ dể kẻ khác tùy ý hành hạ mình. Lorde không thể. Mà ngài cũng thế.”

Nụ cười trên môi Vic càng sâu, cuối cùng, cậu cũng bỏ tay đang nắm chặt cầm Sunny. Còn Sunny cũng thôi không cầm mảnh thủy tinh vào cổ cậu, tiện tay ném vào góc phòng.

Vic rút tay vào túi quần, chiếu ánh mắt cao ngạo xuống nhìn Sunny. Cả cơ thể cậu ta ngập trong bóng tối, duy chỉ có đôi mắt là sáng rực thứ ánh sáng xanh lạnh lạnh. Máu từ vết thương trên cổ vẫn rỉ ra, thấm ướt một mảng áo sơ-mi trắng bên trong áo vest.

“Vậy tôi cũng muốn xem, cô bản lĩnh được đến mức nào.”

Nói xong, cậu quay lưng đi thẳng. Trước khi đi, còn ra lệnh với tên canh cửa:

“Mở nhà lao, để cô ta ra ngoài.”

Sunny nhìn theo Vic cho đến khi tấm lưng thon dài khuất hẳn sau những đoạn đường hầm tối tăm.

Cậu ta tha cho cô dễ dàng đến vậy?

Cửa hầm rộng mở, sau một vài phút chần chừ, Sunny lao thẳng ra ngoài.

Cô đã cố gắng cầm cự suốt mấy hôm nay. Trong suốt mấy hôm ở trong hầm, chứng sợ không gian khép kín luôn hành hạ cô, khiến cô không thể ngủ một giấc ngủ từ tẻ. Đồ ăn thì kinh khủng, cứ ăn vào lại ói ra. Đến tối hôm nay, khi cô sắp là đi vì mệt và sợ, thì cậu ta đến.

Sunny lao ra ngoài bằng tất cả sức lực vốn có, mặc cho những vết thương trên cơ thể vẫn đang rỉ máu.

Cô phải thoát ra khỏi nơi này. Thoát ra khỏi nơi tăm tối này. Bằng mọi giá.

Mặc kệ mục đích của Vic là gì khi chấp nhận thả cô.

Càng không cần quan tâm cậu ta có hàm ý gì.

Cô chỉ cần thoát khỏi căn hầm đáng sợ kia.

Sunny chạy. Guồng chân chạy. Chạy điên cuồng.

Cô nhìn thấy mấy phạm nhân ở hai bên đường hầm hướng đôi mắt ngậy dại nhìn mình. Có vài người còn thò cánh tay gầy guộc như tay người chết về phía cô. Cô mặc kệ tất cả, dốc toàn lực chạy.

Cô sẽ cứ chạy mất phương hướng như thế, cho đến khi cô chạy vào một ngõ cụt. Sunny thở hồng hộc vì mệt và sợ, tứ chi mềm nhũn, cả cơ thể không có lực chống đỡ đỡ sụp xuống. Lúc này, cô mới ngược nhìn xung quanh. Trong ngõ cụt, chỉ có duy nhất một bóng đèn lơ mờ soi sáng.

Đến lúc này, cô mới có dịp nhìn rõ những thứ xung quanh. Dưới ánh đèn vàng loang loáng của bóng đèn sợi đốt, một vài vật thể sáng lên lóng lánh.

Là xương người. Rất nhiều bộ xương người chết xung quanh cô.

Sunny cảm thấy tay chân mình run lên bần bật. Cuối cùng, cô cũng hiểu lý do vì sao Vic Shadow lại dễ dàng thả mình ra như thế.

Bởi lẽ, một khi đã vào mật đạo này, nếu không có người dẫn đường, sẽ không tài nào ra được bên ngoài. Chỉ có một con đường thoát ra khỏi đây, đó là đường chết.

Bây giờ cô đã hiểu, tại sao trên đường đi xuống đường hầm, lại gặp nhiều hải cốt như thế. Thì ra, tất cả bọn họ đều như cô, đều được thả ra, cho tự tìm đường và cứ chết dần chết dần trong đây vì đói và mệt. Đó cũng là lý do vì sao ở lối ra của hầm, từ trong đi ra ngoài, không cần mặt khẩu. Bởi vì, chỉ có kẻ biết đường, mới có thể đi ra.

“Xoạt!”

Tiếng vỗ cánh vang lên trong không gian tĩnh lặng khiến cô rợn người. Một đàn điều hâu chừng 5-7 con bay về phía cô, đồng loạt đậu lên một bộ xương trắng hếu gần đó.

Chúng đang đi tìm thức ăn, thức ăn từ những người chết trong hầm.

Sunny vùng dậy, chạy bán sống bán chết ra khỏi ngõ cụt. Vào tình thế này, dù là kẻ tinh táo nhất, cũng không thể giữ bình tĩnh.

Cô cứ cắm đầu mà chạy, đụng phải ngõ cụt, lại quay đầu chạy lại. Vấp phải rất nhiều xương người, cô cũng coi như không thấy.

Cho đến khi cô không còn đủ sức để chạy, mới bất lực ngồi xuống phịch xuống đất. Đây là cái ngõ cụt thứ 13 mà cô chạy vào.

Cuối cùng, Sunny cũng nhận ra, đúng như lời Vic nói, nơi đây chính là mật đạo của những linh hồn. Xác chết chồng xác chết, xương chồng xương. Không biết bao nhiêu người đã bỏ mạng trong quá trình điên cuồng đi tìm lối thoát, nhưng đều thất bại. Họ chết đi, thân xác bỏ lại nơi này, còn linh hồn, cũng không thể siêu thoát. Hàng ngàn linh hồn cư ngụ trong một đường hầm ngoằn ngoèo, sâu không kể số.

Dinh thự nhà Shadow- dinh thự bóng tối, là nơi cư ngụ của những linh hồn. Khi bóng tối bao trùm nơi đây, chính là khi hàng ngàn linh hồn chết oan hát lên khúc cầu siêu ai oán.

Là vực quỷ! Nơi đây chính là vực quỷ! Còn vị bá tước kia, chính là chúa quỷ cai quản thế giới của mình.

Sunny co chân lên ngang cằm, gục mặt vào giữa hai đầu gối.

Có khi nào, cô cũng sẽ bỏ mạng ở nơi đây?

——Tại phòng ăn, dãy nhà phía Tây, dinh thự gia tộc Shadow——

Trong phòng ăn xa hoa của nhà Shadow, lúc này đang diễn ra bữa tối của vị chủ nhân duy nhất của căn nhà.

Phòng bếp sáng choang với ánh điện vàng rực tỏa ra từ chiếc đèn chùm lớn treo giữa trần nhà. Chiếc tủ rượu đặt ở góc phòng được làm bằng gỗ sơn men xám tạo vẻ lấp lánh khiến nó như một viên ngọc dưới ánh đèn. Trong phòng đặt vô số tượng điêu hâu đang cánh làm từ đá cẩm thạch đen. Giữa phòng là một bàn ăn cực lớn trải khăn trắng tinh.

Mặc dù chiếc bàn lớn, lại được bày rất nhiều món ăn thượng hạng, nhưng lại chỉ có duy nhất một người ngồi ăn. Xung quanh hai bên là những gia nhân và hầu gái đứng cúi đầu cung kính.

Món ăn lần lượt được đưa về phía Vic, cậu chỉ đưa ánh mắt lãnh đạm nhìn, thi thoảng nhàn nhạt hỏi tên món.

Tất cả gia nhân trong nhà đều nhận ra, hôm nay tâm trạng cậu không tốt. Sau khi đi đâu đó cả buổi chiều, đến tối quay về, khuôn mặt cậu vô cùng u ám.

Không chỉ vậy, trên cổ còn có một vết thương chảy máu đầm đìa. Sau khi băng bó và thay đồ, cậu mới xuống ăn tối.

Đám hầu gái len lén nhìn cậu. Bọn họ không thể không công nhận, vị bá tước của họ, dù mặc loại trang phục gì, đều vô cùng bảnh bao.

Thường ngày, khi đến trường và ra ngoài, cậu đều mặc vest chỉnh tề, khi đó nhìn vô cùng chững chạc và cuốn hút. Nhưng khi ở nhà giống như lúc này đây, cậu thường chọn trang phục thoải mái khá đơn giản.

Lúc này, cậu đang mặc quần kaki xám kèm áo thun trơn trắng, khoác ngoài là áo jacket đen đơn giản.

Một món ăn khác được mang đến gần chỗ Vic, cậu khẽ liếc mắt nhìn rồi để cho hầu gái múc vào bát. Cậu lười biếng cảm thìa lên, định cho lên miệng. Khi chiếc thìa đựng loại soup kia chỉ cách miệng chừng một gang tay, cậu đột ngột quăng thìa xuống đất.

“Choang!”

Tiếng thìa sứ vỡ vang lên khiến tất cả đồng loạt giật mình. Quản gia Edward đang đứng ngoài cửa đón đốc việc thay đèn cửa nghe thấy tiếng động thì chạy vào ngay lập tức. Ông đến gần Vic, nhìn thấy đôi mắt cậu như chứa lửa, bèn nhìn xuống chỗ chiếc thìa sứ vừa bị cậu đánh vỡ trên sàn. Ông đưa tay cầm một chút soup còn trong bát lên, múc một thìa ném thử. Mặt cũng lập tức biến sắc.

Vic lên tiếng:

“Ai là người nấu món này?”

“Dạ, là tôi, thưa ngài.”

Một người bước ra từ trong đám đông. Ông ta là đầu bếp mới vào của dinh thự.

“Đây là món gì?”

Vic lạnh lùng hỏi, không thèm nhìn người đầu bếp.

“Là soup hải sản, thưa ngài.”

“Cho những thứ gì?”

“Dạ, gồm có một vài loại hải sản nấu cùng rau củ.”

“Choang!”

Tiếng đổ vỡ vang lên, lúc này, cả bát soup hải sản cầu kì bị Vic ném xuống nền đất.

Cậu không nói không rằng, đi thẳng ra ngoài. Trước khi đi, chỉ ném lại một câu:

“Quản gia Edward, chắc ông cũng hiểu phải làm thế nào rồi.”

“Vâng, thưa ngài.”

Quản gia cúi đầu, cung kính đáp. Cả đám gia nhân cũng cúi đầu khi cậu đi qua. Còn người đầu bếp kia, vẫn không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế.

“Quản gia... vì sao bá tước...?”

Người đầu bếp ngập ngừng hỏi.

“Ông nên thu dọn mọi thứ và rời khỏi dinh thự trong ngày mai đi.”

“Nhưng... vì sao...?”

“Nếu chủ nhân còn thấy ông trong dinh thự, chỉ sợ muốn đi trong bình yên cũng không được.”

“Tôi đã làm gì phật ý ngài? Món ăn kia, tôi đã từng nấu cho nữ hoàng quá cố thưởng thức. Bà cũng khen ngon. Vậy mà bá tước...”

Quản gia Edward nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì bức xúc của gã đầu bếp, lãnh đạm trả lời:

“Bá tước của chúng ta, không thể ăn những món ăn được làm từ quá nhiều nguyên liệu.”

“Tôi...không hề được nhắc đến điều này khi vào dinh thự.”

“Vậy nên tôi mới bảo ông hãy rời đi.”

Gã đầu bếp hấp tấp hỏi:

“Bá tước ở đâu? Tôi sẽ tìm ngài để giải thích.”

Quản gia Edward cau mày, nhưng giọng vẫn từ tốn:

“Nếu ông không đi bây giờ, chỉ sợ mạng cũng khó giữ.”

Gã đầu bếp tái mặt. Đúng vậy, Vic Shadow là ai? Tất cả những kẻ làm phật ý cậu ta, chắc chắn sẽ chịu kết cục không mấy tốt đẹp. Tốt nhất, ông nên cuốn gói đi tìm một công việc tại nơi khác, tránh xa nơi đây càng hay.

Quản gia Edward nhìn chiếc vào chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng có khắc gia huy của dòng họ Shadow, khẽ thở dài. Lắm bầm nói:

“Còn bá tước, chắc giờ này đang ở vườn hoa phía Đông.”

Nói xong, ông quay sang dặn dò đám gia nhân:

“Dọn hết đồ ăn đi. Chuẩn bị bánh táo nướng và trà đen cho bá tước.”

Đám người vâng dạ đi làm việc, còn ông rảo bước ra ngoài vườn, đi thẳng đến khu vườn nhỏ phía Đông của dinh thự.

Khu vườn phía Đông là một nơi đặc biệt nhất trong biệt trang của nhà Shadow. Trong dinh thự trồng không ít kì hoa dị thảo, tất cả đều quý hiếm cao sang. Tuy nhiên, khu vườn phía Đông lại là nơi được chăm chút tỉ mỉ nhất, dù chỉ là một khoảng đất nho nhỏ.

Nơi đây chỉ trồng duy nhất một loại hoa, giống hoa này, cũng là loài vô cùng đặc biệt. Ở Châu Âu, hầu như rất ít nơi có. Đó là hoa bi ngân- loài hoa gần như chỉ tìm thấy ở Châu Á. Trong một chuyến đi đến Trung Quốc, bá tước đã rất thích thú khi nhìn thấy loài hoa kia, liền ra lệnh đem về trồng ở dinh thự.

Loài hoa kia có màu đỏ rực như máu. Khi hoa nở thì lá rụng, hoa tàn, lá lại mọc lên. Cứ thế luân hồi, lá và hoa không bao giờ chung một cảnh.

Quả nhiên, quản gia Edward đã đoán đúng. Từ xa, ông đã nhìn thấy vị bá tước cao quý kia ngồi trên bộ bàn ghế cẩm thạch đen đặt giữa vườn hoa đỏ.

Trong sắc đỏ của hoa, hình dáng cao ngạo của cậu hiện lên. Nổi bật giữa màu đỏ của hoa, màu đen của đêm tối, vẫn tự chủ, tôn nghiêm, cao quý ngút trời. Bàn tay thon dài đang mân mê cánh hoa đỏ rực như máu.

Ông tiến đến gần, cúi đầu với cậu rồi sai hầu gái đặt khay bánh và trà xuống bàn đá. Vic vẫn im lặng, không nói gì.

Hầu gái sau đó lui ra ngoài, chỉ còn mình quản gia Edward cùng Vic ở lại. Ông đứng thẳng bên cạnh cậu, đáng vẻ trung thành tuyệt đối.

Mãi một lúc sau, Vic mới khẽ thở dài, đột nhiên hỏi ông với giọng trầm tư:

“Ông có biết, vì sao ta thích trồng loài hoa này không?”

“Tôi thật sự không biết, thưa ngài.”

Vic hướng mắt ra phía xa xa, đôi mắt xanh thẳm sâu như bóng tối, cậu cất giọng trầm trầm

“Có một truyền thuyết, hoa bi ngân là loài hoa lớn lên nơi địa ngục tối tăm, biểu thị cho tình yêu bị chia lìa.”

Quản gia Edward im lặng, không đáp. Vic lại tiếp tục nói:

“Hoa bi ngân...sắc đỏ rực nổi bật giữa địa ngục tối đen. Đỏ và đen. Red...và Black.”

Vừa dứt lời, Vic khẽ thở dài. Hai vai hơi chùng xuống. Nhìn dáng vẻ của cậu lúc này, như có gì đó rất yếu đuối.

Ngón tay mân mê những cánh hoa đỏ rực, cậu thào thì:

“Red, ta nhớ cô ấy. Thực sự, rất nhớ cô ấy.”

Đúng lúc đó, trong không gian xuất hiện những bông tuyết trắng xóa.

Tuyết.

Tuyết rơi.

Đậu trên những cánh hoa đỏ rực.

Không gian lúc này chỉ có ba màu đơn sắc.

Màu đen của đêm.

Đỏ rực của hoa.

Và trắng xóa của tuyết.

Quản gia Edward thấy tuyết rơi, khẽ cúi đầu, nói:

“Chủ nhân, trời có tuyết rồi, ngài nên vào thôi.”

Vic vẫn ngồi im bất động, như không hề để ý đến lời nói của quản gia.

Ông thấy vậy, khẽ thở dài đi vào trong. Lát sau mang ra một chiếc áo choàng đen khá dày.

“Nếu ngài không vào thì cũng nên mặc áo vào.”

Vic ngồi trầm tư một lúc, sau đó phẩy tay đứng dậy, nói:

“Không cần. Ta vào bây giờ đây.”

Nói rồi, đứng lên, sải bước vào nhà không chút chần chừ.

Bỏ lại sau lưng màu hoa bi ngạn đỏ rực như máu.

Bỏ lại cả màn tuyết trắng xóa giăng kín mù trời.

Sau hơn một ngày ngồi một chỗ trong cái lạnh và nỗi sợ hãi bủa vây, Sunny quyết định đứng dậy và tìm đường ra. Mặc dù bản thân cô biết sẽ là vô vọng. Thế nhưng, cô không cho phép bản thân mình buông xuôi một cách dễ dàng.

Trên đường đi, thi thoảng cô lại gặp mấy bộ xương người. Người ta nói, khi người ta quen dần với điều gì, người ta sẽ không còn sợ nữa. Bây giờ, cô đã không còn sợ hãi khi nhìn thấy những thứ kia.

Sunny cẩn thận suy tính. Có thể nhận ra, trên đường đi vào những ngõ cụt có gần rất ít bóng đèn- là do những nơi đó không thường xuyên có người đi đến. Vậy bây giờ cô cần phải đi về phía có ánh sáng mạnh- tức là những chỗ có nhiều bóng đèn. Cô còn nhớ, khi mình được Vic dẫn đường đi xuống hầm, hai bên đường đi đều gần khá nhiều bóng.

Cô cẩn thận nhìn xung quanh, xác định những lối đi có nhiều ánh sáng. Trước mắt, có một lối rẽ như vậy. Cô đi hết lối đi kia, lại gặp một ngã rẽ, có điều, cả hai đều tối om. Sunny nắm chặt tay, phân vân không biết chọn lối nào. Thời gian của cô không còn nhiều, cô biết điều đó. Bởi vì bụng cô bây giờ đã bắt đầu réo âm ỉ, cơ thể cũng lạnh cóng vì nhiệt độ dưới hầm quá thấp. Còn chưa kể đến những vết thương trên cơ thể đang hành hạ cô không ngừng.

Cô chọn bừa một ngã rẽ, rồi đi vào. Thân hình nhỏ nhắn dần ngập sâu trong bóng tối.

Đột nhiên, cô thấy cơ thể mình bị kéo giật lùi về phía sau, một cánh tay bắt chợt tóm lấy cổ cô.

Hệt như bàn tay của ác quỷ đầy xương xẩu thò lên từ địa ngục, nắm lấy linh hồn con người. Bàn tay kia lạnh giá, thoang thoang một mùi hương nhàn nhạt. Tựa như phảng phất hơi thở của quỷ, đầy tăm tối, khiến người khác rợn người.

“Ai??”

“Là tôi.”

Giọng nói trầm trầm vang lên bên tai Sunny. Giọng nói mà dù có chết cô cũng không thể quên. Là Vic Shadow. Chính là cậu ta.

“Sao anh ở đây?”

“Để đưa cô xuống địa ngục.”

Cậu ta đáp thân nhiên, giọng nói còn lơ lửng ý cười. Sunny nhếch môi nói:

“Vậy thì cảm phiền bá tước đây dẫn đường.”

Vic buông tay khỏi cổ Sunny, sau đó đi về phía trước, nói mà không thèm ngoảnh lại nhìn Sunny:

“Đi lối này.”

Sunny chần chừ không bước. Cô đang nghi ngờ. Nếu cậu ta dẫn cô vào ngõ cụt thì sao?

Nhưng rồi cô cũng nhận ra suy nghĩ đó là thừa. Nếu muốn cô chết, cậu ta chỉ cần không thèm quan tâm, để cô tự tìm lối ra rồi chết dần chết mòn trong này.

“Nếu còn do dự, đừng trách tôi đi trước.”

Khi người ta đang chênh vênh trên bờ vực thẳm, dù chỉ có một sợi dây mỏng manh thò xuống, họ cũng sẽ cố hết sức mà nắm lấy. Mặc cho sau đó, dây có thể bị đứt, và họ rơi thẳng xuống vực.

Sunny sẽ đi theo cậu ta. Cô sẽ mạo hiểm một lần, bắt chước đồng hành cùng cậu ta- hiện thân của tử thần. Giây phút cô cùng cậu ta lập giao ước, đã là lúc cô chấp nhận bước đi cùng ác quỷ. Vậy thì sẽ chẳng có việc gì cô không dám làm.

Cô cất bước theo chân cậu ta, nhưng mới đi được một lúc lại loạng choạng. Hai mắt cô hoa lên, chân như sắp không còn đứng vững.

Vic thấy vậy thì đến gần cô, đưa tay định đỡ. Sunny lại đứng thẳng dậy, tránh xa bàn tay của cậu. Khuôn mặt cậu khẽ đánh lại, tiếp tục đi về phía trước.

Không gian yên tĩnh chỉ có tiếng gót giày nện xuống đất. Sunny cố gắng hết sức để theo bước cậu ta. Mặc dù bị thương rất nặng, nhưng vẫn cố gắng giữ khoảng cách với cậu ta tầm 1 mét để không bị mất dấu.

Vic đi đằng trước, đột ngột lên tiếng:

“Phải đến lần thứ tư đi đến đây tôi mới nhớ được đường để đi đến trung tâm của mật đạo. Và mất đến gần một tháng để nhớ được đường đi đến tất cả mọi nơi trong đây. Nếu không muốn chết ở đây, cứ theo cho sát.”

Sunny im lặng, nghe như nuốt từng lời, sau đó cất tiếng hỏi:

“Mật đạo được xây dựng từ khi nào vậy?”

“Đường hầm này được xây dựng từ đời chủ nhân thứ 2 của gia tộc, mãi đến đời thứ 5 mới hoàn thành. Có rất nhiều ngã rẽ và nhiều khu vực được phân chia riêng biệt.”

Vic nói giọng đều đều, chân vẫn bước về phía trước.

Sunny lại im lặng, đang định mở miệng hỏi cậu ta xây dựng mật đạo này làm gì, nhưng khi nghĩ đến việc làm cậu ta nổi điên mà bỏ lên trước, cô lại ngậm miệng lại.

Hai người cứ giữ im lặng như vậy suốt quãng đường đi. Sunny âm thầm cắn răng vì những vết thương trên cơ thể không ngừng rỉ máu.

Đi một lúc lâu, cuối cùng cô cũng đi đến đoạn đường có vô số bóng điện lấp hai bên tường. Người qua lại cũng đông hơn nhiều. Cô thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ sắp ra khỏi nơi này được rồi.

Vic dẫn cô đi lên một cái cầu thang. Cô vẫn còn nhớ nó, đó là đường cô và cậu đi xuống. Đi hết cầu thang này sẽ dẫn ra chỗ đằng sau tòa nhà dành cho gia nhân.

Sunny lê từng bước nặng nhọc lên cầu thang. Hai chân run rẩy cố gắng chống đỡ cơ thể để nó không đổ sụp xuống.

Vic đi đằng trước, khi đi đến miệng hầm, cậu ấn vào chiếc nút đỏ bên cạnh lối ra. Lần này, Sunny nghe thấy tiếng động cơ chuyển động trên đầu, sau đó trên đỉnh có một khe hở xuất hiện, nó cứ to dần, to dần cho đến khi trở thành một lối đi đủ cho hai người.

Sunny thở phào, theo sau Vic lên trên. Cô phải dùng cả tay và chân mới có thể bò lên đến đỉnh.

Ánh nắng của buổi bình minh xiên qua kẽ lá tràn vào mắt Sunny. Qua những vòm cây cao, cô nhìn thấy mặt trời đỏ rực đang từ từ nhú lên ở phía chân trời.

Cô chợt nhận ra, đã gần 5 ngày rồi cô không nhìn thấy ánh mặt trời.

Đột nhiên, hai chân cô mềm nhũn ra. Vì đói, vì mệt, vì đau, và vì vui sướng đến quá đột ngột khi cô có thể thoát ra khỏi căn hầm.

Sunny từ từ là đi, hai mắt nhắm nghiền đầy mệt mỏi.

Trước khi bất tỉnh, cô nhìn thấy một gương mặt gần sát gương mặt mình, và còn cảm nhận một bàn tay mạnh mẽ ôm chặt lấy thắt lưng để cô không bị ngã.

Đã mệt đến như vậy, nhưng trong suốt đường đi cô vẫn cố gắng duy trì khoảng cách với cậu để không bị lạc. Không chỉ thế, còn từ chối khi cậu có ý định đỡ.

Vic nhìn cô, khẽ thở dài.

“Bướng bỉnh như vậy, có nên không?”

Sunny thức dậy bởi ánh nắng chói chang rọi vào mắt. Cô khẽ chun mũi vì mùi thuốc khử trùng rất nặng phảng phất trong không gian.

Ngay từ giây phút mở mắt ra và thấy một màu trắng xóa tràn ngập, Sunny đã biết mình ở trong bệnh viện. Nhìn xuống tay và chân, tất cả các vết thương trên cơ thể cô đã được khử trùng sạch sẽ. Đưa tay bóp đầu, cô mừng rỡ tưởng lại những sự việc đã xảy ra.

Dinh thự nhà Shadow. Mật đạo đáng sợ. Đấu với sư tử. Cẩn hàm tối tăm. Những bộ xương người.

Sunny thoáng rung mình khi nhớ lại những kí ức kia. Mặc dù đã trải qua, nhưng cô không khỏi thấy lạnh gáy khi nghĩ đến.

Bây giờ, cô mới nhìn xung quanh phòng. Người đầu tiên cô nhìn thấy là một chàng trai cao ráo đang ngồi chễm chệ trên bệ cửa sổ.

Căn phòng có một chiếc cửa sổ rất lớn, bệ cửa sổ rộng đủ để một người lớn ngồi vừa. Vic đang ngồi trên đó, một chân co lên, một chân duỗi thẳng. Rèm cửa đều đóng hờ, chỉ để một khe rất hẹp. Mắt cậu nhắm nghiền, nhìn ngang thì thấy hàng lông mi rất dài, đen nhánh.

Không nhìn Sunny, cậu cất tiếng:

“Đã thức rồi kia à?”

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Vic lười biếng rời khỏi bệ cửa sổ, đi về phía Sunny. Cậu kéo một chiếc ghế gỗ lại gần giường cô rồi ngồi xuống.

“Hơn một ngày rồi.” nói rồi cậu liếc nhìn đồng hồ đang cầm trên tay, tiếp: “chính xác hơn là cô đã ngủ được 33 tiếng 15 phút.”

Sunny quên mất, cậu ta là người rất coi trọng giờ giấc.

“Dinh thự của ngài, quả là khiến người khác thấy bất ngờ tới chết.”

Vic nhướn mày, môi nở nụ cười, hỏi lại:

“Ồ. Tôi nên hiểu nó thế nào đây?”

“Ngài cứ hiểu nó theo nghĩa đen là được.”

Đúng vậy, cứ hiểu nó theo nghĩa đen. Dinh thự nhà Shadow, khiến người ta đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, kết cục cuối cùng là cái chết. Vậy mới nói là bất ngờ tới chết.

Vic vẫn mỉm cười, cất giọng đều đều:

“Cô biết không? Mật đạo dưới lòng đất có tổng cộng ba lối ra vào. Một là đường tôi dẫn cô đi. Một là đường ở trong phòng khách. Và đường cuối cùng...”

Sunny căng tai lắng nghe, đang đến đoạn cao trào đột nhiên cậu dừng lại. Nụ cười trên môi cũng tăng thêm phần nguy hiểm:

“Đường cuối cùng, là dẫn xuống địa ngục.”

Sunny cắn chặt răng, không nói nên lời.

“Vậy nên, tôi vừa cứu cô khỏi tử thần đấy.”

Sunny nghe vậy suýt chút nữa đã bật cười. Thử hỏi trên đời có ai trơ trẽn như cậu ta không? Hành hạ cô, nhốt cô trong mật đạo, sau đó dù có dẫn cô lên, nhưng chẳng phải cô bị nhốt ở dưới đó cũng do cậu ta sao? Bây giờ còn mặt dày kể công?

Sunny cười khẩy, nói:

“Đa mặt ngài quả nhiên không phải loại dày bình thường. Chẳng phải tôi bị nhốt dưới đó, suýt nữa mất mạng cũng là do ngài sao?”

Sau khi nghe câu nói của Sunny, gương mặt Vic khẽ biến. Sau đó mới trừng mắt nhìn cô, gằn giọng:

“Hôm đó công tước James Curtis tìm tôi, bảo tôi thay ông ta trừng trị cô.”

Sunny khẽ chột dạ khi nghe cậu nói vậy. Cô đã đoán trước được James Curtis sẽ không ngồi im nhìn cậu con quý tử của mình chịu nhục. Nhưng không ngờ ông ta lại dám thẳng thừng yêu cầu Vic như vậy.

Thấy Sunny không nói gì, Vic tiếp tục:

“Nếu tôi không thực sự trừng trị cô, chỉ sợ bây giờ cái mạng của cô cũng không còn.”

Vậy ra, đây là lí do trước khi sai người đánh cô, cậu ta nói là làm như vậy là do tốt cho cô?

Sunny im lặng. Không thể phủ nhận, cô có một chút xao động. Cậu ta lại suy nghĩ vì tính mạng cô như vậy? Thế nhưng, chính cô cũng nghi ngờ cái suy nghĩ của mình. Lo lắng cho cô? Vic Shadow? Đây quả là điều nực cười nhất mà cô từng biết.

“Vậy còn việc bắt tôi đấu với sư tử?”

“Chỉ là để thử cô thôi. Cách khán đài cô và Lacos đều có một người luôn trong tư thế sẵn sàng

bắn tên gây mê khi con sư tử chuẩn bị cắn cô.”

Hai bàn tay nằm dưới lớp chăn mỏng của Sunny càng nắm chặt. Vậy rồi cuộc, cậu ta cũng không phải loại quá độc ác, muốn giết chết cô. Thế nhưng, nhất định không phải loại tốt lành gì. Đem sự sợ hãi và mạng sống của Sunny ra làm trò đùa, cũng chỉ “nhân hậu” hơn việc để cô thực sự đấu với sư tử một chút.

“Vậy nên. ...”

Vic đứng dậy, đi về phía Sunny. Cậu nhào người, đưa tay tóm chặt cằm cô, hướng đôi mắt đen kìa nhìn thẳng vào mình, cậu nói:

“Vậy nên, để tôi nói cho cô ba nguyên tắc để tồn tại cạnh tôi. Một- không được chát vắn, hai- không được phản kháng, ba- không bao giờ được nói không thể.”

Sunny nhìn vào mắt cậu, một câu cũng không thốt ra được. Chỉ thấy tim mình đập thình thịch vì sợ hãi khi bị đôi mắt xanh thẳm kia nhìn chằm chằm.

“Cô đã vi phạm điều một và điều ba rồi đấy.”

Vic buông một câu đầy tính hăm dọa, sau đó bỏ tay khỏi cằm cô. Cậu đứng thẳng dậy, hai tay đút vào túi quần, quay trở lại về điểm tình cổ hữu, cậu nói:

“Nên gấp tên bạn thân của cô đi. Cậu ta lo lắng sắp phát rồ lên vì không nhìn thấy cô mấy hôm nay.”

Nói xong cậu đi ra ngoài. Cánh cửa cũng từ từ khép lại. Sunny điều chỉnh nhịp tim của bản thân. Vừa nãy, cô đã rất sợ hãi và căng thẳng.

Cánh cửa vừa đóng vào lại được mở ra bằng một lực khá mạnh. Ngay sau đó, một chàng trai với vóc người gầy nhảnh ứa vào. Cậu ta có nước da trắng đến nhợt nhạt. Khuôn mặt hốc hác lộ thõm giữa mớ tóc màu vàng sáng rồi bù xù. Trên sống mũi thẳng là cặp kính cận gọng đen đầy cứng nhắc.

Cậu đi như chạy về phía giường bệnh của Sunny, hấp tấp ngồi xuống cái ghế Vic vừa ngồi, nói:

“Chúa ơi! Cuối cùng cũng gặp lại cậu. Cậu đã đi đâu suốt mấy ngày qua vậy?”

Sunny nở nụ cười tươi rói nhìn Ray Dawson. Cô mất tích gần một tuần, có lẽ cũng chỉ có cậu lo lắng.

“Tớ bảo tớ đi du lịch, cậu có tin không?”

Sunny nháy mắt cười cười nhìn cậu.

Ray khề cau mày, hỏi:

“Cậu du lịch trong bệnh viện à?”

Sunny cười phá lên rồi thoải mái dựa lưng vào thành giường, nói:

“Đại loại thế.”

“Vậy còn bá tước Shadow? Tại sao lại ở đây?”

Sunny nhún vai, lảng tránh câu hỏi của cậu. Cô không muốn trả lời. Vì với Ray, biết càng ít càng tốt.

“Tớ đói sắp phát điên lên rồi. Cậu vào thăm bệnh mà không mang theo gì à?”

Ray mở to mắt sùng sốt, cuối cùng lắp bắp:

“Tớ đi vội quá, nên quên mất. Cậu đói à?”

“Ừ. Đói tưởng chết luôn được.”

“Thế thì để tớ đi mua cho cậu. Cậu muốn ăn gì?”

“Mua cho tớ một phần Chips and Fish của cửa hàng Vetunia là được.”

Ray cau mày, nói:

“Cái đó chả có dinh dưỡng gì đâu. Hay để tớ mua cháo hải sản cho cậu?”

Sunny vội vã xua tay, nói:

“Đừng, cậu cứ mua Chips and Fish cho tớ. Mua cháo tớ không ăn đâu.”

Sunny không biết mình có hứng thú để nuốt bất kì thứ gì lúc này không. Quả thật, sau khi ăn mấy món ăn “hảo hạng” ở nhà Shadow, cô vẫn còn bị ám ảnh tận xương tủy bởi thứ mùi vị kinh tởm ấy.

Ray không lay chuyển được quyết định của cô thì đành đi ra ngoài mua đồ mà không nói gì thêm.

Cánh cửa khép lại, chỉ còn một mình Sunny ở trong phòng. Cô rời khỏi giường và đi vào nhà vệ sinh.

Nhìn khuôn mặt mình trong gương, cô thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Sự Dị Dạng Của Ác Ma (3)

“Đạo quanh thiên đường, cùng mối quan hệ rắc rối.”

—————Tại phòng nhạc cụ, dinh thự Shadow—————

Phòng nhạc cụ của dinh thự nằm ở dãy nhà phía Đông, Vic thường hay lui đến đây chơi đàn mỗi khi đầu óc căng thẳng. Cậu thích chơi đàn vĩ cầm, vì mỗi lần chơi, đầu óc cậu lại được thoải mái. Vượt lên trên những bận rộn, vất vả thường ngày, hiếm hoi lắm mới có lúc cậu đủ rảnh rỗi để vào đây.

Căn phòng rộng lớn bày la liệt các loại nhạc cụ, cả căn phòng rất ít ánh sáng, giờ đang chìm trong bóng tối mờ mờ. Giống như những căn phòng khác mà Vic hay lui chân đến trong dinh thự, căn phòng có ánh sáng yếu ớt, và dĩ nhiên là sạch như lau như lý. Thậm chí, sạch đến mức quá đáng.

Lí do các phòng trong dinh thự có ít ánh sáng là bởi mắt Vic không thể chịu được ánh sáng quá gắt, nhưng cậu lại rất sợ bóng tối. Còn căn phòng sạch một cách thái quá là do Vic đi ứng với những gì bản thủ, cũng có thể nói là cậu mắc bệnh sạch sẽ.

Lúc này, cậu đang đứng bên cửa sổ, trên tay cầm một cây vĩ cầm. Đôi mắt xanh thăm nhìn qua màn đêm tối đặc ngoài cửa sổ. Ánh mắt cậu vô cùng phức tạp khi nhìn thấy những bóng tuyết trắng tinh bay bay trong không gian. Giống như nhớ nhung. Mà lại giống như sợ hãi.

Từ cửa sổ phòng Vic, có thể nhìn xuống vườn hoa bí ngạn dưới sân. Lúc này, sắc đỏ rực của hoa đang được sắc trắng xóa của tuyết tô điểm.

Tiếng điều hòa vỗ cánh vang lên trong không gian tĩnh lặng. Erol không biết từ đâu bay vào, đậu lên bậu cửa sổ nơi Vic đang đứng.

“Cạch.”

Tiếng mở cửa vang lên, quản gia Edward đẩy một chiếc xe thường được dùng để đặt đồ ăn vào. Đây là loại xe đẩy thường được dùng trong các nhà hàng.

Ông cẩn thận chuyển đồ ăn lên bàn, ngập ngừng một hồi liền nói với Vic:

“Chủ nhân, ngoài kia có một vị khách đang đợi ngài.”

Vic cau mày, giật dờ ném cây vĩ cầm xuống chiếc bàn trà gần đó, buông một câu cộc lốc:

“Không gặp.”

“Nhưng thưa ngài, cậu Ray Dawson đã đợi ngài gần 3 tiếng rồi.”

Vic ngồi xuống chiếc ghế salon đặt giữa phòng, bắt đầu ăn tối. Vẫn dứt khoát:

“Ta đã nói không tiếp bất cứ ai.”

Edward nghe thấy thế thì đành chờ dài, nói:

“Vậy để tôi ra báo lại.”

Khi Edward sắp ra khỏi phòng, đột nhiên Vic dừng ăn, ngẩng đầu lên hỏi:

“Ông vừa bảo ai đang đợi ta?”

“Cậu Ray Dawson, con trai nam tước Sailor Dawson, thưa ngài.”

Trên mặt Vic lộ một ý cười rất nhẹ. Cậu chỉ ăn thêm một vài thìa soup, sau đó lấy khăn lau miệng, nói:

“Ta sẽ gặp. Bảo cậu ta đợi trong vòng 5 phút nữa.”

Ray đã đứng dưới trời tuyết lạnh gần 3 tiếng đồng hồ, đến mức chân mất hết cảm giác. Cậu từng nghe nói, bá tước Vic Shadow rất ghét chờ đợi ai đó, nhưng lại luôn để người khác phải chờ đợi mình trong mỗi cuộc hẹn. Mặc dù chờ cậu đã ở đây lâu như vậy, nhưng cậu cũng biết cơ hội Vic gặp cậu là rất ít.

Ai trong giới quý tộc cũng biết, Vic Shadow không thích tiếp những kẻ tầm thường.

Từ xa, Ray đã nhìn thấy quần gia Edward đi về phía mình. Cậu đã chuẩn bị tâm lý nghe ông ấy từ chối, nhưng quần gia Edward lại mỉm cười nhìn cậu, nói:

“Mời ngài vào trong nhà chính chờ, bá tước sẽ có mặt trong 5 phút nữa.”

Ray đã rất ngạc nhiên, nhưng vẫn nhanh chân chạy theo Edward.

Trên đường dẫn vào nhà chính, cậu đã không khỏi choáng ngợp trước sự xa hoa của nơi đây. Ray đã từng được nhìn thấy khá nhiều dinh cơ của các quý tộc trong hoàng thất, nhưng xa hoa mức này, thì cậu chưa từng được thấy.

Quần gia Edward dẫn cậu vào nhà chính. Đây là một căn phòng cực lớn, lấy gam màu tối làm chủ đạo. Cậu ngồi xuống chiếc ghế sofa đặt giữa phòng. Ngay sau đó liền có một hầu gái mang ra một ấm bạc đựng trà và một đĩa bánh ngọt macaron.

Ray đột nhiên thấy hồi hộp và mất tự tin. Có lẽ bởi sự xa hoa của nơi đây, hoặc là do cách tiếp đãi khách của nhà Shadow. Mọi cử chỉ của người hầu đều vô cùng chuẩn mực, hoàn hảo như nhân viên được đào tạo trong khách sạn năm sao.

Chưa đầy năm phút sau Vic đã đến, bay bên cạnh vẫn là con điều hầu lông đen mắt vàng quen thuộc. Hai tay Ray đang đặt trên đùi thoáng nắm chặt.

Vic bước đến, vẫn là nụ cười xã giao thông thường, cậu nói:

“Thiếu gia Dawson, không biết cậu tìm tôi có việc gì?”

Hít một hơi thật sâu, Ray đáp:

“Tôi muốn cùng ngài lập một trao đổi.”

Vic cầm tách trà đưa lên miệng, một bên lông mày khẽ nhướng lên đầy thích thú.

Muốn lập trao đổi với Vic Shadow.

Ngoài Sunny, cũng chỉ có Ray Dawson.

Hai người họ, chấp nhận lập giao dịch với cậu ta, mà lại không biết rằng chính bản thân mình

sẽ phải bước đi cùng ác quỷ.

Hôm nay Ray không đến lớp. Sunny đã không ngừng thắc mắc về sự vắng mặt của cậu trong suốt buổi học. Khi tiếng trống hết giờ vừa điểm cũng là lúc cô thấy một bên túi áo mình rung nhẹ nhẹ.

Là chiếc máy định vị mà Vic đã đưa cho cô. Kể từ lần trước, cô luôn thấy giật mình khi thấy chiếc máy đó rung, hay nói đúng hơn là sợ hãi. Âm thanh của chiếc máy đó, là âm thanh của tử thần đến đòi mạng. Những đường neon ngang dọc trên màn hình sẽ dẫn đến địa ngục tối tăm.

Sunny ra khỏi lớp, bắt một chiếc taxi và đi theo chỉ dẫn trên màn hình.

Mãi đến khi chiếc taxi rời khỏi trung tâm thành phố, thẳng tiến đến vùng ngoại ô, Sunny mới nhận ra mình đang đến nhà Vic. Vẫn như lần trước, ngôi biệt thự đồ sộ với mái ngói đen cao vượt lên giữa những hàng thủy tùng ken đặc.

Cô bị ám ảnh. Ám ảnh bởi căn hầm nhà Shadow. Ám ảnh với cả những bộ xương người la liệt dưới đáy mật đạo.

Quản gia Edward đã đứng đợi ở cửa từ lúc nào. Khi Sunny vừa xuống xe, ông liền đi đến bên cạnh cô, vẫn là phong cách từ tốn nhã nhặn thường ngày, Edward nở nụ cười, cúi đầu nói:

“Bá tước đang đợi cô ở trong phòng tập kiếm. Mời cô đi lối này.”

Sau đó, Sunny theo chân Edward vào trong dinh thự. Dù đã đến đây một lần, nhưng Sunny vẫn không khỏi trầm trồ vì vẻ tráng lệ xa hoa của nó. Quản gia Edward dẫn cô về phía tòa nhà bên trái. Dinh thự nhà Shadow có ba tòa nhà lớn riêng biệt. Cô mới chỉ nhìn qua chứ chưa được đặt chân vào lần nào.

Đây nhà này có lẽ là nơi đặt bếp, phòng ăn, phòng tập thể thao,... Quản gia Edward dẫn cô đến trước một căn phòng lớn, lúc này đang đóng kín cửa.

“Bá tước đang ở trong, mời cô vào. Tôi xin phép đi trước.”

Sunny từ tốn cúi đầu, quản gia Edward cũng lập tức rời đi. Cô hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa vào.

Khi vừa bước chân vào phòng, mặt cô biến sắc trong giây lát.

Vic đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế tựa đệm lông cừu đặt giữa phòng. Bên cạnh có một hầu gái đang đứng cầm khay trà và bánh. Cậu đang cầm một thanh kiếm khá dài, đôi mắt xanh thăm thẳm chú ý ngắm nhìn lưỡi kiếm sáng loáng. Con điều hầu quen thuộc đang đậu trên một bên tay ghế. Cậu ta không thêm để ý đến sự xuất hiện của Sunny.

Thế nhưng, điều khiến Sunny tái mặt là người đang ngồi dưới sàn. Ray bị trói cả tay và chân, lúc này đang quỳ xuống nền đất lạnh. Cậu ấy nhìn thấy cô, dường như cũng rất ngạc nhiên, thốt lên:

“Sunny!!”

Sunny không nói không rằng, đi thẳng về phía Vic, đứng hiên ngang trước mặt cậu ta. Vic vẫn không buồn liếc, dường như đang cố gắng trên người cô. Cô vẫn nén giận, hơi lạnh lùng:

“Đã thỏa thuận không đụng đến cậu ấy, sao ngài phá lời hứa?”

Vic vẫn im lặng. Sunny gần như mất hết kiên nhẫn, gằn giọng:

“Vic-Shadow.”

Lúc này Vic mới chịu nhìn cô, cậu ta nhướng nhướng mày:

“Có chuyện gì?”

Sunny sắp mất hết kiên nhẫn. Sao cậu ta có thể thản nhiên hỏi câu đó trong khi cô đang gần như phát rồ lên.

“Tôi-hỏi-anh-vì-sao-Ray-có-mặt-ở-đây.”

“Cậu ta tự đến.”

“Tôi và anh đã thỏa thuận không động vào cậu ấy.”

Vic nhún vai, đưa cây kiếm cho hầu gái đứng cạnh, nói:

“Biết sao được. Cậu ta đến tìm tôi, nói muốn cùng tôi lập trao đổi.”

Nói đến đó, cậu ta chợt nhếch môi cười đầy khinh bỉ. Sunny thoáng đánh mặt lại. Có lẽ Ray đã lờ mờ đoán được vết thương của cô mấy hôm trước là do Vic gây ra, rồi từ đó mà suy diễn quan hệ giữa cô và Vic.

“Cậu ấy muốn trao đổi cái gì?”

“Như cô thôi. Tôi để cô được yên, cậu ta làm mọi điều tôi yêu cầu.”

Khi nghe câu nói đó của Vic, Sunny chợt nhớ về cái ngày cô bước chân vào phòng nghỉ riêng của cậu tại đây nhà phía đông của học viện Victoria. Cái ngày cô muốn lập trao đổi với cậu ta, cậu ta cho cô và Ray sự bình yên, còn cô, chấp nhận sự giam cầm. Đến bây giờ, Ray lại làm một việc giống như cô đã từng làm, hết như một định mệnh.

“Vậy anh gọi tôi đến đây làm gì?”

“Tiếc là tôi lại không có hứng thú với cậu ta. Cho nên tôi muốn cùng các người chơi một trò

chơi nho nhỏ.”

Khi hai từ “trò chơi” thốt ra từ miệng cậu ta, Sunny thoáng chốc lạnh gáy. Lại trò quái quỷ gì sắp diễn ra đây?

“Trò chơi...?”

Sunny ngờ vực cất tiếng hỏi. Vic gật đầu, nở nụ cười mơ hồ. Cậu nói tiếp bằng giọng đều đều:

“Đúng vậy. Một trò chơi.”

Vừa nói, cậu vừa thò tay vào trong túi áo vest, lôi ra một chiếc roi da gấp gọn. Đây là chiếc roi mà Vic từng đưa cho Sunny để đánh Levine Curtis ở phòng thể chất.

Cậu ta muốn cô đánh Ray.

Cậu ta muốn cô đánh người bạn mà cô yêu quý nhất.

Cũng là người mà cô muốn bảo vệ nhất.

Sunny chợt nở nụ cười. Miệng cười, nhưng mắt lại sắc nhọn như dao.

“Bá tước, trò chơi của ngài quả nhiên độc nhất vô nhị.”

“Cô sẽ tham gia chứ? Phần thưởng cho người thắng cuộc sẽ là sự tự do. Nếu như cô dám chơi đến tận cùng, cả cô và Ray Dawson sẽ được tự do, và dĩ nhiên, là sẽ được yên ổn đến khi tốt nghiệp đại học.”

Nội tâm Sunny đang giằng xé dữ dội. Phần thưởng trong trò chơi của cậu ta rất lớn, và cũng rất hấp dẫn cô. Nhưng cậu ta nói, phải chơi đến tận cùng. Chính bản thân Sunny cũng rõ, suy nghĩ và thủ đoạn của Vic Shadow không phải hạng đơn giản. Cậu ta tuyệt đối sẽ không làm cái gì mà không nắm chắc phần thắng trong tay.

Nếu cô chấp nhận tham gia, chỉ sợ khả năng thua sẽ là rất lớn. Nhưng nếu không thử, chỉ sợ Ray sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi vuốt quỷ của cậu ta.

Đã vậy, chỉ còn cách liều một phen.

Sunny cầm lấy chiếc roi từ tay cậu ta, đi về phía Ray, cô ngồi xuống, khẽ nói nhỏ:

“Khi roi sắp quất xuống, cậu nhớ xoay nhanh người để roi không quất vào cơ thể.”

Ray nhìn cô chăm chăm, khẽ gật đầu.

Đột nhiên, Vic lên tiếng, giọng nói mang đôi phần thờ ơ:

“Quất trật một cái, coi như thua cuộc.”

Chết tiệt! Sunny thầm rủa. Vic Shadow, cậu ta hết như con cáo già thành tinh có thể đọc được hết suy nghĩ của cô.

Sunny nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên. Chần chừ một hồi, cô cũng miễn cưỡng hạ roi quất vào người Ray. Từ đầu đến cuối, Ray không hề né tránh, có lẽ vì trước đó Vic đã cảnh cáo. Cậu ấy chỉ ngồi im chịu đòn. Trên nền da tái nhợt dần xuất hiện những vết đỏ lửng rớm máu. Khuôn mặt lấm tấm mồ hôi.

Hơn 20 phút trôi qua, Sunny đã đánh đến mỏi tay nhưng Vic vẫn không hề ra lệnh dừng lại.

Mặc dù cô đã ra tay nhẹ nhất có thể, nhưng nếu cứ tình trạng này, Ray sẽ không thể cầm cự được nữa.

Đến khi Ray sắp là đi vì mất sức thì Vic mới nhàn nhạt lên tiếng:

“Dừng tay lại.”

Như mở cờ trong bụng, Sunny lập tức thu roi về. Hỏi cậu bằng ánh mắt chờ đợi:

“Vậy có nghĩa tôi và cậu ấy thắng rồi?”

Vic nhếch môi cười, nói:

“Phần thưởng lớn như vậy, đâu dễ dàng thắng như thế được?”

“Anh...”

Sunny cảm phần không nói nên lời. Cô đã đoán không sai. Làm gì có chuyện Vic Shadow dễ dàng tha cho cô như thế?

Vic từ từ lôi trong túi một khẩu súng ngắn màu đen. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Sunny bàng hoàng không nói nên lời. Lòng cô dấy lên một dự cảm chẳng lành. Nếu cậu ta muốn cô dùng cái đó để bắn Ray. Vậy thì...

“Không cần hào hứng đến run rẩy như vậy đâu, quý cô Cavanaugh.”

Vic nhìn cô, nói bằng giọng mỉa mai không hề che giấu.

“Cầm lấy nó và tiếp tục trò chơi thôi.”

Sunny bước về phía cậu như một cái máy. Đôi mắt đen láy lúc này ngầy dại vì kinh hoàng.

Cô sai rồi. Cô sai thật rồi.

Cô đã mạo hiểm tham gia trò chơi của cậu ta mà không biết bản thân đang chơi đùa cùng quỷ dữ.

“Trong này có năm viên đạn. Nếu một viên găm vào đầu hoặc ngực trái cậu ta, trò chơi sẽ kết thúc. Cô thắng cuộc, và hai người được tự do.”

Vic cất giọng lạnh băng, nhưng lại mang ý đùa cợt. Lời nói phát ra từ miệng cậu ta hết như tiếng từ thần nơi địa ngục đang gào thét đòi mạng. Cô nhận ra, để kết thúc trò chơi này, sẽ có một người phải chết.

Và người đó, sẽ là Ray. Còn người lấy đi mạng sống của cậu ấy, sẽ là cô.

“Bá tước, nếu Ray chết tức là trong dinh thự của ngài sẽ có án mạng.”

“Cô nghĩ tôi là ai? Gia tộc Shadow là như thế nào? Chẳng lẽ cô còn chưa nhìn thấy đám người dưới mặt đạo?”

Đúng vậy. Cô quên mất vị thế của gia tộc Shadow trong hoàng gia Anh. Cô cũng quên mất đám người bị hành hạ tra tấn dưới đáy mặt đạo. Nhiều người bị mất tích như vậy cảnh sát còn không thể lần ra. Chỉ một Ray Dawson nhỏ bé bị cả gia đình bên nội kì thị có là gì với cậu ta.

Sunny nắm chặt khẩu súng trong tay, bước về phía Ray đang nằm mê mệt trên sàn với những vết roi chi chít trên người.

Cô muốn tự do. Cô muốn thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Vic Shadow.

Nhưng cô cũng muốn Ray tự do. Muốn cậu ấy được sống.

Cô sợ hãi, cô kinh tởm, cô bị ám ảnh bởi mặt đạo của gia tộc Shadow.

Cô điên cuồng, cô trốn tránh sự giam cầm của Vic.

Và bây giờ, cô sẽ phải lựa chọn.

Hoặc là sự tự do của bản thân. Hoặc là sự sống của Ray.

Kể từ ngày gặp Vic Shadow, cô biết rõ bản thân mình chưa bao giờ khao khát sự tự do như thế.

Sunny từ từ đưa khẩu súng đen ngòm kia lên, hòng súng đặt vào vầng trán xanh nhợt của Ray. Bàn tay cầm súng của cô đang run, hay chính xác hơn là cả cơ thể cô đang rung bần bật. Sau năm phút lưỡng lự, Sunny buông thõng hai tay, cúi gầm mặt, cô nói:

“Tôi... Không làm được. Tôi... Không thể.”

Ray nhìn cô, khẽ thở dài. Còn Vic từ từ rời khỏi ghế đi về phía cô. Cậu cũng ngồi sụp xuống, nhặt lấy khẩu súng cô vừa làm rơi xuống đất.

Cậu đặt hòng súng vào thái dương của Sunny, lạnh lùng bóp cò.

Sunny mở to mắt, toàn thân cứng đờ không kịp phản ứng. Cả Ray cũng bất ngờ đến bàng hoàng.

“Cách.”

Vic đã bóp cò súng, nhưng không có viên đạn nào được bắn ra.

Cậu đặt khẩu súng xuống, từ từ đứng dậy. Cậu hướng đôi mắt xanh thăm nhìn Sunny và Ray.

“Cô vì cậu ta lập trao đổi. Cậu ta lại vì cô mà trao đổi để phá hủy giao dịch giữa tôi và cô. Cô đã có can đảm chơi, nhưng không có can đảm bóp cò súng. Khẩu súng đó, vốn dĩ không có đạn ngay từ đầu.”

Khuôn mặt Sunny tái mét. Cậu ta chơi cô. Hay chính xác hơn là cậu ta thử cô. Thử xem cô có đủ nhẫn tâm hay không. Thử xem cô có thể vì lợi ích của mình mà hi sinh người khác hay không.

“Cô từng nói, nhân từ với kẻ khác là độc ác với chính mình. Hôm đó cô thẳng tay giết Lacos, nhưng hôm nay lại không dám bóp cò súng bắn cậu ta.”

Từ đầu đến cuối, Sunny chỉ im lặng. Trò chơi của cậu ta, thực chất, đã trở thành trò lừa.

Vic không nói không rằng, dứt tay vào túi quần âu, thùng thưng đi thẳng ra khỏi phòng.

Sunny vẫn cúi mặt nãy giờ, khi nghe thấy tiếng gót giày xa dần liền lên tiếng:

“Vậy bá tước, nếu là ngài thì sao?”

Bước chân của cậu chợt dừng lại.

“Nếu là ngài, chẳng lẽ cũng vì lợi ích của bản thân mình mà sẵn sàng hi sinh kẻ khác. Dù cho đó là người mà ngài yêu thương nhất?”

Vic bị câu hỏi đó làm cho bất ngờ. Đôi mắt xanh thẫm chợt sẫm lại, đáy mắt ánh lên một chút bi thương.

“Sao? Tại sao ngài không trả lời? Nếu là ngài thì sao? Ngài đã từng vì lợi ích của mình mà hi sinh người ngài yêu thương nhất chưa?”

“Tôi đã từng làm, và sẽ luôn làm như vậy.”

Vic trả lời mà không quay đầu nhìn Sunny. Dứt khoát bước ra khỏi phòng.

Đúng vậy, cậu đã từng làm. Và tương lai, cậu sẽ vẫn làm như vậy. Dù cho đó là ai. Dù cho phải sinh bất cứ kẻ nào.

Bóng lưng cậu xa dần. Vẫn là bước đi đầy kiên định tôn nghiêm. Vẫn là phong thái cao quý mà độc lập ngút trời.

Cậu ta, chính là Vic Shadow!

“Vào hang cọp mới bắt được cọp, đó chính là quy tắc cơ bản khi săn thú.”

Trích chap 31- Phần cuối, sự dịu dàng của ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bữa Tiệc Đắm Máu 1

Như một kẻ ngốc, luôn tự thề với bản thân rằng phải bảo vệ cô ấy.

Mà không biết rằng người đó đã không còn tồn tại.

Sunny... Chết rồi.

Sunny và Ray cùng nhau rời khỏi dinh thự nhà Shadow. Dù đã cố gắng, nhưng Ray vẫn phải nhờ Sunny dìu mới có thể bước đi. Cậu đột nhiên lên tiếng:

“Sunny, thực ra khi nãy có một điều bá tước chưa nói với cậu.”

“Chưa nói với tớ?”

“Ừ. Thật ra khi tớ đến tìm bá tước, tớ đã nói tớ sẽ làm mọi thứ theo lời ngài ấy chỉ cần ngài ấy chịu buông tha cho cậu.”

“Rồi sao?”

“Ngài ấy nói không có hứng thú với tớ, nhưng vẫn sẽ cho một cơ hội. Nếu như cậu và tớ thắng trong trò chơi của ngài ấy, cả tớ và cậu được tự do. Nếu không, coi như tớ chưa từng đến gặp ngài ấy, mọi thứ lại trở về như trước kia.”

Sunny đánh mặt lại, hỏi:

“Tức là, nếu chúng ta không chơi, trao đổi giữa tớ và cậu ta sẽ vẫn như trước, không hề thay đổi. Còn cậu, sẽ không phải nghe theo sự sắp đặt của cậu ta?”

Ray gật đầu.

Đây là một cạm bẫy mà cậu ta đặt ra, là cạm bẫy về ngôn từ. Cậu ta nói một cách mơ hồ, khiến cô hiểu là dù cô có tham gia hay không tham gia vào trò chơi của cậu ta, thì người bất lợi vẫn là Ray. Với tính cách của cô, chắc chắn sẽ liều mạng và lao vào.

Nếu biết Ray gặp nguy hiểm, cô sẽ sẵn sàng làm mọi thứ. Ngược lại, nếu cô biết rằng dù có thua trò chơi đó của anh ta thì Ray vẫn không bị liên lụy gì, cô sẽ không mạo hiểm mà tham gia.

Cậu ta thắng cô. Vì cậu ta đọc được suy nghĩ của cô. Cậu ta biết cô sẽ vì Ray mà liều mạng tham gia trò chơi. Cậu ta cũng biết cô sẽ không đủ can đảm để bắn Ray.

Cuối cùng, chỉ là một trò đùa của cậu ta với cô. Vừa khiến cô không thể thoát khỏi cậu ta. Vừa cảnh cáo Ray lần sau đừng có bạo gan mà xen vào chuyện này.

Như vậy, cô và Ray đã thua, không chỉ vậy, còn khiến Ray bị một trận đòn thừa sống thiếu chết.

Vic Shadow. Cậu ta không phải người. Cậu ta đúng là một con cáo già thành tinh.

Bước chân Sunny chợt dừng lại. Ray thấy thế thì thắc mắc, hỏi:

“Cậu sao vậy?”

Sunny từ từ đứng tách ra, bàn tay đang đỡ Ray cũng buông lơi. Cô nhìn thẳng vào mắt cậu, nói:

“Ray, từ giờ, hãy tránh xa tớ ra một chút.”

Ray bị ánh mắt kiên quyết cùng lời nói của cô làm cho giật mình, mãi một lúc sau cậu mới phản ứng lại:

“Vi...sao... Tớ... đã gây phiền toái cho cậu à?”

Hai tay Sunny nắm chặt. Lần này, cô nhất định phải dứt khoát. Cô không muốn mình và Ray bị đặt vào tình thế như hôm nay một lần nữa:

“Tớ làm cậu gặp rắc rối. Còn cậu lại là điểm yếu của tớ trong mắt Vic Shadow. Nếu vẫn còn như thế này, cậu sẽ gặp nguy hiểm.”

“Tớ không sợ nguy hiểm.”

Ray trả lời đầy mạnh mẽ. Cậu đã từng thề với bản thân, nhất định phải bảo vệ Sunny.

“Nhưng tớ sợ.”

Sunny cũng trả lời không chút do dự, gần như hét lên với Ray Dawson.

Một cơn gió lạnh ứa đến. Nắng chiều đang tắt dần. Trên nền trời chỉ còn vương lại vài vệt nắng mờ mờ. Tiếng chim kêu vang lên trong không gian, rồi dần chìm vào ráng chiều đỏ như máu.

Ray nghe lòng mình lạnh đi một chút. Cậu thấy hụt hẫng, và thấy bản thân mình thật vô dụng.

“Là do tớ quá vô dụng, không thể bảo vệ cậu.”

“Tớ không cần bất kỳ ai bảo vệ cả.”

Sunny đã lưỡng lự khi nói ra cậu ấy, vì sợ cậu ấy tổn thương. Nhưng cô biết, phải dứt khoát, phải làm cậu ấy tổn thương thì cậu ấy mới từ bỏ ý định bảo vệ cô. Cô không muốn Ray gặp nguy hiểm, lại càng không muốn bản thân bị ràng buộc bởi cậu ấy.

Ray nhìn cô, như không tin vào những lời cô nói. Cậu nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của Sunny, như đang muốn tìm một bóng hình nào đó trong cô. Người cậu đang tìm, không phải Sunny hiện tại.

“Sunny... cậu khác xưa quá... khác quá...”

Sunny chợt cup mắt. Nắng chiều phản chiếu vào cặp kính khiến người đối diện không thể nhìn rõ đôi mắt cô lúc này.

“Sunny mà cậu biết, chết rồi.”

Ray nhìn cô trên trời, sau đó khẽ thở dài. Cậu nói:

“Mọi thứ, sẽ theo những gì cậu muốn.”

Cậu sẽ giữ khoảng cách với cô. Sẽ không còn ngày ngày quan tâm hỏi cô ăn sáng chưa. Cũng sẽ không còn là người duy nhất làm bạn với cô trong học viện.

Ray quay đầu, đi thẳng về phía trước. Đôi mắt Sunny dõi theo dáng người loạng choạng của cậu, chột đau thối trong lòng.

Cậu ấy đã hi sinh vì cô. Đã quan tâm cô. Đã muốn bảo vệ cô. Nhưng tiếc là, những điều đó đối với bản thân cô chỉ là vô dụng.

Ngày hôm đó, ngay trước cổng dinh thự nhà Shadow, khi nắng chiều nhạt dần rồi tắt hẳn, Sunny và Ray đã đi về hai hướng ngược lại.

Trong ráng chiều nhạt nhòa, hai người họ bước đi mà không biết rằng khoảng cách giữa họ, sau mỗi bước đi lại xa thêm một chút. Cứ thế, cứ thế, họ tự đẩy xa đối phương ra khỏi cuộc đời của mình.

Ray đã tìm kiếm Sunny mà cậu luôn nguyện lòng bảo vệ.

Thế nhưng, cậu đã không tìm thấy. Và có lẽ, vĩnh viễn cũng không thể tìm thấy.

Sunny khi xưa, chết rồi.

Bên khung cửa sổ của phòng chơi nhạc cụ, Vic đứng nhìn xuống lối đi dẫn ra khỏi dinh thự. Đôi mắt xanh thăm nhìn chăm chú vào hai con người đang đứng trước cánh cổng sắt lớn. Khi nhìn thấy sự kiên quyết trong đôi mắt của Sunny. Khi nhìn thấy sự tuyệt vọng trên khuôn mặt của Ray Dawson, cậu đã mỉm cười.

Không phải nụ cười khinh bỉ thường ngày. Cũng không phải nụ cười hoàn hảo giả dối. Đó là nụ cười khi cậu khám phá ra một điều hay ho.

Thư phòng của dinh thự Shadow được bài trí vô cùng đơn giản mà tinh tế. Vẫn lấy gam màu trầm và chất liệu gỗ là chủ yếu, căn phòng toát lên một vẻ đẹp tinh tế mà thanh tịnh, rất hợp

với việc đọc sách.

Vic thoải mái dựa vào chiếc ghế gỗ có lưng tựa, đầu hơi ngả về sau. Một tay đặt lên mặt bàn, ngón tay thon dài gõ nhịp nhịp trên mặt gỗ theo giai điệu của bản nhạc không lời phát ra từ chiếc máy hát cổ.

Chiếc đĩa than đặt trên máy hát kiến nhẫn quay từng vòng, từng vòng, những nốt nhạc hoàn mỹ cũng theo đó mà tràn ngập khắp không gian yên tĩnh trong phòng. Tiếng nhạc như lừa thời gian trôi đi, Vic đã ngồi bất động như vậy rất lâu.

“Cạch.”

Tiếng mở cửa rất nhỏ vang lên, lẫn giữa tiếng nhạc nhưng vẫn lọt vào tai Vic. Mi mắt hơi nhắm hờ của cậu khẽ nhướng lên. Quản gia Edward đi vào, đứng trước mặt cậu, kính cẩn cúi đầu.

“Thưa ngài, mời ngài xem qua bản danh sách khách mời cho bữa tiệc ngày mai.”

Mãi một lúc sau Vic mới lười biếng ngồi thẳng dậy, cậu nâng khóe mắt một cách mệt mỏi, miễn cưỡng với lấy tập tài liệu màu đen được đặt trên bàn.

Bên trong tập tài liệu kê một hàng dài những cái tên đình đám trong giới quý tộc và thương gia. Cậu chỉ lướt qua một chút những cái tên ở mấy trang sau, tập trung chủ yếu vào trang đầu tiên- nơi liệt kê những gia tộc thuộc vào hàng đại quý tộc.

Xem một lúc lâu, cuối cùng cậu đặt nó xuống bàn, đan chéo hai tay rồi chống khuỷu tay xuống bàn, cậu hướng đôi mắt xanh thăm nhìn quản gia Edward:

“Tại sao danh sách những đại quý tộc năm nay chỉ còn lại 5? Ta nhớ mấy năm trước đây còn đến 6 hay 7.”

Quản gia kính cẩn cúi đầu, đáp thận trọng:

“Thưa ngài, chính xác là vào khoảng 10 năm trước, danh sách có đến 7 gia tộc. Nhưng cách đây 10 năm, gia tộc Avandar với người đứng đầu là Hầu tước Raldan Avandar đã bị xóa sổ khỏi hoàng gia, vì lý do cả gia đình đều bị giết và dinh cơ thì cháy rụi. Lúc đó ngài vẫn còn nhỏ, nên có lẽ không biết. Còn gia tộc Cavanar đã bị ngài trừ khử cách đây 2 năm, chẳng lẽ ngài cũng không nhớ?”

Vic lại ngả người vào lưng ghế, nhắm mắt mệt mỏi nói:

“Đầu óc ta không còn đủ chỗ trống để nhớ những thứ vô bổ như thế.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Kế hoạch thế nào rồi?”

Quản gia Edward vẫn cúi đầu, dáng vẻ trung thành tuyệt đối. Ông từ tốn trả lời, giọng nói đều đều ôn tồn nhưng lại như ẩn chứa sự nguy hiểm khôn cùng.

“Đã sắp xếp ổn thỏa thưa ngài. Chỉ có điều, lần này phải phiền đến ngài một chút.”

“Ta cần phải làm gì?”

“Ngài chỉ cần dẫn dắt con mèo vào tầm ngắm.”

Ông trả lời bằng một câu đầy hàm ý.

Vic đứng dậy đi về phía giá để đĩa hát, cậu miết ngón cái một lượt qua gáy những chiếc đĩa than được đựng trong hộp đặt trên giá, cuối cùng lấy ra một cái.

Cậu đến chỗ chiếc máy hát, cẩn thận thay đĩa.

“Cạch.”

Chiếc đĩa mới được lắp vừa khít và bắt đầu hoạt động. Vic nở nụ cười, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa than đang quay đều, nói:

“Được thôi, không vấn đề gì.”

Henry nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, đôi chân dài còn tự tiện gác lên bàn. Cậu cầm một túi snack loại lớn, vừa xem chương trình ảo thuật trên TV vừa ăn. Đến màn ảo thuật thoát khỏi bể nước đầy, cậu liền bĩu môi nói:

“Xời ơi, tưởng như nào. Tớ biết thừa là...”

“Im miệng đi!”

Cậu chưa nói hết câu đã bị Red chặn họng, liền sau đó là một chiếc gối đập thẳng vào mặt. Henry tức giận cầm lấy cái gối đập lại về phía Red, cậu gào lên:

“Cậu bị điên à. Có biết khuôn mặt tớ nó đáng giá thế nào không mà cậu dám ném gối vào mặt tớ? Nhờ tớ bị xước chỗ nào làm sao? Tớ mà bị sẹo thì cậu không chịu trách nhiệm được đâu đấy. Cậu...”

“Sao cậu lảm mồm vậy?”

Red đã mất hết kiên nhẫn trước bài diễn thuyết của Henry. Từ nãy tới giờ, cậu ta cứ lảm nhảm suốt về mấy cái màn ảo thuật trên TV, rồi thì nhan sắc thế này, nhan sắc thế nọ. Red gần như nổi điên vì cậu ta.

“Cậu đến đây làm gì?”

Red hỏi một câu cộc lốc, Henry vẫn không quan tâm, đưa tay bốc một nắm snack cho vào miệng.

“Tớ hỏi cậu đấy!”

Henry lại tiếp tục cho một vốc to tương vào miệng, vẫn phớt lờ câu nói của Red.

“Henry Lawrence!”

Red gần như gầm lên trước sự dửng dưng của Henry. Thấy vậy, cậu vẫn cố gắng đồ nốt chỗ snack còn lại trong túi vào miệng. Phồng mồm tròn má nhai rồi nuốt, cậu nói:

“Cũng phải từ từ để tớ ăn hết chứ. Làm gì gào ghê vậy?”

Red cố gắng áp chế sự tức giận đang cuộn trào, dùng thái độ bình tĩnh nhất có thể để nói chuyện với Henry.

“Cậu đến đây làm gì?”

Nhìn thấy sự tức giận của Red, Henry biết bản thân mình không nên tiếp tục đùa cợt nữa. Cậu với tay lấy một tờ khăn giấy trên bàn, cẩn thận lau miệng và tay. Khuôn mặt vẫn vô cùng thông thả, thản nhiên, mặc cho ở phía đối diện, Red đang bùng bùng lửa giận.

Cuối cùng, cậu cũng ngồi thẳng dậy, thò tay vào túi áo vest lôi ra một phong thư làm bằng da nâu, ở nắp thư gắn hình một con sư tử vô mõm bằng sáp đỏ.

Cậu chia về phía Red, nở nụ cười:

“Tớ có quà cho cậu, một bức thư tình.”

Red nhào người về phía trước, đưa tay nhận lấy phong thư từ tay Henry. Vẫn như phong cách thông thường, trên nền giấy đen chỉ vờn vện vài chữ màu vàng sáng:

“Shadow Castle.

Blood Party.

James Curtis.

L.O.K”

Hai hàng lông mày của Red khẽ nhăn lại. Lâu đài nhà Shadow. Bữa tiệc máu. Và một cái tên duy nhất.

“Nhiệm vụ lần này khó nhằn lắm đấy!”

Henry buông một câu rồi ngả người ra sau, hướng đôi mắt nâu ám nhìn Red.

“Vic Shadow không phải gã tầm thường. Thủ đoạn có thừa, tài năng cũng không thiếu. Tớ đã xin “ngài ấy” để đi theo hành động, nhưng “ngài ấy” không cho phép.”

Hàng lông mày của Red càng xô lại gần nhau, cô khẽ bặm môi, không trả lời. Đúng vậy, nhiệm vụ lần này quả nhiên không hề dễ xoi. Địa điểm khác với mọi lần, nếu trước kia cô thường chọn những nơi vắng vẻ ít người qua lại, thì lần này địa điểm lại là một nơi đông đúc, tập trung rất nhiều quý tộc. Sẽ rất khó để dụ con mồi ra một nơi vắng vẻ không có một ai như những lần trước.

“Cậu có kế hoạch gì không?”

Henry hỏi, mắt vẫn nhìn Red.

Sau một hồi im lặng suy nghĩ, cuối cùng Red buông phong thư xuống bàn, nở nụ cười nhìn Henry. Giọng nói hàm ý mang theo sự bí ẩn:

“Vào hang cộp mới bắt được cộp, đó là quy luật cơ bản khi săn thú.”

Henry bị bất ngờ trước câu trả lời của cô. Cậu ngồi thẳng dậy, hỏi:

“Đừng nói là cậu định hành động kiểu trực diện.”

Red mỉm cười, đưa tay với tách trà trên bàn. Cô đưa tách trà lên ngửi, để mùi hương nhàn nhạt chòn vờn quanh cánh mũi. Không nhìn Henry, cô từ tốn trả lời:

“Ừ. Mặt đối mặt, giữa đông đảo lũ quý tộc. Để chúng biết sát thủ quý tộc là người thế nào.”

“Đồ ngốc, đừng có coi thường Vic Shadow. Hắn ta không phải tay mơ đâu. Cậu dám giờ trò ở lãnh địa của hắn, cậu nghĩ hắn dễ yên chắc?”

Henry đứng phắt dậy, gần như gào lên với Red.

Red vẫn ung dung như không, nụ cười trên môi cô càng sâu, cuối cùng, cô lên tiếng:

“Chính vì đó là Vic Shadow, tớ mới quyết định hành động như vậy.”

Đúng vậy, cô đang muốn thử. Thử xem Vic Shadow, cậu ta sẽ phản ứng thế nào.

Henry không thể hiểu được ý đồ của Red, cậu cũng biết rõ bản thân mình không thể ngăn cản cô. Vậy thì chỉ còn cách hỗ trợ hết mình.

“Tớ sẽ yểm trợ cho cậu. Hãy cố gắng hoàn thành mệnh lệnh rồi rời khỏi dinh thự đó.”

Red nhìn Henry bằng ánh mắt cảm kích. Cô đi về phía chiếc kệ sách, lấy ra một chiếc bản đồ London cỡ lớn. Khi trải lên bàn thì nó chiếm gần hết diện tích của cái bàn.

Cô cầm một chiếc bút đỏ, Henry cũng cúi đầu nhìn tấm bản đồ. Hai người bàn bạc say sưa về kế hoạch sắp tới. Sau hơn một tiếng đồng hồ, Red miễn nguyện gập tờ bản đồ lại. Henry nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng, thận trọng nhắc nhở:

“Nhớ là phải bình yên thoát khỏi dinh thự. Khi đó chắc chắn cậu sẽ bị truy đuổi. Chỉ cần cắt đuôi được, cậu sẽ an toàn.”

Red gật đầu, mỉm cười.

Cô khép hờ mi.

Trái dài trước mắt cô, là hình ảnh Tower Bridge ngập đầy nắng gió.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bữa Tiệc Đắm Máu 2

Khoảnh khắc kim giờ và kim phút trùng nhau ở khắc số 12.

Sẽ là lúc bảy quý đỏi được sở lòng và điên cuồng gào thét.

Thời tiết vào xuân vô cùng dễ chịu với những cơn gió nhẹ miên man cùng ánh nắng dịu dịu trải đều lên vạn vật. Dinh thự nhà Shadow hôm nay khác hẳn thường ngày. Bởi lẽ, trong lối đi trải đá cẩm thạch dẫn vào nhà chính lúc này đang xuất hiện một hàng dài khoảng hơn ba mươi người. Đám người này đang tiến vào đây nhà dành cho gia nhân ở.

Không biết vì lý do đặc biệt gì mà nhà Shadow đột nhiên tuyển chọn người hầu với số lượng lớn. Có 32 người được tuyển chọn, yêu cầu không quá cao, nhưng lại rất khác lạ. Người được tuyển chọn không cần phải thể hiện qua tài năng của mình, cũng không phân biệt nam hay nữ. Chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó là họ hàng gần gũi không còn ai. Mặc dù chỉ có yêu cầu đó thôi, nhưng có rất ít người đáp ứng đủ. Chọn suốt một ngày mới tìm đủ 32 người.

Quản gia Edward nhìn đám người đang tiến về phía tòa nhà chớp nhợp, một lát sau, ông quay sang Voltini- kẻ chuyên phụ trách về vấn đề liên quan đến người hầu trong dinh thự. Edward lên tiếng:

“Đã chọn đủ người và đủ số lượng yêu cầu rồi chứ?”

“Đã chọn đủ rồi, thưa quản gia.”

Edward gật đầu hài lòng. Voltini lại tiếp tục hỏi:

“Nhưng yêu cầu tuyển chọn lần này cũng thật đặc biệt. Không biết bá tước có ý gì khi chỉ tuyển chọn những không còn họ hàng thân thích?”

“Bá tước có lý do của riêng mình. Việc duy nhất chúng ta cần quan tâm là phục tùng tuyệt đối.”

“Tôi rõ rồi.”

Quản gia Edward gật đầu nhẹ, không trả lời. Ông chợt ngừng mặt, ngược nhìn vàng mặt trời sáng chói trên cao. Khóe mắt khẽ nhăn lại, ẩn chứa những tâm tư thầm kín.

Đoàn người kia vẫn tiến vào phía trong, không có ai để ý đến một cô gái trẻ có mái tóc đen mượt, khuôn mặt được che kín bởi chiếc khăn choàng to sụ. Từ đầu đến cuối, cô luôn kín đáo quan sát mọi thứ xung quanh.

Tối hôm nay, ngoại ô London diễn ra một cảnh tượng chưa từng có. Chưa bao giờ nơi đây lại tấp nập người qua lại như vậy. Những chiếc xe sang trọng cứ nối đuôi nhau tiến về vùng Noble Land. Từ Ferrari, Rolls Royce, Benz, Alfa Romeo,... tất cả đều hướng về phía tòa dinh thự xa hoa nhất nhì Anh Quốc- dinh thự gia tộc Shadow, Shadow Mansion.

Cánh cổng sắt trạm trổ hình điêu hâu vòm sư tử được mở rộng. Đâu ngoài bãi đỗ xe của dinh thự là một hàng dài những siêu xe hạng sang, từ hiện đại đến cổ điển, đều đủ cả. Những quý ông quý bà, những tiểu thư thiếu gia cùng nhau bước qua cổng chính để tiến vào dinh thự.

Biệt trang nhà Shadow hôm nay được trang hoàng tỉ mỉ. Hôm nay là ngày trăng tròn, dưới ánh trăng sáng vàng vạc, con đường uốn lượn làm bằng đá cẩm thạch dẫn vào dinh thự tỏa sáng lung linh. Từ trên cao nhìn xuống, con đường lấp lánh hệt như dải ngân hà dưới mặt đất.

Hai bên đường đi thường ngày được trồng thủy tùng và thông cao dày đặc, lúc này đã được cắt tỉa gọn gàng và đặt vô số bóng điện. Đám quý tộc cùng thương nhân tiến vào sân trước của dinh thự, không nén nổi sự ngạc nhiên trước sự xa hoa của nơi này.

Tòa nhà cao vút với tường màu rêu và mái ngói màu đen lúc này đang ẩn mình vào trong bóng đêm, khiến nó càng tăng thêm phần huyền bí. Ánh trăng phủ lên toàn bộ tòa nhà nhưng chỉ làm cho phần mái ánh lên thứ ánh sáng bàng bạc, chứ không thể xua đi sự tăm tối tỏa ra từ tòa nhà.

Nhìn lâu đài sừng sững của dinh thự Shadow, người ta dễ liên tưởng đến những lâu đài thường xuất hiện trong cổ tích. Nhưng không phải lâu đài của công chúa, mà là lâu đài của quý dữ. Vào mỗi đêm trăng rằm, lại hiện lên đầy tăm tối giữa ánh trăng, như ẩn chứa hàng ngàn bí mật kinh khủng.

Hôm nay là ngày kỉ niệm gia tộc Shadow tồn tại tròn bốn thế kỉ. Ngày này năm thế kỉ trước là ngày gia tộc Shadow chính thức được ghi tên vào danh sách quý tộc Anh. Đã nhiều thế kỉ trôi qua, nhưng vị thế của gia tộc ấy ngày càng lớn mạnh. Khi nhìn vào lịch sử của gia tộc Shadow, không thể không thán phục trầm trồ. Trong gia tộc đã từng có 10 vị công chúa, 7 vị hoàng tử, nhiều người giữ tước vị lớn như đại công tước, công tước, đặc biệt hơn là đã từng có 3 vị hoàng hậu.

Ngày trăng tròn của tháng 3, chính là ngày kỉ niệm hàng năm của gia tộc. Năm nay lại đặc biệt hơn cả, bởi nó vừa chạm mốc bốn thế kỉ. Vì vậy, số lượng khách mời đến tham dự vô cùng lớn, ước chừng phải đến mấy trăm người.

Bữa tiệc hôm nay được tổ chức ngoài trời. Những chiếc bàn phủ khăn trắng đặt đầy những món ăn tinh xảo, đồ uống cũng rất đa dạng, từ rượu nho, sâm panh, nước ngọt và trà. Tất cả đều đã sẵn sàng để đón tiếp những vị quý khách quý thuộc giới thượng lưu.

Đúng tám giờ, chủ nhân của bữa tiệc xuất hiện. Vic Shadow bước ra từ trong nhà chính, trên môi nở một nụ cười thân thiện hoàn hảo. Hôm nay cậu vận một bộ vest đen được cắt may khéo léo, sơ-mi trắng bên trong kèm với giày da đen bóng không một hạt bụi. Cậu không mang theo điều hâu.

Vic đứng giữa sân khấu được dựng ngay dưới bậc thềm dẫn lên nhà chính. Khi cậu bước lên sân khấu, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên người cậu. Mỗi người đều có suy nghĩ riêng, nhưng tất cả đều có chung một cảm nhận, khí chất trên người vị bá tước này, quả nhiên không phải tầm thường.

Vic nhận mic từ tay một hầu gái, cậu mỉm cười bắt đầu bài phát biểu của mình. Vẫn là những ngôn từ hoa mỹ, đầy tính ngụy ca khi nói về lịch sử gia tộc. Sau 15 phút, cuối cùng, cậu kết thúc bằng một nụ cười kèm câu nói:

“Còn bây giờ, xin mời các vị hòa mình vào bữa tiệc.”

Tất cả đồng loạt vỗ tay khi Vic kết thúc và rời khỏi sân khấu.

Cậu bắt đầu đi một vòng xung quanh để tiếp những vị khách quý có mặt trong bữa tiệc. Khi cậu đang đứng cạnh một thương nhân người Áo để bàn về việc mở rộng quy mô trung tâm mua sắm Kingdom sang đất nước này, đột nhiên, có một nhóm người tiến lại gần. Gồm có 3 người, có vẻ như là một gia đình.

“Bá tước, lâu rồi không gặp ngài.”

Thương nhân người Áo thấy vậy thì cúi đầu, sau đó xin phép đi trước. Vic nheo mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Sau một hồi suy nghĩ, cậu mỉm cười, chia tay về phía người đàn ông kia:

“Nam tước Dawson, rất vui được gặp ngài.”

Liếc nhìn người phụ nữ trung niên và cô gái trẻ đứng cạnh Sailor, cậu hỏi:

“Đây có lẽ là phu nhân và tiểu thư Dawson?”

Sailor Dawson bật cười hào sảng, thoải mái đưa tay bắt tay lại. Không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng, lão ta lập tức giới thiệu:

“Đây là phu nhân của tôi, còn đây là con gái tôi- Isabel Dawson.”

Sailor đang cố gắng tận dụng cơ hội để hi vọng có thể kết thân với gia tộc quyền lực nhất Anh quốc. Có thể kết làm thông gia thì càng tốt.

Vic hướng đôi mắt xanh thẳm về phía Isabel Dawson. Đó là một cô gái chừng 18 tuổi, dáng người cao ráo mảnh khảnh. Nhìn khá xinh, có mái tóc đỏ rực rất nổi bật. Khuôn mặt cô đang cúi gằm, giống như dáng vẻ của một quý cô hiền lành đang xấu hổ. Nhưng Vic có thể nhìn thấy, đôi mắt cô nàng đang liếc nhìn mình một cách kín đáo.

Cậu nhếch môi cười nhạt. Đóng kịch. Giả dối. Lũ quý tộc luôn như vậy.

Sailor thấy cậu nhìn con gái mình thì cho là cậu đang để ý con bé, liền ra sức giới thiệu:

“Năm nay nó 18 tuổi, đến năm tới sẽ đủ tuổi để vào học viện Victoria. Khi đó mong ngài để ý đến nó một chút.”

Để ý? Lão ta còn không biết Vic Shadow vốn rất ghét giao thiệp với những kẻ thấp kém hơn mình?

Cậu mỉm cười, hỏi một cách lơ đãng:

“Con trai ngài không đến cùng sao, nam tước?”

Nụ cười trên môi Sailor trở nên cứng nhắc. Khuôn mặt phu nhân Dawson xám ngoét rồi đành lại. Sau một hồi bối rối, Sailor cũng gượng gạo trả lời:

“Tôi không hề có con trai, có lẽ ngài nhầm lẫn rồi.”

Vic nhướn mày, nở nụ cười chứa tia trào phúng:

“Ồ, vậy mà tôi cứ nghĩ ngài còn có con trai trưởng, thiếu gia Ray Dawson.”

Việc làm xấu hổ của Sailor Dawson trong quá khứ không ai là không biết, việc ông ta lăng nhăng với hầu gái trước khi cưới rồi có con riêng. Nhưng trước nay chưa có một ai dám nói thẳng vào mặt lão như vậy. Vị bá tước đây, quả thật...

“Xin lỗi ngài, tôi có việc phải đi trước. Lần khác gặp sẽ tiếp chuyện ngài sau vậy.”

Sailor Dawson lúng túng trả lời rồi vội vàng kéo vợ và con gái đang xẩy xắm mặt mày đi mất dạng. Nhìn thấy dáng vẻ vội vã của ba người họ, Vic chợt nhếch mép cười khinh bỉ.

Muốn kết thông gia với cậu? Bọn họ không có cửa.

Tiếng xì xầm từ phía ngoài lọt vào tai Vic. Cậu nhún mày nhìn ra xa. Khi thấy một người đàn ông dáng vẻ oai phong đang tiến vào, khuôn mặt cậu chợt lạnh đi vài phần.

Đó là một người đàn ông chừng ngoài 40 tuổi. Thân hình vóc thước, mái tóc vàng rực được cắt ngắn gọn gàng. Đôi mắt màu xanh nhạt, vì dấu vết thời gian mà xuất hiện những nét mệt mỏi nhưng vẫn ánh lên vẻ tinh anh. Đó chính là đức vua của Vương quốc Anh. Ngài Louis Felton. Cũng chính là em trai của mẹ Vic- trưởng công chúa Rachel Felton. Louis Felton là chú ruột của Vic.

Những người có mặt ở bữa tiệc đều kính cẩn cúi đầu trước Louis, trong lòng không khỏi dâng lên sự kính phục và nể sợ với vị bá tước đứng đầu gia tộc Shadow. Có thể nói cả đức vua đến dự tiệc, Vic Shadow, quả nhiên không tầm thường.

Thấy Louis đang tiến về phía mình, Vic liền thu hồi vẻ mặt lạnh lùng, thay vào đó là nụ cười thân thiện hoàn hảo. Cậu đặt tay phải lên ngực trái, tay trái chắp ra sau lưng, cúi đầu 300 nói:

“Thật lấy làm vinh hạnh khi được đón tiếp ngài.”

Louis nở nụ cười sáng khoái, cúi người nâng vai Vic lên, cất giọng:

“Cháu trai của ta tổ chức tiệc, sao có thể không đến chứ?”

Vic cũng mỉm cười lại, không đáp.

“Hôm nay ta đến đây, để mừng gia tộc Shadow tồn tại vừa tròn 400 năm, ta có mang theo một món quà.”

Khi lời ông vừa dứt, từ phía xa, một chiếc ô tô sang trọng từ từ tiến lại gần. Vic nhìn theo chiếc ô tô, ánh mắt thờ ơ lãnh đạm.

Tất cả mọi người trầm trồ ngạc nhiên. Đó là một chiếc Rolls Royce Ghost thuộc dạng cực hiếm, nhìn vào biểu tượng hình điều hầu đang dang cánh trên mũi xe có thể đoán được, chiếc xe này là mẫu được đặt trước rồi sản xuất. Vì thế, giá trị chắc chắn không nhỏ.

Louis mỉm cười nhận chìa khóa xe từ người lái xe, ông trình trọng đặt nó vào tay Vic, nói:

“Đây là quà ta tặng cho cháu nhân dịp kỉ niệm 400 năm, trên mũi xe có gắn gia huy của dòng họ, mong cháu sẽ hài lòng.”

“Cháu rất lấy làm vinh hạnh.”

Trong mắt phần đông, họ là cặp chú cháu tình thương mến thương. Trong mắt một số người khác, vị thế của gia tộc Shadow, với họ, lại nâng thêm một bậc. Thế nhưng, chỉ có hai người nhận ra, đó là sự thân thiết rất kịch.

“Đóng kịch giỏi lắm, ngài bá tước.”

“Sớm muộn gì ngài cũng trở thành mục tiêu thôi, quý ngài Shadow.”

Vic nhìn thẳng vào đôi mắt xanh nhạt của Louis. Hai người họ đều có mắt màu xanh. Nhưng mắt của Vic không mang màu xanh thông thường, mà là màu xanh thẫm. Giống như trong màu xanh lại phảng phất màu đen u ám.

“Ồ, tiếc thật, ta chỉ có thể ghé qua đây một chút. Đến giờ ta phải đi rồi.”

Louis chợt nhìn đồng hồ, thốt lên đầy vẻ tiếc rẻ.

Vic mỉm cười, cũng cùng ông đóng kịch:

“Rất lấy làm tiếc khi không thể đón tiếp ngài lâu hơn. Ngài không thể ở lại dự tiệc thêm một chút sao?”

Louis nở nụ cười đầy hàm ý, ông quay người đi về phía cổng. Trước khi đi, còn quay lại nói với Vic một câu:

“Chỉ sợ cháu không muốn thấy sự có mặt của lão già này.”

Vic nhếch môi cười, không đáp. Ánh mắt ngày càng lạnh lùng khi nhìn bóng lưng của Louis rời đi.

Ngay sau đó, mọi người lại tiếp tục hòa mình vào bữa tiệc. Còn Vic chỉ lưu lại một chút rồi đi về phòng riêng. Từ nãy tới giờ, luôn có một ánh mắt dõi theo nhất cử nhất động của cậu.

Đến đúng 12 giờ đêm thì bữa tiệc kết thúc. Lúc bấy giờ gia nhân trong dinh thự mới bắt đầu dọn dẹp mọi việc.

Bữa tiệc trên mặt đất kết thúc, cũng chính là lúc bữa tiệc dưới tầng hầm bắt đầu. Khoảnh khắc kim giờ và kim phút trùng nhau ở khắc số 12, sẽ là lúc bảy quý tộc được sở hữu và điên cuồng gào thét.

Tại chính giữa mặt đạo nhà Shadow, trong một căn phòng rộng lớn với ánh sáng mờ ảo đang diễn ra một bữa tiệc có một không hai.

Căn phòng rộng ước chừng có thể chứa hơn 1000 người, không có bất kì nội thất nào, chỉ có những bức tượng điêu hâu dạng cánh làm bằng đá đen được bày la liệt xung quanh phòng. Ngay chính giữa phòng lùi về cuối tường có một chiếc cầu thang nhỏ, gồm gần 10 bậc dẫn lên một vực cao làm bằng bê tông. Dọc hai bên cầu thang là những cột đuốc cao hơn 1 feet có thân bằng kim loại đã rỉ sét. Đặt giữa vực bê tông là một chiếc ghế mạ vàng, có lưng tựa cao hơn đầu người ngồi, giống hệt như ngai vàng của vua chúa khi xưa.

Trong phòng lúc này có khoảng gần 300 người, từ trẻ đến trung niên, trai gái đều đủ cả. Có một điểm chung giữa họ, đó là trên ve áo của cả nam và nữ đều gắn một chiếc lông điều hâu màu đen. Đây được coi là vé thông hành để ra nhập bữa tiệc của gia tộc Shadow.

Bữa tiệc tập trung những nhân vật tầm cỡ nhất trong giới quý tộc và giới kinh doanh. Nếu ai muốn tham gia, cần phải bỏ ra một số tiền cực lớn. Khi trao đủ tiền, sẽ được người nhà Shadow gửi đến một chiếc lông điều hâu màu đen.

Từ xưa đến nay, bữa tiệc vào đêm trăng tròn của tháng ba, lúc 12 giờ đêm đã trở thành thông lệ của gia tộc Shadow. Suốt 400 năm, không năm nào không có. Người ta nói gia tộc Shadow giàu có không chỉ nhờ vào việc kinh doanh, mà còn phụ thuộc phần lớn vào việc tổ chức những bữa tiệc thế này.

Bữa tiệc được tổ chức vào 12 giờ đêm ngày 15, tức là đã sang ngày 16. Mười lăm là ngày trăng tròn, nhưng mười sáu lại là ngày của quý.

Nó có một cái tên rất kêu, “Bữa tiệc máu”.

Tất cả những người tham gia bữa tiệc đều đeo một chiếc mặt nạ, nữ đeo mặt nạ Colombina (1) che nửa mặt, nam đeo mặt nạ Volto (2) hoặc Bauta (3) che cả mặt.

Kết hợp với ánh sáng mờ mờ của căn phòng, khiến cảnh tượng nơi đây hệt như một cửa bữa tiệc của giới quý tộc máu lạnh, chỉ biết ăn chơi trác táng nhiều thế kỉ trước.

Thời kỳ đen tối của nhiều thế kỷ trước, khi mà Anh Quốc vẫn còn nằm dưới sự trị vì của nữ hoàng Victoria.

Khi mà bên dưới một xã hội bình thường, còn tồn tại một thế giới ngầm âm thầm điều khiển mọi vật.

Đó là xã hội, mà ở đó tồn tại những kẻ thống trị với bản chất tàn ác, sẵn sàng loại bỏ tất cả những kẻ ngáng chân mình.

Khung cảnh đen tối của Anh Quốc thời Victoria như đang được thu nhỏ trong căn phòng này.

Bao trùm lên cả căn phòng rộng lớn là một sự huyền bí, tăm tối và vô cùng u ám.

Không lâu sau, giữa phòng hiện lên một sân khấu cực lớn, xung quanh được rào bằng hàng rào sắt cao hơn 2 feet. Trên khán đài là hai con sư tử đang gầm gừ nhìn nhau.

“Ồ!!”

Tất cả đồng loạt kêu lên đầy hào hứng. Ngay sau đó, một giọng nói vang lên từ bốn chiếc loa đặt ở bốn góc phòng:

“Mở đầu bữa tiệc sẽ là trận đấu giữa Light và Speed. Chú sư tử có nhúm lông trắng ở đuôi là Light, con còn lại là Speed. Hãy cùng theo dõi xem ai sẽ là kẻ thắng cuộc.”

Năm nào cũng vậy, mở đầu bữa tiệc sẽ là một cuộc đấu thú. Mọi người bắt đầu lục đục kéo đến quầy cá cược, đặt cược cho con vật mình cho là sẽ thắng.

Trận đấu giữa những con sư tử đã trở thành thông lệ, không năm nào không có.

Tiếng sư tử gầm vang vọng trong không gian hòa lẫn với tiếng hò hét thích thú của đám quý tộc. Cuộc đấu bắt đầu, hai con sư tử nhảy bổ vào nhau, tìm mọi cách để hạ gục đối phương. Chúng đều được đào tạo trong trại huấn luyện thú của nhà Shadow. Hàng năm có khoảng gần 10 con sư tử bị đem ra làm trò tiêu khiển trong bữa tiệc máu.

Trên vực cao làm bằng bê tông ở phía cuối phòng, có một chàng trai trẻ đeo chiếc mặt nạ Volto mạ vàng sáng lấp lánh. Cậu ta đang ngồi chễm chệ trên

chiếc ghế có kiểu dáng như ngai vàng dành cho vua chúa, hai tay bắt chéo đặt trước ngực. Cậu mặc một chiếc sơ mi trắng được là phẳng phiu, khoác bên ngoài là một chiếc áo choàng đen có mũ dài đến mắt cá chân. Mũ áo được cậu kéo sụp lên che kín cả đầu, kết hợp với chiếc mặt nạ Volto mạ vàng khiến cả cơ thể và khuôn mặt cậu bị che kín từ đầu đến chân.

Đứng bên cạnh cậu là một người đàn ông mặc vest đen chỉnh tề, đeo một chiếc mặt nạ Bauta trắng.

Mặt nạ Bauta che kín cả mặt và không khoét ở phần miệng, khiến cho giọng nói của người đàn ông kia cất lên có vẻ khác thường:

“Bá tước, James Curtis là người đàn ông đứng phía kia, đeo chiếc Volto sắt nhũ bạc.”

Chàng trai trẻ hướng đôi mắt xanh thẳm về phía người đàn ông trung niên đeo mặt nạ đứng lẫn trong đám người nhón nháo đang xem đấu sư tử.

Dưới chiếc mặt nạ lạnh ngắt, cậu ta nhếch môi cười. Đôi mắt xanh thẳm liếc nhìn một lượt xung quanh, đáy mắt không giấu nổi sự khinh bỉ và mỉa mai. Cậu ta cất tiếng thì thầm, giọng nói lẫn sự dừng dừng, chế giễu:

“Người nhìn xem, đó mới chính là giới quý tộc. Một đám người giả tạo, luôn phơi bày vẻ ngoài hào nhoáng cao quý để che đậy bản chất khát máu, độc ác thối rữa bên trong. Chỉ khi đeo chiếc mặt nạ kia rồi chúng mới dám thể hiện bản chất thật sự của mình. Giả tạo. Bẩn thỉu. Độc ác. Ngu ngốc. Đó mới là bản chất thật của đám quý tộc.”

Người đàn ông đứng bên cạnh cậu ta chỉ cúi đầu, đáp một câu ngắn gọn:

“Vâng, thưa ngài.”

“Ồ!!”

Đám người đang xem đấu sư tử đồng loạt kêu lên. Trên khán đài cao đặt giữa phòng, lúc này, máu đang chảy lênh láng. Con sư tử với nhúm lông trắng ở đuôi nằm thoi thóp trong vũng máu với cái đầu gần như bị nghiền đến nát bét. Con sư tử còn lại thì thở hồng hộc đầy mệt mỏi, nó đã thắng nhưng không có nghĩa là không bị tổn thất gì. Một chân trước của nó gần như rời hẳn ra khỏi cơ thể vì một nhát cắn bén ngọt lên tận khuỷu.

Đây là cuộc đấu một sống một còn. Con thua cuộc sẽ bị xẻ thịt cho đám điều hầu trong dinh thự ăn.

Đám người bên dưới bắt đầu gào thét điên loạn, vài kẻ còn không ngần ngại văng tục chửi rủa. Những kẻ cược con Light thắng hậm hực vì thua cược. Còn những người cược Speed thắng thì hò reo ăn mừng. Hành động đó lại làm cho những kẻ thua cược vốn đã mang bực trong người thấy ngứa mắt. Vậy là chúng gây gỗ, cãi lộn, xúc xiêm nhau.

Đầu còn những quý tộc cao quý, hành động đến cử chỉ đều từ tốn đúng mực. Giờ đây, chúng chỉ như lũ hàng tôm hàng cá ngoài chợ cãi lộn vì để mất miếng mồi ngon.

Có khi còn không bằng những hàng tôm hàng cá ngoài chợ, mà chỉ như một lũ động vật máu lạnh tranh cướp nhau con mồi.

Chàng trai trẻ ngồi trên ngai vàng thấy thế thì nhếch môi cười đứng dậy. Cậu tiến lên trước vài bước, được ở hai bên cầu thang dẫn lên bục bê tông đồng loạt được thắp sáng. Những ngọn lửa cháy trong đêm tối, ánh sáng đỏ rực hắt vào chiếc mặt nạ mạ vàng của cậu phản chiếu lại thứ ánh sáng chói mắt.

Cậu ta dang rộng hai bàn tay về phía trước, cất giọng nói lớn:

“Ladies and Gentlemen!!”

Đám đông hỗn loạn bên dưới lập tức yên tĩnh trở lại khi nghe thấy giọng nói kia. Đây chính là chủ nhân của bữa tiệc máu. Khi cậu ta đứng trước ngai vàng và cất cao giọng nói “Ladies and Gentlemen” chính là lúc phần chính của bữa tiệc bắt đầu.

Chàng trai kia khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn đám đông đang lục đục kéo đến trước mặt mình. Nhìn cậu ta lúc này, giống như vị chúa tể bóng tối ngồi trên ngai vàng của mình đưa mắt nhìn những kẻ thần dân hèn kém.

Cậu cất giọng:

“Các vị vừa được xem một trận đấu vô cùng kịch tính. Thế nhưng, đó mới chỉ là khúc dạo đầu. Bây giờ, xin mời bước vào phần chính của bữa tiệc.”

“Oaaa!!”

Đám quý tộc bên dưới hào hứng kêu lên. Phần chính của bữa tiệc đầm máu luôn là phần thú vị nhất. Mỗi năm, đều có một trò chơi vô cùng kịch tính.

Năm ngoái là cuộc thi bắn súng với đích ngắm là đầu người.

Năm kia là đấu giữa người và sư tử.

Vậy còn năm nay...

“Phần chính của năm nay, Cờ người.”

Chàng trai trẻ nói lớn, đồng thời chỉ về khoảng trống phía tay trái. Mọi người đồng loạt nhìn theo.

Một sân khấu khác nhô lên khỏi mặt đất. Nhưng sân khấu này vô cùng đặc biệt. Nó được ốp gạch men sáng bóng, màu đen xen lẫn trắng. Nếu đếm kĩ, còn thấy có đúng 64 ô. Sân khấu này, giống hệt một bàn cờ vua cỡ lớn.

Phía hai đầu của bàn cờ để ra một khoảng trống chừng một mét, ở chính giữa, còn đặt hai chiếc ghế tựa lót nhung đỏ, có lẽ dành cho người chơi.

Khi bàn cờ đạt đến độ cao gần 1 feet thì dừng lại.

Chàng trai trẻ mặc áo choàng liền lên tiếng giải thích. Như đề trêu ngươi sự sốt ruột của đám quý tộc, cậu ta nói bằng giọng từ tốn:

“Trò chơi giống như tên, 32 quân cờ trên bàn cờ vua sẽ thay bằng người thật. Có hai người chơi, ai muốn tham gia?”

Hàng chục cánh tay đồng loạt giơ lên.

Vic nhìn trong đám đông, rồi mỉm cười nói:

“Mời quý ông đeo mặt nạ Volto nhũ bạc và quý ông đeo mặt nạ Bauta đen.”

Người đàn ông trung niên đứng cạnh cậu cúi người, thì thầm nói:

“Đó là James Curtis và Sailor Dawson.”

Hai người được chọn đi về phía hai chiếc ghế rồi ngồi xuống. Đám còn lại tiếp tục đi đến quầy cá cược. Những kẻ thua ván đấu từ trước muốn gỡ gạc. Còn những kẻ đã thắng lại muốn kiếm thêm. Sau khi đặt cược xong, không ai bảo ai, tất cả đều đồng loạt đứng về phía sau người mình đặt cược.

“Bây giờ, là sự xuất hiện của các “quân cờ”.”

Một hàng dài 32 người được dẫn vào, tất cả đều đeo mặt nạ. Có 16 người mặc áo trắng và 16 người mặc áo đen. Trên áo của họ đều có các kí hiệu bằng chữ:

R- tương đương với quân xe.

Q- tương đương với quân hậu.

N- tương đương với quân mã.

B- tương đương với quân tượng.

Và K- là vua.

Còn lại quân tốt thì không có kí hiệu mà chỉ có những chữ số từ 1 đến 8.

Họ chính là những người được tuyển vào dinh thự cách đây vài hôm. Thực chất những người đó vào đây không phải để làm người giúp việc, mà là để phục vụ cho trò chơi này. Còn lí do mà yêu cầu tuyển chọn là họ không còn họ hàng thân thích là vì...

“Trước tiên, hãy cùng nhau “thử cờ”.”

Chàng trai vẫn nói bằng giọng trầm đều. Liền sau đó, cậu cất giọng:

“Quân tốt trắng, số 4, đến ô C4.”

Người mặc áo trắng với số 4 sau lưng lập tức đi về ô C4.

“Quân tốt đen, số 2 đi về ô D5.”

Người mặc áo đen với số 2 sau lưng, như một cái máy bước vào ô D5.

Khi người đó vừa đặt chân cuối cùng để đứng trọn vẹn trong ô gạch, thì:

“Đoàng! Rầm!”

Tiếng súng vang lên, một viên đạn găm trúng thái dương người đóng vai quân tốt đen. Người đó nặng nề ngã xuống, tắt thở.

Luật của cờ vua, quân tốt được phép ăn quân của đối phương, nếu nó ở vị trí chéo mình. Vừa rồi, quân tốt trắng đã ăn quân tốt đen ở ô D5. Đồng nghĩa với việc người đóng vai quân tốt đen sẽ phải chết.

Đây chính là lí do những người được chọn không được có họ hàng thân thích. Bởi vì, một khi họ mất tích, sẽ không có người nào quan tâm mà đi tìm.

Tất cả đều há hốc mồm ngạc nhiên.

Trò chơi này, quả nhiên rất hợp với tên gọi của nó. Cờ người. Chính là chơi bằng mạng sống của con người.

Có hai người đi lên sân khấu, kéo thân hình lạnh ngắt của người đóng vai quân tốt đen đi. Cái xác bị kéo lê trên sàn, để lại vệt máu dài ngoằng trên nền gạch.

Chàng trai mặc áo choàng đen mỉm cười, như không thêm để cảnh tượng trước mặt vào mắt, nói:

“Bây giờ, ván đấu mới chính thức bắt đầu.”

“Bữa tiệc máu”, hãy cứ hiểu nó theo nghĩa đen. Chính là bữa tiệc ngập đầy máu tanh, được dựng lên bởi những xác chết của cả con người và động vật!

Ván cờ bắt đầu. Người đàn ông đeo mặt nạ Volto là quân đen, người đàn ông đeo mặt nạ Bauta là quân trắng. Mọi người chăm chú theo dõi trận đấu. Trên ngai vàng cao cách đó không xa, chàng trai mặc áo choàng đen cũng không ngoại lệ. Người đàn ông trung niên mặc vest đen đứng cạnh cậu thì thầm:

“James Curtis là quân đen, thưa ngài.”

Cậu gật đầu. Sau đó cất tiếng hỏi lại:

“Mọi thứ đã an bài cẩn thận rồi chứ?”

“Vâng, thưa ngài. Khi ván đấu kết thúc, ngài chỉ cần dụ hắn tách ra khỏi đám đông để không làm vướng tầm nhìn của các tay súng mà chúng ta bố trí. Sau đó họ sẽ ra tay gọn gàng.”

Chàng trai gật đầu. Khuôn mặt dù có bị che kín hoàn toàn bởi chiếc mặt nạ mạ vàng, nhưng dưới hai hốc mắt trống của chiếc mặt nạ, đôi mắt màu xanh thăm vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, lạnh lùng.

Hai người đàn ông đeo mặt nạ chăm chú nhìn vào bàn cờ. Mỗi người họ đều cầm một cây gậy ba-toong, nhìn rất ra vẻ một quý tộc cao quý lỗi lạc.

Họ đều muốn thắng. Không chỉ vì sĩ diện và sự hiếu thắng của bản thân, mà còn vì phần thưởng cho người thắng cuộc rất lớn. Năm nào cũng vậy, trong mỗi trò chơi mà chủ bữa tiệc đặt ra, luôn có một phần thưởng có giá trị không hề nhỏ.

Trận đấu diễn ra hơn một nửa.

Số người chết đi ngày một nhiều. Mấy vết máu trên bàn cờ đã khô cứng lại.

Người đàn ông đeo mặt nạ Bauta nhào người về phía trước. Khuôn mặt ẩn dưới lớp mặt nạ dần dần không thể nhìn rõ biểu cảm, nhưng đôi mắt ông ta đang nhìn chăm chú vào bàn cờ đầy hoảng loạn.

Cách đây gần 10 phút, ông ta vừa mất đi một quân xe, bây giờ lại mất đi một quân hậu.

Những quân trắng còn lại còn rất ít. Chỉ còn 2 quân tốt, một kỵ sĩ và vua.

Đối thủ của ông ta ở phía đối diện đang thư thái dựa lưng vào ghế. Chiếc ba-toong gỗ nhip nhip trên sàn.

Phía xa, chàng trai mặc áo choàng đen cũng thôi không theo dõi trận đấu. Cậu ngả lưng về phía sau, nói khẽ:

“Hết rồi. Vua của quân trắng hết đường lui rồi.”

Tiếp tục ván đấu, quân trắng vẫn tiếp tục hi sinh. Quân kỵ sĩ lại ngã xuống để bảo vệ vua khỏi nước chiếu của quân đen. Thế trận trên bàn cờ lúc này, ai cũng có thể nhìn rõ thắng thua.

“Sailor Dawson, hắn ta ngoan cố quá. Ngay từ nửa ván đấu, quân trắng đã thua rồi.”

Chàng trai mặc áo choàng đen thì thầm

Người đàn ông đeo mặt nạ Bauta vẫn chơi đến cùng. Sự tự tôn không cho phép ông ta đầu hàng, dù biết mình sẽ thua.

Phía đối diện, người đeo mặt nạ Volto khẽ cười. Ông ta nói:

“Nếu đã thế... quân vua đen, ô D6.”

Vua của quân trắng đang bị dồn vào chân tường. Bị bao vây bởi quân Hậu đen ở ô E7 và quân Vua ở ô D6.

Người đàn ông đeo mặt nạ Bauta cúi đầu, hai bàn tay nắm chặt. Hết đường rồi!

“Chiếu tướng!”

Đối thủ của ông ta khẽ mỉm cười, cất giọng đầy ngạo nghễ.

Cảm giác khi nói hai từ chiếu tướng, quả nhiên rất thú vị.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên, người đóng vai quân vua trắng chết ngay tại chỗ. Là vua thì sao? Khi bại trận, cũng phải chết. Quân vua trắng ngã xuống, ván đấu kết thúc.

Quân trắng thất thủ, số lượng người đóng vai quân cờ chết gần hết, chỉ còn duy nhất một quân tốt.

Đám đông bắt đầu hỗn loạn. Những kẻ thắng cuộc hò hét, kẻ thua thì bực dọc. Người đàn ông đeo mặt nạ Bauta tức giận quăng mạnh cây ba-toong đi. Còn đưa tay lên giựt phẳng chiếc mặt nạ xuống. Thấy thế, cũng có vài kẻ thua trong cả hai ván cược tức giận giựt phẳng mặt nạ ra.

Khuôn mặt chúng bắt đầu hiện ra. Sự thô bỉ, cộc cằn cũng được phơi bày.

Chàng trai mặc áo choàng rời khỏi ngai vàng, đi về phía đám đông đang hỗn loạn. Cậu đứng giữa bàn cờ không lồ, đưa hai tay rộng mở về phía trước, nói:

“Xin bình tĩnh. Sau đây, sẽ là phần thưởng cho kẻ thắng cuộc.”

Người đàn ông đeo chiếc mặt nạ Volto nhũ bạc đứng dậy.

Cậu đi về phía ông ta, trong chiếc mặt nạ mạ vàng, khẽ thào thì qua chiếc micro siêu nhỏ truyền âm thanh đến bộ đàm khác.

“Sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng, thưa ngài.”

Bước chân từ từ đi về phía người đàn ông kia, cậu cúi đầu nói:

“Xin ngài bước đến bậc cao đặt ngai vàng phía kia. Nghi lễ trao thưởng sẽ diễn ra ở đó.”

Người đàn ông đi theo cậu không một chút do dự hay cảnh giác. Mà không biết rằng, chỉ cần ông ta bước ra khỏi đám đông đang bao bọc lấy mình, mạng sống của ông ta sẽ mất vào tay quỷ dữ.

Phần thưởng thắng cuộc sẽ là dấu chấm hết của cuộc đời ông ta. Máu của ông ta sẽ nhuộm đỏ thêm bữa tiệc. Đồng thời, cũng sẽ làm thỏa mãn cơn khát máu của kẻ thống trị khi này còn ngồi trên ngai vàng.

Khi ông ta vừa bước khỏi bậc thang dẫn xuống đất, rời khỏi khán đài cao đặt bàn cờ không lồ...

Họng súng đen ngòm, ở góc khuất, đã sẵn sàng chìa ra...

Mọi người đều chú ý vào từng bước đi của ông ta. Mà không biết rằng quân vua đen trên bàn cờ đang nhếch môi cười...

“Phụt!”

Mấy bóng đèn vàng vọt chột vụt tắt. Tất cả chìm trong hoảng loạn.

Chàng trai mặc áo choàng đen thoáng khựng lại, cậu thào thì vào chiếc micro siêu nhỏ bằng giọng gấp gáp:

“Mất điện rồi. Có trong kế hoạch không?”

“Không thưa ngài.”

Đầu dây bên kia truyền đến một tràng âm thanh gấp gáp.

Đám người kia bắt đầu nhón nháo.

“Bắn đi. Ngay lập tức.”

“Không được rồi thưa ngài. Quá tối, không thể nắm rõ mục tiêu. Đám người kia bắt đầu hỗn loạn, chấn mất tầm nhìn mất rồi.”

“Hahahaha.”

Một tràng cười man rợ vang lên trong không gian đen tối. Hệt như tiếng cười của ác quỷ đến đòi mạng.

Tiếng cười vang lên ngay sau lưng chàng trai mặc áo choàng đen. Cậu mở to mắt, quay phắt lại đằng sau.

“Xoạt!”

Lớp hóa trang dưới vỏ bọc quân Vua đen được trút bỏ. Mái tóc đỏ rực nổi bật giữa đêm đen. Màu đỏ như ngọn lửa rực cháy thiêu đốt không gian. Màu đỏ dập dờn trong không gian, đỏ đến nhức mắt, bồng bềnh như ác mộng.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên ngay sau đó. Chàng trai chỉ đứng đờ ra nhìn người đàn ông đeo mặt nạ Volto nhũ bạc ngã xuống ngay trước mắt mình. Trên bàn cờ vua cao cao, cô gái kia đang đứng ngao nghể, với mái tóc đỏ tung bay cùng khẩu súng đen ngòm trên tay.

Nổi bật như thế. Mà cũng rùng rợn như thế. Hệt như sứ giả nơi địa ngục. Tìm đến trần gian mà đoạt lấy linh hồn con người.

Trong giây phút đạn rời khỏi băng, có tia lửa điện sáng lóe lên từ nòng súng. Dù rất mỏng, nhưng cũng đủ để xẹt qua khuôn mặt của người con gái với mái tóc đỏ.

Một vết sẹo dài nơi quai hàm, nhìn đầy dữ dằn và gớm ghiếc.

Một nụ cười đầy tự kiêu nở trên môi.

Ánh sáng của tia lửa điện xẹt qua đôi mắt của cô gái ấy.

Là đôi mắt đen kịt không một tia sáng, hệt như vực quỷ u linh.

Chàng trai mặc áo choàng đen đứng bất động.

Đôi mắt đỏ, đôi mắt đen kịt như bầu trời đêm mùa hạ.

Đôi mắt mà cậu từng vô cùng quen thuộc, từng vô cùng yêu thích.

Đôi mắt vẫn hay trở đi trở lại trong giấc mơ của cậu suốt 8 năm trời.

Mái tóc màu đỏ, đôi mắt màu đen.

Căn hầm tối tăm.

Và những bữa ăn không dành cho con người.

Chẳng lâu sau, đèn lại được thắp lên. Mấy tay súng của nhà Shadow vẫn mai phục trên khe trống được thiết kế trên trần nhà bắt đầu hành động.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên. Đôi mắt của người con gái kia khẽ liếc nhìn về phía khe trống được thiết kế khéo léo trên trần nhà, nhanh như cắt, vội vàng lăn một vòng khi đạn vừa rời băng. Có điều, viên đạn vẫn trúng vào vai trái. Máu tủa ra đầm đìa.

Tiếng súng cũng đã khiến chàng trai mặc áo choàng sực tỉnh. Cậu ta tức giận, rút súng ngắn trong túi, liên tục bắn về phía mấy tay súng mà chính mình cài vào.

“Chết tiệt! Không được bắn!”

Suy nghĩ duy nhất, là không để cô gái kia bị thương.

Cô gái ngồi dậy, ôm một bên vai bị thương, nhanh như cắt, chạy lên cầu thang dẫn lên trên rồi thoát khỏi căn phòng.

Đám quý tộc lạnh người nhìn người đàn ông đang nằm giữa vũng máu đỏ tươi. Một viên đạn cắm xuyên qua lớp mặt nạ, xuyên qua cả đầu ông ta, rơi thẳng xuống sàn nhà. Để lại trên mặt đất một vết lõm nhỏ. Có người run run đi đến tháo mặt nạ ra.

Là James Curis! Là ngài công tước James Curtis! Hai mắt ông ta mở trừng trừng. Khuôn mặt nhăn nhúm một cách khó coi, như thể vẫn chưa hết bàng hoàng vì bị giết.

Liền sau đó là tiếng còi báo động của xe cảnh sát.

Tất cả hỗn loạn thật sự. Đến cả chàng trai mặc áo choàng luôn bình tĩnh từ nãy tới giờ cũng không khỏi chần chừ.

Cậu đưa tay gạt phất chiếc mặt nạ vàng xuống. Khuôn mặt đẹp hoàn hảo hiện ra, với đôi mắt xanh thẳm sâu như bóng tối. Vic Shadow. Cậu ta chính là chủ nhân bữa tiệc.

Người đàn ông trung niên luôn đứng cạnh cậu từ đầu bữa tiệc, lúc này đã cởi bỏ mặt nạ xuống. Ông ta ngáp ngừng:

“Chủ nhân, đây là...”

Vic giật dữ ném chiếc mặt nạ xuống sàn, lần đầu tiên, cậu như mất hết bình tĩnh:

“Khi thật! Là xe của Scotland Yard (4).”

“Không thể như vậy được. Từ khi tay sát thủ kia bắn James Curtis đến giờ mới chỉ gần 1 phút. Không thể kéo đến nhanh như vậy được.”

Hai tay cậu nắm chặt giận dữ, nói như rít qua kẽ răng:

“Cô ta có đồng minh. Scotland Yard đã mai phục từ đầu. Khi cô ta vừa hành động, lập tức phát tín hiệu. Đồng minh sẽ báo cảnh sát, chúng lập tức ủa vào.”

“Nếu thật sự ủa vào...”

Quân gia Edward nói đến nửa chừng thì im bặt. Vic đưa mắt nhìn xung quanh. Đám quý tộc đang nhón nháo sợ hãi. Phía góc trái phòng là một sân khấu đầm máu sù tử. Phía bên phải lại là một bàn cờ vua cỡ lớn đầm máu gần 30 người. Xác ngài công tước đang nằm trên đất. Đó còn chưa kể, căn phòng này nằm ở dưới mật đạo. Trong mật đạo này còn có một khu vực huấn luyện thú, gần 20 phòng giam lớn nhỏ với lũ tù nhân bị hành hình đã mạn đến mức không ra hình người. Và cả hàng trăm bộ hài cốt rải rác khắp mật đạo.

Nếu Scotland Yard ủa vào đây. Chỉ sợ cả đời Vic sẽ phải ngồi trong tù. Hoặc cũng có thể là một phát vào đầu, tử hình và chết ngay tại chỗ.

Cậu đã phải sắp xếp kế hoạch thủ tiêu James Curtis rất cẩn thận.

Cuối cùng, lại bị bàn tay ma quỷ của lão già đó xen vào.

Cậu bình tĩnh ra lệnh, sau khi suy nghĩ chưa đầy 30 giây:

“Lập tức lệnh cho vệ sĩ cầm chân lũ cảnh sát. Di chuyển khách lên trên nhà chính, sai người hầu dọn tiệc ra. Tiệc chỉ cần qua loa, không cần quá cầu kì. Di chuyển xác của James Curtis lên nhà chính, nhớ dàn dựng sao cho giống như lão bị giết ở trên kia. Người có 5 phút để làm mọi việc, trước khi đám vệ sĩ không thể cầm chân lũ chó của Scotland Yard. Còn ta, sẽ đuổi theo sát thủ quý tộc.”

Cậu ta là người luôn bình tĩnh trong mọi việc, dù tình thế có nguy hiểm cấp bách đến đâu.

“Chủ nhân, quả thật rất nguy hiểm.”

“Ta tự có cách bảo vệ mình.”

Cậu trả lời một câu ngắn gọn, rồi lập tức chạy lên cầu thang dẫn ra khỏi hầm. Thân ảnh cao gầy thoảng cái đã biến mất, chỉ có bóng áo choàng đen là phấp phới bay.

(4) Scotland Yard: tên đầy đủ là New Scotland Yard, đây là cục cảnh sát London.

—

Chap này max dài luôn. Từ giờ mỗi chap tớ post sẽ ngắn lại nhé :3 Sorry ;)

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bữa Tiệc Đầm Máu 3

Lần theo dấu máu đỏ, sẽ nhìn thấy vết chân tử thần.

—

Vic vội vàng chạy lên cầu thang, chẳng mấy chốc đã thoát khỏi căn hầm. Vừa đi cậu vừa nhìn xuống chân. Lúc này Red bị thương ở vai nên khi chạy máu cũng chảy dọc theo đường đi. Những vết máu lốm đốm trên nền đất sẽ dẫn dắt cậu đến chỗ cô ấy.

Cậu đi ra khỏi nhà chính. Trời đất nhuộm một màu tối tăm. Trên bầu trời đen kịt là vầng trăng tròn vành vạnh đang chiếu sáng. Nhờ có ánh trăng, cậu vẫn có thể nhìn được đường và lần theo vết máu. Nhưng đột nhiên, Vic dừng khựng lại, không chạy tiếp.

Cậu nhìn chăm chăm vào mấy vết máu đỏ thẫm trên nền đá cẩm thạch, rồi lấy mồm giày di di qua những vết máu ấy. Máu đã khô từ lúc nào, bây giờ dưới lực tác động từ chân cậu, liền vỡ thành những mảnh bụi nhỏ li ti đỏ thẫm.

Vic thoáng đánh mặt lại. Sát thủ quý tộc mới chỉ đi cách đây vài phút, máu chưa thể khô nhanh như vậy. Cậu hướng mắt về phía xa hơn, dưới ánh trăng, những vết máu khô kéo thành một đường dài dẫn ra ngoài cổng chính của dinh thự. Vết máu này đã được dàn dựng từ trước đó nên mới khô nhanh như vậy.

Cậu lại quay lại nhìn những vết máu mà trước đó mình đã đi theo. Nếu để ý kỹ, có thể nhận ra trên đường dẫn từ căn hầm ra trước cửa nhà chính, những vết máu xuất hiện dày đặc hơn. Cậu bước vài bước về phía sau rồi ngồi thụp xuống, rút chiếc điện thoại trong túi và bật chế độ đèn pin. Một tay cầm điện thoại soi vào vết máu, tay còn lại khẽ miết nhẹ trên nền đất. Khi cậu chạm vào vết máu kia, một cảm giác nhóp nhép liền bao phủ lấy đầu ngón tay, cậu đưa ngón tay trở lên mũi ngửi, là mùi tanh nồng của máu.

Cậu đoán không sai. Máu từ mặt đạo dẫn đến trước cửa nhà chính thì có cả những vết máu đã khô và chưa khô. Máu chưa khô mới là máu thật của sát thủ quý tộc, máu đã khô chỉ là máu dàn dựng nhằm đánh lạc hướng cảnh sát điều tra, hoặc là đánh lạc hướng những kẻ đuổi theo cô ấy.

Cậu chiếu đèn pin lên thảm cỏ dài dẫn từ cửa nhà chính đến vườn sau của dinh thự. Quả nhiên, trên nền cỏ xanh có lẫn những vết máu lốm đốm vẫn còn ướt. Mục đích cô ta chạy trên cỏ là vì dưới trời tối, máu đỏ trên nền cỏ xanh sẽ khó nhìn thấy, kẻ đuổi theo cô ta sẽ chỉ chú ý vào vết máu giả kia.

Vic khẽ mỉm cười. Kiến trúc dinh thự nhà Shadow không phải tầm thường. Không chỉ có một mặt đạo rộng lớn nằm sâu dưới lòng đất, mà những lối đi trong dinh thự cũng được thiết kế vô cùng phức tạp.

Từ cửa nhà chính có hai con đường để đi về phía vườn sau. Một đường là băng qua thảm cỏ này, một đường khác là đi xuyên qua khoảng trống giữa dãy nhà chính và dãy nhà phụ. Nếu đi theo đường thứ hai, khoảng cách được rút gọn còn một nửa.

Nếu cậu không làm, sát thủ quý tộc nguy trang vết máu giả để người truy đuổi cô ấy lầm tưởng cô ấy ra khỏi dinh thự và đi về bãi đỗ xe, nhưng thực chất là cô ấy vòng ra vườn sau, xuyên qua hàng thủy tùng và thoát ra ngoài, rồi từ đó lần đường đến chỗ đậu xe. Nếu như đi theo đường công chính ra ngoài thì dài gấp đôi đường vườn sau.

Trước đây, siêu trộm quý tộc cũng đã thoát ra ngoài theo đường đó. Hai người họ, một sát thủ, một siêu trộm, đều hành động hướng vào giới quý tộc, Vic đã lờ mờ đoán họ có mối quan hệ với nhau. Quả nhiên, không ngoài dự đoán.

Không chậm trễ, cậu lách mình vào lối đi hẹp giữa tòa nhà chính và tòa nhà phụ, nhanh chóng di chuyển đến vườn sau của dinh thự.

Dưới ánh trăng mờ mờ, một bóng đen đang loay hoay ở phía hàng thủy tùng dày đặc để thoát ra ngoài. Red thầm cắn chặt răng và làm bầm chửi rủa. Henry Lawrence, hẳn khuyên cô nên thoát theo lối này, nhưng sau hàng thủy tùng kia còn có một hàng rào sắt cực cao, sao có thể thoát ra được.

Sau một hồi chạy mãi miết, Vic cũng đến được khu vườn phía sau. Khi nhìn thấy mái tóc đỏ cùng vóc dáng mảnh khảnh đang loay hoay kia, cậu không chạy nữa. Chỉ thông thả nhét tay vào túi quần, tiến về phía Red, vừa đi vừa mỉm cười.

Red vẫn không chú ý đến sự có mặt của cậu, cho đến khi cậu lên tiếng:

“Cô vào đường cụt rồi. Chắc hẳn gã siêu trộm đã chỉ cho cô cách này để thoát ra ngoài? Lần trước hẳn cũng từng đi theo lối này. Vì thế, sau lần đó ta đã cho làm thêm một hàng rào sắt dày đặc cao gần 15 mét. Cô chắc là sẽ vượt qua được chứ?”

Giọng nói lạnh lùng dừng dừng kia vang lên, Red thoáng cứng đờ người. Cô nhảy xuống khỏi hàng rào. Nhìn vị bá tước trước mặt, cô nhếch môi cười nói:

“Ồ, quý ngài Shadow, ngài định bắt tôi sao?”

Đúng lúc đó, ở phía xa xa, có ánh đèn pin leo lét chiếu. Vic khẽ nhú mày nhìn, sau đó nhanh như cắt nhào về phía Red, kéo cô ngã vào trong bụi cây rậm rạp gần đó.

Hai viên cảnh sát trực thuộc Scotland Yard đi đến, vừa đi vừa nói chuyện âm ỉ. Một tên nói:

“Một thật, rõ ràng vết máu dẫn ra ngoài cổng vậy mà ngài cục trưởng cứ bắt chúng ta đi tìm kiếm ở đây.”

“Tìm qua loa rồi đi thôi.”

Hai bọn chúng cứ vừa đi vừa nói, thân nhiên đi qua bụi cây Vic và Red đang trốn. Tiếng nói chuyện xa dần, ánh đèn pin cũng chỉ còn là một chấm nhỏ nhạt nhòa giữa màn đêm u tịch.

Vic khẽ thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Một tay bịt chặt miệng Red, tay còn lại vòng qua ôm eo cô.

Red thấy nhột nhột khi hơi thở của cậu phả vào tai, thoáng chốc, tai đã hơi đỏ đỏ. Thế nhưng, không để cảm xúc vớ vẩn kia chi phối quá lâu, cô nhe răng cắn mạnh vào tay Vic.

“Á!”

Vic vội vã rút tay lại, vì bị cắn bất ngờ nên nhất thời không thể tự chủ mà kêu lên. Cậu hơi cau mày, nói:

“Sao mạnh động vậy?”

Red không thèm để ý, rút súng trong túi đặt lên trán Vic, hăm dọa:

“Ngài muốn bắt tôi?”

Vic giả vờ giơ hai tay lên cao quá đầu, tỏ ý đầu hàng nhưng một bên tay vẫn cầm súng ngấn. Đây không phải là đầu hàng, mà là cố tình nói cho đối phương biết rằng “tôi đây cũng có súng đây”. Cậu cười cười, nói:

“Cậu chắc chứ, Red? Súng của cậu không có giảm thanh đúng không? Cảnh sát sẽ ủa đến ngay khi nghe tiếng súng đây.”

Red vẫn cầm chắc súng, không hề rời trán Vic nửa li. Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Red, Vic thờ dãi, nói:

“Được rồi, tớ đuôi theo là để xác định chắc chắn. Xem có phải sát thủ quý tộc chính là cậu không.”

Red nhếch môi cười, nói:

“Rồi sao?”

Vic nhún vai, đáp lời:

“Quả nhiên không sai. Chính là cậu, Red.”

Red vẫn giữ trên môi nụ cười khinh khinh nhưng xen lẫn xót xa, cô cất lời, giọng rất đanh:

“Cứ nghĩ rằng khi xưa cậu bỏ đi nên quên hẳn tôi rồi.”

“Tớ không quên.”

“Nhưng tôi lại muốn quên!”

Red gằn như gào lên, nhưng Vic kịp thời đưa tay lên bịt miệng. Cậu trầm thì:

“Ừ, được rồi, cậu muốn quên. Nhưng đừng có gào lên như thế, cảnh sát sẽ ủa đến ngay bây giờ đây.”

Red quay phắt đầu tránh khỏi bàn tay của Vic. Mắt vẫn nhìn cậu đầy lạnh lùng. Sau khi gặp lại cô, sau những gì đã làm với cô 8 năm trước, sao cậu ta có thể thản nhiên và không mấy may thấy có lỗi chứ? Chết tiệt!

“Sau những gì cậu đã làm với tôi, cậu có vẻ thản nhiên nhỉ? Trong khi tôi chỉ muốn bắn chết cậu ngay tức khắc.”

“Tớ không thấy có lỗi với những gì mình làm. Sau này cậu sẽ hiểu thôi.”

Cậu ta còn dám nói không thấy có lỗi, quả nhiên là tên máu lạnh, không những thế mặt còn rất dày. Red nhếch môi cười cay đắng:

“Mặt cậu quả nhiên không phải dày bình thường.”

Khi nghe câu nói đó, Vic chợt mang máng nhớ Sunny cũng từng nói cậu như vậy. Cậu cười rộ lên. Lâu lắm rồi cậu mới cười một nụ cười thật sự thế này.

“Cũng từng có người bảo tớ như thế.”

Red chỉ hừ lạnh, sau đó lờm cậu, nói:

“Bây giờ xác định rồi, cậu định bắt tôi à?”

“Không.”

“Vậy thả tôi rồi cậu cũng biến đi luôn đi.”

Cuộc đời Vic, chưa từng gặp kẻ nào nói cậu biến đi. Cậu vẫn thản nhiên như không, đứng dậy và nói:

“Ồ, tốt thôi. Vậy tớ đi, cậu cứ ở đây tìm cách leo qua cái hàng rào sắt cao gần 15 mét nhé. Tạm biệt.”

Môi vẫn nở nụ cười, cậu định bụng rời khỏi bụi cây và đi về phía nhà chính.

Red xa xăm mặt mày. Tên khốn! Bảo cô leo lên cái hàng rào kia, nghĩ cô có cánh chắc? Hai tay Red nắm chặt, cô cầm súng dí sát đầu Vic, đe dọa:

“Mau chỉ cách để tôi ra ngoài, nếu không tôi tặng cậu một viên đấy.”

Vic thản nhiên, cười nói:

“Đừng quên cậu đang nhờ tớ. Là nhờ đấy. Tớ không ưa bị hăm dọa đâu.”

Vết thương trên vai Red mặc dù đã được cô cầm máu qua loa bằng việc buộc chặt áo khoác ở vùng đạn bắn, nhưng lúc này vẫn nhói đau không ngừng, cô khẽ cau mày vì đau, vẫn lườm Vic.

“Cầu xin tớ đi rồi tớ chỉ cho.”

Cậu mặt dày lên tiếng. Chẳng hiểu sao Red thấy vẻ mặt của Vic lúc này rất giống Henry khi cậu ta đùa cợt.

Cô vẫn im lìm, không thèm trả lời, cũng không thèm cầu xin.

Một lúc lâu, Vic thấy cô không thèm mở miệng thì khẽ thở dài.

“Cậu buồn quá đấy!”

Cô vẫn im lặng.

“Được rồi, có nhìn thấy hàng thông dày đặc ở phía kia không?”

Vic chỉ tay về phía hàng thông cách đó chừng 10 mét. Thông được trồng san sát với nhau, vô tình tạo thành một hàng rào dày đặc không gì xuyên qua nổi. Dù có cố len người qua cũng không thể vì thông mọc quá sát nhau. Red nhìn chăm chú vào hướng tay chỉ của cậu.

“Cậu đi đến đó, đếm đúng cây thông số 15. Ở giữa cây số 15 và số 16 sẽ có một khoảng trống đủ để một người lớn đi vào. Tớ có tình đề như thế đấy. Sau khi tìm thấy rồi thì đi qua, cậu sẽ ra được bên ngoài. Rồi chỉ cần đi về phía tay trái khoảng năm mét sẽ dẫn ra bãi đỗ xe.”

Red gật đầu. Nếu như nhìn thoáng qua, sẽ không có ai nhận ra khoảng trống giữa cây thông số 15 và số 16. Cô lao như bay về phía đó, mặc cho vết thương vẫn âm ỉ đau.

Vic nhếch môi cười đầy ẩn ý. Cậu rút khẩu súng ngắn trong túi áo, sau khi nhìn thấy Red đi khuất rồi, liền tự bóp cò và bắn vào bắp tay trái của bản thân.

Nói là bắn, nhưng thực chất chỉ là để cho đạn xẹt qua gây xước da một chút, mục đích chủ yếu là gây ra tiếng động. Xong xuôi, cậu nhét khẩu súng vào túi áo, ôm một bên bắp tay chờ đợi.

Chưa đầy một phút sau đã có khoảng 4 tên cảnh sát ủa đến. Chúng nhìn thấy Vic nhăn nhó ôm tay liền hỏi:

“Bá tước sao vậy?”

“Sát thủ quý tộc tấn công ta. Cô ta vừa định giết ta nhưng bắn trượt, giờ chắc đang quanh

quẩn xung quanh đây.”

Một tên vội vàng nói qua bộ đàm:

“Không ổn rồi cảnh sát trưởng. Sát thủ quý tộc vừa tấn công bá tước Shadow, giờ đang lẫn trốn trong dinh thự.”

Một tên khác nói:

“Bá tước, để tôi đưa ngài đi cấp cứu.”

“Không cần lo cho ta, chỉ là vết thương nhẹ thôi. Lập tức đi tìm cô ta, bắt cho bằng được. Cô ta đi theo hướng kia.”

Vic đóng kịch rất đạt. Gương mặt của cậu lúc này giống như hận sát thủ quý tộc đến tận xương tủy chứ không giống cậu đang bao che cho cô ta. Cậu còn không quên chỉ bừa vào một hướng ngược lại hẳn với hướng Red vừa chạy đi.

Lúc bấy giờ, ngài cảnh sát trưởng Dolce Small đang cho chó nghiệp vụ lần tung tích của sát thủ quý tộc thông qua mùi máu của cô. Con chó không đi theo vết máu dẫn ra cổng chính mà lại đi về phía vườn sau, bởi lẽ, vết máu mà Red ngụy tạo nên không phải máu của cô.

Cùng lúc đó, ông nhận được tin bá tước Shadow bị tấn công. Cảm thấy việc mai phục ở bãi đỗ xe lúc này là không cần thiết, bởi vì Red chắc chắn chỉ quanh quẩn đâu đây. Thấy vậy, ông liền truyền lệnh qua bộ đàm:

“Rút quân khỏi bãi đỗ xe, lập tức tập trung lực lượng vào vườn sau của dinh thự.”

Khi Red vừa đến bãi đỗ xe thì cũng là lúc đám cảnh sát mai phục ở đó rút đi. Cô loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện của họ, rằng bá tước bị tấn công ở vườn sau, bị thương ở tay trái, lập tức rút quân và tập trung đi tìm sát thủ quý tộc. Cô vốn định hạ gục hết lũ cảnh sát nếu như chúng vẫn mai phục ở đây và cản đường cô, nhưng có vẻ như không còn cần thiết. Cô cũng hơi cảm kích Vic vì đã dọn đường cho cô một cách hoàn hảo.

Về phần Vic, khi thấy cảnh sát tập trung đông nghịt ở vườn sau rồi cậu mới nói là cần đi trị vết thương, nhưng thực chất là đi theo lối đi bí mật ở giữa hai cây thông- lối mà Red vừa đi, và ra ngoài.

Khi cậu vừa băng qua những hàng thông dày đặc, đột nhiên gặp một người khách lạ. Cậu ta hình như cũng là khách mời của bữa tiệc máu. Khá trẻ, chắc chỉ tầm tuổi cậu. Nước da trắng, mắt xanh biển, tóc vàng cắt ngắn sát gáy. Nói tóm lại là cậu ta sở hữu vẻ ngoài của một người Anh điển hình, không có gì nổi bật. Khuôn mặt đó rất xa lạ, nhưng khi Vic nhìn vào mắt cậu ta lại có cảm giác như đã gặp ở đâu đó rồi.

Cậu ta nhìn Vic cười, nói bằng giọng thần bí:

“Bá tước đi đâu mà vội vã vậy?”

Vic chỉ liếc cậu ta một cái rồi đáp bằng giọng khinh khỉnh:

“Không phải chuyện của quý ngài đây, mong đừng xen vào.”

Chàng trai kia nhếch môi cười nhạt, đôi mắt đầy ẩn ý.

Vic không buồn quan tâm, vội vã chạy về phía bãi đỗ xe. Lúc cậu đến nơi cũng là lúc một chiếc xe Infiniti rời khỏi bãi đỗ. Đó chắc chắn là chiếc xe của Red.

Vic chợt nhớ ra, trong túi quần của cậu cũng có một chiếc chìa khóa xe. Là chìa của chiếc xe Rolls Royce Ghost mà Louis vừa tặng. Cậu lập tức đi về chỗ chiếc xe, nhanh chóng lên xe, tra chìa vào ổ.

Chiếc Infiniti đã cách một khoảng khá xa, đuổi kịp hay không còn phụ thuộc cả vào chiếc Rolls Royce Ghost động cơ nâng cấp với gói V-spec lên tới 709 mã lực.

Mấy tên trực ở cổng dinh thự chợt giật mình khi nghe thấy tiếng rồ ga vang lên từ bãi đỗ xe. Âm thanh đó giống như một con thú hung tợn đang gầm rú. Sau một hồi trấn tĩnh, một trong số họ liền thông báo qua bộ đàm:

“Cảnh sát trưởng, vừa có hai chiếc xe rời khỏi bãi đỗ xe.”

Dolce Small cảm tưởng như mọi mạch máu trong cơ thể trong phút chốc đã trở nên tắc nghẽn. Cuối cùng, ông gào lên trong bộ đàm:

“Đuổi theo sau, đó là sát thủ quý tộc. Ngay lập tức.”

Vậy là xe cảnh sát lại nối đuôi nhau rời khỏi dinh thự.

Vic khẽ nở nụ cười, đôi mắt xanh thăm nhìn về phía chiếc xe Infiniti ở phía trước. Cậu khẽ thì thầm, tự nói với chính mình:

“Cần phải loại bỏ hết lũ bám đuôi chết tiệt kia. Cuộc săn đuổi này, chỉ có tớ và cậu.”

“Cuộc săn đuổi này, chỉ tớ và cậu.” ~ Anh rất tỉnh và đẹp trai ~

Sắp có cuộc gặp mặt giữa các nhân vật chính

Các cậu cho tớ xin cái comment điiii. À, tớ sắp phải thi học sinh giỏi nên sẽ 1 tuần tới sẽ không post được :3 Thông cảm nha ^^ Chúc các cậu đọc vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Đối Thủ Tái Ngộ (1)

Cuộc rượt đuổi, nổi lên quá khứ với hiện tại.

“Cần phải loại bỏ hết lũ bám đuôi chết tiệt kia. Cuộc rượt đuổi này, chỉ có tớ và cậu.”

Vic tự thì thầm với chính mình, trên môi nở một nụ cười phấn khích. Cuộc gặp gỡ này, cậu chỉ muốn có duy nhất hai người, cậu và Red, không ai khác cả. Đám chó của Scotland Yard, nhất định phải nhanh chóng cất đuôi.

Chiếc xe phía trước có lẽ đã nhận ra mình bị bám đuôi, đột ngột tăng tốc. Vic cũng tăng tốc theo, thoát cái đã bỏ xa lũ cảnh sát của Scotland Yard, hướng thẳng về phía trung tâm thành phố.

Xa rời những hàng thông cao vút tận trời. Xa rời tòa lâu đài nguy nga đồ sộ. Họ hướng thẳng về phía London hoa lệ tấp nập.

Vic khẽ cười.

“Được lắm, rất chịu chơi đấy. Vậy chúng ta sẽ quyết chiến trong lòng London.”

Hai chiếc xe lao đi với vận tốc chóng mặt, xé màn đêm mà tiến về phía trước. Hệt như hai con sóc mạnh mẽ cuốn những hạt bụi bay mù mịt trong không gian. Xe của Red có tốc độ thua kém xe của Vic. Chiếc Infiniti QX80 (1) cô đang đi được gần động cơ 400 mã lực, nhưng chiếc Rolls Royce (2) Vic đang đi thì lên tới tới đa là 709. Điều đó đồng nghĩa với việc tốc độ của hai xe cách khá xa nhau, nhưng chính khả năng lái xe đáng kinh ngạc của Red đã khắc phục điều đó.

Cô liên tục thực hiện những đường cua ngoạn mục và đầy học hỏi. Chiếc xe lao nhanh trên đường như một con mãnh thú đáng sợ, chỉ trực há miệng mà cuốn hết những gì cản đường nó vào vòng xoáy điên cuồng và nghiền nát chúng.

London là thành phố không bao giờ ngủ, dù đang về đêm nhưng xe qua lại trên đường cũng không hề ít. Vậy mà khi vào đến lòng thành phố Red vẫn không giảm tốc độ và bắt đầu lạng lách. Vài người đi trên vỉa hè hoảng sợ nhìn theo chiếc xe đang phóng với vận tốc kinh hồn, những người tham gia giao thông thì ném cho cô cái nhìn khó chịu.

Gặp đèn đỏ, khi mà tất cả đều dừng lại và đợi thì Red lại cứ thế vượt qua. Bởi vì xe đậu trước cột đèn khá đông nên khi cô lách xe qua vô tình quẹt vào đuôi một chiếc xe Benz gần đó. Người chủ xe lộ đầu ra, chửi rủa:

“Chết tiệt! Đồ quỷ cái!”

Nhưng ông ta chưa kịp lầm bầm lâu thì một lần nữa đuôi xe lại bị va mạnh khiến nó lệch đi một góc 45 độ trên mặt đường. Lần này lại là một chiếc Rolls Royce Ghost.

Ông ta dờ mắt nhìn đuôi xe méo mó, mãi một lúc sau mới gào lên:

“Lũ chết tiệt! Ai cho phép chúng mày đua xe trong thành phố!”

Vic cách Red khoảng 2 mét.

Khả năng lái xe của Vic rất tầm thường, nếu không muốn nói là quá tồi. Trình độ lái xe của cậu chỉ ở mức chấp nhận được, vì hầu hết cậu đều được đưa đón tới tận cửa, rất hiếm khi tự mình lái xe. Trong quá trình rượt đuổi Red, rất nhiều lần cậu phải phanh gấp ở những khúc cua, có vài ba lần suýt chút nữa xảy ra tai nạn. Red lạng lách được, nhưng cậu thì không. Chính vì thế mà liên tục va quẹt vào những xe phía trước.

Cũng nhờ có chiếc Rolls Royce Ghost với tốc độ đáng kinh ngạc, cậu mới có thể duy trì khoảng cách giữa hai người, nếu không đã sớm bị Red bỏ xa rồi.

Hai người bắt đầu rượt đuổi đến Tower Bridge (3). Xe của Red đột nhiên giảm tốc độ. Vic thấy hơi khó hiểu, nhưng cũng giảm tốc độ theo và không có ý định vượt lên. Đột nhiên, đôi mắt xanh thẳm của cậu mở lớn.

Vị trí cách xe cậu chừng vài mét, ở phía gần cuối cầu, chiếc Infiniti đột ngột mất tay lái, xoay ngang một vòng. Xe đang đi với tốc độ kinh hồn lại giảm đột ngột khiến bánh xe ma sát vào mặt đường tạo nên âm thanh chói óc, còn có ánh lửa tóe ra.

Chiếc Infiniti vẫn đang ở tư thế xoay ngang, bất ngờ lùi về phía sau một chút và rồ ga. Vic cau mày khó hiểu, nhưng ngay sau đó, đôi đồng tử xanh thẳm liền tròn tròn khi thấy những điều đang diễn ra trước mắt.

Chiếc xe đâm mạnh vào thành cầu, xô đổ một đoạn thanh chắn và lao thẳng xuống dưới. Ngay bên dưới Tower Bridge là dòng sông Thames thơ mộng trôi lững lờ. Bởi vì vẫn đang trên đà chạy với tốc độ chóng mặt, chiếc xe còn bay trong không trung một đoạn ngắn rồi mới rơi xuống sông.

Chiếc xe Red đang đi đã rơi thẳng xuống độ cao lên đến 28 feet!

Vic thoáng sững sờ. Red đang lái rất ổn, cũng không phải tránh chiếc xe nào ở phía đối diện vậy mà đột nhiên lại mất tay lái như thế. Không! Đây không phải vô tình, chắc chắn là cố ý.

“Ừm!”

Chiếc xe rơi xuống sông, rất nhiều người đang tham gia giao thông trước đó được chứng kiến một màn xe bay ngoạn mục lúc này cũng tụ tập lại xem. Họ tò mò ngó đầu xuống dưới sông, nhìn chiếc siêu xe dần chìm xuống. Cũng có người tỉnh táo hơn, lôi điện thoại ra và gọi cảnh sát. Vic cũng đậu xe vào bên đường, vội vàng nhìn xuống dưới.

Cậu nhìn bao quát toàn bộ mặt sông rồi khẽ mỉm cười. Người ta chỉ mãi bận rộn nuôi tiếc cho chiếc siêu xe kia mà không nhìn thấy những gì diễn ra trên toàn bộ mặt sông.

Trong đêm tối, Tower Bridge được thắp điện sáng choang, trông xa hệt như dải ngân hà lấp lánh giữa trời London hoa lệ. Những bóng đèn điện được lắp trên thành cầu tỏa ánh sáng xuống mặt sông loang loáng. Cũng nhờ có ánh sáng hiếm hoi ấy mà Vic nhìn thấy một vệt đỏ rực đang trôi trên mặt nước tối sẫm.

Vệt đỏ di chuyển rất nhanh trong làn nước, là màu đỏ rực rỡ như ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt mặt sông. Đó không phải tóc của Red thì còn có thể là cái gì? Cậu dám chắc, cô ấy cố tình cho xe rơi xuống nước để đánh lừa kẻ truy đuổi, để kẻ đó cho rằng cô đã rơi xuống sông.

Khi thấy chiếc xe rơi xuống sông, người ta sẽ tìm mọi cách để lặn xuống và giải thoát người trong xe. Mà không biết rằng cô đã sớm thoát ra và bơi vào bờ. Trong thời gian tìm kiếm đó, Red sẽ thư thái mà thoát khỏi tầm ngắm.

Đó chắc chắn sẽ là một chiêu bắt đuôi hoàn hảo, nếu như người đuổi theo cô ấy là lũ cảnh sát vô dụng của Scotland Yard. Nhưng tiếc là, người đuổi theo Red lúc này lại là Vic Shadow.

Vic khẽ cười, không khỏi thán phục vì độ liều mạng và mưu mẹo của Red. Nhưng lần này thì cô ấy chắc chắn không thể thoát khỏi tay cậu.

Vic rời mắt khỏi mái tóc đỏ bồng bềnh đang trôi trong nước. Cậu lôi từ trong túi một chiếc Iphone 5s, bắt đầu thực hiện thao tác kích hoạt thiết bị theo dõi GPS (4) từ xa. Trên màn hình điện thoại lập tức thiết lập một mạng lưới chằng chịt những đường xanh neon và nổi bật duy nhất một chấm đỏ nhấp nháy.

Khi này, lúc kéo Red vào lùm cây để tránh lũ chó của Scotland Yard, cậu đã kịp thời gắn một con chip theo dõi siêu nhỏ vào sau cổ cô, Red không hề nhận ra nên cứ mang theo nó đi khắp nơi. Cô tìm mọi cách để chạy trốn cậu mà không biết rằng bản thân sớm đã nằm gọn trong lòng bàn tay ma quỷ ấy.

Mãi đến lúc này lũ cảnh sát Scotland Yard mới ịch kéo đến lại còn rú còi ầm ĩ. Hệt như mấy con vịt bầu chậm chạp nhưng lại luôn mồm kêu. Vic luôn ghét lũ cảnh sát của Scotland Yard. Giống như lũ tội phạm luôn ghét cảnh sát, cậu cực kì khó chịu trước sự xuất hiện của chúng.

Cậu quay đầu, phát mạnh vạt áo choàng, lăm lăm:

“Lũ chậm chạp ồn ào.”

Cậu cần phải đuổi theo Red. Đang định lên xe và khởi động, Vic chợt nhớ ra chiếc xe này của cậu đã bị lũ Scotland Yard nhìn thấy. Nếu cậu tiếp tục đi chiếc xe này và đuổi theo Red, sẽ không tránh khỏi sự bám đuôi của bọn chúng. Suy nghĩ trong chốc lát, cậu liền bước về phía chiếc moto cũ kĩ đang dừng bên vệ đường. Có lẽ chủ nhân của nó cũng mới dừng lại để xem tai nạn nên chưa rút chìa khóa. Cậu liền nhảy phốc lên xe, rồ ga chuẩn bị phóng đi.

Người đàn ông da trắng râu ria rậm rạp thấy thế liền gào lên thất thanh:

“Dừng lại, đó là xe của tôi!”

Vic quay đầu nhìn ông ta, sau đó quăng cho ông ta chiếc chìa khóa xe ô tô.

Người đàn ông đỡ lấy và mở to mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy biểu tượng Flying Lady bằng bạc được trạm trên chìa khóa. Đây chính là biểu tượng của dòng xe Rolls Royce siêu sang.

Vic nói ngắn gọn:

“Chiếc Rolls Royce Ghost kia là của ông.”

Sau đó không đợi ông ta trả lời liền phóng vụt đi.

Người kia chậm chậm tiến về phía chiếc Rolls Royce, hai tay run run chạm lên nước sơn đen láng bóng. Ông ta chợt chú ý đến biểu tượng gắn ở đầu xe. Không phải biểu tượng Flying Lady (5) thường thấy, mà là tượng điêu hâu đang tung cánh bằng bạc.

Một cô gái trẻ tóc vàng đứng cạnh đang đọc tin tức trên điện thoại liền buột miệng đọc to bài báo mạng mình vừa đọc được cho mấy cô bạn đứng cạnh nghe:

“Quốc vương Louis đến mừng gia tộc Shadow tròn 400 năm tuổi và tặng một chiếc xe Rolls Royce Ghost làm quà. Chiếc xe này được đặt thiết kế riêng với biểu tượng trên đầu xe là tượng điêu hâu tung cánh bằng bạc. Đây được xem là chiếc xe có một không hai trên thế giới. Gia tộc Shadow tính đến thời

điểm này đã sở hữu hai chiếc xe siêu sang với thiết kế độc nhất vô nhị là biểu tượng của gia tộc. Trước đó là Phantom VI và giờ là Ghost.”

Mấy cô gái còn lại cũng cúi mũi vào đọc và vuốt xoa:

“Bá tước Shadow bánh trai thật!”

“Mới 20 tuổi mà đã đứng đầu gia tộc lớn rồi.”

“Mắt ngài ấy đặc biệt quá! Là màu xanh thâm kia.”

Người đàn ông kia nghe thấy thế thì cả cơ thể cứng đờ. Ông ta nuốt nước bọt nhìn chiếc xe siêu sang trước mặt rồi lại ngơ ngác nhìn theo chiếc xe máy cả tầng của mình ở phía xa.

Người ngồi trên xe chỉ còn là một chấm nhỏ, duy có bóng áo choàng đen là vẫn phấp phới bay trong gió đầy ám ảnh.

Vic lao đi trong đêm tối, thi thoảng lại liếc nhìn tay trái đang cầm điện thoại với màn hình có chấm đỏ nhấp nháy.

Di chuyển nhanh thế này, chắc chắn là đang đi ô tô. Chấm đỏ đang di chuyển dần về phía Nam London.

Đột nhiên nó rẽ vào The Queen’s walk, đi theo tuyến đường SE1 2AA. Vic không vội vàng tăng tốc mà vẫn thản nhiên, vừa đi còn vừa huýt sáo có vẻ rất yêu đời.

Chỉ hơn 5 phút sau, cậu đã đứng trước City Hall (6) – tòa nhà hình quả trứng nổi tiếng của Anh Quốc. Chấm đỏ vẫn di chuyển nhưng tốc độ đã chậm lại. Cô ấy đã dừng xe và đang chạy bộ. Tọa độ trên màn hình có thể giúp cậu phỏng đoán cô ấy đang ở khu vực cách City Hall nhiều nhất là 2 tòa nhà.

Cậu bao quát một lượt xung quanh, loại trừ City Hall, vì Red sẽ không ngu đến mức trốn trong đó, vậy thì nơi nằm trong tọa độ xác định chỉ có tòa chung cư cao cấp cao chọc trời- Golden Palace- cách City Hall chỉ hơn 3 mét. Chắc chắn Red ở trong này.

Thiết bị theo dõi cậu gắn vào sau cổ Red có ưu điểm là kích cỡ cực kì nhỏ gọn nhưng lại có một khuyết điểm lớn, đó là không thể xác định đối tượng ở một phạm vi nhỏ. Chính vì thế mà cậu chỉ có thể biết chắc cô ấy đi đến đoạn này, cô ấy ở đâu trong tòa nhà kia, phụ thuộc hoàn toàn vào việc suy đoán.

Vì vấn đề an ninh, tòa nhà này yêu cầu khi vào phải quét thẻ vào máy nhận dạng ở cửa. Vic thoáng cau mày. Cậu không có thẻ, làm thế nào để vào được đây?

Đúng lúc cậu đang suy nghĩ làm thế nào để vào trong thì một đám thanh thiếu niên tiến vào, đi đầu là một cô gái tóc đen gầy light hồng, mặt trang điểm lòe loẹt, nhìn rất chơi bời. Suy nghĩ trong chốc lát, Vic liền chạy về phía họ. Trước đó không quên kéo chiếc mũ áo lên che kín đầu.

Cậu sẽ nhập hội cùng bọn họ để đi nhờ.

Cậu đi cạnh cô gái tóc gầy light hồng, thân thiết vòng tay ôm eo cô gái. Tất cả đều trở mắt nhìn cậu, cả cô gái kia cũng không tránh khỏi ngạc nhiên.

Cậu ghé tai cô gái kia, khuôn mặt vốn bị che khuất gần một nửa bởi chóp nhọn của chiếc mũ, lúc này hiện ra rõ mồn một. Khuôn mặt với những đường nét sắc cạnh ẩn trong bóng tối mờ mờ mang vẻ đẹp vô cùng ma mị và thần bí. Cô gái nhìn khuôn mặt kia ở cự li gần, nhất thời lúng túng không kịp phản ứng.

Khi cúi sát vào người cô ta, Vic đã phải rất kiềm chế để không nôn ọe và đẩy phắt cô ta ra cách xa cậu 10 mét. Mùi rượu nồng nặc trộn lẫn với mùi phấn son, rồi cả mùi nước hoa rất đậm tạo ra một thứ mùi rất khó ngửi. Nhưng chợt nhớ ra mục đích chính của mình, cậu đành mỉm cười, nói khẽ:

“Chiếc váy Prada của cô đẹp lắm!”

Cô gái kia đỏ mặt, tay vô thức quét thẻ vào máy kiểm tra. Cánh cửa tự động mở ra. Vic lập tức đi vào, sai bước dài về phía trước, bỏ cô gái kia cách một đoạn khá xa. Quả nhiên rất trơn tru và cơ hội, sau khi lợi dụng cô gái xong, cậu lập tức vọt qua một bên không thèm để ý. Cô nàng tóc gầy light nhất thời đơ ra không hiểu chuyện gì, ngơ ngác nhìn Vic chạy đi. Máy cô nàng tiếp tục nhìn cậu không chớp mắt, cũng vì chiếc áo choàng đen kì lạ với mũ che kín nửa mặt.

Cậu đi đến phía quầy tiếp tân, tay trái chống lên bàn, ngược mắt nhìn tiếp tân, hỏi bằng giọng lạnh lùng:

“Cách đây không lâu cô có nhìn thấy một cô gái tóc đỏ đi vào không?”

Cô tiếp tân dù không nhìn thấy khuôn mặt cậu nhưng có thể cảm nhận được dưới khuôn mặt được che kín kia có một đôi mắt cực lạnh đang nhìn về phía mình. Cô ta hít thật sâu, cố gắng bình tĩnh đáp:

“Chúng tôi không có nghĩa vụ tiết lộ thông tin của khách cho một người đáng ngờ.”

Cậu nhếch môi cười. Nghĩ nếu cô ta không nói thì cậu không thể tìm chắc? Chẳng qua cậu muốn hỏi để chắc chắn, không nói cũng không vấn đề gì.

Vic quay người, định rời khỏi quầy tiếp tân thì một người đàn ông trung niên đi ngang qua va vào người cậu, không biết vô tình hay cố ý chạm vào mũ áo của cậu và kéo tuột xuống. Khuôn mặt Vic lộ ra. Cậu khẽ liếc xéo gã kia rồi mau chóng kéo chiếc mũ trở lại.

Nhưng chỉ một khắc ngắn ngủi ấy thôi cũng đủ hai cô tiếp tân ấy kịp nhìn thấy và thất thần.

Một trong số họ nhìn theo Vic, thắc mắc:

“Sao tớ thấy anh ta quen quá.”

“Quen cái đầu cậu. Cậu biết người nào đẹp như thế à?”

Cô gái kia vẫn cau mày nghi hoặc, nhưng tạm gác qua một bên và cúi mũi vào tờ báo hoàng gia. Ngay trang bìa là hình Vic chụp cùng con điều hâu lông đen mắt vàng, với dòng tít “gia tộc Shadow sắp tròn 400 năm tuổi”. Cô gái kia reo lên:

“Đứng rồi! Đây này!”

Hai người họ cúi mũi vào tờ báo. Sau khi đọc thì chỉ biết nhìn nhau, mắt tròn mắt dẹt. Người thật còn lạnh lùng, cao quý hơn cả ảnh trên báo.

“Sao ngài ấy phải ăn mặc kì dị như thế chứ? Áo choàng đen lại chụp mũ kín mít.”

“Ê, nhắc mới nhớ, ngay trước khi ngài ấy vào cũng có một cô gái mặc áo dạ đen trùm mũ kín mít, người còn ướt sũng nước nữa.”

“Thôi làm việc đi rồi chuẩn bị đổi ca.”

“Nhưng mà bá tước Shadow nhìn bảnh nhĩ?”

Vậy là hai cô tiếp tân trẻ lại tiếp tục bàn tán rôm rả về bá tước Vic Shadow của chúng ta.

Người đàn ông khi nãy và phải Vic vẫn âm thầm nhìn theo cậu, hai bàn tay thoáng nắm chặt đầy giận dữ. Nếu là dân chuyên nghiệp, sẽ thấy khuôn mặt của ông ta hoàn toàn là nhờ hóa trang mà thành, đặc điểm tiêu biểu có thể nhận ra là hàng râu giả và gương mặt nhẵn bóng không một chút mồ hôi do đeo mặt nạ da người. Nhưng có lẽ vì tay nghề quá cao, nên hầu như không có ai nhận ra điều bất thường đó.

Vic vừa đi vừa nhìn chăm chú xuống nền nhà.

Khi nãy Red phải bơi một đoạn khá xa từ sông Thames vào bờ. Cậu còn nhớ cô ấy mặc một chiếc áo len bên trong và áo dạ bên ngoài. Đây là hai chất liệu rất dễ hút nước và lâu khô. Từ Tower Bridge đến đây không quá xa, Red lại đi bằng ô tô nên chỉ mất tầm 4 phút. Cô ấy chắc chắn chưa thể thay quần áo ngay được, bởi vì ngay sau đó cậu đã đuổi theo luôn. Đồng nghĩa với việc trên người Red vẫn còn nước, cô ấy đi vào đây không chỉ để lại dấu giày ướt nước trên sàn nhà mà còn có những giọt chảy ra từ áo.

Hôm nay trời khô ráo, không mưa và không có tuyết nên sẽ không sợ nhầm lẫn với dấu chân của người khác khi đi từ ngoài vào.

Vic điên cuồng chạy theo vết giày dẫm nước trên sàn. Mà không để ý rằng, người đàn ông trung niên khi nãy va vào cậu cũng điên cuồng chạy theo lối khác lên cầu thang.

Hai bọn họ chạy theo hai đường khác nhau, nhưng có cùng một mục đích.

Red, tớ sắp bắt được cậu rồi!

Chú thích:

- (1) Infiniti: Là một dòng siêu xe nổi tiếng trực thuộc Nissan Motor Company.
- (2) Rolls Royce Ghost: Là một dòng xe siêu sang nổi tiếng của Anh Quốc được giới nhà giàu cũng như giới hoàng gia rất ưa chuộng.
- (3) Tower Bridge: Trong Tiếng Việt còn gọi là Cầu tháp London, là một địa danh nổi tiếng của Anh Quốc.
- (4) GPS: Thiết bị theo dõi, định vị toàn cầu.
- (5) Flying Lady: biểu tượng nổi tiếng của dòng xe Rolls Royce, thường được gắn trên lưới tản nhiệt của các xe thuộc dòng này.
- (6) City Hall: còn được gọi là tòa thị chính của London, nằm về phía Nam bờ nam sông Thames, gần Tower Bridge.

Vết nước dẫn Vic đi đến trước cửa cầu thang máy. Lúc này, cậu mới nhận ra, việc lần theo vết nước là một sai lầm. Tòa nhà này có đến hơn 30 tầng, dĩ nhiên sẽ chẳng có ai ngu ngốc mà đi bằng cầu thang bộ. Red đi bằng cầu thang máy, vết nước cũng dẫn cậu đến chiếc thang máy này. Nhưng cậu không biết Red ở tầng nào, cậu không thể để thang máy dừng lại ở từng tầng và tìm kiếm được. Vết nước sẽ chẳng mấy chốc mà khô.

Cậu sốt ruột đứng trước cửa thang máy suy nghĩ giải pháp.

Nếu như vậy, thì chỉ còn cách nhờ đến CCTV (1) của tòa nhà này. Vic khẽ cau mày, sau đó đi ngược về quầy lễ tân. Từng bước đi khoan thai, đôi mắt xanh thăm luôn nhìn thẳng về phía trước, đầy tự tin vào ngao mạn. So-mi trắng là phẳng phiu, quần âu đen lịch lãm, giày da cao cấp không một hạt bụi và

chiếc áo choàng đen bí ẩn phấp phới bay. Cậu đang thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Vic đi đến quầy lễ tân, đặt một tay lên bàn, ngược mắt nhìn hai cô nhân viên rồi rút ra một chiếc card visit cứng màu đen. Cậu mỉm cười nhẹ, nói:

“Tôi là Vic Shadow, đây là card visit.”

Nguyên tắc cơ bản khi họp tác, chính là phải tạo sự tin tưởng cho đối phương.

Hai cô tiếp viên nhìn nhau rồi cười nói:

“Tôi có thể giúp gì cho ngài, bá tước Shadow?”

“Tôi có một cô cháu gái lạc trong đây. Chúng tôi đến để thăm một người họ hàng xa.”

“Nhưng khi này ngài vào hình như đi một mình?”

Vic khẽ cau mày nhưng rồi lại mỉm cười rất nhanh, cậu nói:

“Cô bé vào trước với quản gia của tôi, nhưng ông ấy lại để lạc mất nó.”

“Chúng tôi rất lấy làm tiếc. Tôi sẽ báo với bảo vệ ngay lập tức đi tìm.”

Vic nở nụ cười hoàn hảo, dù đang nói dối nhưng mặt vẫn không đổi sắc.

“Ồ, không cần phiền như vậy. Cô có thể cho tôi quan sát CCTV của khách sạn được không? Sẽ tìm thấy nhanh thôi.”

“Dĩ nhiên, thưa ngài. Căn phòng ở cuối tầng kia.”

Cô tiếp viên mỉm cười chỉ về phía căn phòng quan sát CCTV.

Vic vẫn duy trì nụ cười, cậu đưa tay nhắc ống nghe điện thoại bàn gần đó rồi chìa về phía cô tiếp viên:

“Cô có thể bấm số và gọi một cuộc đến người quản lý CCTV không? Phiền cô trình bày trường hợp của tôi một chút.”

“Dĩ nhiên, thưa ngài.”

Cô tiếp viên nhận lấy ống nghe rồi bấm số, bên kia chỉ sau hai hồi chuông đã nhắc máy. Cô thông báo toàn bộ tình hình của Vic và đưa lời đề nghị để cậu quan sát CCTV.

“Ồn thỏa rồi, thưa ngài. Ngài có thể đi đến đó.”

“Cảm ơn cô.”

Vic cúi đầu lịch sự, đi đến phòng quan sát CCTV. Cậu gõ cửa rồi bước vào. Ca đêm nên chỉ có hai người trực. Họ thấy cậu vào thì đứng lên chào rất cung kính:

“Rất vui được gặp ngài, bá tước Shadow.”

Vic cũng mỉm cười bắt tay lại.

“Tôi có một cô cháu gái bị lạc. Không biết...”

“Chúng tôi đã biết tình hình rồi, mời ngài qua đây.”

Một trong hai người bê một chiếc ghế đến cho Vic ngồi, sau đó nói:

“Tớ đi mua cà phê.” Rồi quay sang Vic: “Bá tước muốn dùng cà phê loại nào?”

“Tôi không uống được cà phê, phiền cậu lấy giúp tôi một tách Earl Grey.”

Người kia có vẻ lúng túng, sau đó khó khăn nói:

“Trà nóng thượng hạng thì có lẽ hơi khó mua.”

Vic sực nhớ mình đang ở một tòa chung cư, vào lúc nửa đêm chứ không phải đang ở dinh thự. Cậu ho khẽ, nói:

“Một tách trà túi lọc cũng được.”

Người kia lập tức chạy đi. Vic bắt đầu ngồi xuống và quan sát. Xung quanh phòng gắn rất nhiều màn hình nhằm thu lại toàn bộ hình ảnh của cả tòa chung cư.

“Tôi muốn xem hình ảnh của tất cả các tầng cách đây 10 phút.”

Người bảo vệ tua lùi lại khoảng thời gian 10 phút.

Vì là ban đêm, nên các dãy hành lang đều vắng lặng, hầu như không có người. Vic liên tục đảo mắt qua lại những màn hình điện tử. Đôi mắt xanh thăm chăm chú theo dõi hàng chục màn hình, nhất thời khiến cậu có cảm giác như lạc vào ma trận chỉ toàn những hình ảnh mờ ảo giống y hệt nhau

Hơn 3 phút trôi qua, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh mặc áo dạ đen, mũ trùm lên kín đầu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một lọn tóc đỏ lòa xòa trước trán. Cô gái với dáng vẻ lén lút, vừa chạy vừa nhìn trước nhìn sau rồi bấm chuông một căn phòng, ngay sau đó có người mở cửa và cô bước vào trong. Mặc dù hơi khó nhìn, nhưng cũng có thể nhìn rõ số phòng mạ vàng gắn trên cửa, là phòng 279H.

“Dừng màn hình này lại!”

Cậu gấp gấp ra lệnh. Mặc dù không hiểu gì nhưng người bảo vệ cũng dừng lại.

“Đây là tầng bao nhiêu?”

“Là tầng 11, thưa ngài.”

Vic mỉm cười rồi chạy ra ngoài. Ra đến cửa còn gặp chàng trai khi nãy đi mua cà phê. Thấy cậu chạy đi, cậu ta chỉ ú ớ được mấy tiếng trước khi Vic biến mất dạng.

Là tầng 11. Red, cuối cùng cũng tóm được cậu.

Lúc này cậu đã đứng trước cửa phòng 279H. Phải nói an ninh nơi đây rất tốt. Để qua được cánh cửa bên ngoài cần có thẻ, muốn vào được phòng thì cần biết mật mã.

Vic không có thẻ, nhưng cậu cũng đã qua được cửa. Cậu cũng không biết mật mã, nhưng không có nghĩa là cậu sẽ không thể vào.

Vic bấm chuông. Không có ai ra mở cửa.

Nếu cậu đoán không nhầm, trong phòng lúc này có ít nhất hai người, một là Red và hai là người khi nãy mở cửa cho cô. Họ chắc chắn sẽ không dám ra ngoài ngay vì lúc này cảnh sát đang truy đuổi rất gắt gao.

Cậu lại đưa tay lên bấm nút gọi ở camera gắn trên cửa. Bây giờ, hình ảnh cũng như những gì Vic sẽ nói sẽ được truyền vào trong.

Vic mỉm cười, nhìn thẳng vào camera.

“Ta biết người đang nghe, đồng minh của sát thủ quý tộc.”

Không có tiếng trả lời cậu.

“Nếu người không định mở cửa, ta cũng muốn cho người xem một thứ hay ho.”

Nói đến đây cậu chợt nhếch môi cười, tiếp tục:

“Hãy xem ở sau gáy sát thủ quý tộc, nhớ tìm cẩn thận, vì camera theo dõi đó rất nhỏ.”

Cậu ngừng một lúc để cho kẻ ở trong nhà có thời gian xem xét chiếc camera sau cổ Red. Khi áp tai vào cửa, cậu có thể lờ mờ nghe thấy tiếng chạy gấp gấp.

“Hiểu rồi chứ? Ta đã theo dõi đến tận đây, nếu người không chịu mở cửa, ta đành nhờ Scotland Yard can thiệp.”

Vẫn là sự im lặng.

“Ta đếm từ một đến ba, nếu đồng ý trao đổi thì người hãy ấn nút gọi.”

“1...2...”

Vic mới đếm đến 2 đã có tín hiệu chấp nhận trò chuyện từ bên trong. Cậu nhắc ống nghe mini, một giọng nam trầm vang lên:

“Sao ta dám chắc người không phải cảnh sát?”

“Ta là Vic Shadow. Nếu người nghi ngờ... có thể lên mạng tra cứu hình ảnh.”

“Ngươi định bắt sát thủ quý tộc?”

“Không.”

“Lấy gì để chắc chắn?”

“Tinh mạng của ta.”

“Ta đồng ý mở cửa. Trao đổi kết thúc.”

Người bên trong ngắt tín hiệu trước, Vic cũng dập ổng nghe, môi vẫn nở nụ cười và lùi về sau vài bước.

Khoảng gần 1 phút sau, cánh cửa đột ngột được mở ra bằng một lực rất mạnh. Một bóng người lao ra khỏi cửa, nhanh như cắt túm cổ Vic kéo vào trong, cánh cửa đóng sầm lại. Vic vẫn còn khá ngạc nhiên vì bị kéo một cách bất ngờ, nhưng ngay sau đó, cậu liền cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo truyền đến từ đỉnh đầu.

Họng súng đen ngòm đang lạnh lùng chĩa vào đầu cậu.

Cậu nhếch môi cười, quan sát khuôn mặt đối phương và khẽ liếc nhìn vào trong phòng.

“Ồ, quý ngài siêu trộm, ra đây là cách người đón tiếp khách của mình.”

Người đứng trước mặt Vic lúc này là một chàng trai trẻ, tầm tuổi cậu, chiều cao cũng xấp xỉ cậu. Đôi mắt nâu nhạt mang theo sự ám áp nhưng tận sâu đáy mắt lại luôn phảng phất sự đứng đưng, lạnh lùng và kiêu ngạo. Mái tóc cũng màu nâu, hơi rối nhìn khá lãng tử. Khẩu súng trên tay cậu ta vẫn chưa rời trán Vic dù nửa li, đôi mắt nhìn chằm chằm cậu như thể muốn xuyên thủng cơ thể cậu ngay tức khắc. Vic thản nhiên nhìn lại.

Cuối cùng, cậu ta mới nhếch môi cười, hỏi:

“Sao ngài biết là tôi? Lần trước gặp ngài tôi đeo mặt nạ hóa trang. Đừng có nói với tôi mấy thứ vớ vẩn như là giác quan thứ 6 khiến ngài nhận ra được.”

Vic nhún vai, nói:

“Dễ thôi. Hôm nay khi thoát ra khỏi dinh thự, Red đã thoát bằng lối mà người đi lần trước, hai người đều nhắm vào giới quý tộc, vậy nên ta đoán người là đồng minh của Red. Thêm nữa, khi hành động người luôn hóa trang, chứng tỏ tài hóa trang của người rất khá. Khi người mới túm cổ lối ta vào đây, ta đã nhìn thấy chiếc mặt nạ da người và bộ quần áo để trên sofa. Người chính là gã đàn ông khi nãy ta gặp ở quầy tiếp tân, cố tình kéo mũ áo choàng của ta để ta lộ mặt. Mặt nạ da người và bộ quần áo trên sofa là của gã đàn ông kia.”

“Thông minh đấy, bá tước.”

Henry nhếch môi cười nhìn Vic.

“Ai mà ngờ được anh chàng người mẫu nổi tiếng Henry Lawrence lại chính là siêu trộm khét tiếng.”

Henry là một siêu trộm, nhưng bình thường cậu sống dưới vỏ bọc là một sinh viên trẻ với nghề trái tay là làm người mẫu ảnh cho vài tờ tạp chí tuổi teen. Cậu cũng có kha khá fan hâm mộ ngoài đời thực.

Ánh mắt của Henry chợt thay đổi, đôi mắt nâu nhìn về phía Vic mang theo tia nguy hiểm. Khẩu súng trên tay lại càng dí mạnh vào đầu Vic.

“Kể từ sau vụ viên đá “The lost victory” lần trước, lâu lắm mới có dịp gặp ngài. Không ngoài dự đoán, ngài vẫn cáo già như thế. Mà nhắc đến vụ đó, ngài chơi tôi một vỏ không nhỏ đâu, quý ngài Shadow.”

Tên siêu trộm khẽ nở nụ cười xấu xa quen thuộc, đầy ngạo mạn và bất cần. Bàn tay thon dài cầm khẩu súng đen ngòm, thản nhiên như cầm một món đồ chơi đơn giản. Khi nhìn nụ cười và ánh mắt thản nhiên của Henry lúc này, đúng chuẩn đáng điệu một tên siêu trộm nguy hiểm thực thụ.

Nhưng khi Henry vừa dứt câu, nụ cười trên môi cậu chợt vụt tắt. Ở phía ngực trái của cậu như đang có một vật đè lên, nặng nề. Dù cách một lớp áo phông mỏng nhưng Henry có thể cảm nhận được có một khẩu súng ngắn đang chĩa họng súng thẳng ngực cậu. Cảm giác lạnh lẽo từ vùng ngực trái lan ra toàn thân, cậu có thể nhận thấy, quả tim nằm sâu trong cơ thể mình đang bị khẩu súng kia gắt gao kiểm soát từng nhịp đập, chỉ cần cậu không để ý, sẽ lập tức cướp đi.

Phía đối diện, Vic khẽ cười. Khi nãy cậu đã âm thầm lấy khẩu súng trong túi áo choàng mà Henry không hề hay biết.

“Thế nào? Quý ngài đạo tặc? Chúng ta sẽ bỏ súng xuống và nói chuyện như những người đàn ông thực thụ chứ?”

“Tên cáo già!”

Henry làm bầm trong miệng rồi thu súng, Vic cũng cất súng vào túi áo choàng. Sau khi nguy hiểm đã hết, cậu lập tức chạy ủa vào phòng. Vừa đi vừa hỏi:

“Red đâu?”

Vic chạy vào phòng khách rồi vòng sang phòng ngủ, Henry thấy thế thì nhào theo cậu, gào lên:

“Dừng lại! Ngài đang làm cái quái gì thế hả?”

Vic mở toang cửa phòng ngủ. Trên chiếc giường trắng rộng lớn, Red đang nằm đắp chăn, mắt nhắm nghiền. Mái tóc đỏ rực xõa tung, nổi bật trên ga giường trắng. Cậu toan nhào đến thì có một bàn tay nắm chắc vai cậu, hòng súng lại chìa thẳng vào gáy.

“Dừng lại. Ngài muốn gì?”

Vic vẫn nhìn Red đang nằm mê man trên giường. Khi này cô ấy bị bắn, còn phải chạy và bơi một đoạn khá xa. Nhất định là mất máu rất nhiều.

“Cắt thứ đó và đưa cô ấy đi bệnh viện đi.”

Henry thấy Vic không có ý xấu thì cũng cất súng đi, sau đó nói:

“Cảnh sát chắc chắn đang lùng sục rất gắt gao. Cả mấy bệnh viện cũng sẽ không nằm ngoài tầm ngắm của chúng. Tất cả những người nhập viện vì vết đạn ở vai sẽ bị đưa vào diện tình nghi. Dù tôi có hóa trang cho cô ấy thì cũng sẽ bị phát hiện.”

Vic thoáng cau mày, tiếp:

“Cô ấy có thể chết vì mất máu, hoặc là cánh tay đó, nếu không được phẫu thuật lấy đạn có thể gây ra hoại tử.”

Henry im lặng. Cậu cũng biết nếu Red không được cấp cứu sẽ gây ra những hậu quả nghiêm trọng.

Hai hàng lông mày của Vic xô lại gần nhau, cuối cùng cậu thở hắt ra, nói:

“Phía đối diện tòa nhà này có một cửa hiệu thú ý đúng không?”

Ban đầu Henry không hiểu Vic muốn gì, nhưng sau khi suy ngẫm và hiểu ra, cậu tròn mắt ngạc nhiên:

“Chẳng lẽ ngài muốn...?”

“Nếu không thể đến bệnh viện, chỉ còn cách phẫu thuật ở đây.”

“Đừng có điên! Tôi và ngài đều không phải bác sỹ.”

“Vậy người còn cách nào khác à?”

Henry im lặng. Cậu chưa nghĩ ra giải pháp khác, nhưng cậu cũng không ngu ngốc đến mức không nhận ra việc phẫu thuật bởi những kẻ nghiệp dư là một việc làm nguy hiểm.

“Đừng lo, khi 18 tuổi, ta từng tìm hiểu sơ qua về ngành giải phẫu học. Cũng biết sơ qua về mấy vụ mổ xẻ này. Mặc dù ta chỉ học trong gần 1 năm.”

“Tôi không biết là làm bá tước cũng cần học về giải phẫu.”

“Do thích và tò mò thôi. Ta cũng không nghiên cứu chuyên sâu lắm.”

Ngay từ nhỏ, Vic đã luôn ngưỡng mộ cha cậu- một vị bá tước lỗi lạc và hoàn hảo về mọi mặt. Trong thư phòng của gia đình luôn có đầy đủ các loại sách về kinh tế chính trị, quân sự quốc phòng, văn học nghệ thuật và còn có cả y học. Hình mẫu của cha chính là điều mà cậu luôn hướng tới. Hoàn hảo và am tường về mọi lĩnh vực.

Henry vẫn dùng ánh mắt ngờ vực nhìn Vic. Cậu vẫn chưa thể tin vào việc Vic có thể phẫu thuật cho Red.

“Trong khi người do dự thì cô ấy vẫn tiếp tục mất máu.”

Vic nói một cách dửng dưng, nhưng sự dửng dưng ấy lại đánh mạnh vào tâm trí của Henry. Cậu nhìn Red đang nằm mê man trên giường với vết thương vẫn không ngừng rỉ máu. Đến nước này, chỉ còn cách liều một phen thôi.

“Tôi cần làm gì?”

“Đến cửa hiệu thú ý ở dãy nhà đối diện, dùng tài đột nhập trộm cắp của người lấy những thứ sau đây.”

Cậu nhanh chân đi về phía chiếc bàn trà đặt giữa phòng, xé một mảnh giấy nhó và vội vàng viết. Vừa lia bút vừa đọc:

“Trước tiên cần một số loại bông băng và nước muối y tế, nhớ lấy thêm thuốc Michroshield 4% hoặc xà phòng Betadine 10% để sát trùng da. Các loại dụng cụ cần cho phẫu thuật có kéo, dao mổ, kẹp phẫu tích, kim kẹp kim, kẹp gấp và một vài thứ nữa. Thường thì những dụng cụ phẫu thuật sẽ đựng theo bộ nên người chỉ cần lấy cả đến đây là được. Nhớ lấy kim khâu và chỉ phẫu thuật để khâu miệng vết mổ. Cuối cùng là một vài đôi gang tay y tế.”

Khi Vic vừa dứt lời cũng là lúc cậu viết xong tờ giấy nhớ. Trong khi cậu viết thì Henry đã kịp thời mặc bộ đồ hóa trang người đàn ông trung niên khi này. Cậu cần phải hóa trang để tránh trường hợp lọt vào CCTV của khu phố này.

Vic đưa tờ giấy cho Henry, cậu cầm lấy vào nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Với siêu trộm quý tộc, lấy mấy thứ đơn giản thế này, chỉ là trò trẻ con. Vic gọi với theo:

“Cậu cần bao nhiêu lâu?”

“Khoảng 8 phút.”

Henry trả lời, chẳng mấy chốc đã biến mất dạng sau dãy hành lang chung cư dài dằng dặc.

Trời vẫn còn khuya, tiệm thú ý ở phía đối diện đang đóng cửa. Bên ngoài cửa hiệu là cửa sắt được khóa cẩn thận kiên cố nhưng ở đằng trước cửa hiệu lại có hai cửa sổ bằng kính. Cậu nhảy phốc lên bậu cửa sổ thấp, dùng khuỷu tay huyếch mạnh vào góc bên trái cửa, đủ để kính vỡ ra chừa một khoảng trống cho tay cậu thò vào.

Vì đi vội nên cậu quên mang theo dụng cụ mở khóa, nếu không đã không phải chật vật thế này.

Henry khéo léo thò một tay đeo găng trắng vào bên trong, cẩn thận mở chốt cửa. Quả nhiên là tác phong làm việc của siêu trộm chuyên nghiệp. Dù cho thời gian chuẩn bị chưa đầy 1 phút, vẫn kịp thời suy tính đến mọi điều. Hóa trang để không thể nhận ra diện mạo, đeo găng tay để không lưu lại vân tay.

Sau khi mở chốt cửa, cậu rón rén đi vào. Dù không bật điện, nhưng vẫn đi chuyển vô cùng nhẹ nhàng trong bóng tối.

Như một bóng ma, cậu âm thầm đi đến giá đựng thuốc và những dụng cụ cần cho phẫu thuật.

Chú thích:

(1) CCTV: viết tắt cho từ “truyền hình mạch kín” (Closed-circuit Television), hiểu ngắn gọn là camera giám sát. Ở Châu Âu, CCTV được lắp đặt tại một số thành phố trung tâm. CCTV cũng được dùng cho các doanh nghiệp, chung cư cao cấp, bệnh viện,...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đối Thủ Tái Ngộ (2)

Henry cẩn thận di chuyển đến kệ đựng thuốc và dụng cụ phẫu thuật. Cậu lúi cúi điện thoại trong túi ra và bật chế độ đèn pin. Từng bước chân chuyển động trên mặt đất hết như loài mèo, không hề gây ra một tiếng động nào.

Cậu tiếp cận được giá đựng thuốc, rọi đèn lên để tìm các loại thuốc cần thiết. Cậu đã nghĩ mình sẽ lấy những thứ mà Vic yêu cầu trong vòng hơn 1 phút và quay về, nhưng lại có một số điều ngoài dự đoán. Giá đựng thuốc cách chỗ đặt lồng thú cưng chỉ hơn một mét. Có mấy con chó khi thấy ánh sáng từ đèn pin và tiếng bước chân của cậu đã sủa lên ầm ĩ.

Một con sủa, rồi hai con sủa, và chẳng lâu sau thì tất cả cùng sủa.

Thứ âm thanh ồn ào kia khiến Henry vô cùng khó chịu. Chết tiệt! Không ngờ lại có ngày siêu trộm như cậu bị một lũ chó cảnh làm khó.

Người ta hay nói giận quá mất khôn. Henry bị mấy tiếng chó sủa làm cho bực mình, không thể hoàn toàn tập trung tìm mấy thứ thuốc Vic yêu cầu. Cậu quay mặt về phía mấy chiếc lồng chó, gào lên:

“Im mồm đi!”

Lũ chó càng sủa to hơn nữa. Sau khi gào lên Henry mới nhận ra mình vừa làm một việc vô cùng ngu ngốc. Lũ chó đó làm sao hiểu được tiếng người chứ.

Cậu lại lầu bàu:

“Lũ không biết nghe lời. Đừng để tao cho mỗi con một viên đạn.”

Đầu óc cậu xoay mòng mòng giữa một loạt các loại thuốc. Michrosshield 4% để sát trùng, bông băng, nước muối y tế...

Henry lục lọi một hồi trong giá thuốc, cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc túi bóng để đặt tất cả những thứ kia vào. Cậu nhanh chóng rời khỏi tiệm thú y.

Có điều, để đi ra khỏi cửa thì cần phải băng qua kệ để lồng đựng thú cưng. Khi Henry đi qua một chiếc lồng lớn đặt một con chó Doberman, bất ngờ, nó thò mõm qua khe hở của lồng sắt, cắn chặt lấy gấu quần cậu.

Bước chân cậu khựng lại vì lực kéo của con chó. Khi thật! Sao lũ chó cưng này cứ thích làm khó cậu. Sau vài lần giật gấu quần mà con chó vẫn không chịu nhả ra, Henry trở nên hết kiên nhẫn, cậu rút súng trong túi áo khoác, lạnh lùng bắn vào giữa đầu con Doberman.

Con chó tội nghiệp bị ăn đạn lập tức nhả ra, kêu ăng ẳng đầy đau đớn. Henry cứ thế chạy thẳng ra ngoài mà không thèm để ý.

—

Cậu lột quần áo và lớp hóa trang quẳng vào sọt rác công cộng trước chung cư Golden Palace, sau đó quẹt thẻ an ninh và vào bên trong.

Di chuyển với vận tốc nhanh nhất để về phòng, cậu cẩn thận nhìn xung quanh rồi vào trong. Vic đang ngồi cạnh giường Red, khuôn mặt khá nghiêm trọng.

“Thuốc và dụng cụ phẫu thuật đây rồi.”

Cậu chìa túi đựng thuốc về phía Vic, cậu ta đưa tay ra cầm lấy và nhìn vào bên trong.

“Tốt lắm! Trước tiên cần sát trùng vết thương.”

Vic chạy vào nhà tắm và rửa tay sạch bằng xà phòng sát trùng mà Henry mang về, sau đó cẩn thận lau sạch tay và đeo găng tay cao su y tế.

Red bị bắn vào vai trái. Cậu đến gần cô, nhẹ nhàng cởi lớp áo khoác ngoài và chiếc áo len ướt sũng nước, chỉ để lại một chiếc áo cộc đen bó sát bên trong.

“Ê! Dừng lại! Dừng bảo ngài định cởi áo cô ấy ra.”

Vic lạnh lùng liếc Henry sau đó cất tiếng:

“Vậy cậu không biết hầu như bác sĩ đỡ đẻ đều là nam à?”

Henry câm nín không đáp. Nhưng Vic cũng không cởi áo Red mà chỉ cẩn thận dùng kéo cắt rời một bên vai áo và ống tay.

Vết đạn bắn lộ ra đầy gợn ghê. Máu tụ đông lại tạo thành một thứ dung dịch đặc sệt có màu đen ngòm, vùng da xung quanh vì tiếp xúc với nước và để lâu mà tím ngắt lại. Vic ấn nhẹ vào vết thương, Red khẽ cau mày vì đau. Cậu chột nả nụ cười nhẹ:

“Bị thương thế này vẫn đủ sức để chạy về đây! Lại lái xe một đoạn khá dài. Cũng không tồi đâu!”

“Dừng nhiều lời nữa! Mau phẫu thuật đi!”

Vic với lấy lọ thuốc sát trùng và bông băng, trả lời:

“Cũng không đáng ngại lắm. May mà đạn không cắm vào xương.”

Cậu chấm bông vào thuốc sát trùng, lấy kẹp gấp bông xoa đều lên vùng bị thương và vùng da xung quanh đó. Tiếp đến là dùng thuốc gây mê.

Đôi mắt xanh thẫm chột tới sầm lại, hai hàng lông mày của Vic xô lại với nhau khi nhìn thấy dòng chữ được in trên bao bì hộp thuốc gây mê. Đây là loại Zoletil 50, chỉ dành cho động vật. Cậu làm bầm:

“Không ổn rồi! Thuốc gây mê này không thể dùng cho con người.”

Henry tái xanh mặt, hỏi dồn:

“Vậy... phải làm thế nào?”

Trên trán Vic bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Cậu thở hắt ra, dứt khoát:

“Được rồi! Vậy chỉ còn cách phẫu thuật không gây mê.”

“Ngài...”

“Cậu đến đây. Trói rồi giữ chặt lấy cơ thể cô ấy, không được để cử động.”

Henry chạy đến bên giường Red, nghe theo lời Vic, đi tìm vài thứ quần áo mỏng chất liệu co giãn trong tủ và trói chân Red vào giường. Vì cô bị thương ở tay nên không thể trói, phần nửa người bên trên được Henry giữ chặt.

Vic bắt đầu thao tác phẫu thuật. Trước tiên là dùng dao mổ mở rộng vết thương để lấy đạn ra ngoài.

Cậu thận trọng cắt một đường tiếp nối vùng bị thương, lưỡi dao sắc lẹm cứa vào làn da trắng muốt của Red, máu đỏ theo đó túa ra. Cô cắn chặt răng, gồng mình vì cơn đau dữ dội. Sau khi mở rộng vết thương, đầu đạn màu đồng đã hiện lên giữa đồng máu thịt bầy nhầy. Cậu lại dùng kẹp gấp để gấp đầu đạn ra ngoài. Có thể thấy được Red đang đau đớn đến thấu xương. Cơ thể gồng lên vì đau nhưng bị Henry ghì chặt xuống, khuôn mặt và mồ hôi hột, vàng trán và khóe mắt nhần tí lại khiến khuôn mặt trở nên méo mó dị dạng. Vết sẹo dài ngoằn dưới quai hàm cũng đỏ lựng lên.

Vic và Henry cũng căng thẳng không kém, ai đẩy mặt mũi đều nghiêm trọng.

Cuối cùng, đầu đạn cũng được lấy ra ngoài. Henry khề thờ phào. Còn Red cũng thôi không gồng mình, các cơ giãn ra sau một trận đau đến hoa mày chóng mặt.

“Đây chưa phải lúc thư giãn đâu. Khi tôi khâu cho cô ấy, đó mới là lúc đau đến thừa sống thiếu chết.”

Mũi kim đầu tiên xuyên qua vai Red, cô định miệng rách toang hoác khi nãy. Cơn đau lập tức truyền đến đại não, buốt đến tận óc. Có lẽ vì đã trải qua quá nhiều thứ còn gây đau đớn thể xác hơn, cô bặm chặt môi để không gào ra tiếng.

Dù trong cơn mê man, vẫn vô cùng buồn bã và ngoan cố.

Vic khề lác đầu, tập trung vào việc khâu và những mũi kim.

Mũi thứ hai, Red vẫn chịu đựng như thế. Nhưng người ta nói, sức chịu đựng của con người có giới hạn. Một khi quá mức chịu đựng, người ta sẽ bất chấp tất cả, gạt bỏ hết những gì bản thân gắng gượng ban đầu. Mũi thứ ba là mũi khâu vùng da thịt bị rách vì đạn bắn. Khi mũi kim vừa xuyên qua lớp da mỏng, Red gào lên:

“A!!”

Tiếng kêu vang vọng căn phòng, dội vào vách tường cách âm và hắt trở lại. Đó là âm thanh bị dồn nén bởi những đau đớn tột cùng, phát ra từ đáy sâu tâm hồn bị thương tổn sâu sắc.

Vic đột nhiên đưa tay đặt vào miệng Red. Theo bản năng, cô cắn phập lấy như một con thú hoang. Cơn đau đã điều khiển ý trí của Red, cô hoàn toàn bị nó chi phối, hai hàm răng như hàm của loài mãnh thú nghiền chặt lấy bàn tay Vic, cắn xuyên qua lớp gân tay cao su, máu từ vết cắn tuôn ra đầm đìa.

Thế nhưng, dù bị vết thương như thế, cậu vẫn bình thản như không, một cái nhú mày cũng không có, tựa như thứ mà Red đang cắn không phải là tay cậu. Henry thấy thế thì hỏi:

“Ngài... làm gì vậy...?”

Một tay Vic bị Red cắn chặt, tay còn lại vẫn tiếp tục khâu. Thấy Henry hỏi vậy, cậu không buồn nhìn lên, đáp ngắn gọn:

“Nếu để cô ấy hét như thế, vì quá đau, trong vô thức, cô ấy có thể cắn vào lưỡi mà chết đấy!”

Vết thương cần phải khâu gần 10 mũi. Trong suốt thời gian đó, Vic chỉ khâu bằng một tay, tay còn lại vẫn để Red cắn chặt. Henry cũng vất vả không kém khi phải giữ chặt cơ thể Red, trán cậu cũng ướt mồ hôi.

Hơn nửa tiếng trôi qua, cơn mê không thuốc gậy mê kết thúc. Máu đã nhuộm đỏ một góc ga giường trắng tinh, vấy lên cả chiếc áo choàng đen của Vic.

Cậu lột gân tay y tế đầy máu ra. Bên ngoài gân là máu của Red, bên trong lại là máu của cậu. Chỗ Red cắn đã để lại một vết sâu hoắm trên mu bàn tay trắng mịn. Cậu cúi người bế cô sang phòng ngủ khác trong nhà để Henry dọn ga giường và mấy dụng cụ phẫu thuật.

Đặt Red xuống giường, cậu cẩn thận đắp chăn cho cô rồi vào phòng tắm lấy chiếc khăn mặt lau qua mặt vết mồ hôi trên trán. Sau đó mới tắt điện ra ngoài.

Henry đã ngồi ở sofa và đang pha trà. Vic nhìn qua ô cửa sổ kính, bên ngoài trời cũng bắt đầu lờ mờ sáng, ngược lên đồng hồ cũng đã quá 4 giờ sáng rồi.

Cậu ngồi xuống ghế, thư thái vắt chân và nhận lấy tách trà đen bốc khói từ tay Henry. Trên bàn còn có thêm đường và bánh quy bơ hạnh nhân. Cậu khẽ nhấp một ngụm nhưng không đặt tách trà xuống ngay, mà vẫn giữ nguyên tư thế cầm tách để hương trà thơm phức lớn vòn quanh mũi.

Mãi một lúc sau, cậu mới lên tiếng:

“Kế hoạch hôm nay của cậu và Red khá hoàn hảo. Nếu như tôi không gán thiết bị định vị vào sau cổ cô ấy, chắc chắn sẽ không thể lần theo được.”

“Nhưng ngài vẫn lần theo được đấy thôi.”

Henry cười nhạt đáp lời. Vic không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ.

Đột nhiên, Henry nói bằng giọng đùa cợt:

“Bá tước, ngài vừa thay đổi cách xưng hô với tôi. Trước đây ngài đều nói “ngươi- ta”, bây giờ đã đổi thành “tôi- cậu”.”

Vic khá ngạc nhiên, chính cậu cũng không nhận ra điều này. Cậu không nhận ra, bản thân mình đã không còn xưng hô với Henry bằng kiểu hách dịch, cao ngạo hết như một vị chúa tể xưng hô với những kẻ hèn kém hơn mình. Có lẽ vì khi này, lúc cùng hợp tác phẫu thuật cho Red, dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hai người đã là đồng minh. Nhất thời, cậu không đáp.

“Tốt hơn hết là ngài nên xưng hô như thế, bỏ cái kiểu hách dịch tự cho mình là cao quý đi.”

Vic nhếch môi cười.

“Ta vẫn có một thắc mắc. Đó là nếu James Curtis không phải người chiến thắng, Red đóng vai quân vua sẽ bị bắn chết. Khi đó kế hoạch của các người sẽ thất bại.”

“Chúng tôi cũng đã nghĩ đến trường hợp đó. Red đóng vai quân cờ nhưng đồng thời sẽ quan sát diễn biến trận đấu. Ngay khi nhận ra bản thân có khả năng bị bắn, cô ấy sẽ ra tay trước.”

Vic gật gù, ngón tay trở khê đưa lên chạm vào mũi. Đó là dáng điệu khi cậu đang suy ngẫm.

Henry lại hỏi:

“Tôi cũng thắc mắc một chuyện, đó là ngài làm thế nào để mấy người đóng vai quân cờ ngoan ngoãn tham gia vào trò chơi tử thần như thế?”

Vic nhấp một ngụm trà, sau đó đáp bằng giọng thần bí, lạnh băng nhưng lại ẩn chứa sự đắc ý:

“Khi họ vào dinh thự, ta đã nói trước với họ rồi. Có vài kẻ chống đối, một trong số đó bị ta cho ném vào chuồng hổ đói. Những kẻ còn lại chỉ có hai sự lựa chọn. Một là chết trong chuồng hổ, hai là chết trên bàn cờ. Vậy là bọn chúng ngoan ngoãn ngay lập tức.”

Henry nhìn điệu bộ thần nhiên của Vic, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác ghê tởm. Lấy mạng sống con người làm trò tiêu khiển, khi nhắc lại, cậu ta vẫn bình tĩnh như không. Kinh tởm cậu ta, nhưng rồi Henry lại nghĩ đến bản thân mình. Chẳng phải cũng là kẻ máu lạnh mang bộ mặt thần nhiên khi đoạt đi mạng sống của người khác sao?

Nhưng cậu ta lấy mạng sống con người ra làm trò đùa, còn cậu thì làm vì mệnh lệnh. Về bản chất hành động thì giống nhau, nhưng mục đích lại hoàn toàn khác. Henry đã tự biện hộ cho bản thân mình như thế.

Đột nhiên, Vic hướng đôi mắt xanh thẳm lên nhìn cậu, môi nở một nụ cười tự giễu:

“Ngươi đang thấy hành động đó thật đáng ghê tởm đúng không?”

Henry không đáp, chỉ im lặng.

Vic cúi đầu nhìn vào tách trà trên tay, giọng đột nhiên trầm xuống:

“Đến ta còn thấy ghê tởm chính thể giới mà ta thuộc về.”

Cậu ghê tởm thể giới quý tộc mà cậu đang sống. Ghê tởm những con người mà cậu vẫn hợp tác và giao du. Ghê tởm cả sự máu lạnh và giả dối của bản thân mình.

Henry chợt thấy ngạc nhiên, nhưng sau đó, cậu lại nở nụ cười ngạo mạn quen thuộc, trong giọng nói mang vài phần chế giễu:

“Bá tước, ngài đừng quên cách đây không lâu, tôi và ngài vừa chĩa súng vào đầu nhau. Vậy mà giờ ngài lại nói chuyện với tôi như thể chúng ta là bạn. Ngài khiến tôi rất khó xử đấy.”

Nghe thấy vậy, Vic ngẩng đầu lên, điệu bộ yếu ớt vừa nãy biến mất, thay vào đó là nụ cười giả dối quen thuộc, cậu đáp:

“Đừng tự hoang tưởng như thế. Ta không hề coi ngươi là bạn.”

Henry vẫn nở nụ cười nhưng trọng bụng thì thâm nghiến răng. Được lắm! Không hổ danh bá tước Shadow. Miệng lưỡi không phải dạng tầm thường, lời nói phát ra đủ khiến đối phương cứng họng, bức bối mà chết.

Vic ngược mắt nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy nói:

“Đã đến lúc ta phải về rồi. Hôm nay quả là rất thú vị khi gặp lại ngươi.”

Henry khẽ cười đứng dậy, hơi cúi người nói:

“Đề tôi tiễn ngài.”

Trên môi Vic thoáng hiện một nụ cười phức tạp. Henry thoáng chột dạ khi ánh mắt chạm phải nụ cười kia, nhưng đến khi cậu nhìn lại thì chỉ thấy gương mặt Vic vẫn như bình thường. Cậu đã tự cho rằng nụ cười kia là do cậu tự tưởng tượng, nhưng không thể phủ nhận nó đã ám ảnh cậu cho đến mãi tận sau này.

Là nụ cười ngạo mạn của một kẻ thông minh khi nhìn đối thủ của mình. Đó còn là nụ cười như nhìn thấu hết tâm can của đối phương. Nụ cười chỉ có ở một kẻ thực sự tài giỏi và luôn tự kiêu về tài năng của mình.

Henry tạm gạt qua nụ cười kia, rút khẩu súng trong áo khoác, khi Vic vừa quay đi, lập tức đặt lên lên sau đầu cậu.

“Xuống địa ngục nhé, bá tước Shadow. Tôi sẽ tiễn ngài một đoạn.”

Rút kinh nghiệm khi này, với kẻ cáo già như Vic Shadow, cậu sẽ bắn ngay lập tức mà không lưỡng lự. Nhưng đúng lúc cậu định bóp cò thì Vic lên tiếng:

“Ta không cầu xin tha mạng, nhưng trước hết ta muốn ngươi xem một thứ này. Đến lúc đó muốn giết hay không tùy ngươi.”

“Đừng hồng bịp bợm!”

“Ta không bao giờ nói dối.”

Như để chứng minh cho hành động của mình, Vic lấy súng trong túi áo, ném ra xa. Giờ hai tay lên tỏ ý đầu hàng.

“Tin được chưa?”

“Ngài muốn tôi xem gì?”

“Đến chỗ cửa sổ nào. Để chắc chắn ta không giờ trò, ngươi có thể giữ nguyên tư thế này, ta và ngươi cùng đến đó xem.”

Henry nắm lấy vai Vic lôi đi. Đến phía cửa sổ, cậu đẩy Vic lên trước.

“Trước hết, nhìn về phía siêu thị Ladscape, ngay trước cửa.”

Henry nhìn theo hướng Vic vừa bảo, hoảng hốt khi nhìn thấy vài tên mặc đồ đen đang đứng ở góc khuất trước cửa siêu thị. Chúng ẩn mình trong bóng tối, đôi mắt như loài thú săn mồi nhìn lên cửa sổ phòng cậu.

“Còn nữa, nhào người ra một chút nữa, ở tòa nhà City Hall bên cạnh, ngay dưới mái hiên.”

Cậu lại nhìn theo, cũng có tầm gần chục tên đứng ở đó.

“Cuối cùng, đỉnh tòa trung tâm mua sắm Kingdom, cách đây khoảng 700 yard. Ta nghĩ ngươi nên quan sát bằng chiếc kính viễn vọng ở phía kia.”

Henry có sở thích ngắm sao nên cạnh cửa sổ phòng cậu luôn đặt một chiếc kính viễn vọng. Vừa để phục vụ cho việc ngắm sao, vừa để quan sát động tĩnh khu vực xung quanh.

Vẫn giữ khẩu súng chĩa vào đầu Vic, cậu nhào người sang bên cạnh, ghé mắt vào ống nhòm của kính viễn vọng.

Cách phòng cậu khoảng gần 700 yard, trên nóc tòa trung tâm mua sắm Kingdom có hai tay bắn tỉa đang trong tư thế sẵn sàng bắn. Dĩ nhiên, đích ngắm sẽ là cậu.

“Hiểu rồi chứ? Ngươi đang bị bao vây. Nếu giết ta, hoặc là hai tay bắn tỉa kia sẽ giết ngươi ngay tức khắc. Hoặc là những kẻ bên dưới kia sẽ ủa vào đây.”

Henry vẫn giữ bình tĩnh. Không hẳn là không có cách. Cậu có thể bắn Vic và tránh xa tầm ngắm của mấy tay bắn tỉa rồi để xác cậu ta trong đây, còn bản thân mình thì cải trang trốn ra ngoài. Nhưng còn Red...

“Đừng nghĩ ngươi có thể giết ta rồi trốn ra ngoài, tránh khỏi con mắt của những kẻ mai phục dưới kia. Kể cả ngươi có khả năng mang theo Red. Thì ngay khi ngươi bắn chết ta, thù hạ của ta sẽ ủa vào. À không, phải nói là ngay khi tìm ta ngừng đập.”

Vic nhếch môi cười ngạo mạn. Henry khẽ cau mày:

“Nhưng... tại sao? Chúng không thể biết khi nào tôi giết ngài. Và tại sao chúng lại bám theo được đến đây?”

Vic đưa tay cời bỏ lớp áo choàng đen. Bên trong lớp áo choàng cậu chỉ mặc một chiếc sơ-mi trắng, sẽ không có gì đặc biệt, nếu như bỏ qua số máy móc phức tạp được gắn bên ngực trái.

“Là nhờ cái này. Máy định vị được vận hành bằng nhịp tim của ta. Khi tim đập, nó sẽ truyền ra một thứ sóng siêu âm giúp duy trì chế độ theo dõi. Nếu một khi thiết bị bị ngắt, hoặc là khi tìm ta ngừng đập, tín hiệu sẽ không còn. Máy định vị mà thù hạ của ta được trang bị sẽ lưu lại toàn bộ quãng đường mà ta đã đi qua. Họ âm thầm bám theo, khi thiết bị bị ngắt, sẽ lập tức ủa đến địa điểm cuối cùng mà ta đến. Hiểu rồi chứ?”

Henry cứng đờ người. Thiết bị này hao hao giống máy điện tâm đồ kết hợp với máy định vị, quả là một sự lựa chọn hoàn hảo trong những hoàn cảnh thế này.

“Ta không có ý định bắt người vào cô ấy. Vậy nên, bỏ thứ đồ chơi nguy hiểm kia xuống được rồi chứ?”

Cậu vẫn không thể thắng được Vic Shadow. Henry lặng lẽ thu súng về, mắt gườm gườm nhìn Vic.

Vic ung dung mặc lại áo choàng đen, sau đó quay lưng đi ra cửa.

“Xin cáo từ.”

Trong giọng nói của cậu còn phảng phất sự đắc ý vì vừa giành được chiến thắng.

Đột nhiên, Henry lên tiếng:

“Tại sao ngài có thể chuẩn bị kỹ lưỡng như thế? Tôi nhớ là việc Red ám sát trong bữa tiệc máu là một việc bất ngờ mà ngài không hề biết trước.”

Cậu vẫn luôn muốn hỏi. Từ lần trước cũng thế, việc cậu đánh cắp viên “The lost victory” hoàn toàn là bí mật, vậy mà cậu ta vẫn chuẩn bị sẵn hoàn hảo để cậu mắc vào. Lần này là việc của Red, cậu ta cũng có thể suy nghĩ chu toàn một đường lui.

Nghe thấy vậy, bước chân Vic chột dừng lại, cậu quay đầu nhìn Henry, trên môi vẽ một nụ cười.

Henry vẫn còn nhớ, khi nhìn dáng điệu của Vic khi đó, cậu đã bị ấn tượng mạnh. Sự tự tin tỏa ra từ ánh mắt xanh thẳm sâu thẳm. Nét cười ngạo mạn hoàn hảo lộ rõ trên môi. Giây phút đó, một suy nghĩ đã thoáng xẹt qua đầu cậu, rằng ngoài Vic Shadow ra, có lẽ không còn ai xứng đáng hơn với ngôi vị đứng đầu gia tộc Shadow lẫy lừng nhất Anh quốc. Cũng như sẽ không có ai có đủ tư cách trở thành kẻ thống trị giới quý tộc độc ác, tối tăm, nếu như cậu ta vẫn còn tồn tại.

Hệt như cái tên của mình. Vic Shadow, cậu ta sinh ra là để chiến thắng!

Đuôi mắt Vic khẽ nheo lại, phối hợp ăn khớp với nét cười trên môi. Cậu cất giọng trầm trầm, mang theo sự tự tin khó ai bì kịp:

“Là kẻ hoạch B. Một kẻ khôn ngoan, phải biết chừa cho mình một lối thoát trong mọi trường hợp.”

Nói xong, cậu thông thả bước ra khỏi phòng.

Henry vẫn đứng bất động giữa nhà. Mãi một lúc sau, cậu mới giật dừ ném khẩu súng vào tường. Miệng lầm bầm nói:

“Tên ngạo mạn chết tiệt!

Ra khỏi chung cư, Vic gọi điện thoại cho quản gia Edward. Đúng 10 phút sau, một chiếc Phantom đã dừng trước cửa chung cư. Người đến đón cậu là tài xế riêng chứ không phải Edward. Vic không để ý nhiều, nhanh chóng lên xe. Chiếc Phantom hướng thẳng về vùng ngoại ô thành phố.

Trên suốt quãng đường đi, Vic nằm tựa đầu về phía sau, mắt nhắm nghiền. Một đêm không ngủ cộng với việc phải chạy đi chạy lại, đầu óc luôn trong trạng thái căng thẳng khiến cơ thể cậu trở nên rệu rã. Mặc dù từng làm việc với cường độ rất cao nhưng chưa bao giờ cậu thấy mệt mỏi thế này.

Chiếc xe dừng trước cổng dinh thự, cậu mau chóng đi vào nhà chính. Chỉ muốn chạy lên phòng, tắm trong bồn nước nóng rồi đi ngủ, thức dậy vào buổi chiều hôm sau và sau đó sẽ dùng một bữa điểm tâm với bánh cùng trà đen lúc chiều muộn.

Thế nhưng, mong muốn đó của cậu đã bị dập tắt một cách lạnh lùng khi cậu nhìn thấy một đám cảnh sát Scotland Yard đang đứng lơ nhố trong sân và nhà chính. Tâm trạng cậu đột nhiên trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết. Cậu đi vào nhà chính, gót giày nện mạnh xuống nền đá cẩm thạch tạo ra những tiếng vang rất kêu, thu hút sự chú ý của mấy viên cảnh sát. Họ thấy Vic thì đều cúi đầu chào.

Cậu thần nhiên đi qua, đôi mắt xanh thẳm nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống quý ngài Dolce Small đang đứng giữa nhà chính nói chuyện với Edward. Vic vào đến nơi thì vừa kịp nghe được phần hay nhất của câu chuyện.

Dolce Small cẩn thận sẫm soi trên nền gỗ, sau đó nói với Edward:

“Có hai điểm lạ ở hiện trường. Đầu tiên, là dấu máu này. Theo như tôi biết thì công tước James Curtis bị sát thủ quý tộc bắn chết tại chỗ. Ngay sau đó tay sát thủ kia cũng bị vệ sĩ của nhà Shadow bắn. Thế nhưng máu ở chỗ James Curtis ngã xuống lại quá ít. Sát thủ quý tộc sau đó bị thương, khi chạy, máu chảy theo đường đi của cô ta. Nhưng máu ở chỗ này lại quá bất thường. Vết máu ngắt quãng giống như bị lau đi vậy.”

Dolce Small chỉ vào vết máu trên sàn. Thực chất, nơi James ngã xuống có quá ít máu vì ông ta không chết ở đây. Còn thứ hai, vết máu ngắt quãng không phải do bị lau đi, mà là do khi Red bị thương, cô ấy chạy lên từ căn hầm. Khi nắp hầm khép lại, dĩ nhiên vết máu sẽ giống như bị ngắt quãng.

“Còn một thứ mà chúng tôi không tìm thấy.”

“Ồ, thứ gì vậy? Ngài Small?”

Vic mỉm cười xen ngang cuộc trò chuyện của hai người kia. Dolce Small ngạc nhiên quay ra nhìn cậu. Rất miễn cưỡng đưa ra bắt tay, ánh mắt còn ẩn chứa sự chán ghét khi nhìn Vic.

Sau vụ viên đá “The lost victory” lần trước, ông càng ghét Vic hơn.

“Vâng, ngài Curtis bị chết vì đạn bắn. Theo hình dạng vết thương có thể suy đoán được kẻ bắn ông ấy đứng từ trên cao bắn xuống. Viên đạn xuyên qua đầu ông ấy. Nhưng dù đã tìm rất kỹ, chúng tôi cũng không thấy viên đạn nào trên hiện trường, đến cả vết lõm khi đạn rơi ra ngoài cũng không tìm thấy.”

Vic khẽ cười, đôi mắt nhìn Dolce Small đầy ẩn ý:

“Ồ, ý ngài là chúng tôi đã thay đổi hiện trường?”

“Tôi không nói thế. Là chính miệng ngài nói.”

Lửa giận trong Vic bốc lên ngàn ngút. Nụ cười trên môi cậu tắt phụt, đáy mắt xanh thẫm trở nên lạnh lẽo đến cực điểm. Cậu nói như đang nghiền răng nghiền lợi:

“Hình như ngài đã chán vị trí trưởng cục cảnh sát London rồi thì phải?”

Dolce Small dĩ nhiên hiểu được ẩn ý trong lời Vic. Cậu ta muốn nói, nếu vẫn còn giữ thái độ thế này với cậu, vẫn muốn nhúng mũi vào chuyện của cậu, thì vị trí mà ông đang đảm nhiệm sẽ thuộc về người khác.

Mặc dù hiểu, nhưng ông vẫn không buồn cho vào tai, nói:

“Dĩ nhiên tôi vẫn muốn ở lại vị trí này. Bản thân tôi dựa vào thực lực của mình mà đi lên, đâu cần phải luồn lách mà sợ sệt bị mấy kẻ không ra gì nhúng tay vào.”

Hai bàn tay nằm trong lớp áo choàng của Vic đã nắm chặt lại. Dolce Small biết cậu đã mất bình tĩnh nên cúi đầu nói:

“Tôi xin được đi điều tra, bá tước.”

Phòng khách rộng lớn giờ chỉ còn lại Vic và Edward. Edward biết cậu đang giận nên cũng không dám lên tiếng chỉ rót một tách trà nóng đưa cho cậu.

“Choang!”

Tách sứ đắt tiền đã vỡ vụn trên nền gỗ bóng loáng. Vic nói như rít qua kẽ răng:

“Tài năng? Thực lực thực sự? Lão ta còn không biết, ở cái xã hội này, thứ tài năng của lão ta không đáng một xu?”

Quản gia Edward im lặng trước cơn thịnh nộ của Vic. Ông biết, với tính cách của Vic, dù có giận dữ đến mức nào thì cậu cũng sẽ chế ngự được nó rất nhanh.

Không ngoài dự liệu của Edward, ngay sau đó, Vic đã bình tĩnh trở lại, vẻ lạnh lùng nghiêm túc lại hiển hiện trong đôi mắt. Cậu dõm bước lên cầu thang, quăng lại một câu cộc lốc:

“Ta lên nghỉ ngơi. Đúng 5h30 chiều hãy mang trà lên phòng ta.”

“Tôi đã rõ, thưa ngài.”

—

Red tỉnh dậy sau một quãng thời gian dài mê man. Cô định gượng dậy để rời khỏi giường nhưng cơn đau truyền đến từ một bên vai đã tàn khốc kéo cô trở lại. Red hướng mắt lên trần nhà, chớp nháy những chi tiết vụn vặt mờ ảo còn sót lại trong đầu để chấp nối thành kí ức.

Cô nhớ, mình đã giết công tước James Curtis ở dinh thự nhà Shadow, sau đó gặp Vic. Cậu ta và cô đã đuổi nhau một đoạn dài. Đến Tower Bridge thì cô nhảy xuống sông và cắt đuôi. Những sự việc về sau rất mờ ảo, cô chỉ mang máng nhớ rằng, hình như Vic đuổi theo cô đến tận chỗ ở của Henry.

Henry bước ra từ nhà bếp, bung đến bên giường Red một tô cháo và một cốc sữa. Cả hai đều vẫn còn nóng và bốc khói nghi ngút. Cậu để một chiếc bàn nhỏ lên giường rồi đặt khay đồ ăn lên, nói:

“Cậu ăn luôn đi cho nóng.”

“Tạo tó sẽ ăn.”

Red mệt mỏi muốn nhấc chiếc bàn ra để nằm xuống nhưng bị Henry ngăn lại.

“Được Henry này nấu ăn cho là một vinh dự của cậu đấy. Cậu có biết là...”

“Tớ ăn. Được chưa?”

Red vội vàng cắt lời cậu. Cô biết Henry sẽ làm nhảm về mấy thứ cậu ta nổi tiếng ra sao, có nhiều người thích thế nào. Và cuối cùng sẽ kết luận rằng, Red là một người hạnh phúc và tốt số nhất thế gian khi được cậu ta chăm sóc. Cô không lạ gì cái giọng điệu của cậu ta, và dĩ nhiên là cô không muốn nghe nên cứ ăn nhanh cho lành.

Red xúc một thìa cháo bỏ vào miệng. Cũng khá ngon mặc dù rất đơn giản, chỉ có cháo trắng và thịt bò ninh nhừ. Vừa ăn cô vừa hỏi:

“Hôm qua Vic Shadow đuổi theo tớ đến tận đây đúng không?”

“Không phải hôm qua. Mà là tối hôm kia. Cậu đã ngủ được hơn 1 ngày rồi.”

“Ừ, thì là hôm kia.”

Henry ngả lưng vào thành ghế, nói:

“Ừ. Hắn đuổi theo cậu đến tận đây, tìm được đúng phòng và ép tớ mở cửa. Thật không thể tưởng được! Hắn ta quá cáo già!”

Khi nói, trong mắt Henry không dấu nổi sự khâm phục khi nhắc lại sự việc ngày hôm đó. Mặc dù ghét Vic đến thấu xương nhưng cậu không thể không công nhận, cậu ta thực sự có tài.

“Và cậu đã mở?”

“Tớ có thể không mở sao? Hắn ta gần thiết bị định vị vào gáy cậu và lần đến tận đây. Nếu tớ không mở, hắn sẽ báo cảnh sát.”

“Rồi sao nữa? Ai đã phẫu thuật cho tớ?”

“Vic Shadow. Một điều tôi tặc là hắn ta không phải bác sĩ mà chỉ nghiên cứu về giải phẫu học trong vòng gần 1 năm. Vậy mà hắn vẫn phẫu thuật. Và một điều kinh khủng nữa là, hắn ta phẫu thuật chỉ bằng một tay và không dùng thuốc mê. Chúa ơi! Thế với cậu là tớ gần như phát sốt lên khi nhìn thấy cảnh hắn ta giải phẫu.”

Red khẽ cau mày, vẫn còn mang máng nhớ về cảm giác đau đến tận xương cách đây không lâu. Những kí ức thì không có, chỉ có nỗi đau là rõ mồn một.

“Tại sao lại phẫu thuật chỉ bằng một tay?”

Henry mở miệng định kể rằng vì cậu cần vào tay hắn chứ sao. Nhưng nghĩ gì đó lại ngậm miệng lại, nói:

“Tốt nhất cậu nên không biết thì tốt hơn.”

Red thấy cậu không muốn nói thì cũng chẳng buồn hỏi. Cô nhanh chóng xử lý xong chỗ cháo và sữa rồi nằm trở lại giường. Khi cô đang nhắm mắt định ngủ thì chợt nghe thấy tiếng lều bầu của Henry.

“Mà nhắc đến vụ phẫu thuật, tớ phải nghe lời hắn ta đi ăn trộm một bộ dụng cụ thú y đấy.”

“Ồ? Cho nên?”

Red vẫn giữ thái độ dửng dưng. Điều đó làm cho Henry nổi đóa. Cậu bắt đầu nhảy dựng lên như giẫm phải ổ kiến.

“Sao cậu có thể dửng dưng thế trong khi tớ vừa vì cậu mà hạ mình nghe lời tên kiêu ngạo kia? Trước đó tớ đã từng tự nhủ, nếu gặp lại tên khốn Vic Shadow tớ sẽ lập tức bắn bỏ để trả mối thù phá hủy nhan sắc của tớ. Cậu có biết vết thương “ngài ấy” gây ra đã để lại sẹo rồi không? Tớ thậm chí còn không dám hót tóc lên và để kiểu Undercut đầy nam tính. David Beckham, Ronaldo, Adam Levine... Chúa ơi! Tớ điên lên mất! Cậu có hiểu không hả? Tớ đã phải nghe lời kẻ thù lớn nhất của mình. Cậu hiểu không hả?”

Red bị Henry làm cho điếc tai đến bực mình. Cô hắt chấn ra và hung dữ nói lại:

“Nghe này! Tớ chẳng thấy có vấn đề gì ở đây cả. Trong khi mà cậu đã để cái mái éo lá kia suốt cả mấy năm trời thì không sao, giờ cậu lại phải phát rồ lên vì một kiểu đầu mới và hậm hực vì mình không thể cắt. Tớ chẳng hiểu cái gì cả. Ngoài việc thấy cậu giống hệt mấy con bé tóc vàng hoe điên cuồng vì không kịp mua cái túi Louis Vuitton fake loại 3.”

Nói một tràng dài xong Red lại nằm phịch xuống và kéo chăn cao trùm kín đầu.

Ban đầu Henry đờ ra nhưng sau đó thì cậu bắt đầu phản ứng lại và tiếp tục gào lên:

“Cái gì hả? Sao cậu dám so sánh một nữ nam như tớ với mấy con bé tóc vàng hoe và ví kiểu tóc Undercut nam tính với mấy cái túi Louis Vuitton fake? Cậu ngồi dậy ngay cho tớ. Nói cho rõ ràng.”

Vậy là Henry cứ liên tục gào thét và kéo chiếc chăn Red đang đắp. Còn cô thì cứ một mực giữ lại.

Thật sự lúc này, chẳng biết Red có giống như người vừa mới phẫu thuật xong không.

Thảm cỏ trước nhà chính của dinh thự Shadow rất lớn, hơn nữa còn được cắt tỉa rất gọn gàng. Điều này phục vụ chủ yếu cho sở thích chơi golf của vị chủ nhân dòng họ. Mặc dù có kích thước khá nhỏ so với sân golf quốc tế nhưng cũng vì Vic chỉ chơi trong chốc lát nên cũng không có quá nhiều bất tiện.

Lúc này đây, cậu đang đứng giữa sân với trang phục là quần bằng vải kaki đen hơi rộng. Áo sơ- mi trắng tinh tươm xắn tay cao, chân đi giày thể thao cao cấp. Mũi đồng màu với quần và giày, kính râm nằm ngay ngắn trên sống mũi.

Nhìn Vic lúc này, đúng chất mấy quý công tử của những gia đình tài phiệt.

Quán gia Edward im lặng tiến về phía sau cậu, đằng sau ông lại có một người lái chiếc xe Rolls Royce Ghost chậm chậm đi vào. Cúi đầu với tấm lưng của Vic, ông nói:

“Bá tước, bên cảnh sát vừa gửi lại chiếc xe mà quốc vương Louis tặng ngài. Họ nói vì lí do gì đó mà ngài để quên ở Tower Bridge.”

Vic xoay người lại đằng sau, nhìn biểu tượng điều hòa bằng bạc gắn trên lưới tản nhiệt đang lấp lánh dưới ánh nắng. Cậu đã định để nó cho gã đàn ông mà cậu mượn xe máy, cuối cùng chắc ông ta không dám nhận mà giao lại cho cảnh sát.

Dưới cặp kính râm, đôi mắt cậu trở nên lạnh lùng và chứa vài phần chán ghét.

Không nói không rằng, Vic đi đến gần chiếc xe.

Chiếc gậy đánh golf trên tay cậu nện mạnh xuống phần đầu xe, đập vỡ cả cửa kính. Lớp sơn cao cấp phủ trên bề mặt xe bong tróc để lộ phần sắt xám xịt. Edward ban đầu còn há hốc mồm nhìn cậu, nhưng sau đó chỉ cúi đầu im lặng.

Được một hồi, Vic cuối cùng cũng dừng tay, vứt chiếc gậy xuống đất và đi thẳng vào trong nhà.

Edward lập tức đi theo nhận lấy đôi găng tay trắng cậu vừa còi ra. Vic ra lệnh:

“Tống chiếc xe vào kho. Nếu ông ta có hỏi thì nói là bị hỏng sau vụ sát thủ quý tộc.”

“Vâng, thưa ngài.”

Vic còi kính râm và mũ, hồ hững đưa cho Edward mà không thèm nhìn ông. Lâm bầm nói:

“Mắt hứng chết đi được!”

Mọi thứ đang dần lộ diện :))

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Long Time No See (1)

“Lâu lắm không gặp ngài. Còn nhớ tôi không?

Quý ngài Shadow?”

Ray rời khỏi thư viện khi trời đã ngả về chiều. Phía chân trời, vùng dương đã khuất lấp sau những rặng mây xám xịt. Xa xa, một đàn quạ đen đang bay về tổ cất lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhưng chỉ trong phút chốc, âm thanh đó lại chìm hẳn vào không gian vắng lặng đến rợn ngợp.

Khi Ray vừa bước chân ra khỏi học viện Victoria và thông thả đi xuống con đường mòn dẫn ra đại lộ, đột nhiên, cậu thấy mắt mình tối sầm lại. Từ chi mềm nhũn, hai chân như không có trọng lực ngã sụp xuống. Trước khi không còn ý thức được điều gì, xung quanh cậu chỉ toàn là một màn tối đen.

Sunny nhận được một cuộc gọi bất ngờ khi đang dùng bữa tối với một chiếc burger bò và một cốc coke. Giọng người gọi nghe hơi kì lạ, giống như bị bóp méo bởi máy móc:

“Nếu muốn gặp thẳng bạn cô thì đến đây ngay. Biệt thự bỏ hoang, số nhà 114H, đối diện ga Waterloo.”

Sunny khẽ nhủ mày. Mặc dù hơi bất ngờ nhưng vẫn không để bản thân mất bình tĩnh:

“Bạn tôi? Ai? Tôi không nhớ rằng bản thân mình đã có bạn.”

“Ray Dawson. Con trai không chính thức của quý ngài Sailor Dawson.”

Bàn tay cầm điện thoại của Sunny run lên. Cô cố gắng không để lộ sự hoảng hốt trong giọng nói:

“Nghĩ tôi sẽ tin à?”

“Cô sẽ phải tin.”

Phía đối diện buông một câu lạnh lùng rồi dập máy. Sunny vẫn nắm chặt chiếc điện thoại không rời. Dưới cặp kính cận trong suốt, đôi mắt đen lay mờ lớn đầy hoảng loạn.

Chiếc điện thoại trong tay cô bỗng rung mạnh. Cô vừa nhận được email.

Sunny vội vàng check hộp thư đến. Là một email toàn hình ảnh và kèm thêm một clip ngắn

chừng 10 giây.

Trong cả ảnh và video là hình ảnh Ray bị trói chặt trên một chiếc ghế bằng dây điện. Cậu đang ở trong một căn phòng tối đen như mực, chỉ có duy nhất một bóng đèn mờ trên đỉnh trần nhà. Xung quanh là đồ đạc đổ vỡ, rom rác và đủ các thứ bần thiêu khác.

Số lạ khi này gọi lại ngay khi cô nhận được email trong vòng chưa đầy 5 phút.

“Thế nào? Tin chưa?”

“Mấy người cần gì ở tôi?”

Sunny vẫn dùng giọng lạnh lùng.

“Đến đây. Tôi và cô sẽ có một vài điều để trao đổi.”

“Tiền? Tôi thiếu nhất là thứ đó nên đừng mong có thể moi được đồng nào.”

“Tôi không cần tiền của cô.”

Hàng lông mày của Sunny lại nhíu chặt thêm một chút. Rốt cuộc gã đó cần thứ gì?

“Tôi sẽ đi, nếu như ông đảm bảo bản thân tôi sẽ không gặp bất kì thương tích gì.”

“Tôi đảm bảo.”

“Tôi sẽ đến đó trong vòng 15 phút nữa. Trong thời gian đó...”

“Tôi sẽ không gây thương tích nào cho Ray Dawson.”

Sunny khẽ nhếch môi cười nhạt, đáp:

“Tốt đấy!”

Cô dập máy. Nhìn bầu trời đen kịt mà không tránh khỏi cảm giác chán nản trong lòng. Ray Dawson. Nếu không vì lời hứa với một người, cô sẽ không năm lần bảy lượt vì cậu ta mà dây dưa thế này.

Thay ra bộ quần áo trong nhà, Sunny mặc một chiếc quần jeans và áo len cổ lọ trắng, đi kèm đôi sneaker cho dễ chạy và vận động. Cô thực sự không muốn sử dụng năng lượng vào mấy thứ vớ vẩn, nhất là vào thời điểm này.

Sunny bắt một chiếc taxi, yêu cầu tài xế đến ga Waterloo. Sau khi đến nơi, cô trả tiền rồi mau chóng chạy đi tìm địa điểm yêu cầu. Sau một hồi nhìn quanh quất, cuối cùng cô cũng tìm thấy một ngôi biệt thự cổ nằm khiêm nhường cuối con đường nhỏ đối diện ga Waterloo. Ngôi biệt thự rất cũ, có vẻ hàng mấy thập kỉ nay đã không có người ở.

Sunny chậm chậm di chuyển đến trước cửa ngôi biệt thự. Cúi người nhìn qua khe cửa hẹp ở khu bếp ăn, cô thấy ánh sáng leo lét hắt ra từ đó. Mặc dù tầm nhìn rất hạn chế nhưng cô cũng có thể nhìn thấy một người con trai thân hình gầy gò đang bị trói trên ghế. Khuôn mặt cậu ta cúi gầm xuống khiến cô không nhìn rõ mặt, hơn nữa, còn quay lưng về phía cửa.

Theo như hình ảnh ở trong email thì Ray bị cho uống thuốc mê và giờ đang bất tỉnh.

Sunny khẽ cười. Vậy thì sẽ không có gì gây trở ngại cho cô.

Như loài mèo, hai chân cô di chuyển trên đất không gây ra một tiếng động. Chợt, cô nhìn thấy một chiếc gậy bóng chày sứt mẻ nằm trên đồng rác bên vệ đường. Cô đi đến đó và cầm chiếc gậy lên. Chiếc kính cận đã được tháo ra từ lúc nào, bây giờ, đôi mắt đen kịt không một vệt sáng của Sunny đang nhìn xuyên qua màn đêm, hướng thẳng về phía cửa chính của căn nhà.

Nhìn Sunny lúc này, giống như một con cáo đang săn mồi. Lặng lẽ nhưng nguy hiểm, đầy khéo léo và tinh ranh.

Cô mở cửa chính vào nhà mà không gây một tiếng động. Hai tên to con thấy cửa mở liền xông ra định tóm lấy Sunny, nhưng chưa kịp hành động gì đã bị chiếc gậy bóng chày trong tay cô đập trúng đầu. Chỉ hai nhát đánh gọn nhẹ, bọn chúng đã nặng nề ngã xuống sàn.

Thấy thế, Sunny vội vã chạy ra sau chúng, một bên là cây gậy bóng chày, một bên dùng tay; cô nhanh nhẹn đỡ bọn chúng rồi từ từ đặt chúng xuống đất mà không gây ra tiếng động nào.

Hành động nhanh và chớp nhoáng! Hệt như sát thủ chuyên nghiệp.

Sunny tiếp tục tiến vào sâu bên trong căn biệt thự. Mùi ẩm mốc bao trùm khắp mọi nơi; bóng tối, chính là màu sắc chủ đạo.

Lạ kì là, khi cô vào đến bếp lại không còn một tên vệ sĩ nào nữa. Nhận ra có cái gì đó không đúng, cô chần chừ không muốn bước. Rồi ngay sau đó, cô lập tức quay đầu chạy thẳng ra ngoài khi nhìn thấy người bị trói trên ghế. Đó không phải Ray.

Nhưng tất cả đã muộn. Hai tên to con không biết từ đâu xò ra, một tên giật phăng cây gậy trong tay Sunny, tên còn lại ghim chặt lấy cổ cô.

Sunny vẫn không chịu thua dù đã mất đi vũ khí duy nhất. Cô huyếch cùi trỏ về phía sau, xuyên thẳng vào bụng tên đang tóm cổ cô. Theo phản xạ, hấn co người ôm bụng. Tên còn lại thấy thế thì túm luôn cây gậy định phang vào đầu Sunny. Cô lại nhanh hơn một bước, tung một cú đá mạnh vào tay hắn. Cây gậy rơi thẳng xuống đất. Thừa dịp hắn đang nhăn nhó vì con đau đến từ cổ tay, Sunny cúi người nhặt lấy cây gậy.

Cô nhanh chóng chạy thẳng ra ngoài. Nhưng mới chạy được vài bước, đã vội vàng lùi lại.

Chấn trước mặt cô lúc này là khoảng gần hai chục tên to con, xét về kích thước cơ thể thì to gấp đôi cô, chắc chỉ kém Captain America một chút.

Khi Sunny lùi lại cũng là lúc chạm phải hai tên to con phía sau. Chúng giơ tay ra định tóm lấy cô, Sunny không thèm quay lại mà phang mạnh cây gậy bóng chày. Chỉ một đòn, cả hai tên nằm lăn trên đất.

Hai tên, dĩ nhiên cô có thể đối phó. Nhưng 20 tên. Chỉ sợ...

“Bốp! Bốp!”

Tiếng vỗ tay vang lên phía sau lưng. Sunny vội vàng quay lại.

Từ trong bóng tối, một gã trai trẻ bước ra. Xung quanh gã có thêm khá nhiều thuộc hạ. Hai tên ở hai bên, cách xa hắn tầm hai mét đang cầm súng nhắm vào Sunny. Ngay cạnh hắn lại có một tên nữa lời Ray đang bị trói chặt, một tay hắn vòng qua cổ cậu, tay còn lại dí súng vào thái dương.

Gã trai trẻ kia chỉ tầm tuổi Sunny. Vóc dáng cao ráo, nước da trắng muốt đặc trưng của người sống ở xứ lạnh. Đôi mắt xanh biếc, mái tóc vàng sáng, mũi thẳng mắt sâu. Nói tóm lại là mang đầy đủ đặc trưng của người Anh.

Gã đang nhếch môi cười Sunny, đôi mắt hẹp khê neho lại đầy gian trá.

“Hoặc là cô đến đây và ngoan ngoãn như một con cún. Hoặc là Ray Dawson sẽ ăn vài viên đạn.”

Sunny trừng mắt nhìn hắn, chân bước chậm chậm về phía Ray.

“Bỏ cây gậy xuống.”

Cô lặng lẽ cúi người định đặt cây gậy xuống đất và đầu hàng. Nhưng cây gậy chưa chạm đất, cô đã thoát đứng thẳng dậy, phi nó nhắm thẳng vào đầu gã đang dí súng vào Ray.

Tên kia cũng không phải tay mơ, phản xạ cũng rất nhanh. Khi chiếc gậy vừa lao đến, lập tức đưa chân ra sút. Mặc dù hắn không biểu lộ sự đau đớn, nhưng Sunny biết, bàn chân vừa đưa ra đỡ cây gậy ít nhiều đã nứt xương.

“Có vẻ cô không ngoan ngoãn chút nào.”

Gã trai trẻ giật phăng cây súng trong tay gã kia, nhắm thẳng chân Ray định bắn.

Sunny cũng lao đến tên đứng gần cô nhất, chỉ một đòn đã đánh ngã hắn. Sau đó cướp lấy cây súng rồi nhắm thẳng vào đầu gã trai trẻ.

Tình thế bây giờ khá éo le. Một tên thuộc hạ của gã kia đang nhắm vào Sunny. Sunny lại nhắm vào gã. Còn gã lại nhắm vào Ray.

Nhận thấy bản thân mình đang rơi vào thế bất lợi, Sunny không tránh khỏi hoảng hốt. Bởi vì cô không chỉ bị tên đang cầm súng kia đe dọa, cô còn bị kim đâm bởi 20 tên to con cỡ Captain America. Thấy thế, Sunny khẽ buông súng rồi đá ra xa, nói:

“Buông hết vũ khí xuống. Chúng ta nói chuyện tử tế?”

Gã trai trẻ nhếch môi cười, đẩy Ray cho tên thuộc hạ đứng gần đó nhưng vẫn cầm khẩu súng trong tay.

“Vui lòng ném thứ kia xuống.”

Gã ta nhún vai rồi vứt khẩu súng đi, khẽ cười nhạt.

Sunny chợt nhận ra, nụ cười đó rất giống vị bá tước kiều ngạo của gia tộc Shadow. Điều là mang theo sự khinh khinh của một kẻ cao quý, luôn tự mãn về địa vị của bản thân mình.

Gã chìa tay về phía Sunny, khẽ cười:

“Xin chào quý cô Cavanaugh. Tôi là Fred Richmond.”

Sunny lạnh nhạt đưa tay bắt lại, đáp:

“Rất vui được gặp ngài. Tôi là Sunny Cavanaugh.”

“Mời cô đi đến chiếc bàn ăn gần kia. Mặc dù hơi cũ nhưng đã được dọn dẹp sạch sẽ.”

Sunny đi đến và ngồi xuống. Lúc này cô mới nhận ra, chiếc bàn ăn cũng như căn phòng này quá bất thường khi đặt vào tổng thể bữa tiệc và đồ đạc của toàn căn biệt thự.

Mặc dù hơi cũ nhưng nơi đây lại được dọn dẹp sạch sẽ, thậm chí trong tủ bếp còn đựng mấy hộp trà.

Có một tên bưng đến một chiếc ấm bạc và hai tách sứ. Trà bắt đầu được rót ra. Mùi thơm thanh thanh của thức uống cao quý, tao nhã; lọt giữa không gian ảm đạm, tối tăm tạo ra một thứ ấn tượng kì dị.

“Tôi sẽ nói ngắn gọn thôi. Nghe nói cô và bá tước Vic Shadow có một giao ước khá thú vị?”

Sunny khẽ cau mày khó hiểu. Lại dính đến Vic Shadow. Cậu ta ám cô hết như hồn ma không tan.

“Đúng vậy!”

“Vậy thì phá bỏ đi.”

“Tôi đã phá bỏ lâu rồi.”

Fred đột ngột nhào về phía trước, gã thò cánh tay gầy guộc xương xẩu túm lấy cổ Sunny, gần giọng:

“Nguyên tắc cơ bản khi giao dịch là không được nói dối.”

Sunny dùng sức nắm chặt cổ tay Fred như muốn bóp nát tay gã ngay tức khắc. Gã vội vã rút tay lại, trừng mắt nhìn cô.

“Vậy ngài muốn tôi phá bỏ thế nào?”

“Không cần nghe lời hấn nữa mà chuyển sang thực hiện mệnh lệnh của tôi.”

Sunny đột nhiên có cảm giác bản thân mình giống như một món đồ chơi qua tay kẻ này kẻ khác. Mà kì lạ là, chính cô lại khiến bọn họ có cơ hội chơi đùa mình.

Vic Shadow đã từng khống chế cô và cô tự nguyện nghe lời hấn để đánh đổi yên bình. Nhưng gã này lại khác. Chỉ sợ lần này, nếu cô thực sự đồng ý lời gã. Cả cô và gã sẽ không sống sót nổi với Vic Shadow.

Kiểu người như cậu ta, cực kì ghét kẻ khác chạm vào những thứ vốn thuộc về mình.

“Tôi từ chối.”

“Vậy thì... Đoàng!!”

Đạn rời khỏi băng bay thẳng về phía Ray, nhưng chỉ xẹt qua và cắt đứt một lọn tóc của cậu. Sunny biết, khả năng bắn súng của Fred Richmond nhất định không tầm thường. Hắn cố tình bắn như thế để đùa giỡn cô và Ray.

Cô khẽ hít thật sâu, nói:

“Ngài chắc chứ? Nếu như ngài có gan cướp đi thứ vốn đang nằm trong tay Vic Shadow. Hẳn ta nhất định cướp hết tất cả những gì mà ngài có.”

“Cô có vẻ hiểu hần?”

“Nếu không hiểu thì tôi đã không sống được đến bây giờ.”

“Tôi ra sao không cần cô quan tâm.”

Sunny thoáng im lặng trong chốc lát, sau đó nói:

“Ngài có thể đảm bảo tôi không gặp nguy hiểm khi phá bỏ hiệp ước với Vic Shadow?”

“Không vấn đề.”

Hai người bắt tay nhau, chính thức bắt đầu thỏa thuận.

Đám người to con và Fred Richmond nhanh chóng rút khỏi biệt thự. Trước khi bọn chúng đi, Sunny đột nhiên hỏi:

“Tôi biết khi làm thế này, người ngài muốn nhắm vào không phải tôi.”

Fred quay đầu lại khẽ nở nụ cười:

“Khá thông minh đấy, cô nhóc.”

“Quan hệ giữa ngài và Vic Shadow là gì?”

Gã vẫn nở nụ cười, đặt ngón tay nhỏ lên môi, thì thầm bằng giọng thần bí. Hệt như âm thanh văng đến từ nơi tận cùng bóng tối:

“Quý cô của tôi, cô không nên biết quá nhiều.”

Sunny nhếch môi cười nhạt, nhại lại giọng điệu khi nãy của Fred:

“Nguyên tắc cơ bản khi giao dịch là cung cấp đủ thông tin đối phương cần.”

Đôi mắt dài hẹp của gã nhìn thẳng vào tròng mắt đen láy của Sunny. Cô không ngần ngại nhìn thẳng lại.

“Là kẻ thù cũ chăng? Hay là nên coi hần là ân nhân giúp tôi trở nên thế này?”

Sunny khẽ nhú mày định mở miệng hỏi thêm nhưng gã đã cắt ngang:

“Tôi chỉ nói đến đó thôi. Nếu cô vẫn còn muốn biết thêm. Thì...”

Gã ngắt câu giữa chừng sau đó nâng bàn tay lên ngang cổ, xẹt ngang một đường trong không khí.

Gã đang ám chỉ, nếu cô vẫn còn hỏi nữa thì sẽ chết ngay tức khắc!

Cô đành im lặng nhìn bọn chúng kéo đi. Mấy bóng đen to lớn thoáng chốc đã mất hút trong

bóng đêm mịt mù. Mãi đến lúc này Sunny mới đến chỗ Ray và cời trói cho cậu. Ray im lìm

một hồi lâu sau đó lí nhí:

“Xin lỗi vì lại gây khó khăn cho cậu.”

Sunny khẽ thờ dãi:

“Năm lần bảy lượt cố gắng, vẫn không thể tránh được việc đối đầu với Vic Shadow.”

Ray loạng choạng đứng lên, nhìn cô hỏi:

“Bá tước Shadow... là người thế nào?”

“Lí trí, thông minh, nguy hiểm, độc ác và vô cùng cáo già.”

Sunny diu Ray ra khỏi căn biệt thự đồ nát. Gió ào đến một cơn lạnh ngắt. Khi nãy đi vội, Sunny không kịp mặc áo khoác, giờ đang rất hối hận vì việc đó.

Ray thấy Sunny hơi so vai vì lạnh liền cởi áo khoác ngoài quàng cho cô, khẽ ho một tiếng ngại ngùng, nói:

“Cậu mặc đi.”

Sunny im lặng và chấp nhận sự nhường nhịn của cậu.

Cô chợt nhận ra, có đôi lúc, thật tuyệt khi có một người ở bên cạnh mình. Và không hẳn rằng, cô không cần ai bảo vệ.

Giống như lúc này, chỉ đơn giản là một chiếc áo lúc gió về thôi cũng trái tim cô run lên vì ấm.

—

Chờ đợi con thịnh nộ của quý ngài Shadow.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Long Time No See (2)

Phòng ăn của học viện Victoria lúc này chật ních người vì đang là giờ nghỉ trưa. Các học viên cao quý đều chọn cho mình những món ăn thượng hạng cùng đồ uống đắt tiền. Thế nhưng, hầu hết họ đều không hoàn toàn tập trung vào những thứ đó mà dành sự chú ý vào một chuyện hay ho đang diễn ra trong phòng.

Bản chất xấu xa của con người là luôn tò mò những chuyện thị phi không liên quan đến mình. Những học viên Victoria cũng không ngoại lệ. Lúc này đây, hàng ngàn con mắt hiếu kỳ của họ đang dán chặt vào bàn ăn của Fred Richmond- học viên mới của học viện, đứng bên cạnh đó- là cô gái tâm thường gây xôn xao những ngày qua- Sunny Cavanaugh. Con gái vệ sĩ đã hi sinh vì hoàng gia, người có quan hệ bí ẩn với quý ngài Vic Shadow lấy lòng.

Sunny đã đứng suốt gần 1 tiếng đồng hồ, không nhúc nhích. Trên tay cô cầm một tách lớn được rót đầy trà nóng vẫn còn bốc khói nghi ngút. Kinh khủng hơn cả, cô còn phải cầm nó bằng cả hai tay.

Fred Richmond đang ngồi thong thả dùng bữa trưa. Không thèm liếc Sunny, gã ra lệnh cho tên hầu cận đứng bên cạnh:

“Thay trà nóng đi. Tách đó có vẻ nguội rồi.”

Tên hầu cận vâng lời, lập tức rót đầy một tách trà nóng khác và để vào tay Sunny, tách trà gần nguội vừa lấy từ tay cô thì đặt xuống bàn.

Hai lòng bàn tay Sunny sớm đã bóng rộp vì trà nóng. Hai tay cô nắm chặt lấy tách trà, tưởng chừng chỉ cần dùng sức một chút nữa thôi sẽ có thể bóp nát vụn nó.

Fred Richmond vẫn thản nhiên, có vẻ còn khá thích thú vì trò đùa mình vừa nghĩ ra. Gã thăm thi bằng thứ giọng khàn khàn:

“Sức chịu đựng cũng ổn đấy. Chẳng trách Vic Shadow lại thích chơi đùa với cô.”

Sunny nhếch môi cười, trừng mắt nhìn gã:

“Ngài quá khen!”

Fred đưa một thìa soup gà vào miệng, nói:

“Cứ đứng im như thế. Cho đến khi gặp được Vic Shadow.”

Sunny nghiêng răng trèo trẹo. Gã biết thừa Vic Shadow hầu như không bao giờ xuống phòng ăn chung để dùng bữa. Cậu ta cho bản thân mình là cao quý hơn người, nên sẽ chẳng bao giờ bèn mảng đến những nơi chứa những kẻ tâm thường có địa vị kém cậu ta. Bất cô đứng đây trong tình trạng này đợi cậu ta đến. Chỉ sợ đến lúc đó hai tay cô sớm đã tàn phế.

“Ngài biết thừa Vic Shadow không bao giờ đến những nơi tâm thường.”

Fred nhướn mày nhìn Sunny, thản nhiên nói:

“Ồ. Vậy thì đành chia buồn với cô vậy.”

Giọng điệu giả tạo lron lẹo này, thật sự cô rất ghét!

Sunny những tưởng mình sẽ phải đứng đó cho đến tối mà không gặp được Vic Shadow. Thế nhưng, lại có một điều ngoài dự đoán. Đàng xa, cô đã nhìn thấy thấp thoáng một thân hình dong dỏng cao trong bộ vest đen được là phẳng phiu. Ngay phía sau, là con điều hâu lông đen mắt vàng đang bay chậm chạp.

Mang theo điều hâu đến học viện, còn có ai ngoài bá tước Shadow?

Vẫn như mọi ngày, Vic xuất hiện với phong thái đỉnh đặc, lạnh lùng. Đôi mắt xanh thẳm luôn nhìn thẳng về phía trước, cao ngạo như không thèm để mắt đến xung quanh.

Sunny đang nghĩ, không biết một ngày sự tự tôn kia của cậu ta bị chà đạp, đáng về cao ngạo ấy sẽ trở nên như thế nào?

Chắc chắn, là rất đáng thương!

Vic liếc về phía Sunny và Fred. Im lặng một lúc, cậu kích hoạt máy định vị trong túi Sunny.

Sunny nghe thấy rõ tiếng rung đầy thúc giục và dọa nạt trong túi. Theo bản năng, cô định thò tay vào túi lấy ra nhưng hơi nóng của tách trà truyền vào tay khiến cô chợt nhớ đến giao dịch đã lập với Fred Richmond. Cô vẫn đứng im, máy định vị vẫn rung lên liên tục.

Cô có thể cảm nhận ánh mắt xanh thẳm của Vic Shadow đang dán chặt lấy cô như muốn xuyên thủng cơ thể cô ngay tức khắc.

Vic Shadow quả nhiên có khả năng hăm dọa người khác chỉ bằng ánh mắt.

Chiếc máy định vị vẫn tiếp tục rung, Fred đã nhận ra điều đó. Gã nhếch môi cười, nói:

“Đặt tách trà xuống và lấy chiếc máy trong túi cô ra.”

Sunny hơi chần chừ rút máy định vị ra khỏi túi. Ánh mắt Vic Shadow vẫn dán chặt lấy cô.

“Nếu đã phá bỏ giao dịch với Vic Shadow thì nên phá hủy cả thứ này.”

Nói xong gã không để Sunny trả lời, kéo bàn tay đang cầm máy định vị của Sunny đặt trên tách trà nóng rồi bóp mạnh cổ tay cô. Tay cô vốn đã đau rất vì bóng, lúc này bị bóp mạnh liền theo bản năng mà xòe ra. Chiếc máy định vị cứ thế rơi tõm xuống tách trà rồi chìm chìm.

Tiếng rung không còn. Và Sunny biết, mạng sống của mình cũng sắp không còn.

Đùa giỡn với sự kiên nhẫn của Vic Shadow, đây là điều ngu ngốc nhất mà cô từng biết!

Chết tiệt! Ray Dawson, chỉ vì cậu ta.

Cô nghe thấy tiếng gót giày nện mạnh xuống sàn vang lên từ phía sau. Tiếng động khô khốc ấy như giáng thẳng vào tim cô, khiến cô vô cùng hồi hộp và lo sợ. Con thịnh nộ của Vic Shadow chắc chắn sẽ trên cả kinh khủng.

Các học viên nín thở theo dõi từng bước chân của Vic và thậm mặc niệm cho số phận của Sunny.

Vic đi đến phía Sunny từ đằng sau, mạnh bạo đưa tay tóm lấy cổ cô kéo giật ngược về sau, khiến Sunny hơi ngã vào người cậu. Cậu xoay người cô đối diện với mình, nghiến răng:

“Cô muốn chết thì cũng đừng kéo theo tên bạn của cô.”

Được lắm! Tính hăm dọa rất cao đấy quý ngài Shadow. Không chỉ dọa giết cô mà còn dọa giết cả Ray Dawson. Và cô biết, với Vic Shadow, giết chính là giết, tuyệt đối không có hàm ý khác.

Fred đã đạt được mục đích, gã đắc ý đứng dậy đi về phía Vic. Cúi đầu nói:

“Tôi là Fred Richmond, rất vui được gặp ngài.”

Vic rời tay khỏi cổ Sunny, hướng đôi mắt xanh thẳm nhìn Fred. Đây chính là gã cậu đã gặp ở cổng sau của dinh thự khi đi đuổi theo Red. Là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, nhưng lại tạo cho cậu cảm giác quen thuộc như đã gặp ở đâu đó.

Vic phớt lờ cái bắt tay của Fred khiến gã ngỡ ngàng ngừng rút tay về. Cậu trịch thượng nhét hai tay vào túi quần, hỏi bằng giọng khinh khinh:

“Richmond? Là gia tộc có chủ nhân vừa được phong tước hiệp sĩ cách đây 2 năm vì có đóng góp lớn vào lượng trà xuất khẩu của Vương quốc? Một gia tộc không có huyết thống hoàng gia cũng được gia nhập học viện à?”

Fred cứng họng không đáp được câu gì. Vic Shadow, cậu ta khinh người quá đáng!

“Người được phong tước là cha tôi, thưa ngài.”

“Ồ.”

Vic đáp một cách hững hờ như không thèm quan tâm đến. Mấy học viên xung quanh đều bụm miệng cười. Còn tưởng là có gia thế hiển hách thế nào. Hóa ra chỉ là một hiệp sĩ con con không mang dòng máu hoàng tộc.

Vic quay sang Sunny, nói:

“Đi theo tôi.”

Nói xong, vẫn như mọi lần, cậu quay lưng đi trước mà không thèm quan tâm Sunny có chạy theo hay không.

“Khoan đã, bá tước Shadow. Muốn dẫn người của tôi đi thì phải xin phép một tiếng chứ?”

Vic quay đầu lại, nhướn mày:

“Của người?”

Fred không đáp mà chỉ cười cười. Vic quay về phía Sunny, hỏi:

“Thật sự là của hắn?”

Sunny nhất thời không thể đáp, khẽ liếc Fred. Gã già bộ không quan tâm đến cuộc nói chuyện của hai người, nhưng bàn tay đặt trên bàn khẽ vạch vạch vài đường tạo thành chữ “Ray Dawson”.

Sunny khẽ hít một hơi thật sâu, cúi đầu:

“Thật sự xin lỗi ngài, bá tước.”

Fred chỉ đợi có thế, ngẩng đầu nhìn Vic, cười rất thỏa mãn:

“Ngài thấy rồi đấy, bá tước. Cô ấy cũng công nhận lời tôi nói.”

Vic không hề tỏ ra giận dữ, bình thản buông một câu cộc lốc:

“Rồi sao?”

“Vì cô ấy là người của tôi...”

“Cho nên?”

“Nếu ngài muốn dẫn đi, tôi có vài điều kiện nho nhỏ.”

Vic đột nhiên phá lên cười. Giọng cười rất vang, chứa đựng cả sự giễu cợt không hề che giấu. Là giọng cười đủ khiến người nghe tức điên lên vì bị xúc phạm. Cậu hỏi lại bằng giọng mỉa mai:

“Dẫn đi? Điều kiện?”

Fred chột sa sầm mặt mày. Thái độ này nằm ngoài dự đoán của gã. Vic không hề giận dữ, ngược lại vẫn bình thản như không. Thậm chí còn có thái độ mỉa mai như thế. Rồi cuộc là vì sao?

“Hình như người có chút ảo tưởng rồi.”

“Ngài nói sao?”

Fred nghiêng răng nghiêng lợi trước thái độ của Vic. Chỉ hận không thể bóp nát gương mặt thản nhiên của cậu ta.

“Người nghĩ ta sẽ chịu nghe lời người chỉ để dẫn cô ta đi?”

“Ngài...”

Vic thu hồi lại nụ cười rộng mở khi nãy, thay thế vào đó là cái nhếch môi quen thuộc hàng ngày, cậu khẽ trầm giọng:

“Một đứa con gái, không đáng để ta hi sinh nhiều như thế. Một doanh nhân phải biết cân nhắc được mất khi lập giao dịch. Những thứ được, không bao giờ được ít hơn thứ mất.”

Lần này đến lượt Sunny cảm thấy chướng tai. Không đáng để hi sinh như thế? Có vẻ như, trong mắt Vic Shadow, cô chỉ giống như một món hàng. Mặc

dù biết rõ từ trước, nhưng cô vẫn không tránh được cảm giác chua chát. Dĩ nhiên cô không vì lời nói của cậu ta mà thấy tổn thương tình cảm hay những thứ cảm xúc vớ vẩn đại loại thế. Thứ mà cô thấy bị chà đạp, là lòng tự trọng.

Fred giận dữ đến không nói nên lời. Vic cứ thể ngao nghễ bước đi. Nhưng đi được vài bước, cậu lại đột ngột ngoảnh lại. Nụ cười nhếch mép hằn sâu trên khuôn mặt lạnh băng, mang theo sự nguy hiểm đầy tính hăm dọa, hệt như nụ cười ác quỷ thắm đẫm máu tươi.

Cậu nói bằng giọng trầm thấp, mang theo sự vô tình khiến người nghe ám ảnh đến tận xương tủy:

“Nếu đã có gan cướp một thứ của ta, tốt nhất nên có bản lĩnh giữ chặt lấy tất cả những thứ vốn thuộc về mình.”

Nếu không, ta sẽ lấy cho bằng hết. Mặc dù Vic không nói ra, nhưng tất cả những người có mặt ở đây đều hiểu được hàm ý của câu nói đó. Cướp của Vic Shadow một thứ, cậu ta sẽ cướp lại của người tất cả. Cậu ta sẽ không bao giờ để bản thân mình chịu thiệt, cũng như không bao giờ để kẻ khác tùy ý chà đạp lên sự tự tôn của mình.

Thân ảnh cao gầy thoát đã biến mất sau cửa chính của phòng ăn. Theo từng bước chân, bóng Vic đổ xuống nền gạch một quãng tối thẫm. Con điều hâu lông đen mắt vàng vẫn trung thành bay bên cạnh, góp phần tô điểm sự ám ảnh tỏa ra từ cơ thể chủ nhân.

Một bá tước, một điều hâu; cứ thế ám ảnh vào trí óc những học viên có mặt trong phòng bởi sự tăm tối và bí ẩn.

Một vị chủ nhân quyền lực và ngạo mạn. Một con thú cứng nguy hiểm nhưng trung thành. Hai thực thể ấy, tưởng như tách rời, mà lại hòa nhập và bổ sung cho nhau, tạo nên một thứ phong thái cao quý mà tăm tối, uy quyền mà đầy cô đơn.

Hai chiếc bóng kéo dài trên nền gạch sáng màu. Bóng lưng của Vic Shadow, vẫn như mọi lần, đầy tôn nghiêm nhưng lại rất cô đơn. Hôm nay, chẳng hiểu sao, sự cô đơn kia còn tăng thêm gấp bội. Phải chăng vì, chủ nhân của nó, đang cố gắng lấy sự lạnh lùng và uy nghiêm để che giấu sự thương tổn bên trong?

Sunny lặng người nhìn theo bóng lưng kia. Fred đứng cạnh cau có nhìn cô, bắt đầu giờ thói giận cá chém thớt. Gã gắt gỏng:

“Tiếp tục cầm trà nóng như vừa nãy. Khi nào tôi bảo dừng mới được dừng.”

Tên hầu cận của gã đưa tách trà nóng cho Sunny. Cô cầm lấy. Rồi không nói không rằng, cô nhào đến bóp chặt lấy cổ Fred để gã há mồm ra. Sau đó, cầm cả tách trà nóng đổ vào mồm gã.

Nước trà nóng bùng như muốn lột tuột lưỡi Fred. Thứ nước nóng gần 80°C kia tràn vào khoang miệng gã, len lỏi vào từng kẽ răng rồi đi xuống cổ họng. Bàn tay Sunny vẫn như gọng kìm bóp chặt lấy cổ gã, thậm chí còn nhắc bổng cơ thể gã lên khỏi mặt đất. Hai chân gã giãy giụa trong không khí như muốn thoát khỏi bàn tay cô nhưng vô ích.

Sunny đổ cho kì hết tách trà vào miệng gã, cho đến khi gã ho lên sặc sụa mới chịu thả tay ra.

Fred gặp người ho khù khụ, miệng như mất hết cảm giác.

Mấy học viên có mặt thoáng tái xanh mặt. Chợt nhớ đến cách đây không lâu, Sunny cũng từng khiến Lorde bị một phen xây xẩm mặt mày ở canteen.

Sunny đặt tách trà xuống bàn, nói bằng giọng lạnh lùng:

“Trà là để uống, không phải để cầm.”

Nói xong, liền quay lưng đi thẳng.

Bỏ qua những lời xì xầm bên tai.

Bỏ qua cả ánh mắt căm hận đến tận xương tủy của Fred.

Hệt như một con sư tử đầy kiêu hãnh, cô bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Long Time No See (3)

“Chàng trai ngu ngốc. Luôn bắt bản thân mình phải gồng lên, giấu tiết mọi suy nghĩ và cảm xúc. Tự làm mình mệt mỏi, rồi vác thái độ cáu gắt khinh khỉnh

đi cư xử với mọi người...”

Vic gác cả hai chân lên bàn rồi ngã lưng về phía sau. Đôi mắt khép hờ, tai chăm chú lắng nghe bản nhạc cổ điển phát ra từ chiếc máy hát cũ kĩ. Khuôn mặt lạnh tanh lúc này thoáng chút mệt mỏi và suy tư, thể hiện khá rõ qua hàng lông mày cau chặt.

Đột nhiên, cánh cửa phòng được đẩy ra, quản gia Edward từ tốn đi vào. Ông đi đến trước bàn làm việc của Vic, khẽ cúi đầu nói:

“Chủ nhân, ngài có khách và hiện đang ngồi đợi ở nhà chính.”

Không thêm mở mắt ra, Vic lầu bầu:

“Không gặp.”

Quản gia Edward vẫn kiên trì trước thái độ hờ hững vô tâm của cậu:

“Là cậu Ray Dawson, bạn thân với cô Sunny Cavanaugh.”

Dường như cái tên Sunny Cavanaugh có một sức ảnh hưởng nhất định với Vic. Cậu vẫn giữ tư thế nửa nằm nửa ngồi như trước, nhưng lúc này đã chịu hé mắt ra, lười biếng hỏi một câu:

“Có nói là có chuyện gì không?”

“Là chuyện liên quan đến cô Cavanaugh, thưa ngài.”

Cậu lại tiếp tục nhắm chặt mắt, nói cộc lốc:

“Mời vào đây.”

“Vâng, thưa ngài.”

Quản gia Edward cung kính cúi đầu rồi lui ra ngoài. Khoảng vài phút sau, Ray được dẫn vào thư phòng của dinh thự. Thấy tiếng động, Vic mới uể oải bỏ chân xuống rồi ngồi thẳng dậy, chỉnh lại áo vest và áo sơ-mi.

“Mời ngồi bên kia, thiếu gia Dawson.”

Vic nở nụ cười thân thiện hoàn hảo. Trong chưa đầy 1 phút, bộ dạng uể oải khi nãy đã biến mất, thay thế vào đó là dáng điệu của một quý ông lịch lãm chừng mực. Cậu rời khỏi bàn làm việc đi đến phía bộ salon đặt giữa phòng, ra lệnh cho người hầu đem trà và bánh đến.

Vừa rót trà vào tách, cậu vừa hỏi:

“Không biết vì lý do gì mà thiếu gia Dawson đột nhiên đến thăm tôi?”

Ray ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn thẳng vào Vic, nghiêm túc nói:

“Tôi sẽ vào thẳng vấn đề.”

Vic ngược đôi mắt xanh thăm lên nhìn Ray, môi nhếch lên thành một nụ cười:

“Ồ. Tôi thích những người thẳng thắn.”

“Ngài có thể giúp Sunny thoát khỏi Fred Richmond không?”

Vic khẽ cau mày, hỏi lại:

“Fred Richmond?”

Ray ngạc nhiên khi Vic không hề có khái niệm gì về cái tên Fred Richmond.

“Đó là kẻ đã yêu cầu Sunny phá giao dịch với ngài. Sunny làm vậy cũng chỉ vì hấn ta bắt tôi và uy hiếp cô ấy. Vậy nên mong ngài giúp cô ấy.”

“Vì sao ta phải làm thế?”

Vic dừng dừng hỏi lại. Ngón tay miết nhẹ chiếc nhẫn xanh thẫm ở ngón cái. Ray khẽ nghiêng răng. Cậu biết Vic Shadow sẽ không làm việc gì không công. Vì vậy cậu đã chuẩn bị từ trước.

Ray đặt một tập tài liệu lên bàn, đẩy về phía Vic, nói:

“Đây là một số chứng cứ cho việc Sailor Dawson buôn lậu trà. Tôi đã lấy được từ chỗ lão ta.”

Vic khẽ cười, ngón tay thon dài lật mở những trang giấy mỏng tang chi chít chữ.

“Cậu chấp nhận bán rẻ cha mình vì cô ta?”

“Ông ta chưa từng coi tôi là con trai.”

Vic mỉm cười không đáp.

Ray chợt cảm thấy lạnh gáy khi nhìn thấy nụ cười của Vic Shadow. Con người này, thật sự rất đáng sợ. Nụ cười luôn thường trực trên môi, che giấu hoàn toàn tâm tư của chủ nhân khiến người đối diện không thể biết được cậu ta đang suy tính điều gì.

Được một lúc, Vic mới gấp tập tài liệu lại. Nụ cười trên môi vẫn chưa hề tắt. Cậu dựa lưng về phía sau, hai tay đan chéo đặt trước ngực, nói:

“Tôi đồng ý.”

Ray thở phào một hơi rồi đứng dậy, cúi đầu đáp:

“Thật sự rất cảm ơn ngài. Tôi xin phép về trước.”

Nói xong, Ray bước nhanh ra khỏi phòng, dáng vẻ vội vã như thể muốn chạy trốn khỏi quỹ dữ. Mà quỹ dữ ở đây, ngoài Vic Shadow có thể là ai?

Bước chân của Ray xa dần, trả lại cho không gian vẻ tĩnh lặng vốn có. Vic ngả đầu về phía sau, hai mắt nhắm chặt đầy mệt mỏi.

Quản gia Edward đứng bên cạnh đột ngột cất tiếng:

“Chủ nhân, những tài liệu mà cậu Ray Dawson đưa, ngài đã có lâu rồi. Sao vẫn còn chấp nhận...”

Vic im lặng không đáp. Quản gia Edward thấy thế thì được đà lấn tới:

“Thực ra, ngài đã đợi thiếu gia Ray Dawson đến.”

Vic vẫn không trả lời, nhưng hai mắt đã mở bừng ra.

“Ngài đã muốn cứu cô gái đó. Nhưng lại cố tình lừa dối bản thân mình, đợi Ray Dawson đến nhờ vả rồi trao đổi, xem nó như một cái có.”

Vic không hề giận dữ, lại nhắm chặt mắt vào như muốn khép lại những tâm tư rối bời trong lòng. Hai hàng lông mày khẽ nhăn lại, cậu lâu bầu trong miệng:

“Phiền phức thật!”

“Dạ?”

“Lũ con gái, phiền phức thật!”

Quản gia Edward không đáp, chỉ khẽ mỉm cười. Mãi một lúc sau mới nói một câu tưởng như không liên quan:

“Đôi khi ngài nên thả lỏng một chút. Đừng cố gắng quá.”

Thế nhưng, Vic đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Mấy hôm nay, học viên của Victoria đã quá quen thuộc với việc Sunny Cavanaugh bị hành hạ bởi mấy trò quái đản của Fred Richmond. Và dĩ nhiên, sau mỗi trò hành hạ của gã đó, cô sẽ có cách gì đó để trả đũa lại. Các học viên cuối cùng cũng nhận ra, Sunny quả thật không phải dạng hiền lành. Hôm nay, cũng không ngoại lệ.

Sunny ngồi đối diện với Fred, bàn tay đặt lên bàn bị một tên thuộc hạ của gã giữ để ấn chặt xuống bàn. Còn Fred thì đang cầm một con dao ăn nhỏ với phần đầu nhọn. Bàn tay Sunny bị ép xò ra rồi ép chặt xuống mặt bàn.

Luật chơi khá đơn giản. Fred sẽ đâm mũi dao qua khe hở giữa hai ngón tay của Sunny. Tốc độ đâm nhanh dần. Nếu hấn đâm vào mặt bàn, Sunny sẽ không sao. Nhưng chỉ cần chệch khoảng 3cm, đầu dao nhọn sẽ cắm thẳng vào tay của cô.

Trò chơi khiến người cầm dao phấn khích, còn người phải đặt tay xuống bàn thì căng thẳng vì không biết lúc nào mũi dao kia sẽ cắm vào tay.

Khá cân não, và rất hợp với độ biến thái của Fred. Khi gã đang hí hửng tăng dần tốc độ đâm dao thì không biết từ đâu, một vật thể lao với tốc độ chóng mặt về phía gã. Con điều hâu dữ tợn giương đôi mắt vàng khè nhìn gã, cái mỏ cứng và nhọn nhắm thẳng trán gã mà mổ.

Tên thuộc hạ đang bóp chặt tay Sunny thấy thế thì hoảng sợ buông lỏng tay, cô lập tức rút tay về. Con điều hầu vẫn lao về phía Fred, theo bản năng, gã ngã người về phía sau để tránh. Chiếc ghế tựa vì thế mà đổ nhào, Fred ngã sòng soài xuống đất.

Các học viên ban đầu xôn xao vì sự xuất hiện của điều hầu, nhưng khi nhìn thấy dáng điệu khổ sở của Fred, tất cả đều tủm tỉm cười. Con điều hầu không hề tỏ giận, cứ bay tà tà trước mặt gã, giương đôi mắt vàng mà nhìn.

Fred tức giận, quơ con dao trong tay về phía con ác điều. Ngay lập tức, một giọng nói lạnh lẽo vang lên đằng sau lưng, mang đầy tính dọa nạt:

“Nó rụng một cái lông thì một ngón tay của ngươi sẽ lìa khỏi bàn đây.”

Vic thông thả bước tới. Con điều hầu nhìn thấy cậu thì nhanh chóng bay đến, giật lùi về phía sau.

Fred nhìn thấy Vic, khẽ nở nụ cười nham hiểm. Bấy giờ, gã mới đứng dậy chỉnh trang lại quần áo, khẽ cúi đầu chào Vic:

“Rất vui được gặp ngài.”

Vic không thèm liếc mắt, trả lời thờ ơ:

“Ồ.”

Fred cố gắng kìm chế bản thân để không nổi điên trước sự kiêu ngạo của Vic. Gã mỉm cười, nói:

“Không biết ngài gặp tôi có chuyện gì? Trước tiên, mời ngài ngồi xuống nói chuyện.”

Vic miễn cưỡng ngồi xuống. Từ đầu đến cuối không thèm để bất cứ ai vào mắt.

Sunny liếc nhìn cậu. Dáng vẻ kênh kiệu lắm, ngài bá tước!

“Ngài gặp tôi phải chăng là vì chuyện của Sunny Cavanaugh?”

Aro cũng ngoan ngoãn đậu lên một bên tay ghế mà Vic ngồi. Cậu đưa một tay lên vuốt vuốt bộ lông đen mượt của nó, không thèm nhìn Fred. Khi gã nói cũng không thèm tỏ ý là mình đang nghe, chỉ lạnh nhạt đáp một câu:

“Ồ.”

Không khí thoáng chốc trở nên gượng gạo. Tất cả chỉ vì sự dửng dưng của Vic. Fred có cảm giác gã đang nói chuyện một mình, đồng thời, cũng cảm thấy bản thân mình đang hạ mình trước Vic. Rõ ràng cậu ta đến đây để bàn chuyện với gã, vậy mà còn định giờ thái độ đó ra?

Nghĩ đến đó, Fred liền thay đổi thái độ, khẽ cười lạnh:

“Có vẻ ngài không có thiện chí lắm. Vậy tôi xin đi trước.”

“Ngồi xuống trước khi ta thay đổi quyết định.”

Fred vừa nhắc người khỏi ghế, nghe thấy thế lại lặng lẽ ngồi xuống. Chẳng hiểu sao, Vic Shadow luôn là kẻ ra lệnh cho người khác, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.

“Điều kiện mà ngươi muốn đề trao đổi là gì?”

Nghe thấy câu nói đó, Fred biết mình đã đạt được mục đích. Gã bắt đầu giờ giọng giễu cợt:

“Ngài đã từng nói mình không quan tâm. Vậy mà giờ lại...”

“Phập!”

Còn chưa nói dứt lời, con dao sáng loáng đã cắm thẳng xuống mặt bàn, ngay trước mặt gã. Trước khi mũi dao cắm vào mặt gỗ, lưỡi dao đã xẹt qua mặt gã, chỉ cần 2 cm nữa là sẽ chạm vào. Chát bạc sáng loáng lóc qua mặt Fred, khiến gã kinh ngạc đến độ há hốc miệng.

“Ta không đủ kiên nhẫn để nói chuyện với kẻ như ngươi. Cho ngươi đúng 5 câu để trình bày.”

Lại kiểu giới hạn trong 5 câu như lần đầu tiên Sunny và Vic nói chuyện.

“Đơn giản thôi, bá tước. Hai trung tâm mua sắm của gia tộc Shadow ở New York sẽ thuộc quyền quản lý của gia đình tôi, dưới danh nghĩa là tài sản của cha tôi. Đó là tất cả những gì tôi cần.”

Vic chợt phá lên cười. Nhưng chỉ ngay sau đó, giọng nói cất lên đã mang theo sự mỉa mai sâu cay:

“Hình như ngươi đang bị ảo tưởng về điều gì đó.”

“Ngài...”

Fred tức giận đến mức không nói nên lời. Nhưng cuối cùng cũng kịp thời nuốt xuống, tiếp tục đàm phán:

“Vậy tôi và ngài sẽ cùng chơi một trò chơi.”

“Ồ! Trò chơi?”

“Là một thứ mà ngài rất giỏi.”

“Là gì?”

“Bắn súng.”

Khi Fred vừa dứt lời, tất cả các học viên ồ lên vì phấn khích. Đến cả Vic cũng khẽ nhếch môi cười. Ai mà không biết bá tước Shadow đã học bắn súng từ năm 13 tuổi. Trình độ ngang ngửa với xạ thủ chuyên nghiệp.

“Nhưng mà... địa điểm có hơi đặc biệt một chút. Chúng ta sẽ bắn trong phòng tập bắn cung của học viện. Trong điều kiện... không có ánh sáng. Tôi hoàn toàn.”

Hai câu cuối cùng, Fred nói với vẻ mặt vô cùng nham hiểm. Học viện Victoria là học viện quý tộc, nên có thêm một môn thể thao bắn cung dành cho học viên. Bắn cung không chỉ là thú vui từ xa xưa của hoàng tộc mà còn là thứ để khẳng định sự dũng mãnh của một hiệp sĩ thời cổ đại.

Nghe đến câu bắn trong điều kiện không có ánh sáng, khuôn mặt Vic khẽ đanh lại.

“Nếu ngài thắng, tôi sẽ trả cô gái này lại cho ngài. Còn nếu ngài thua, hai trung tâm mua sắm ở New York của gia tộc Shadow... Ngài biết rồi đấy!”

Fred mỉm cười đắc ý. Vic vẫn im lặng từ nãy tới giờ.

“Mà... tôi nghe nói ngài rất sợ bóng tối? Vậy thì không ổn rồi. Làm sao ngài tham gia được đây? Haha.”

Fred tuôn ra một tràng cười mỉa mai. Gã đang đắc ý. Rất đắc ý!

Gương mặt đăm chiêu và thoáng qua lo sợ của Vic Shadow, quả là một điều hiếm thấy!

Nghe thấy giọng cười mỉa mai của Fred, Vic khẽ nhếch môi cười. Cuối cùng, cậu cũng chịu ngẩng mặt lên nhìn gã và nói chuyện một cách nghiêm túc.

Hai khuỷu tay đặt trên tay ghế, mười ngón tay đan nhẹ vào nhau đặt trước ngực. Vic hướng đôi mắt xanh thăm nhìn Fred, nét cười trên môi ngày càng sâu mang theo sự tự tin tỏa ra từ ánh mắt và nụ cười. Con điều hầu đầu cạnh tay ghế cũng giương mắt nhìn gã. Trong cùng một khoảnh khắc, hai đôi mắt một xanh thăm, một vàng khè đồng loạt chiếu về phía Fred. Cả hai đều mang theo tia đe dọa và nguy hiểm. Nhưng đáng sợ hơn cả là đôi mắt xanh thăm của Vic Shadow.

Môi cười, nhưng mắt không cười. Ngược lại, sâu không thấy đáy. Khiến người đối diện nhìn vào đôi mắt ấy có cảm giác như đang nhìn vào vực quỷ u linh, chỉ cần không đề ý, sẽ sa chân mà bị hút mất linh hồn.

Fred chợt thấy gáy mình lạnh ngắt, cả cơ thể như đang toát mồ hôi hột. Nụ cười và ánh mắt của Vic Shadow, thật sự ám ảnh đến mức không thể quên. Quả nhiên, vị bá tước của gia tộc Shadow hơn người không chỉ ở gia thế hiển hách, mà còn ở nụ cười mỉm mơ hồ khiến người khác không thể nhìn rõ tâm tư.

Khuôn miệng Vic chậm chậm mở. Từng lời nói tưởng như đơn giản mà đánh mạnh vào trí óc người nghe:

“Ta đồng ý.”

Cậu chậm rãi thả từng chữ. Fred chấn động thật sự. Nụ cười kia, ánh mắt kia tỏa ra sự tự kiêu không ai có thể khuất phục. Trong ba chữ “ta đồng ý” như chứa đựng niềm khao khát chiến thắng đến mãnh liệt. Mặc cho cậu ta sẽ phải chịu bất lợi, khuôn mặt vẫn thản nhiên như không.

Từ nét mặt đến giọng nói, và cả sự tự tin tỏa ra từ ánh mắt; người ta có thể cảm nhận được rằng, Vic Shadow khao khát chiến thắng, và cậu ta sẽ làm tất cả để chiến thắng.

“Thế nhưng... ta cũng thêm một điều kiện. Nếu ta thắng, bên cạnh việc trả lại Sunny Cavanaugh, gia đình ngươi sẽ phải cung cấp trả miễn phí cho tất cả các trung tâm Kingdom của gia tộc Shadow.”

“Tôi... đồng ý.”

Vic đứng dậy, khẽ mỉm cười. Chìa tay về phía Fred:

“Rất vui được hợp tác!”

Nói xong, cậu quay lưng đi thẳng. Bóng dáng cao ngạo xa dần, chỉ có tấm áo choàng dài là phấp phới bay. Trong từng bước đi, toát lên thứ khí chất vương giả mà cao ngạo không ai sánh bằng.

Màu áo choàng đen đồng màu với bộ lông của con điều bay bên cạnh. Nhìn Vic Shadow lúc này hệt như loài quỷ dữ lớn lên trong bóng tối sâu thẳm nhất. Mang trong mình sự tối tăm cùng hơi thở lạnh lẽo của bóng đêm. Tăm tối. Lạnh lẽo. Và khó nắm bắt.

Người đứng đầu gia tộc Shadow, quả nhiên, không phải kẻ bình thường!

Fred ngồi im như phỗng nhìn theo Vic, mừng rỡ lại cuộc nói chuyện vừa nãy mà vẫn không tránh khỏi cảm giác lạnh gáy khi nhớ đến ánh mắt của Vic Shadow. Đúng lúc gã đang thất thần, thì...

“Phập!!”

Tiếng dao cắm phập xuống mặt gỗ vang lên đầy đe dọa. Fred tái mặt từ từ nhìn xuống chiếc ghế mình đang ngồi. Dờ khóc dờ cười khi nhìn thấy con dao nhỏ dùng để cắt thịt lúc này đang cắm phần mũi nhọn xuống chỗ gã đang ngồi. Chẳng biết hữu ý hay vô tình, vị trí nó cắm xuống lại là khoảng cách giữa hai chân gã. Chỉ cần thêm 2 phân nữa... chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Gã ngước mắt nhìn Sunny, thấy cô đang mỉm cười rất nham hiểm. Nụ cười ấy, có gì đó khá giống với Vic Shadow. Cô khẽ cao giọng giễu cợt:

“Cảm giác không tồi đấy chứ?”

Tất cả học viên trong phòng ăn, một lần nữa, được một mẻ cười rất sáng khoái. Sunny Cavanaugh, cũng không tầm thường như họ tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Long Time No See (4)

Bao quanh dinh thự Shadow là một vạt rừng nhỏ được trồng đầy thủy tùng và thông cao vút. Tận dụng khoảng đất rộng lớn xung nhà, Vic đã cho xây dựng một sân tập súng nho nhỏ. Từ sáng tới giờ, cậu đã có mặt ở đây suốt hai tiếng đồng hồ để tập cho cuộc đấu sắp tới. Bên cạnh cậu vẫn là quản gia Edward.

Quản gia Edward đưa một chiếc khăn cho Vic khi thấy cậu nghỉ tay. Vic cầm lấy lau mồ hôi lấm tấm trên trán, lông mày khẽ nhăn tít lại vì mệt. Edward định sai người mang đến cho cậu một ấm trà nhưng cậu khẽ phẩy tay tỏ ý không cần.

Vic thọc hai tay vào túi quần âu, mắt hướng nhìn xa xăm. Đột nhiên, Edward mỉm cười lên tiếng:

“Bá tước, hình như ngài... thích cô bé kia rồi?”

Vic không thèm nhìn ông, mãi một lúc sau mới lạnh nhạt buông một câu:

“Nhảm nhí!”

“Ngài đang tự lừa dối chính mình. Hành động chấp nhận lời thách thức đã chứng minh điều đó. Ngài... đang chiến đấu vì cô gái...”

Quản gia Edward mới nói đến nửa chừng thì đột nhiên im bật. Bởi lẽ, họng của khẩu súng trường, ngay lúc này, đang nằm chễm chệ trên trán ông. Ở phía đối diện, Vic vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, một mắt nhắm, mắt còn lại nhìn thẳng vào ống ngắm. Ngón tay đang ở tư thế sẵn sàng bóp cò.

“Ta chấp nhận lời thách đấu không phải vì cô ta, mà còn là vì chính bản thân ta. Tên của ta, ngay từ khi sinh ra đã được ấn định là phải chiến thắng trong bất cứ cuộc chiến nào. Dù đối thủ là ai, cũng không được phép hèn nhát cúi đầu. Sự tự tôn của ta, và cả niềm kiêu hãnh gia tộc không cho phép ta từ chối lời thách thức.”

Khuôn mặt già nua của quản gia Edward vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, dường như không thèm quan tâm đến họng súng đen ngòm đang đặt trên trán. Ông chỉ khẽ cúi đầu, cung kính đáp:

“Tôi rõ rồi, thưa ngài.”

Cuối cùng, Vic cũng đặt súng xuống, lăm bằm một câu:

“Không phải là thích hay yêu, mà kiểu như thấy tò mò. Rất muốn nhìn xem cô nàng đó sẽ làm ra trò gì mỗi khi bị hành hạ.”

Khi nói, gương mặt lạnh băng của Vic còn thoáng qua chút ngại ngùng. Cậu không phải loại người hay bày tỏ cảm xúc của bản thân.

“Đó là biểu hiện đầu tiên của yêu, thưa ngài.”

Vic liếc xéo quản gia Edward, làu bàu như ông cụ khó tính:

“Ngươi nói cứ như là nhà tâm lý học.”

“Để phục vụ một chủ nhân như ngài, dĩ nhiên phải là một người thông thạo về tâm lý học.”

Vic không thêm đôi co nhiều với quản gia Edward, chỉ quăng khẩu súng trường xuống đất rồi tháo găng tay ra. Con điều hâu của cậu rất thông minh, thấy chủ nhân không còn tập luyện nữa mới bay đến đậu lên một bên vai phải. Vic quay sang ra lệnh với quản gia:

“Lâu rồi ta không cho Aro đi săn mỗi, bây giờ ta muốn vào rừng một chút. Ngươi chuẩn bị ngựa và súng cho ta. Nhớ dắt thêm cả con Liel nữa.”

Liel là tên con chó của Vic. Nó thuộc giống chó Pit Bull cực kì hung dữ và hiếu chiến. Aro và Liel là hai con vật thường được Vic mang theo mỗi khi vào rừng.

Người dân Anh quốc thường nói về cuộc sống của những quý tộc lớn giống như một thế giới mà họ không bao giờ có thể tồn tại. Cao quý, sang trọng và cổ điển. Mặc dù đang sống giữa thế kỉ 21 với máy móc hiện đại, vậy mà những con người đó vẫn giữ cho mình những thói quen từ thời xa xưa, khi Anh quốc vẫn còn dưới thời trị vì của nữ hoàng Victoria đệ nhị.

Có thể lấy cuộc sống của bá tước gia tộc Shadow ra làm ví dụ điển hình.

Mới 20 tuổi, cậu đã là chủ nhân của một gia tộc cực lớn. Sống trong một tòa lâu đài cổ kính tồn tại suốt gần 500 năm, tách biệt hoàn toàn với xung quanh và được bao bọc bởi một khu rừng rậm rạp. Trong một ngày không thể thiếu bữa trà chiều, và trên bàn ăn buổi sáng không thể không có ẩm trà thượng hạng cùng những món bánh ngọt được chế biến tinh xảo. Đồ ăn và bát nhất định phải sử dụng chất liệu sứ cao cấp nhất. Còn dao nĩa, ấm trà phải được làm bằng bạc.

Thú vui dùng để giải trí cũng khác người. Khi mà những cô cậu thiếu niên cùng tuổi chọn cách đi xem phim, đi dã ngoại để xả stress thì Vic chọn cách vào rừng đi săn, chơi golf, bắn súng hoặc là chơi nhạc bằng cây vĩ cầm Stradivarius đắt giá.

Ngay từ nhỏ, việc ăn uống của cậu đã được hầu hạ tới tận răng. Đọc sách chính trị thay vì truyện cổ tích. Nghe những bản nhạc cổ điển không lời thay cho những ca khúc thị trường rộn rã.

Sinh ra bởi những con người cao quý, sống trong môi trường cao quý và lớn lên cùng những thành phần thuộc cùng tầng lớp thượng lưu đã tạo cho cậu một phong thái vương giả khó ai bì kịp. Nhưng đồng thời, chính cách sống đó đã khiến cậu trở nên ích kỉ, hẹp hòi, vô tâm và kiêu ngạo, khinh thường tất cả.

Vic luôn mặc định mình là kẻ cao quý, mọi người phải phục tùng cậu, và không có chuyện cậu đáp lại những kẻ thấp kém hơn mình.

Vic Shadow, cậu ta giống như những vị bá tước cổ điển sống trong tòa lâu đài nguy nga của hàng chục thế kỉ trước. Đầy quyền lực nhưng bí ẩn, thâm tối hệt như những sinh vật độc ác đến từ địa ngục sâu thẳm.

Vic trở về nhà trước khi đến bữa ăn trưa. Sau khi dùng bữa và nghỉ ngơi, chiều hôm đó cậu lại tiếp tục tập luyện. Nhưng vì trời mưa nên cậu tập trong phòng bắn súng.

Cửa phòng được đóng kín và chỉ có một mình Vic, không quản gia Edward, cả con điều hâu của cậu cũng không.

Ban đầu, Vic vẫn còn bất điện, và dĩ nhiên, với tài bắn súng của cậu việc đạn vào trúng hồng tâm không phải điều khó khăn. Thế nhưng, khi thi đấu với Fred thì cậu sẽ phải bắn trong điều kiện không có tia sáng. Nếu vậy thì...

Vic rút điện thoại từ trong túi, gọi cho quản gia Edward:

“Chuyển căn phòng sang chế độ tối hoàn toàn.”

Lời cậu vừa dứt, phía bên kia vang lên một tiếng “vâng”. Rồi ngay sau đó, tất cả ô thoáng khí và cửa sổ phòng đều được kích hoạt tự động đóng lại, đèn trong phòng cũng tắt hết sạch.

Không gian trở thành một mảng tối tăm và vắng lặng như tờ.

“Bộp.”

Chiếc điện thoại Vic đang cầm trên tay rơi thẳng xuống đất, nút tắt vô tình chạm xuống sàn khiến màn hình tắt ngóm. Cậu đang trở nên hoảng loạn thật sự. Trong bóng tối, hơi thở của Vic ngày một gấp gáp, trên vầng trán cao, mồ hôi đã bắt đầu lấm tấm.

Không gian tối đặc không một tia sáng gọi cậu nhớ lại quãng thời gian kinh khủng khi bị nhốt trong căn hầm kia.

Những trận đòn roi và những bữa cơm không dành cho con người.

Vic dáo dác nhìn xung quanh, hết như đang cố tìm kiếm một bóng hình quen thuộc nào đó. Thế nhưng, tất cả chỉ là vô vọng. Ngập đầy mắt cậu chỉ là một màu tối đen.

Đó là lí do cậu sợ bóng tối. Vì mỗi khi bóng tối bao trùm, cậu sẽ cảm thấy bản thân mình bé lại, trở thành Vic Shadow của 10 năm về trước.

Rồi cậu sẽ lại nhớ lại cha mẹ đã chết trước mặt mình ra sao. Khoảnh khắc cha cậu nắm lấy tay cậu trước khi tắt thở, nhìn cậu bằng đôi mắt mang quyết tâm dữ dội và nói rằng cậu phải bảo vệ gia tộc, có chết cũng phải bảo vệ dòng họ này.

Cậu sẽ lại nhớ mình đã bị gã đàn ông bám trọn lối cổ đi giữa màn đêm trắng xóa tuyết và tống cậu vào căn hầm ảm mốc tối tăm.

Tất cả những điều đó sẽ hiện về trong cậu mỗi khi bóng tối ập xuống.

Năm 10 tuổi, cậu còn có Red. Bây giờ và sau này, cậu chỉ có một mình.

Đó là lí do cậu không quên được Red. Bởi cô ấy là người duy nhất khiến cậu không còn sợ hãi bóng tối, vì cậu không chỉ có một mình đối mặt với nó.

Thứ cảm xúc mà cậu dành cho Red, không hẳn là tình yêu mà chỉ như một sự ám ảnh vì sự an toàn mà cô ấy đem lại. Và vì cô ấy là người duy nhất mang lại cho cậu cảm giác ấy nên cậu không thể quên.

Vic chưa từng yêu bất kì ai. Red cũng không, mà Sunny cũng không. Cậu chỉ yêu chính bản thân mình và dòng máu Shadow cao quý đang chảy trong huyết quản.

Cậu chưa từng biết thế nào là cảm giác tim đập lồi nhịp, cũng chưa từng biết thế nào là rung động, và càng chưa từng trải qua cảm giác đau khổ vì yêu.

Những suy nghĩ quay cuồng trong đầu Vic khiến cậu gần như mất lìa. Cậu bắt lực ngồi thụp xuống sàn, tay quờ quạng trong bóng tối để tìm chiếc di động. Đúng lúc đó, tiếng mở cửa rất khẽ vang lên. Trong bóng tối, Vic nhìn thấy một bóng dáng gầy gò đang đứng ở phía cửa. Cửa ra vào được mở ra, ánh sáng theo đó mà tràn vào căn phòng tối đen như mực. Thân ảnh kia đang đứng ngược sáng, không thể nhìn thấy mặt mà chỉ rõ nhất là đôi mắt đen láy dưới lớp kính cận trong.

Khi nhìn vào đôi mắt đen kia, Vic chợt có cảm giác vô cùng quen thuộc, cậu khẽ cất tiếng đầy nghi hoặc, như không tin vào chính lời nói mình thoát ra:

“Red...?”

“Công tắc điện ở đâu?”

Sunny không thèm để ý đến cái tên mà Vic vừa gọi, lạnh lùng hỏi một tiếng.

“Ở ngay cửa ra vào.”

Sunny đi vào và đóng cửa lại, với tay bật công tắc.

Ánh điện sáng choang chẳng mấy chốc tràn ngập căn phòng. Vic vẫn ngồi bất động trên sàn.

Đứng trước mặt cậu là Sunny chứ không phải Red.

“Cô đến đây làm gì?”

Sunny đi đến gần cậu rồi ngồi xuống, khẽ cười nói:

“Ngài sắp thi đấu vì tôi, chẳng phải tôi cũng nên đến động viên tinh thần à?”

“Đừng có đùa cợt với tôi. Tôi sẽ giết cô thật đấy!”

“Ngài vẫn luôn nói thật.”

Cuộc đối thoại nhạt toẹt chấm dứt. Cũng vì Vic là kẻ không biết đùa.

“Ngài... vẫn không thể bắn được sao?”

“Ồ.”

Vic lạnh nhạt trả lời một câu mà không thèm nhìn Sunny.

“Vì bóng tối...?”

“Ồ.”

“Vậy chúng ta phải ăn gian thôi.”

Sunny khẽ cười, nhìn Vic bằng ánh mắt thần bí.

Cậu khẽ nghiêng đầu nhìn Sunny, hỏi lại:

“Ăn gian...?”

Sunny ghé tai cậu, nói bằng giọng thăm thẳm:

“Tôi có cách này...”

Hơn 1 tiếng đồng hồ trôi qua, Vic vẫn còn tập bắn súng, và Sunny vẫn có mặt ở đó.

“Đoàng!!”

Tiếng súng vừa dứt, cũng là lúc Sunny bật công tắc điện và tắt màn hình điện thoại di động đi. Cô khẽ nở nụ cười thỏa mãn:

“Vậy là coi như ổn, ngài có thể thắng. Tôi xin phép về trước.”

“Ồ.”

Sunny đi ra ngoài cửa. Đột nhiên, Vic lên tiếng hỏi:

“Tại sao? Nếu tôi thắng thì cô vẫn sẽ vào tay tôi. Kiểu gì cũng phải chịu hành hạ. Tại sao lại là tôi chứ không phải Fred?”

“Vì tôi thích ngài?”

Sunny cọt nhả trả lời. Tự dưng cô lại muốn đùa với cậu ta một chút.

“Tôi đã nói là đừng đùa với tôi.”

“Vì tôi có mục đích của mình. Và còn vì ngài không biến thái bằng Fred.”

Sunny nói một câu thành thực rồi ra ngoài. Tất cả những gì cô nói đều là sự thật. Mục đích của cô là gần Vic Shadow.

Đó là mục đích và cũng là nhiệm vụ!

Khi Sunny đi rồi, Vic mới cầm điện thoại và gọi cho quả già Edward:

“Đến phòng tập bắn súng.”

Chỉ gần 5 phút sau, quả già Edward đã có mặt. Vic hỏi ông bằng giọng chất vấn:

“Tại sao ngươi cho cô ta vào trong này?”

“Tôi không hề cho cô ta vào.”

“Cái gì?”

Vic cau mày, khẽ cao giọng hỏi lại.

“Cô gái đó đã đột nhập vào dinh thự, hạ hết hai vệ sĩ canh gác trước cửa phòng của ngài. Khi nãy ngài vừa gọi, tôi đến đây mới phát hiện ra họ đã bị đánh ngất.”

“Cô ta hạ được vệ sĩ chuyên nghiệp của chúng ta mà không hề gây ra tiếng động? Hơn nữa còn vượt qua sự canh gác dày đặc để vào sâu bên trong này?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Lập tức điều tra thân phận của Sunny Cavanaugh.”

Vic lạnh lùng ra lệnh một câu. Sau đó còn khẽ mỉm cười đầy bí ẩn. Cậu tiếp:

“Ta đã nói với ngươi rồi mà. Cô gái đó sẽ khiến ngươi không bao giờ hết thất mắc.”

“Vâng, thưa ngài.”

Tiếp sau đó, Vic thân nhiên buông một mệnh lệnh mà khiến ai cũng phải sờn gai ốc:

“Nếu có bất cứ điều gì bất bình thường, khứ luôn không cần hỏi ý kiến ta.”

Quản gia Edward tiếp nhận mệnh lệnh rồi lui ra ngoài. Chỉ còn một mình Vic trong phòng. Cậu cầm khẩu súng trường trong tay, trầm ngâm đứng ở tư thế ngắm bắn rất lâu. Mãi một lúc sau mới để đạn rời băng. Vẫn như mọi lần, trúng ngay hồng tâm.

Nhìn những vết đạn nham nhở trên tấm bảng gỗ, cậu khẽ chép miệng thì thào một câu, giống như đây tiếc rẻ:

“Tiếc thật... Tôi đã từng cho rằng cô có thể thay thế Red khi có thể giúp tôi không còn sợ bóng tối.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Long Time No See (5)

Ngày thi đấu giữa Vic và Fred cuối cùng cũng đến. Phòng tập bắn cung của học viện Victoria lúc này đông nghịt người, hầu hết đều là các học sinh của trường tò mò đến xem trận thi đấu.

Ở chính giữa phòng mới dựng lên ba tấm kính chống đạn dày gần 5 cm, cao hơn 2 mét. Vic và Fred sẽ đứng vào khoảng trống giữa hai tấm kính và bắn súng vào bảng gỗ của riêng mình. Cách đó khoảng 5 mét về phía hai bên sườn là hàng ghế ngồi dành cho khán giả.

Fred đã chuẩn bị mọi thứ rất kỹ càng, thậm chí còn biến phòng bắn cung của học viện thành một sân vận động cỡ nhỏ. Gã rất tự tin rằng mình sẽ thắng Vic Shadow. Và gã muốn tất cả các học viên nhìn thấy khoảnh khắc thua cuộc nhục nhã của vị bá tước cao ngạo kia.

Vic luôn tự kiêu rằng mình là người tài giỏi và cao quý. Vậy thì gã sẽ giẫm đạp lên sự tự kiêu đó của cậu ta. Bộ dáng một con sư tử kiêu hãnh phải cúi đầu chịu thua chắc chắn sẽ làm thỏa mãn sự cay cú của Fred khi bị Vic Shadow khinh thường trong suốt những ngày qua.

Các học viên kéo đến chật kín chỗ ngồi, tất cả đều háo hức muốn xem trận đấu có một không hai này.

Sunny cũng hòa vào đám đông ấy. Cô cẩn thận chọn một chỗ ngồi ở phía trên cao, cùng phía với Fred nhưng lại đối ngược với Vic. Mục đích cũng chỉ để cô có thể nhìn thấy cậu, và cậu nhìn rõ được cô.

Vic lơ đãng liếc mắt về phía hàng ghế khán giả, khi nhìn thấy Sunny, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng thần bí. Vic và Sunny khẽ trao đổi bằng ánh mắt, gương mặt của cả hai đều ánh lên vẻ gian ngoan khó đoán.

Trận đấu bắt đầu. Mỗi người được phép bắn ba lần. Nếu cùng bằng điểm nhau thì tiến hành hiệp phụ. Khi đó tấm kính ngăn cách sẽ được tháo ra, cả hai cùng ngắm bắn một mục tiêu.

Fred và Vic vào vị trí. Fred bắt đầu đeo găng và nhận lấy súng, trước đó còn không quên quay sang nhìn Vic mà nhếch môi cười thách thức. Gã gõ gõ vào tấm kính cản cách giữa hai người, đến khi Vic ngoảnh sang thì kiếm nhả giờ ngón tay cái ra rồi chìa xuống phía dưới. Đây là hành động chế giễu kẻ thua cuộc.

Vic chỉ nhìn gã bằng ánh mắt lãnh đạm, môi vẽ một nụ cười chế giễu rất mơ hồ. Coi như không để ý đến sự thách thức của Fred. Đôi khi, im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ.

Ngay khi Vic và Fred chuẩn bị tư thế sẵn sàng ở lượt đầu đầu tiên, hệ thống điện của toàn căn phòng được ngắt.

Khi không gian vừa bị bao trùm bởi một màu tối đen, cũng là lúc chiếc điện thoại trong túi Sunny rung nhẹ nhẹ. Màn hình sáng lóe lên, vô cùng nổi bật giữa không gian tối đặc.

Cùng lúc đó, Vic quay sang nhìn cô, môi khẽ nhếch một nụ cười.

Đây chính là cách ăn gian mà Sunny đã nói. Cô sẽ giả vờ nghe điện thoại khi điện vừa được tắt. Dĩ nhiên ánh sáng nhỏ của màn hình sẽ chẳng giúp được gì mấy. Mục đích chỉ là để áp chế đi nỗi sợ tâm lý của Vic.

Cậu sợ bóng tối, vì khi đó cậu sẽ chẳng thể nhìn thấy gì, cậu sẽ có cảm giác chỉ có một mình đối diện với những điều kinh khủng từng trải qua trong quá khứ.

Sunny mượn ánh sáng của màn hình để soi rõ mặt mình, để khiến Vic nhận ra, cậu không chỉ có một mình đối mặt với tất cả.

Vic rời mắt khỏi Sunny khi nghe thấy tiếng súng của Fred vang lên. Cậu cũng ngấm bắn, nhắm thẳng vào hồng tâm được bôi chất huỳnh quang cách đó gần 15m. Khi tiếng súng của cậu vang lên, ngay lập tức, đèn được bật sáng.

Kết quả khiến tất cả khán giả ồ lên vì kinh ngạc, chỉ có một mình Sunny ngồi im lặng, khoe miệng và đuôi mắt cùng nhếch lên tạo một nụ cười hết sức thỏa mãn. Cô biết tài năng bắn súng của Vic không tồi, nếu không muốn nói là thượng đẳng.

Fred tái xanh mặt, còn Vic chỉ khẽ nhếch môi cười lạnh nhạt.

Cả hai người đều bắn trúng hồng tâm.

Lượt đầu thứ hai và thứ ba vẫn diễn ra như thế, Sunny và Vic vẫn phối hợp từ xa vô cùng nhịp nhàng mà Fred không hề phát giác. Gã chỉ có một chút thắc mắc là tại sao Vic lại luôn bắn sau gã khoảng vài giây.

Lượt thứ hai, Vic thắng với tỉ số 10- 9, lượt cuối cậu thua 9- 10.

Vậy là hai người hòa nhau và phải cùng bước vào hiệp phụ. Trong lúc nghỉ ngơi trước khi bước vào lượt đấu cuối, Vic không hề nhìn thấy Sunny.

Sau khoảng hơn 10 phút nghỉ ngơi, hiệp đấu cuối cùng chính thức bắt đầu.

Tấm kính chống đạn ngăn cách giữa Vic và Fred được tháo gỡ. Lần này cả hai sẽ cùng nhắm vào một mục tiêu. Không phải tấm bảng gỗ bình thường, ở trận cuối, đích ngắm là một thứ hết sức đặc biệt. Đặc biệt. Đến mức kì quái và rùng rợn.

Cách 15m từ chỗ Vic và Fred đứng, Sunny đang bị trói toàn thân và treo lơ lửng, chân cách mặt đất chừng 10cm. Đằng sau lưng cô được đặt một tấm gỗ rộng, Trần Sunny hơi lấm tấm mồ hôi nhưng khuôn mặt vẫn ánh lên vẻ gan góc đến phát lạnh. Vậy là đã rõ, cô chính là mục tiêu để hai người ngắm bắn.

Không chỉ như vậy, khoảng cách đoạn dây phía trên đầu Sunny chỉ dài có 3 cm, điều này đồng nghĩa với việc chỉ cần bắn lệch đi một chút thôi, Sunny cũng có thể mất mạng.

Người thắng cuộc là người có thể bắn đứt được sợi dây mà không gây tổn hại gì đến Sunny.

Vic không còn xa lạ gì với trò này. Vì cậu cũng từng tổ chức cuộc thi bắn súng lấy đích ngắm là đầu người trong bữa tiệc máu hàng năm của gia tộc. Thế nhưng, cậu chưa từng tham gia.

Fred quay sang nhìn Vic cười đều giả:

“Thú vị chứ, bá tước?”

“Không tồi đâu.”

Hai người vào tư thế chuẩn bị. Fred đang rất đắc ý, ở bên cạnh, Vic vẫn giữ thái độ bình tĩnh, nhưng nếu để ý sẽ thấy vầng trán cao đang lấm tấm đầy mồ hôi. Mảnh khoe cậu và Sunny nghĩ ra sẽ không còn thực hiện được nữa.

Trước khi hệ thống điện bị ngắt, Vic nhìn thấy Sunny dùng ánh mắt rất kiên quyết nhìn mình. Khoảnh khắc đó, đôi đồng tử xanh thẳm của cậu đột ngột mở lớn đầy kinh ngạc.

Chưa bao giờ, cậu nhìn thấy một ánh mắt chứa đựng sự mạnh mẽ quyết liệt như thế. Đôi mắt đen láy của Sunny nhìn xoáy sâu vào mắt cậu, dưới đáy mắt như chứa đựng những đợt sóng ngầm dữ dội, từng lớp, từng lớp sóng lại cuộn trào những cảm xúc mãnh liệt cùng một niềm tin ẩn hiện vô hình. Khóe môi của Sunny khẽ mấp máy.

“Tôi tin ngài.”

Ánh điện vụt tắt. Mọi thứ chìm vào một mảng tối đen. Vic có thể nghe thấy rõ sự sợ hãi và gấp gáp trong hơi thở của mình. Như thường lệ, khi bóng tối trùm xuống, cậu lại vội vã nhìn quanh quất xung quanh để tìm thân hình quen thuộc.

Không thấy! Cậu hoàn toàn không thấy gì cả!

Ở bên cạnh, Fred cũng căng thẳng không kém, do dự mãi vẫn chưa bóp cò.

Nếu cứ thế này, Vic sẽ thua mất! Ngón tay cậu run run đặt vào cò súng, dù đã dồn mọi sức lực và can đảm nhưng vẫn không thể ra tay.

Trong không gian vô thanh vắng lạnh đến rợn ngợp, Vic nghe thấy tiếng lên đạn ở bên cạnh.

Fred đã lên đạn, đồng nghĩa với việc gã chuẩn bị bắn. Nếu cậu không ra tay được, cậu sẽ thua.

Trán và tay Vic toát mồ hôi đầm đìa. Xoay mòng mòng trong đầu cậu là hình ảnh cha mẹ gục trong vũng máu, là hình ảnh căn hầm góm ghế không một

tia sáng. Cậu có cảm giác bản thân đang bị nhốt trong một mê cung kí ức, xung quanh chỉ toàn những hình ảnh máu me, chết chóc và những âm hồn không tan.

Chỉ có màu đỏ của máu, màu đen của đêm và trắng xóa của xương xẩu.

Tất cả những thứ ấy cứ ám lấy từng nơ-ron thần kinh trong khối óc cậu, dù cậu có điên cuồng gấp gấp tìm lối ra, xung quanh vẫn chỉ là những bức tường xám ngoét lạnh lẽo.

Cha cậu đã gửi toàn bộ kì vọng vào cậu khi đặt cho cậu cái tên này. Vic Shadow. Là kẻ chiến thắng. Cha cậu muốn cậu chiến thắng, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, dù cho đối thủ có là ai.

Bản thân cậu cũng đã tự coi đó là trọng trách của bản thân mình. Phải chiến thắng! Cậu không được phép thua cuộc. Vì niềm kiêu hãnh của cậu, vì niềm tự tôn gia tộc. Cậu phải làm mọi thứ để chiến thắng.

Đôi mắt xanh thẳm chợt lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo giữa màn đêm tối đặc. Đồng màu với đôi mắt ấy là chiếc nhẫn bạc với mặt đá grandidienite được đeo ở ngón tay cái của Vic. Hai thực thể ấy như hai khối màu sáng le lói giữa bóng tối dày đặc, gọi cho người khác thứ cảm giác kì dị không thể lí giải nổi.

Kẻ có đôi mắt đồng màu với viên đá “The lost Victory” sẽ là hậu duệ của Chúa trời. Kẻ đó, sẽ là người đưa gia tộc Shadow lên đến đỉnh cao quyền lực.

Vic nhìn thẳng về phía mục tiêu, trong đáy mắt lóe lên sự kiên quyết không gì khuất phục nổi. Đột nhiên, tia nhìn của cậu chạm phải đôi mắt Sunny. Khuôn mặt cô bị bóng tối phủ lấp, chỉ duy có đôi mắt đen láy lại lóe lên tia sáng dị thường. Tròng mắt vốn dĩ mang màu đen, vậy mà lại tỏa sáng giữa bóng tối. Hệt như mắt loài báo đen đầy bí ẩn và nguy hiểm, âm thầm núp mình trong đêm để chờ đợi con mồi.

Quen thuộc! Thật sự quá quen thuộc! Đến mức khiến Vic có cảm giác như mình đang đứng trước cô gái với mái tóc đỏ rực năm xưa.

Đôi mắt kia, lại càng giống với đôi mắt cậu thấy khi gặp sát thủ quý tộc ở bữa tiệc máu.

Bàn tay đặt trên cò súng của Vic khẽ nhán, đạn lập tức rời băng. Ở bên cạnh, Fred cũng chỉ bắn sau cậu có 5-6 giây.

Thế nhưng, trong thi đấu, 1 giây đôi khi cũng mang tính quyết định.

Khi nghe thấy tiếng súng, các học viên đồng loạt nín thở chờ đợi.

Thời gian giống như ngưng đọng khi viên đạn bay trong không gian, bởi lẽ, vào giây phút này, Fred, Vic và Sunny đều đang gửi gắm hi vọng vào vật thể bằng đồng ấy. Từng giây trôi qua đè nặng lên tim Vic khiến cậu hồi hộp gần như không thở nổi. Chưa bao giờ cậu thấy căng thẳng thế này!

Cuối cùng, ánh đèn cũng mau chóng được bật lên. Tất cả đều nôn nóng muốn xem kết quả.

Sunny đang nằm sõng soài trên đất với một đầu dây thừng bị đạn cắt đứt. Cô khẽ cau mày vì cú ngã vừa rồi, đôi môi bặm chặt để không phát ra tiếng kêu đau đớn.

Trọng tài của cuộc thi đã có mặt, cẩn thận xem xét hai vết đạn găm trên tấm bảng phía sau Sunny. Hai viên đạn có vị trí chỉ cách nhau đúng 5 cm. Một viên giúp Sunny thoát chết, còn một viên sẽ giết chết Sunny, nếu như nó được bắn ra trước.

Sau khi tái hiện lại vị trí của Sunny khi ngã, trọng tài đã đưa ra kết luận mà ai cũng mong đợi.

Viên đạn khắc biểu tượng điều hâu tung cánh- đặc trưng của gia tộc Shadow được bắn ra trước đã làm đứt dây thừng và khiến Sunny ngã xuống. Còn viên đạn của Fred được bắn ra sau nên chỉ bắn vào tấm bảng phía gổ sau lưng. Giả dụ, nếu Fred bắn trước, chắc chắn lúc này Sunny đã chết rồi!

Phản thắng thì ai cũng đã rồi!

Vic đưa khẩu súng cho tên sai vật đứng bên cạnh và cời găng tay ra. Nhếch môi cười nhìn Fred, cậu nói:

“Tôi sẽ đợi ngài thực hiện lời hứa. Tốt nhất là đừng nên nuốt lời.”

Câu nói của Vic mang ý khách sáo lịch thiệp nhưng lại sắc tính hăm dọa khiến Fred hậm hực không đáp lại được câu nào. Thấy bộ dạng khốn khổ của Fred, Vic tỏ ra khá hài lòng.

Cậu liếc mắt về phía Sunny, mặc dù nhìn thấy cô đang chật vật với mớ dây trói hăm bà lẳng nhưng cũng không thêm giúp, chỉ trích thượng ra lệnh:

“Cởi trói rồi chạy theo tôi. Cho cô đứng 3 phút.”

Sau đó, vị bá tước kia lại kiêu ngạo sải bước ra ngoài.

Sau vài phút tự vật lộn không thành công, cuối cùng Sunny cũng được vài học viên tốt bụng cởi trói cho. Cô nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, chỉ mong sao thời hạn 3 phút mà Vic đặt ra đừng trôi qua quá nhanh. Khi đi qua Fred, cô thấy gã đang cau có nhìn theo bóng lưng đã khuất của Vic. Khẩu súng trường bị vứt chổng chơ một bên.

Sunny khẽ nhếch môi cười rồi nhặt nó lên. Lên nòng, ngắm thẳng về phía Fred.

“Đoàng!!”

Đạn rời băng lập tức lao về phía Fred với vận tốc tia sáng khiến gã ngạc nhiên đến độ toàn thân cứng đờ. Các học viên cũng thót tim khi thấy cảnh Sunny cầm súng nhắm thẳng đầu Fred.

Viên đạn đồng xẹt qua mái tóc của Fred một nhát bén ngọt khiến vài lọn tóc màu vàng sáng bị cắt đứt, rơi lả tả xuống nền đất lạnh. Gã ta không bị tổn thất gì, nhưng sớm đã bị dọa cho mặt tái mét.

“Thú vị chứ?”

Sunny nhại lại y hệt câu khi nãy Fred đã nói với Vic.

Fred đứng chôn chân giữa khán phòng rộng lớn, khuôn mặt vì sợ hãi quá độ mà trở nên tái nhợt như da người chết. Hai tròng mắt xanh biếc mở lớn đầy bàng hoàng, mí trên còn khẽ giật giật theo từng nhịp thở.

Sunny rất hả hê khi nhìn thấy điệu bộ đó. Fred rất giỏi nghĩ ra mấy trò biến thái để hành hạ người khác. Vậy nên cô cũng muốn cho gã biết cảm giác ấy là như thế nào. Trông thấy sự sợ hãi, kinh hoàng hẳn trên khuôn mặt Fred lúc này, cô lại càng thêm khinh thường gã. Một kẻ hèn nhát mà lại ngông cuồng như thế, cũng dám thách thức với con cáo già Vic Shadow.

Sunny khẽ cười đặt khẩu súng trở lại vị trí cũ, nghênh ngang như kẻ thắng trận bước ra khỏi phòng.

Vị trọng tài của cuộc thi vội vã đến xem xét viên đạn găm trên tấm kính chống đạn, không nén nổi kinh ngạc mà kêu lên:

“Không thể tin được, cô gái đó bắn tài tình quá!”

Fred cuối cùng cũng lấy lại được ý thức, nghe thấy thế thì cau kinh:

“Tài tình cái khi gì? Cô ta bóp cò súng bừa nên trượt đấy thôi.”

Vị trọng tài khẽ lắc đầu, mắt nhìn chằm chằm vào vết đạn:

“Ngài nhầm rồi, tư thế bắn của cô gái đó không sai một li. Khi đó cô ta có thể bắn vào bất cứ vị trí nào trên cơ thể ngài. Là cô ấy cố tình bắn trượt. Mà lại lệch đúng 2 phân như thế... Trình độ bắn phải ngang với sát thủ chuyên nghiệp.”

Fred nghe như nuốt từng lời, mãi lâu sau mới lắp bắp:

“Cô ta...rốt cuộc là cái thứ gì vậy...?”

Đôi mắt của Vic dõi theo tấm lưng già nua xương xẩu của lão quản gia già. Trong phút chốc, thân hình gầy nhẳng của Edward khiến cậu liên tưởng tới những sinh vật kì dị đến từ địa ngục.

— Phần 11: Vụ ám sát bất thành. —

Cho những ai sốt ruột vì Red mãi chưa xuất hiện: Hai chap nữa Red sẽ xuất hiện, và kể từ đó sẽ có mặt dài dài nha

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Long Time No See (6)

Khi Vic ra đến cổng học viện cũng là lúc một chiếc Rolls Royce Extended Wheelbase trờ đến. Đây là dòng xe cổ được sản xuất từ năm 1925, gần 1 thế kỉ trôi qua, số lượng xe này còn rất ít trên thế giới. Cũng đã lâu rồi cậu không sử dụng đến nó.

Quản gia Edward cung kính chạy đến mở cửa cho Vic. Cậu bước lên xe, cất tiếng hỏi:

“Sao tự dưng hôm nay lại đi chiếc xe này?”

“Chiếc Rolls Royce Phantom VI ngài hay đi đột nhiên có vấn đề nên tôi đành chọn chiếc này.”

“Ồ.”

Vic lạnh nhạt đáp một câu rồi hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Quản gia Edward khẽ liếc nhìn cậu qua tấm gương chiếu hậu, khi thấy Vic không nói gì thì mới thờ phào nhẹ nhõm quay đi. Ông không biết rằng, vào đúng giây phút ông quay đi, cũng là lúc Vic cẩn thận quan sát ông qua tấm gương, đôi mắt xanh thăm ánh lên những tia cảnh giác khiến người khác phát lạnh.

Sunny chạy thục mạng từ phòng tập bắn cung ra đến cổng trường, chỉ mong sao không mất quá 3 phút. Nhưng đến khi lên xe, cô lại bắt gặp vẻ mặt lạnh tanh của Vic cùng câu nói quen thuộc đến nhàm chán:

“Muộn 2 phút rồi, thưa quý cô Cavanaugh.”

“Vâng, thưa ngài.”

Sunny nghiêng răng nghiêng lợi đáp lại. Cô muốn phát điên lên với sự cứng nhắc của cậu ta.

Chiếc xe từ từ chuyển bánh, băng băng trên con đường rời khỏi trung tâm thành phố.

Trong khoang xe sang trọng, không khí im lặng bao trùm tất thảy. Sunny đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự vắng lặng nhàm chán:

“Ngài đưa tôi đi đâu vậy?”

“Đưa cô đi chết.”

Vic chống tay lên thành xe, uể oải ngắm nhìn khung cảnh vùn vụt trôi ngoài cửa sổ. Thản nhiên trả lời một câu gây sốc mà không mấy may đến cảm xúc của Sunny.

“Được vậy thì cũng cảm ơn ngài.”

“Ồ.”

Sunny cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này, cô mới nhận ra đoạn đường này rất quen:

“Ngài định dẫn tôi đến dinh thự của ngài à?”

“Ồ.”

“Ngài... có điều gì cần nói sao?”

“Ồ.”

Mặc cho Sunny hỏi bao nhiêu câu, Vic chỉ trả lời mỗi một tiếng “Ồ” nhạt nhẽo.

Sunny khẽ nhếch môi cười, nói:

“Có nghiên cứu khoa học cho rằng những kẻ có vấn đề về thần kinh thì thường xuyên nói ờ trong khi trò chuyện.”

“Ồ. Rồi sao?”

Vẫn là “ờ” nhưng đã thêm hai tiếng “rồi sao”.

“Tôi thấy từ nãy tới giờ ngài đều nói ờ.”

“Những kẻ thần kinh hay nói ờ, nhưng không có nghĩa những kẻ nói ờ đều thần kinh.”

Cuối cùng, cậu ta cũng chịu mở miệng nói một câu đầy đủ từ tế. Nhưng đó lại là câu khiến Sunny tức hộc máu mồm.

“Ngài luôn đứng.”

Trong giọng nói của Sunny dường như phảng phất sự chế giễu sâu cay. Vic không thèm đôi co với cô. Mãi một lúc lâu sau, cậu mới lên tiếng:

“Tôi không muốn làm mấy thứ vớ vẩn này vì cô thêm một lần nào nữa. Vậy nên cần có thứ gì đó để đánh dấu cô- là- thứ- thuộc- về- tôi và không kẻ nào được xâm phạm.”

“Ý ngài là giống như loài chó thường đánh dấu lãnh thổ bằng mùi nước tiểu?”

Sunny tếu táo trả lời mà không nhận ra đôi mắt xanh thẫm của Vic càng ngày càng lạnh.

“Tôi nhắc lại lần cuối. Đừng- có- đùa- với- tôi.”

Sunny nhún vai chịu thua, mà đúng hơn là giống như không thèm chấp.

Vic rút ra từ trong túi áo vest một chiếc dây chuyền bằng bạc với mặt đá grandidienite- một nửa còn lại của viên đá “The lost victory” mà lần trước suýt chút nữa rơi vào tay siêu trộm quý tộc. Cậu chia về phía Sunny, sẵn giọng nói:

“Đeo cái này vào. Mọi lúc mọi nơi.”

Sunny khẽ cười, gương mặt vẫn giữ vẻ lạnh đậm dù vừa được tặng một món quà đắt giá. Cô nhận lấy từ tay Vic, khẽ nói:

“Cảm ơn ngài.”

Quản gia Edward đột ngột dừng xe. Ông quay lại giải thích với Vic:

“Tôi ghé qua nông trại gần đây lấy dầu tây tươi. Phiên ngài và cô Cavanaugh chờ trong 5 phút.”

Vic khẽ gật đầu đồng ý, lúc đó quản gia Edward mới dám mở cửa ra ngoài. Đôi mắt của cậu dõi theo tấm lưng già nua xương xẩu của lão quản gia già. Trong phút chốc, thân hình gầy nhẳng của Edward khiến cậu liên tưởng tới những sinh vật kì dị đến từ địa ngục. Ma quái và nguy hiểm nhưng lại ẩn sâu dưới lớp vỏ khiêm tốn lương thiện.

Đúng 5 phút sau, quản gia Edward quay trở lại với một thùng xộp trên tay. Chiếc xe lại tiếp tục cuộc hành trình.

Chỉ còn khoảng gần 100 mét nữa là ra khỏi thành phố. Sunny ngồi im lìm nhìn chiếc dây chuyền đang tỏa sáng trong tay. Còn Vic tựa đầu vào lưng ghế nhắm mắt ngủ. Đột nhiên, cơ thể cậu bị xô mạnh bởi một lực rất lớn. Sunny bất ngờ đẩy mạnh Vic đồng thời nhào về phía cậu, cú va đập khiến phần đầu của Vic đập vào cánh cửa đau điếng. Ngay lúc đó, cậu cảm nhận một vật thể sắc nhọn xẹt qua mặt mình trong gang tấc.

“Đoàng!!”

Tiếng súng kéo Vic thoát khỏi cơn buồn ngủ đang trực chờ đổ ập xuống mí mắt. Cậu liếc nhìn ô cửa kính bị bắn vỡ. Ngay sát cạnh cậu là Sunny đang ngồi ôm một bên tay đang đầm đìa máu.

Giây phút viên đạn xuyên qua ô cửa kính để lao vào trong chỗ Vic và Sunny ngồi, cô đã nhanh chóng nhào đến đẩy mạnh Vic ra. Cả hai đều không bị trúng đạn, nhưng một bên bắp tay của Sunny bị đạn xẹt qua khiến máu chảy khá nhiều. Lúc này, viên đạn kia đang găm vào phía sau của lưng ghế lái.

Mọi thứ diễn ra quá chóng vánh khiến tất cả không kịp trở tay.

Vic là người phản ứng nhanh nhất sau những gì vừa xảy ra. Cậu nhanh chóng lúi dưới gầm ghế xe một khẩu súng bắn tia thuộc dòng Accuracy International AW rồi vội vàng kéo cửa kính của ô tô ra. Cậu kê mắt vào ống ngắm, lia súng một góc khoảng 600 để xác định hướng bắn.

Sunny nhìn Vic bằng ánh mắt kinh ngạc. Trong xe ô tô riêng cũng chứa những thứ nguy hiểm cỡ này. Điều đó chứng tỏ, gia tộc Shadow nhất định không phải loại bình thường.

Chỉ chưa đầy một phút sau, Vic đã xác định được đối tượng, cậu nhếch môi cười khi nhìn thấy một bóng người đang vội vã rời khỏi nóc nhà của trung tâm mua sắm Ladscape.

“Hướng ba giờ, cách đây khoảng gần 700 yard.”

Quản gia Edward dùng vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Vic, hỏi:

“Đây là vụ ám sát ngay giữa ban ngày?”

“Sẽ là như vậy nếu như có người chết.”

Vic thản nhiên trả lời, mau chóng cất khẩu súng trở lại gầm ghế khi thấy những người đi đường đang ló đầu qua cửa kính ô tô, nhìn cậu bằng ánh mắt quái lạ và sợ hãi.

“Dù sao cũng phải mau chóng rời khỏi đây và đưa cô Cavanaugh đến bệnh viện.”

Quản gia Edward nói xong liền khởi động xe. Từ nãy tới giờ, Sunny vẫn chỉ ngồi im lìm không nói.

“Ngài không sao chứ bá tước?”

Sunny cất tiếng hỏi, giọng điệu chỉ có vài phần quan tâm, còn lại giống như đang thăm dò.

“Cô là ai?”

Vic tăng lò câu hỏi của Sunny, lạnh lùng hỏi một câu tưởng chừng như vô lí. Đôi mắt xanh thăm thẳm gắt gao chiếu về phía Sunny mang theo sự ngờ vực rất lớn.

“Ngài nói câu đó với kẻ vừa tránh một viên đạn cho ngài sao? Ra đây là cách mà ngài đối xử với ân nhân của mình.”

“Cô là ai?”

Vic vẫn nhắc lại câu hỏi cũ, giọng điệu dần tăng thêm sự khó chịu và nguy hiểm.

“Lí do vì sao ngài lại hỏi vậy?”

Sunny thân nhiên hỏi lại, mặc cho sự giận dữ tỏa ra từ đáy mắt của Vic, cô vẫn mỉm cười rất vô tư.

“Một nữ sinh năm nhất đại học sẽ không thể có khả năng phát giác việc đạn được bắn từ khoảng cách gần 700 yard, không chỉ vậy, lại còn đang ngồi trên ô tô. Khả năng đó chỉ có ở những tay sát thủ được rèn luyện chuyên nghiệp, thường xuyên phải đối mặt với những việc ám sát, thanh toán lẫn nhau để trả thù.”

Vic nói bằng giọng thân nhiên, mắt đã rời đi chỗ khác chứ không còn nhìn Sunny chằm chằm.

Cậu luôn là người tinh táo. Tinh táo đến mức trở thành một con người thuần lí trí, gần như không có tình cảm và luôn nghi ngờ mọi thứ. Những con người như thế sẽ dễ có được thành công, nhưng lại rất cô độc.

Sunny chưa biết phải đáp lời cậu ra sao thì quản gia Edward đã lên tiếng:

“Dù sao cũng nên đến bệnh viện chữa trị vết thương trước đã.”

Sau đó, cả ba người tiếp tục im lặng suốt quãng đường đi. Vic lại như chưa có chuyện gì xảy ra, tựa lưng vào ghế nhắm mắt ngủ.

Khoảng 15 phút sau, chiếc xe dừng trước cổng bệnh viện Guys. Sau một vài thủ tục đơn giản, Sunny được tiến hành xử lý vết thương. Vì đạn không cắm vào thịt mà chỉ xẹt qua nên cô chỉ phải khâu khoảng 3 mũi. Trong suốt quãng thời gian ấy Vic kiên nhẫn ngồi chờ bên ngoài.

Sunny đã nghĩ Vic sẽ bỏ cô mà đi về trước, nhưng khi ra khỏi phòng bệnh, cô vẫn thấy cậu đang ngồi im lặng ở hàng ghế chờ.

“Cô ra xe trước đi, tôi vào trong thanh toán. Nói với quản gia Edward đưa cô về trước rồi quay lại đây đón tôi.”

Vic nói bằng giọng gần như là ra lệnh. Rồi không để Sunny đáp lại câu nào, cậu đi thẳng về phía quầy thanh toán. Sunny chỉ biết im lặng ra xe và truyền đạt y hệt mệnh lệnh của cậu ta.

Vic muốn Sunny về trước là vì cậu có một vài chuyện muốn hỏi quản gia Edward.

Cậu đi vào phòng bệnh khi này Sunny được khâu vết thương. Vị bác sĩ già vẫn ngồi trên chiếc ghế giữa phòng đang xem qua tài liệu gì đó. Cậu đến gần ông, cất giọng hỏi:

“Bác sĩ có thể cho tôi biết tại sao đạn chỉ xẹt qua mà máu lại chảy nhiều thế không? Bình thường cũng chỉ xước và hơi bông nhẹ.”

Cậu vẫn còn nhớ một bên cánh tay của Sunny đã chảy máu đầm đìa mặc dù chỉ bị đạn xẹt qua. Khi đó, khuôn mặt cô còn lộ vẻ rất đau đớn.

Vị bác sĩ đáng kính khẽ cau mày vì bị làm phiền, đưa tay đẩy gọng kính nhìn Vic. Khi nhận ra gương mặt thường xuất hiện trên tuần san hoàng gia cũng như trên TV, ông lập tức thay đổi, nở nụ cười:

“Là do vị trí đạn xẹt qua lại chạm đúng vào vết thương cũ khiến chỉ mới khâu bị đứt ra một chút, thừa bá tước.”

“Vết thương cũ?”

“Vâng, thưa ngài. Nhìn qua thì tôi cho đó là vết đạn. Không chỉ thế, vết thương còn được khâu khá vụng, hình như là do bác sĩ mới vào nghề thực hiện.”

“Ông có đoán được vết thương cũ được khâu từ khi nào không?”

“Cách đây xấp xỉ một tuần, thưa ngài.”

Đôi mắt Vic ánh lên vẻ ngạc nhiên nhưng chỉ xẹt qua rất nhanh. Cậu cúi đầu mỉm cười, lịch sự chào tạm biệt vị bác sĩ già:

“Cảm ơn ngài đã cung cấp thông tin.”

“Không có gì, thưa ngài.”

Vic ra khỏi phòng, bước chân hơi gấp hướng thẳng về phía cổng.

Trên đường đi ra khỏi bệnh viện, cậu đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của những người xung quanh. Một phần là do khí chất cao quý toát lên trong từng bước đi và đôi mắt xanh thăm luôn nhìn thẳng. Nhưng điều đáng phải kể đến là lúc này, dưới đôi mắt kia tỏa ra sự giận dữ mãnh liệt rõ rệt đến mức dù là bất kì ai, chỉ cần đi lướt qua cậu cũng có thể cảm nhận được. Bình thường Vic là người không hay thể hiện sự giận dữ ra bên ngoài. Lần này, cậu cũng đã cố gắng bao bọc nó trong vẻ ngoài lãnh đạm, thản nhiên nhưng có lẽ do cơn thịnh nộ đến từ việc bị phản bội khiến cậu không thể kìm chế nó hoàn toàn.

Cậu đứng trước cổng bệnh viện, khoảng 10 phút sau thì quản gia Edward lái xe tới. Trời bắt đầu về chiều. Bầu trời vốn đã âm u vào lúc chớm đông nay lại càng trở nên xám ngoét không một tia sáng. Trên nền trời không một sắc xanh lục vào một vài con quạ với bộ lông đen sì mang theo điềm rui, bay từ hướng ngoại ô Surry vào rìa trung tâm thành phố.

Chúng đậu lên những mái nhà thấp phía xa xa, cất lên tiếng kêu thê lương mà u ám, lọt thỏm giữa sự ồn ào náo nhiệt của London tấp nập.

Mặt trời như một con quái vật ngấp ngoai chỉ còn vương chút hơi tàn, phả lên cảnh vật những vệt nắng đỏ thẫm như màu máu, khi đậu lên những mái nhà cổ kính đứng im lìm lại gợi một cảm giác vô cùng dị hợm và ma quái. London hoa lệ trong nắng chiều tàn như đang đắm mình trong màu máu quánh đặc, không những mất đi vẻ rộn ràng, ngược lại giống như một thành phố từ cõi âm, đầy chết chóc và đen tối.

Vic bước lên xe, quản gia Edward nhanh chóng khởi động máy. Đột nhiên, cậu băng quơ nói một câu gần như không ăn nhập:

“Ta khát nước quá, mang dậu tây mà ngươi vừa đi lấy ra đây đi, Edward.”

Bàn tay đang nắm chìa khóa của quản gia Edward thoáng cứng đờ. Khuôn mặt già nua hiện lên vẻ kinh ngạc lẫn lúng túng. Những nếp nhăn nơi đuôi mắt xô lại với nhau khắc họa sự sợ hãi đang ẩn chứa từ sâu bên trong nội tâm của chủ nhân.

Gương mặt ông đã hiện rõ mồn một trên kính chiếu hậu và được Vic thu trọn vào tầm mắt. Edward cũng len lén đánh mắt về hướng của kính chiếu hậu để nhìn vị chủ nhân đáng kính của mình.

Đột nhiên, Vic nở nụ cười. Khóe miệng thì đang nhếch lên nhưng đôi mắt lại khẽ híp lại chứa đựng sự tức giận cùng nguy hiểm khôn cùng. Ánh đèn đường vàng vọt hắt qua ô cửa kính chỉ đủ để phản chiếu một nửa khuôn mặt Vic. Cùng lúc đó, một cơn gió lùa qua ô cửa đã vỡ thổi bay một bên tóc mái dài của cậu. Bên mắt trái trước nay luôn bị tóc mái che khuất giờ lộ ra trông đầy dữ tợn. Tròng mắt vẫn mang màu xanh nhưng vẫn đục ngầu vì thèm khát ánh sáng đã lâu. Khi nhìn vào cả hai mắt cậu, người ta như đang đồng thời nhìn vào thiên đường và địa ngục.

Bên mắt lạnh lạn mang màu xanh thẫm của bầu trời, mắt còn lại ẩn chứa sự ghê rợn và bí ẩn của bóng đêm.

Quản gia Edward chợt thấy lạnh gáy khi nhìn thấy dáng vẻ lúc này của chủ nhân. Nhìn Vic hệt như Atula đến từ địa ngục sâu thẳm, mang theo nụ cười ghê rợn khiến người ta sợ hãi. Tiếp đó, lời nói cậu cất lên giống như một lời tuyên án tử hình, thô bạo đoạt lấy linh hồn người bị khép tội rồi dọa đầy nơi vực quỷ u linh:

“Ngươi không thể lấy? Cũng đúng thôi, vì cái thùng xộp ngươi mang về chỉ là một thùng xộp rỗng không hề có dậu tây. Ngươi còn bận đi ra lệnh cho mấy tay bán tía ám sát ta kia mà.”

Sẵn sàng chưa nào? Chờ đợi cho sự tái xuất của Red và Henry !?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Long Time No See (7)

Lời kết tội của Vic đánh thẳng vào tâm trí Edward. Mặc dù là một người đã từng trải qua nhiều sóng gió nhưng ông vẫn không nén nổi cảm giác sợ hãi khi đối diện với đôi mắt sắc bén kia.

Thế nhưng, Edward cũng mau chóng lấy lại sự bình tĩnh, hỏi lại:

“Vì sao ngài nhận ra?”

Vic nhếch môi cười, ngón tay vô thức miết nhẹ trên mặt đá của chiếc nhẫn gia tộc. Cậu từ tốn giải thích:

“Ta đã nghi ngờ kể từ khi ngươi nói chiếc Phantom ta hay đi hôm nay bị hỏng và phải thay thế bằng chiếc xe Rolls Royce đời cũ này. Đây là chiếc xe rất cổ, đã để lâu rồi không sử dụng, khi dùng lại sẽ không tránh khỏi nguy cơ hỏng hóc do máy móc để quá lâu. Trong garage nhà Shadow còn rất nhiều chiếc xe đời mới khác mà ngươi không chọn. Là vì chiếc Rolls Royce Extended này được sản xuất từ đầu thế kỉ XX, và khi đó, cấu tạo của chiếc xe vẫn còn rất cổ điển. Những dòng xe sản xuất khi đó, có một điểm chung là cửa kính vẫn chưa được trang bị chức năng chống đạn. Ngươi chọn nó, vì nó sẽ

giúp cho mục đích của người trốn lốt, đúng không?”

“Đúng là không gì có thể qua được mắt ngài. Thế nhưng, lúc đó ngài mới chỉ nghi ngờ, và ngài cũng không thể khẳng định hoàn toàn việc tôi cử sát thủ ám sát.”

“Ta đã chắc chắn khi người nói người phải dừng lại đi lấy dẫu tây.”

“Tôi vẫn không hiểu, thưa ngài.”

“Người quên mất là dẫu tây luôn được đưa đến dinh thự vào buổi sáng sớm. Và một điểm quan trọng nhất, đây là Essex, và dẫu tây của chúng ta được đặt ở nông trại thuộc hạt Surry.”

Edward im lặng một hồi lâu rồi khẽ thở dài.

“Gia tộc Shadow quả thật rất may mắn khi có một vị chủ nhân như ngài.”

Vic nhếch môi cười, cúi người lôi khẩu súng bắn tỉa dưới gầm ghế xe, đặt lên gáy Edward rồi cất giọng trầm trầm:

“Ta đã trả lời thắc mắc của người, giờ đến lượt ta đặt câu hỏi. Vì sao muốn ám sát ta? Người có 3 phút để thuyết phục ta không bóp cò súng.”

Khuôn mặt của Edward vẫn vô cùng bình tĩnh, ông thản nhiên đáp lại:

“Ngài biết rõ người tôi muốn nhắm vào không phải ngài.”

“Ta biết người muốn nhắm vào Sunny, nhưng tại sao không hỏi ý kiến ta trước khi hành động?”

Vic biết thừa người bị sát thủ nhắm vào không phải cậu. Bởi vì sẽ chẳng có tên ngu ngốc nào muốn nhắm vào cậu mà lại đứng ở tòa nhà nằm ở bên phía ghế ngồi của Sunny. Nếu như vậy, việc bị cản trở bởi Sunny khi đạn lao về phía cậu là điều không thể tránh khỏi.

“Ngài đã từng nói nếu điều tra được điều gì bất ổn ở cô gái đó thì lập tức giết mà không cần báo cáo.”

“Nhưng không phải khi cô ta đang ngồi trên xe của ta và ở ngay cạnh ta.”

Quản gia Edward im lặng trước con giận của Vic. Sau một vài phút mất bình tĩnh, cậu đã lấy lại được phong thái thường ngày.

“Nói đi, người điều tra được cái gì?”

“Tôi đã điều tra từ rất nhiều nguồn, từ sơ yếu lý lịch phía nhà trường, đến hộ khẩu, lai lịch của cha và mẹ cô ta. Tất cả đều bình thường, cho đến khi tôi cho người hỏi một vài học viên trong học viện Victoria. Họ nói trước đây Sunny là một cô gái vô cùng nhút nhát và bạc nhược, dễ bị bắt nạt bởi những học viên khác. Nhưng cô ấy đã thay đổi hoàn toàn trong khoảng 8 tháng gần đây. Có một sự kiện đáng nhớ khác, đó là cách đây 8 tháng, cô ta đã trở thành nạn nhân của một vụ đánh hội đồng mà người cầm đầu là Lorde Signmon- một nữ sinh cũng học tại Victoria.”

“Rồi sao?”

Quản gia Edward khẽ liếc nhìn Vic, rồi tiếp tục bằng giọng trầm thấp đầy bí ẩn.

“Tôi tiếp tục lần đến bệnh viện Sunny Cavanaugh đã từng điều trị, bởi theo lời các học viên nói, thì Sunny đã thay đổi hoàn toàn kể từ khi ra viện. Khi hỏi đến bác sỹ cùng các y tá điều trị cho cô ta trong thời gian nhập viện, họ đều nói cô ấy có những chấn thương rất nghiêm trọng, tổn thương cả phần cứng và phần mềm. Họ đã nghĩ cô ấy không thể qua khỏi, nhưng một đêm trước khi họ quyết định trả cô ấy về lại với gia đình thì một sự việc kì lạ đã xảy ra. Sunny biến mất hoàn toàn, hết như bị bốc hơi.”

“Một người sắp chết đột nhiên bốc hơi, và giờ đây đang sống sờ sờ trước mặt ta? Nực cười thật!”

“Tôi đã nghĩ như vậy là đầu mối đã biến mất hoàn toàn, cho đến khi tôi nghe được cuộc trò chuyện của hai y tá về một y tá trưởng cũng đã biến mất khỏi bệnh viện sau khi Sunny biến mất. Tôi hỏi địa chỉ nhân viên y tá trưởng kia và tiếp tục điều tra.”

Nói đến đó, quản gia Edward chìa cho Vic một tấm ảnh chụp một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt hiền lành phúc hậu.

“Khi tôi tìm đến nhà, ban đầu nhân viên y tá đó trốn tránh và không chịu khai báo. Hộ khẩu của bà ta ở London, nhưng sau vụ việc kia thì đã cùng con trai chuyển về một làng nhỏ thuộc hạt Devon, theo hàng xóm nhận xét thì bà ta sống tách biệt và không giao thiệp với những người xung quanh khu vực. Bà ta im lặng hoàn toàn, cho đến khi tôi bắt cóc thẳng con trai 14 tuổi của bà ta.”

Vic hơi nhào người về phía trước, câu chuyện của Edward đã thực sự thu hút cậu.

“Bà ta khai tất cả. Rằng 8 tháng trước, chính bà ta là người tiêu hủy xác của Sunny Cavanaugh. Vết thương của cô ta rất nặng, nhưng đó lại không phải nguyên nhân dẫn đến cái chết. Nguyên nhân thực sự là do một viên đạn xuyên thẳng qua cổ họng. Có một kẻ bí ẩn đã cho bà ta một số tiền rồi đẩy bà ta đến hạt Devon heo lánh này, và căn dặn bà ta không được hé răng ra ngoài, nếu dám hé nửa lời thì bà ta và con trai sẽ cùng chết. Tôi đã gắng hỏi ra nơi bà ta tiêu hủy cái xác của Sunny Cavanaugh. Đó là một nghĩa trang bỏ hoang ở gần hạt Devon, từng là mồ chôn của hàng triệu người dân Anh quốc- nạn

nhân của “cái chết đen” vào thế kỉ XIV. Sau vài tiếng tìm kiếm, tôi tìm thấy một cái xác được chôn cất vội vàng, mặc dù đã bắt đầu bị phân hủy nhưng qua điều tra đã xác nhận được thân phận của cái xác. Cái xác ở nghĩa địa kia chính là Sunny Cavanaugh.”

Vic im lặng không đáp, mười ngón tay đan vào nhau đặt ngay dưới cằm.

Quản gia Edward thấy cậu không đáp cũng không dám nói gì. Sự im lặng quánh đặc bao trùm khoang xe. Ngoài kia, màn đêm kéo theo sương mù ngày càng dày đặc.

Cũng giống như lớp sương mù bao quanh thân phận của Sunny. Ban đầu tưởng như đã hiểu được ngọn ngành, nhưng thực ra là càng đi sâu vào tìm hiểu thì càng thấy lạnh lẽo và mờ mịt.

“Sunny đã chết giờ lại đang sống sờ sờ, hết như linh hồn được ác quỷ triệu hồi từ địa ngục.”

Nghe thấy quản gia Edward nói vậy, Vic đột nhiên bật cười. Tròng mắt xanh thẫm của cậu nhìn xoáy sâu vào màn sương mù, miệng cất lên giọng nói đầy chế giễu:

“Linh hồn được triệu hồi từ địa ngục? Trên đời này có một thứ còn đáng sợ hơn cả ma quỷ, đó là con người. Và chỉ có một lí do duy nhất để ai đó sống dưới thân phận của người khác, đó là lấy chiếc vỏ bọc kia để làm những thứ nhơ bẩn xấu xa.”

“Tôi muốn trừ khử cô gái ngay lập tức vì tôi e sợ, nếu để lâu dài, tình cảm của ngài với cô ta sẽ càng sâu đậm.”

“Tình cảm? Đừng làm ta buồn cười.”

Ánh mắt Vic trở nên sắc lạnh khi nhắc đến hai chữ tình cảm. Cậu đã từng nói cậu chưa từng có tình cảm với ai. Red cũng thế, mà Sunny cũng vậy.

“Ngài đã tặng cho cô gái đó một nửa của viên “The lost victory”. Giá trị của viên đá đó thực sự không thể tính bằng tiền.”

Vic khẽ nhếch môi cười, đáp:

“Người không biết là một nửa bị thất lạc của viên “The lost victory” còn có một cái tên riêng biệt?”

“Tên riêng? Tôi chưa từng nghe nói.”

“Những thương gia người Áo từng gọi nó là “Sự trừng phạt của Chúa trời.” Rất nhiều tàu buôn khi vận chuyển viên đá đó đã bị đắm không rõ nguyên do, lâu dần, những tay buôn trên biển xem nó là một điềm gở. Còn những kẻ trên đất liền vẫn coi nó là vật linh thiêng mang sức mạnh thần thánh của Napoleon.”

Vic dừng lại một lúc, sau đó tiếp tục:

“Hơn nữa, ta đưa cho cô ta viên đá đó không chỉ với mục đích duy nhất là tống đi một vật mang điềm gở, mà còn là gài một kẻ theo dõi bên cạnh cô ta.”

“Dạ?”

“Ở mặt trong của viên đá, khoảng cách giữa viên đá và dây truyền có một chiếc máy định vị kết hợp thiết bị nghe lén siêu nhỏ. Nó được kích hoạt bởi mặt mã từ di động của ta. Bất cứ khi nào cô ta đi đâu, nói chuyện với ai, ta sẽ nắm được rõ ràng.”

Vừa nói, Vic vừa lôi ra chiếc điện thoại di động cầm ứng nằm trong túi quần. Cậu thực hiện một vài thao tác kích hoạt hệ thống. Thế nhưng, màn hình vẫn không hiển thị đối tượng, mà chỉ hiện ra dòng chữ:

“Không tìm thấy thiết bị. Vui lòng lắp đặt thiết bị trước khi kích hoạt!”

Vic ném chiếc điện thoại sang bên cạnh, lăm băm một câu:

“Cô ta phát hiện ra thiết bị và phá hủy nó rồi.”

Quản gia Edward im lặng và cho khởi động xe. Một lúc sau, ông mới lên tiếng hỏi:

“Ngài định khi nào trừ khử cô gái đó?”

“Từ từ đã. Ta muốn xem xem, kẻ đứng đằng sau cô ta là kẻ nào. Đến lúc đó, tất cả bọn chúng sẽ phải hối hận vì dám cả gan chơi đùa với ta.”

Vic Shadow, luôn là một kẻ không dễ bị bắt nạt. Kẻ khác đánh cậu ta một cái, cậu ta sẽ trả lại gấp mười lần.

Henry đẩy cánh cửa gỗ một cách chậm chậm rồi bước vào trong phòng. Phòng làm việc của “ngài ấy” được đặt ở nơi cao nhất của tòa nhà, từ đây có thể nhìn thấy toàn cảnh London trong bán kính hơn 100 dặm. “Ngài ấy” đang ngồi quay lưng về hướng cửa đi, trầm ngâm phóng tầm mắt nhìn khung cảnh bên ngoài qua bức tường làm bằng kính chịu lực.

“Thưa ngài, tôi đã có mặt.”

Người đàn ông quyền lực kia từ từ quay về phía Henry, thân hình chìm trong một quầng tối thăm mờ mờ không thể nhìn rõ mặt, chỉ có đôi mắt xanh nhạt là vô cùng sắc bén giữa bóng tối.

Ông ta khẽ gật đầu, ra lệnh cho Henry ngồi xuống nhưng cậu từ chối.

Cậu tiến đến gần bàn làm việc của ông, nói bằng giọng nghiêm túc:

“Mong ngài vẫn chưa quên việc ngài đã hứa với tôi 8 năm trước.”

“Ta không quên, nhưng bây giờ chưa phải lúc.”

“Vậy bao giờ mới ‘đến lúc’?”

Cậu trừng mắt nhìn lại người đàn ông, hỏi bằng giọng chất vấn.

“Cái gì cũng có thời điểm của nó. Ngươi cần phải kiên nhẫn.”

Henry khẽ thở dài, thu lại vẻ vô lễ lúc trước, lại quay trở về là một tên thuộc hạ trung thành.

“Ngài gọi tôi đến đây có việc gì?”

“Đưa mật thư này đến cho sát thủ quý tộc.”

Henry nhận từ tay ông ta một phong thư làm từ da nâu có gắn biểu tượng hổ vồ mỗi làm bằng sáp đỏ.

“Rõ. Thưa ngài.”

Người đàn ông vẫy tay tỏ ý cho phép cậu đi. Henry khẽ cúi đầu rồi lui ra ngoài. Khi ra đến cửa cậu gặp một người bạn cũ- bây giờ trở thành vệ sĩ thân cận bên cạnh “ngài ấy”.

“Killer, lâu lắm không gặp.”

Chàng trai trẻ đang đứng trước cửa ra vào khẽ liếc nhìn Henry bằng một con mắt không bị băng gạc che khuất, khẽ gật đầu nhưng khuôn mặt vẫn lạnh tanh.

Henry cũng không có ý kiến về thái độ lạnh nhạt đó, chỉ khẽ nhếch môi cười rồi đi thẳng.

Henry và Red nằm dài trên chiếc giường king-size, cùng nhau xem phần hai của bộ phim Captain America mới ra hồi đầu năm.

Henry vốc một nắm bỏng ngô cho vào miệng, vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói:

“Xời ơi, siêu anh hùng mà skill cùi bắp vậy?”

“Nói ít chút được không Henry?”

“Đánh lén đằng sau kia anh trai!”

“Im miệng đi.”

“Tớ đoán Fury vẫn chưa chết!”

“Câm- mồm- đi- Henry.”

Red chìa chiếc điều khiển vào thẳng mồm Henry rồi chuyển hướng sang tắt phụ màn hình TV. Cô đứng dậy, đi về phía nhà bếp, vừa đi vừa càu nhàu:

“Tớ chỉ ước cái mồm cậu là cái TV, với điều khiển tắt phụ một cái là được.”

Henry cũng te tòn chạy theo Red vào bếp. Khi thấy cô lấy từ trong tủ lạnh một quả táo chín mọng thì bất ngờ cúi đầu xuống, há miệng to tương rồi cắn phập một cái hết gần nửa quả.

Red gần như phát điên lên. Cô lấy một tay bóp mạnh hai má Henry để miệng cậu mở ra, sau đó cầm nửa quả táo còn lại nhét cả vào mồm cậu. Henry suýt nghẹn, ho lên sặc sụa.

“Cậu nghẹn chết luôn đi, đừng bao giờ mở miệng ra nữa.”

Khuôn mặt Henry đỏ bừng, cậu cố gắng nhai rồi nuốt hết quả táo to tương trong miệng, khổ sở lắm mới tống hết được vào cổ họng rồi cho nó trôi xuống dạ dày.

Red rót sữa vào cốc, mắt không thèm nhìn Henry, lạnh nhạt hỏi:

“Cậu đến đây làm gì?”

“Thích thì đến, cần gì lí do.”

Vừa mở miệng nói xong câu đó, Henry nghe thấy tiếng thủy tinh chạm vào mặt bàn vang lên rất lớn. Và cậu biết Red đã bắt đầu bực mình.

“Được rồi. “Ngài ấy” có thư cho cậu.”

Cậu lôi từ trong túi áo một phong thư bằng da nâu với gia huy là hình con hổ đang vồ mồi.

“Lần này mục tiêu là ai?”

“Đến tớ còn chẳng cả biết ấy. Không như mọi lần, lần này “ngài ấy” không nói với tớ.”

Red mở phong thư ra, khuôn mặt khẽ đanh lại khi nhìn thấy hàng chữ màu vàng sáng lấp lánh trên nền giấy đen.

“Shadow Castle.

Birthday Party.

Victor De Shadow.

L.O.K”

Henry nhận ra sự bất thường trên khuôn mặt Red, cậu gắng hỏi:

“Mục tiêu lần này là ai vậy?”

“Vic Shadow.”

Rõ ràng cái tên Vic Shadow có ảnh hưởng rất lớn đến Henry. Trong phút chốc, cậu trở nên hốt hoảng:

“Tên đó rất nguy hiểm!”

Red trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng mới lên tiếng.

“Henry, Vic Shadow chính là Black.”

Câu nói của Red còn làm cậu hốt hoảng hơn khi nãy.

“Vậy chẳng phải cậu đã bị lộ diện...?”

Red khẽ nhếch môi cười, đôi mắt đen láy nhìn ra phía xa mang theo vẻ nanh độc.

“Đừng lo. Hắn ta sẽ chết trước khi kịp nhận ra bất cứ điều gì.”

Henry không tin tưởng hoàn toàn vào những lời Red nói, cậu hỏi lại bằng giọng ngờ vực:

“Cậu... tớ sợ cậu không đủ vô tình để ra tay. Cậu vẫn còn rất yêu cậu ta.”

Câu cuối cùng Henry nói rất nhỏ. Chính miệng nói ra câu người con gái mình yêu có tình cảm sâu đậm với kẻ khác, quả thật không phải điều dễ dàng.

Nụ cười trên môi Red tắt ngấm, ánh mắt càng trở nên sắc bén hơn bao giờ hết.

“Cậu biết không, Henry? Một khi cậu bị người mình yêu quý nhất phản bội, thì đó chính là lúc tất cả tình cảm ra đi và chỉ còn hận thù ở lại.”

Henry vẫn nhìn Red bằng ánh mắt ngờ vực. Cậu biết, dù ít dù nhiều, Red vẫn còn tình cảm với Black, chỉ là cô ấy cố tình chối bỏ mà thôi.

Red hướng tầm mắt nhìn ra bầu trời đen kịt qua khung cửa sổ vuông vức. Ánh mắt xa xăm như đang lạc vào một thế giới khác. Một lúc sau, cô nói như thì thầm với chính mình:

“Henry, đã gần 3 năm rồi, kể từ khi chúng ta trở về đất liền.”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Phần Phụ 1: The Last Survivors

Trận đánh hồi chiều khiến cả cơ thể Red đau đến chết đi sống lại. Cô bé có cảm giác hai chân của mình như sắp rời ra khỏi cơ thể, máu từ những vết thương cứ liên tục chảy ra không kiểm soát. Thế nhưng, nỗi đau thể xác ấy không thể sánh với nỗi đau nơi sâu thẳm trái tim cô.

Cô dõi mắt theo cậu bé vừa mới chạy ra khỏi căn hầm, cho đến khi cậu bé đã mất hút giữa biển lửa vẫn không chịu rời mắt đi. Cậu ấy đã một mạch chạy ra khỏi nơi này. Một mạch chạy ra khỏi cuộc đời cô.

Ai là người từng bên cạnh cô sau mỗi trận đòn? Ai từng là người san sẻ cùng cô nỗi sợ bóng tối? Trong hai năm, cậu ấy từng là tất cả những gì cô có. Vậy mà lúc này, cô mới nhận ra, thứ mình có chỉ là một loại ảo ảnh không tên, khẽ chạm vào là biến mất.

Chưa bao giờ Red thấy cảm hận như thế. Cũng như chưa bao giờ cô khao khát sống như thế.

Red có thể nghe rõ tiếng nói chuyện từ bên trên vọng lại:

“Không xong rồi, lửa trùm kín lối đi xuống hầm rồi.”

“Thôi được rồi, không cần xuống đó nữa, dù có người ở dưới đó thì cũng chết vì lửa thôi.”

Red thấy tim mình nặng trĩu khi đợi chờ tiếng bước chân xa dần.

Cô dùng hết sức để lết ra khỏi căn hầm. Khi nhìn thấy cảnh tượng ở phòng khách, cô có cảm giác như mình đang lạc vào địa ngục.

Mấy chục cái xác nằm la liệt khắp phòng. Máu bắn đầy lên tường, lênh láng khắp sàn nhà. Cô thấy lửa, máu và xác chết ở khắp nơi.

Trận hỏa hoạn như một con ác thú với cái lưỡi dài ngoằng, thè ra liếm láp khắp căn nhà, đi đến đâu, lửa cháy hừng hực đến đó. Lửa bao trùm lên đồ đạc. Lửa quấn lấy cột nhà và cả những bức tường. Lửa hừng hực rọi sáng trong đôi mắt vô hồn đang trợn trừng của những cái xác lạnh ngắt.

Giờ cô đã hiểu vì sao Black lại muốn bỏ đi một mình. Cậu ấy sẽ chỉ có hai lựa chọn. Hoặc chạy đi một mình, hoặc ở lại chết cùng cô.

Lửa dần lan xuống căn hầm, nếu cô không đi nhanh, sẽ không còn kịp nữa.

Red bò lên từng bậc cầu thang, bằng cả hai tay và hai chân. Cô thấy lửa cháy hừng hực trước mắt, hung tợn như thể sắp nuốt chửng lấy cơ thể cô.

Trên đường bò ra khỏi đám cháy, Red bị bỏng khắp cơ thể, nghiêm trọng hơn cả là một vết bỏng dài hơn 10cm ở dưới quai hàm.

Khoảng thời gian bò ra khỏi đám cháy với cô giống như kéo dài hàng thế kỉ. Hai đầu gối tê cứng, tay bóng rộp vì lửa thiêu đốt. Lửa bén vào tóc, vào quần áo; cô lại cố gắng dùng tay đập lửa.

Cuối cùng, cô cũng ra được bên ngoài căn nhà. Cảm giác đầu tiên của cô khi tiếp xúc với bên ngoài là cảm giác buốt đến tận xương tủy.

Cơ thể vốn bóng rộp vì lửa, lúc này đột ngột tiếp xúc với cái lạnh của băng tuyết khiến cô đau đến không thốt nên lời, hết như có hàng ngàn con ong đang chích vào da.

Bao trùm lấy cô là cái lạnh và bóng tối. Gió rít từng cơn. Tuyết bay mù trời. Bóng đêm mờ mịt giăng giăng khắp lối.

Cô đã nghĩ mình cô đơn. Rằng dù thoát ra khỏi đây, cô cũng sẽ chết. Cho đến khi cô nhìn thấy vị cứu tinh của đời mình.

Cách chỗ cô nằm chừng hai mét là một người đàn ông tầm tuổi trung niên, bên cạnh ông ta là một cậu bé trạc tuổi cô.

Người đàn ông mặc một chiếc áo choàng đen dài đến mắt cá chân, chóp mũ che kín nửa khuôn mặt. Ông ta đứng trong bóng tối, cả khuôn mặt mờ mờ sau chóp mũ áo choàng, chỉ nhìn rõ nhất là đôi mắt xanh nhạt sắc bén tỏa sáng như hai viên đá quý.

Ông ta đứng im lìm, ngược mắt nhìn tòa nhà đang hừng hực cháy trước mặt.

Cậu trai đi cùng ông đã nhìn thấy Red, nhưng vẫn không hề có ý định đến giúp cô. Vì thế, Red lại tiếp tục bò đến chỗ người đàn ông kia. Cô đưa tay nấp lấy gấu áo choàng, lí nhí đầy tội nghiệp:

“Cứu tôi... Xin ngài...”

Người đàn ông nọ cúi xuống nhìn cô. Đôi mắt xanh nhạt vẫn không mất đi vẻ sắc bén, đồng thời còn tăng thêm vài phần độc địa. Red ngất lịm đi sau khi thốt ra câu nói ấy. Trước khi khép hai hàng mi, chập chòn trước mắt cô là hai đôi mắt khiến cô ấn tượng nhất trong cuộc đời.

Một là màu mắt xanh thẫm của Black. Còn lại, là đôi mắt xanh nhạt sắc bén của người đàn ông kia.

Red tỉnh dậy sau một khoảng thời gian dài bất tỉnh. Âm thanh đầu tiên cô nghe được là tiếng sóng vỗ rì rào ngoài khơi xa hòa cùng tiếng chim hót râm ran.

“Hai tháng mê man bất tỉnh. Cơ thể chấn thương nặng nề cả phần cứng và phần mềm. Bỏng da 20%, gần 5% hoại tử. Sức khỏe suy kiệt trầm trọng vì thiếu dinh dưỡng. Vậy mà cậu vẫn tỉnh lại được. Đỉnh thật đấy!”

Red liếc mắt nhìn cậu bạn đang ngồi cạnh giường cô. Đây hình như là cậu bé đi cùng người đàn ông tối hôm đó.

“Người đàn ông đó... đã cứu tớ?”

Cậu bé kia dù mới chỉ bằng tuổi cô, nhưng vẻ ngoài đã mang đầy tính hứa hẹn. Tóc nâu rối tự nhiên, mắt cũng đồng màu với tóc, vô cùng ấm áp như luôn hấp háy tia cười.

“Đừng gọi như thế, hãy gọi là ‘ngài ấy’.”

“Ngài ấy...?”

“Ai ở đây cũng phải gọi như thế cả.”

“Đây là đâu?”

Cậu bé không trả lời mà đi đến cạnh giường bệnh của Red, chìa tay về phía cô, đáng vẻ lịch lãm như một quý ông, hỏi:

“Muốn đi xem không?”

Red gật đầu, cố gượng bước xuống giường rồi nương vào sự giúp đỡ của cậu bé để đi ra ngoài ban công.

Từ trên cao, cô có thể nhìn thấy mây và những ngọn cây cao vút tận trời. Phía xa xa, sóng biển ì oạp vỗ vào bờ hết lớp này đến lớp khác. Biển mênh mông không nhìn thấy điểm dừng, chỉ thấy những ngọn sóng bạc đầu cao vút.

“Đây là...?”

“Một hòn đảo thuộc Thái Bình Dương. Ít người biết đến. Đi đến đây chỉ có hai con đường là đường hàng không và đường biển.”

Red im lặng nhìn ra xa. Một hòn đảo ít người biết đến?

Cậu bé kia nhìn cô, nói:

“Henry Lawrence. Còn tớ phải gọi cậu là gì?”

Red thoáng trầm ngâm, sau đó nói:

“Gọi tớ là Red.”

“Red? Nó giống một biệt danh hơn là một cái tên của người Anh.”

“Cậu cứ gọi tớ bằng tên đó.”

Henry khẽ nhún vai, sau đó nói bằng giọng dừng dưng:

“Tốt thôi. Sao cũng được. Vì tớ chẳng biết chắc chắn là mình sẽ có cơ hội gọi tên cậu bao nhiêu lần. Đến đây là xong nhé. Hết phần nói chuyện xã giao, giờ chúng ta là đối thủ đấy.”

Nói xong, cậu đi thẳng ra khỏi phòng mà không thèm đỡ Red vào lại trong giường. Cô không hiểu hoàn toàn lời nói của Henry, nhưng cũng không bận tâm mấy.

Red nghỉ ngơi khoảng hai tuần nữa, hàng ngày có người phục vụ và nhân viên y tế đến phòng của cô. Henry cũng không đến nữa. Cô cũng không có ý định ra ngoài tìm cậu. Tròn nửa tháng sau khi cô tỉnh dậy, có một người đàn ông tên Quentin đến tìm cô.

“Tôi là Quentin Smyth. Người giám sát của hòn đảo này theo lệnh của ‘ngài ấy’. Kể từ bây giờ, cô sẽ ra nhập vào nhóm T.L.S. Bây giờ chúng ta nên ra mắt các thành viên cùng nhóm.”

Red theo chân người đàn ông ra khỏi phòng. Đến khi ra bên ngoài rồi, cô mới nhận ra nơi cô vẫn ở chỉ là một phòng nhỏ thuộc một khu nhà cực kì rộng lớn. Bốn tòa nhà cao tầng xây bao quanh một khoảng sân xanh mướt cỏ và những hàng cây cổ thụ được trồng san sát như một mê cung. Cô phải đi một đoạn rất xa mới ra được bên ngoài.

Đi bộ thêm một đoạn đường rừng nữa, Red đến điểm tập kết của nhóm T.L.S. Khoảng gần 30 người đang tập trung ở một khoảng đất trống giữa rừng. Họ đi theo một nhóm 3 người, người thì đang tập bắn súng, người bắn cung, có vài kẻ quái đản thì đùa nghịch với rắn và một vài con thú dữ.

Quentin từ tốn giải thích:

“T.L.S là viết tắt của The Last Survivors, nghĩa là kẻ cuối cùng sống sót. Cô sắp bước vào một cuộc chiến sinh tồn. 30 người ở trong nhóm sẽ chiến đấu, giết chết lẫn nhau để được tồn tại. 3 người sống sót sau cùng sẽ được rời khỏi đảo. Đây là cuộc chiến của kẻ mạnh, kẻ yếu sẽ bị giết và gửi xác lại nơi này.”

Red chỉ gật đầu mà không đáp. Cô đang nghĩ với một kẻ yếu ớt, không hề biết đến súng ống như mình thì phải làm thế nào để đấu lại với những con người kia.

“Các thành viên thường đi theo một nhóm 3 người để chiến đấu và bảo vệ nhau. Cô cũng nên tìm cho mình một nhóm thích hợp.”

Nói xong, Quentin đẩy vai Red về phía trước.

“Đi đến đó và giành giật lấy sự sống sót cho bản thân mình.”

Red dè chừng bước về phía đám đông. Một số thành viên nhìn cô bàn tán, một vài người không quan tâm, một vài kẻ vô lại thì bắt đầu giờ thôi “ma cũ bắt nạt ma mới”.

“Grào!!”

Một con hổ nhảy chồm về phía Red, há hốc cái miệng đầy răng và nước nhãi, nhìn cô đầy hăm dọa. Red bất động vì sợ hãi, hai chân ngửa ngáy muốn quay đầu chạy trốn. Nhưng khi cô mới vừa chạy được hơn 2 mét, con hổ đã chồm đến, chỉ với một cái vung chân của nó, Red đã ngã sòng soài ra đất, đầu còn đập vào một gốc cây gần đó.

“Stop! Force!”

Một cô gái tóc vàng vừa cao giọng quát vừa chạy về phía Red. Cô ta là chủ nhân của con hổ, khi này, cũng chính cô ta là người thả con hổ để nó chạy về phía Red.

“Susan Severin.”

Susan chìa tay về phía Red cho cô nắm lấy, nhưng khi Red vừa chạm tay vào, cô ta lại hất ra. Susan nhếch môi cười nhìn Red, dùng ánh mắt của một bà hoàng liếc nhìn những nô lệ dưới chân mình:

“Tin không? Mày sẽ chết trong vài hôm nữa.”

Nhận thấy sự khinh bỉ toát ra từ nụ cười và lời nói của Susan, Red cũng nhếch môi cười đáp lại:

“Vậy mày có tin không? Con hổ của mày sẽ chết trong vài hôm nữa, và chẳng bao lâu sau sẽ đến mày.”

Susan phá lên cười. Cô chính là kẻ mạnh thứ ba trong nhóm, chỉ sau Henry và Killer. Vậy mà lúc này một con bé mới bước chân vào nhóm lại dám hăm dọa cô.

“Force và tao chết? Ai sẽ làm việc đó?”

Susan cúi người xuống, để mặt mình gần sát khuôn mặt Red. Red nhận thấy sự nanh độc trong mắt của Susan. Không thể phủ nhận là cô thấy hơi sợ hãi trước đôi mắt đó, nhưng cô vẫn cố gắng đè nén cảm giác đó xuống.

“Tao.”

Red trả lời cộc lốc một câu, mắt mở trừng trừng nhìn Susan Severin.

“Tốt lắm!”

Susan đứng thẳng dậy, gật đầu nói một câu. Sau đó cô nàng rút khẩu súng dắt bên hông, chìa thẳng vào đầu Red, nói:

“Ba hôm nữa, nếu Force vẫn chưa chết thì mày sẽ là đứa chết đầu tiên trong 30 người đấy.”

Mọi người dường như đã không còn xa lạ với việc Susan bắt nạt một thành viên trong nhóm. Cô ấy cậy mình là kẻ mạnh, nên mặc sức làm khó dễ những kẻ yếu hơn.

Ngày tập luyện đầu tiên, Red nhận ra mình không có cơ hội sống sót đơn độc ở nơi này. Cô run tay khi bóp cò súng, lực quá yếu không thể kéo nổi cung tên, sợ hãi khi đứng trước những loài thú dữ, và quan trọng hơn cả là không thể ra nhập một nhóm nào.

Hết ngày, Quentin ra dẫn những thành viên trở về khu nghỉ ngơi. Ông cố tình nán lại phía sau để đi cùng Red.

“Ngày đầu tiên thế nào?”

“Thảm hại.”

“Cô nên tìm cho mình một đội.”

“Họ đều đủ người hết rồi.”

“Còn có một nhóm cực mạnh gồm Henry Lawrence và Killer Satanson. Họ vẫn thiếu một người.”

“Họ là những kẻ mạnh nhất mà không có ai muốn cùng nhóm sao?”

“Không phải không ai muốn, mà là không ai đủ đẳng cấp để vào nhóm của hai người họ.”

“Vì sao?”

“Vi họ quá mạnh. Và những kẻ mạnh chỉ giao thiệp với những kẻ mạnh ngang mình. Nếu cô vào được nhóm đó, cô sẽ sống sót.”

Red trầm ngâm suy nghĩ. Cô là kẻ yếu, muốn sống sót, cô phải ra nhập được nhóm của hai người họ. Henry Lawrence chính là người con trai đi cùng “ngài ấy” mà cô đã gặp.

Chiều muộn của ngày hôm sau, Red đến gặp Henry và Killer.

“Tớ muốn ra nhập nhóm với các cậu.”

Cô đứng trước mặt hai người, khẳng khái đưa ra đề nghị.

Henry đang tập bắn cung ngạc nhiên dừng tay. Killer rời mắt khỏi con rắn xanh lè đang quấn trên tay, nhìn cô đầy thăm dò.

Henry là người lên tiếng trước:

“Cậu? Với khả năng đó?”

“Đúng vậy.”

“Cậu chưa nghe mọi người nói về nhóm của bọn tớ à?”

“Tớ nghe rồi.”

“Vậy vì sao vẫn còn xin ra nhập?”

“Vi tớ muốn sống sót.”

Red đáp gọn lỏn một câu, đôi mắt đen lấy ánh lên sự quyết tâm không gì khuất phục nổi. Henry liếc nhìn Killer, ánh mắt kiểu “cậu- giải- quyết- đi”. Killer rời khỏi mồm đá, nhìn Red một lượt từ đầu tới chân. Khi nhìn thấy dáng vẻ gầy nhom cùng nước da trắng lợt lạt của cô, cậu nói:

“Có biết vì sao nhóm chúng tôi chỉ có hai người không?”

“Là vì các cậu là những kẻ mạnh nhất và không ai đủ khả năng để sánh tằm.”

“Đúng vậy. Muốn ra nhập nhóm, cậu phải chứng tỏ tài năng của mình. Chúng tôi lập nhóm để sống sót, chứ không phải để cùng nhau chết. Một kẻ yếu đuối sẽ ảnh hưởng đến toàn đội.”

“Tớ không yếu đuối.”

“Vậy chứng minh đi.”

Killer đưa cho Red một khẩu súng ngắn, nói:

“Dùng cái này bắn chết con Force của Susan Severin, cậu sẽ được ra nhập đội.”

“Vậy chẳng phải sẽ chuốc thù oán với Susan sao?”

Killer túm lấy một bên cổ áo của Red, cậu rít qua kẽ răng:

“Muốn sống sót cậu không chỉ phải gây thù chuốc oán với cô ta, mà cậu còn phải giết chết cô ta. Cậu phải giết hết tất cả 27 con người ở đây để được sống sót. Ở đây, cậu chỉ có hai lựa chọn, hoặc là giết người, hoặc là bị giết.”

Nói xong, cậu đưa ấn khẩu súng vào tay Red.

“Dùng súng bắn chết nó đi. Một phát đạn xuyên qua óc và khiến nó chết luôn.”

Red cầm lấy khẩu súng, chân chừ không dám bắn.

Killer lại đưa cho cô cung tên.

“Vây lấy cung tên đi.”

Cô nhận lấy cung tên, lực từ cánh tay cô quá yếu, không đủ để giương cung.

Killer nhếch môi cười, nói:

“Thấy không? Cậu chẳng làm được gì. Susan đã đúng. Chỉ vài hôm nữa là cậu sẽ chết.”

Red bặm chặt môi, sau đó ngược mắt nhìn cậu:

“Không dùng tên cũng không dùng súng thì sao?”

Killer nhìn cô ngạc nhiên sau đó nhún vai:

“Tùy cậu. Miễn con Force chết là được.”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vụ Âm Sát Bất Thành (1)

Nắng chiều đã lặn khuất sau những tầng mây, chỉ để lại những vệt mờ mờ trên bầu trời xám xịt. Thứ ánh sáng nhạt nhòa ấy không tài nào xua tan nổi những tầng sương mù dày đặc bắt đầu len lỏi vào từng góc ngách dù là nhỏ nhất của khu rừng. Trên những tầng cây khẳng khiu trơ trụi gần đó ban đầu chỉ lác đác vài con quạ đen ngòm, nhưng càng về sau chúng lại càng kéo đến đông hơn nữa. Chúng đậu kín những chạc cây xương xẩu, kêu lên những tràng âm thanh thống thiết ma quái.

Dường như chúng đang chờ đợi. Chờ đợi trận đấu sắp diễn ra. Cũng là chờ đợi một bữa ăn cuối ngày no nê của mình.

“Cho tớ mượn số mũi tên của cậu.”

Red chìa tay trước mặt Henry, đôi mắt nhìn chòng chọc số mũi tên ít ỏi trong ống mà Henry đeo sau lưng. Mũi tên dài chừng 20 inch, tất cả đều được bọc thép.

“Cậu định dùng cung hả?”

“Không. Tớ dùng tên thôi.”

Susan đang chơi đùa cùng con Force. Con ác thú thỉnh thoảng lại chồm khề rồi đặt chân trước lên vai Susan, lúc lại chạy xung quanh cô nàng. Red cảm khoảng bốn năm mũi tên đi về phía con hổ, bước chân chậm rãi nhưng vô cùng kiên quyết.

Khi Red tiến lại gần, con Force bắt đầu ngửi thấy mùi nguy hiểm. Nó ngừng việc chơi đùa, chầm chậm đứng chắn trước Susan, ngăn không cho Red tiến về phía chủ nhân. Đôi mắt vàng khè của nó hướng về phía Red, cái miệng bắt đầu gầm gừ đầy hăm dọa.

Susan cười khẩy nhìn Red, môi khẽ nhếch lên tạo một nụ cười nhạo báng:

“Mày đến nộp mạng à?”

“Mày nên nói câu đó với con hổ của mày.”

Mấy thành viên khác của đội bắt đầu phá lên cười, vài kẻ còn huýt sáo đầy hào hứng. Một con nhãi mới ra nhập nhóm được vài hôm đã muốn thách đấu cùng những thành viên mạnh nhất đội, đây hẳn là thứ nực cười nhất mà chúng từng được biết.

“Mày định giết Force với vài mũi tên này à?”

Red không trả lời câu hỏi của Susan, nói ngắn gọn:

“Tránh ra nếu mày không muốn bị thương.”

“Tốt!”

Susan gật đầu nói một câu rồi lùi về phía sau. Cô nàng vòng tay qua cổ con Force, giọng thì thầm nhẹ nhàng nhưng mắt thì nhìn như muốn nuốt sống Red.

“Phải làm cho con bé đó chết không còn nguyên vẹn đây Force.”

Nói xong, Susan tự động cách xa Red và Force 5 mét. Các thành viên khác của đội cũng hào hứng tụ tập thành một vòng tròn xung quanh, cả Killer và Henry cũng vậy.

Red cảm nắm cung tên chặt đến nỗi những khớp xương lộ ra trắng muốt, mồ hôi ướt đầm tay thể hiện cô đang rất căng thẳng. Đôi mắt đen láy nhìn về phía con hổ đang gầm gừ. Phản xạ đầu tiên khi người ta nhìn thấy một con quái thú, đó là quay đầu chạy. Thế nhưng, sau lần bị con hổ cho ăn một bạt tai, Red biết, đôi chân yếu ớt của con người không thể địch nổi với tốc độ kinh hồn của con ác thú. Càng chạy, chúng sẽ càng đuổi hăng. Như vậy, nếu không thể chạy, ta chỉ còn cách đương đầu.

Force gườm gườm mắt nhìn Red, nó cũng đang chờ đợi phản ứng của đối phương. Nếu Red tấn công, nó sẽ phản kháng; nếu cô chạy, nó sẽ đuổi theo; đằng này, cô lại án binh bất động.

Sự kiên nhẫn của con hổ có giới hạn. Khi không thấy Red phản ứng gì, nó bắt đầu mở màn trận đấu với một cú chồm ngoạn mục. Khoảng cách giữa Red và con quái thú chỉ còn bằng một gang tay.

Nó vung chân trước, và mạnh vào một bên má trái của Red. Cô lãnh trọn một cú đập, cơ thể trượt trên đất một đoạn khá xa rồi đập mạnh vào một gốc cây cổ thụ gần đó. Force được Susan huấn luyện từ nhỏ, một trong những điều nó học được, đó là cách vờn bắt con mồi. Nó không điên cuồng cắn xé con mồi như những con hổ hoang dã khác. Nó sẽ vờn con mồi, cho chúng nhấm nháp nỗi sợ điên cuồng, khiến chúng nghẹt thở đau đớn vì những đòn tấn công bằng chân trước. Cuối cùng, kết thúc bằng một cú chồm và một nhát cắn đứt đầu đối phương.

Cú va đập khiến Red đau đến chóng mặt, cô như cảm nhận được, từng khớp xương đang lần lượt vỡ vụn ra, còn lớp da bên ngoài thì đau đớn như bị hàng ngàn cây gai đâm vào. Con hổ phe phẩy cái đuôi, chậm chậm đến gần Red. Nó đang vờn cô. Nếu cô không làm gì đó để khiến nó điên lên, nó sẽ tiếp tục vờn cô cho đến chết.

Red quờ tay nhặt một hòn đá gần đó ném về phía con hổ. Force khề gầm gừ, vẫn giữ tốc độ chậm chậm tiến về phía Red.

Hòn đá kia vẫn chưa đủ làm nó nổi điên. Cô cần nó nổi điên.

Red gượng sức ngồi dậy, người tựa hẳn vào thân cây, tư thế giống như đang chờ chết. Con hổ đi đến, vẫn dùng chiêu cũ, lấy chân trước hành hạ con mồi. Nhưng lần này, khi chân nó chỉ còn cách mặt Red chừng năm centimet, cô đột ngột lăn mạnh sang một bên. Chân trước của con hổ không chạm được vào người cô mà đập vào thân cây ngay sau đó. Móng vuốt của con hổ cắm mạnh vào thân cây cứng rắn khiến một chiếc móng lung lay suýt gãy.

Nó điên cuồng gầm lên, hai mắt long sòng sọc nhìn về phía Red. Nó bắt đầu nổi điên. Bây giờ, nó sẽ không vờn con mồi nữa mà chính thức kết thúc trận chiến.

Quả nhiên, một con hổ lên con điên là một điều vô cùng đáng sợ. Force lao hùng hục về phía Red đang nằm, khi chỉ cách chừng một mét, nó chồm lên định nhảy vào người cô, mà không biết năm mũi tên sắc bén đang chờ nó từ trước. Mọi người chỉ kịp nhìn thấy thân hình nặng nề của con hổ phủ phục trên người Red. Sau đó, máu tươi bắt đầu tứa ra. Tất cả đều chờ đợi. Chờ đợi con hổ cắn nát đầu Red và trở thành kẻ chiến thắng.

Sự chờ đợi được đền đáp bằng tiếng gầm đỉnh tai của con hổ. Năm mũi tên xuyên thẳng qua đầu con ác thú, ngay trên đỉnh đầu của nó, người ta nhìn thấy năm đầu mũi tên bọc thép dính đầy máu. Cú chồm kia đã kết liễu con hổ và giúp Red hoàn thành kế hoạch.

Susan không tin vào mắt mình, gào lên thất thanh khi nhìn thấy con thú của mình ngã vật xuống đất. Cô chạy ào về phía nó, vòng tay ôm cổ con hổ như khi hay chơi đùa. Liên tục lắc đầu nguầy nguậy khi nhận ra con vật của mình ngày càng yếu ớt.

Red ngồi dậy, liên tục thờ dốc vì sợ và mệt. Cả người cô nhuốm đầy máu của con hổ, từ mặt cho đến chân tay, không chỗ nào không nhuốm máu.

Susan rút từ lưng quần một khẩu súng ngắn, lên đạn và chĩa về phía Red:

“Xuống địa ngục đi, con ranh.”

“Phập.”

Nhưng mong muốn của cô nàng không thể được thực hiện. Một mũi tên từ xa lao đến, đâm xuyên qua bàn tay cầm súng của Susan rồi ghim chặt vào thân cây gần đó. Susan đau như muốn ngất lịm đi ngay tức khắc nhưng vẫn cố mở to nhìn hai người con trai đang tiến về phía mình. Trong tay Henry vẫn còn cầm một chiếc cung tên.

“Từ bây giờ cô ấy là thành viên của đội tôi.”

Killer nói rồi chia tay về phía Red. Cô nặng nề đưa bàn tay đầy máu để bắt lấy rồi lấy đà đứng lên. Mọi người bắt đầu xôn xao, còn Susan sớm đã không nói nên lời.

Henry ghé tai Red, khẽ cười nói:

“Ừầy, cậu có tố chất chiến binh đấy!”

Killer gật đầu, nói:

“Kĩ thuật quá kém, nhưng tinh thần chiến đấu không tồi.”

Henry lại chen miệng vào:

“Cậu nên chọn cho mình một vũ khí đi. Cung tên hoặc súng, hay bất cứ cái gì cũng được.”

“Tớ dùng cả hai được không?”

“Cũng được. Nhưng cậu nên tập trung vào một cái, thứ còn lại tập phụ thêm thôi.”

Red gật đầu, đáp:

“Tớ chọn súng, nhưng tập thêm cả cung tên nữa.”

Killer đặt tay lên vai cô, dặn dò:

“Bọn tớ sẽ dạy cậu. Bây giờ thì trở về và gột sạch những thứ trên người cậu đi.”

Red gật đầu, mau chóng chạy theo sau Henry và Killer. Mùi máu tanh nồng chiếm cứ toàn bộ các giác quan của cô. Mùi tanh tươi chết chóc ấy khiến cô nhận ra, cô đang sống ở một nơi nguy hiểm mà mạng sống luôn bị đe dọa từng giây từng phút. Ở nơi đây, việc một ai đó chết đi sẽ là một niềm vui chung, nhưng ngược lại, sự sống của kẻ khác sẽ là một mối đe dọa. Để tồn tại trong một môi trường như thế, cô chỉ có cách giết chết những kẻ khác để vùng lên.

Kẻ sống sót cuối cùng sẽ là kẻ mạnh nhất, đồng thời, cũng chính là kẻ khát máu và tàn nhẫn nhất.

Ở nơi đây, màu đỏ của máu tươi sẽ là màu của sự sống. Những tiếng thét đau đớn, sẽ trở thành khúc ngợi ca cuộc đời.

Ngoại ô London tấp nập xe qua lại ngay từ khi hoàng hôn bắt đầu buông xuống. Hôm nay gia tộc Shadow tổ chức sinh nhật cho vị chủ nhân dòng họ bá tước Shadow, Victor De Shadow. Bữa tiệc được tổ chức tại tư trang của chính ngài.

Căn nhà bình thường mang vẻ u ám và huyền bí hôm nay được trang trí tỉ mỉ, long lẫy, từng bụi cây, thậm chí đều được cắt tỉa thành những hình dáng vô cùng cầu kì phức tạp. Bữa tiệc diễn ra xung quanh đài phun nước. Khách khứa được thiết đãi bằng những món ăn, thức uống chế biến vô cùng tinh xảo đặt trên những chiếc bàn dài trải khăn linen trắng.

Bởi vì các khách mời của bữa tiệc đều là những thành phần thuộc giới quý tộc, các quý bà chọn cho mình những bộ váy được cắt may tinh xảo kèm mạng che mặt kiểu cách. Còn những quý ông đến dự, đều trung thành với những bộ vest hàng hiệu lịch lãm. Sự tinh tế cao quý trong cách ăn mặc của khách khứa kết hợp với cách bài trí xa hoa long lẫy khiến bữa tiệc sinh nhật của bá tước Shadow mang cung cách cổ điển sang trọng hết như một bữa tiệc của giới quý tộc từ nhiều thế kỉ trước.

Vic đứng trên ban công tầng hai của nhà chính, hai tay gác hẳn lên thành ban công, lười biếng lấy đó làm điểm tựa mà tỉ mỉ ngắm nhìn xuống đám đông phía dưới, chẹp miệng chán nản nói với Edward:

“Nhật nhèo thật đấy. Tiệc tùng, những lời chúc tụng, những khuôn mặt giả dối. Năm nào cũng đón sinh nhật cùng những thứ đó khiến ta phát ngán.”

“Vâng, thưa ngài.”

Edward đứng sau lưng Vic, khẽ cúi đầu đáp, trên môi khẽ nở một nụ cười lạ lẫm.

Vic im lặng thêm một lúc rồi đứng thẳng dậy, khẽ vươn vai nói:

“Mấy giờ bữa tiệc bắt đầu?”

“Ba mươi phút nữa, thưa ngài.”

“Ta đi cho Aro ăn đã.”

Vic thung thảng đi ra vườn sau của dinh thự- nơi Aro cùng những con điều hâu khác của dinh thự sinh sống. Cậu mở cửa chuồng nuôi, tiếng vỗ cánh lập tức vang lên loạn xạ. Aro dường như là con đầu đàn, khi nó ngóc đầu dậy bay về phía Vic, những con khác đồng loạt im bất.

Vic đeo một chiếc găng tay trắng rồi cầm lấy một con rắn nhỏ đã chết thấy trước mặt Aro. Khẽ vuốt ve đầu con ác điều, cậu thì thầm:

“Mày nghĩ cô ấy có đến không?”

Con điều hâu ngửa đầu nhìn cậu, khẽ kêu lên một tiếng rồi lại quay lại với bữa ăn của mình.

“Tao thì nghĩ là cô ấy sẽ đến đấy. Lần này tao không bố trí đội bắn tỉa, cũng không huy động lực lượng vệ sĩ cấp cao. Tao sẽ liều mạng đánh cược xem cô ấy có đủ nhẫn tâm để ra tay hay không.”

“Tao có thể chết. Nhưng nếu như thế sẽ chẳng còn ai bảo vệ gia tộc.”

Dĩ nhiên, Aro chỉ có thể kêu để đáp lại lời cậu.

“Trong nhà này tao chỉ nói chuyện được với mày thôi.”

“À không, trên đời này tao chỉ có thể nói mọi thứ với mình mày.”

“Đơn độc. Mày có thấy mệt mỏi không?”

Vic nhìn bộ lông đen mượt của Aro chăm chăm, đôi mắt xanh thăm nhuộm về một mối và cô độc. Khi một ai đó tiến tới vị trí cao nhất, đồng nghĩa với việc họ phải bỏ lại rất nhiều thứ sau lưng, đến khi ngoảnh lại, mới nhận ra bản thân chỉ còn lại một mình.

Vic nhìn con điều hâu ăn thêm một lúc rồi ra ngoài, tiện tay lột bỏ luôn chiếc găng tay ném vào sọt rác. Cậu hướng về phía bữa tiệc đang diễn ra, bỏ lại sau lưng bóng tối dày đặc mà đi về nơi có thứ ánh sáng rực rỡ nhưng giả dối. Về cô độc chuyển thành sự tôn nghiêm, nét mệt mỏi biến thành sự lạnh lùng găng gượng.

Bữa tiệc bắt đầu. Chủ nhân của bữa tiệc cắt bánh và thổi nến trong sự chúc tụng của đông đảo khách khứa. Trong mắt Vic, không hề có một chút chân thành nào trong những lời chúc kia, lũ quý tộc chỉ như những diễn viên tệ hại đang cố gắng phơi bày sự giả tạo của mình. Sau khi cắt bánh, cậu đi một vòng xung quanh bữa tiệc để gặp gỡ những vị khách. Nụ cười chưa bao giờ tắt trên gương mặt cứng nhắc, thờ ơ. Thi thoảng người ta lại thấy cậu mắt tích ở một góc nào đó rồi thoáng chốc lại xuất hiện.

Một quý cô chừng hơn hai mươi tuổi đi về phía Vic. Cô cầm trên tay hai ly Martini lắc, chia một ly cho cậu:

“Chúc mừng sinh nhật ngài, bá tước.”

Vic cầm lấy ly rượu, mỉm cười nhấp một ngụm. Quý cô trẻ tuổi nở nụ cười ngọt ngào, nhưng dưới ánh đèn mờ mờ, người ta chợt có cảm giác nó thật nham hiểm và dị dạng.

“Ồ. Cô áo ngài có thứ gì đó.”

Nói xong, không để Vic đáp lại câu nào, cô vòng tay qua cổ cậu, tay còn lại khẽ thò vào chiếc túi xách mang bên người, cô gái nở nụ cười, thầm thì bằng giọng đặc sệt nguy hiểm:

“Xuống địa ngục nhé, Black.”

“Đoàng.”

Tiếng súng vang lên giữa khung cảnh vui chơi trụy lạc. Tất cả nháo nhào khi nhìn thấy cô gái với mái tóc đỏ chạy xuyên qua đám đông để thâm nhập vào bên trong nhà chính. Một vài kẻ gào lên:

“Sát thủ quý tộc! Là sát thủ quý tộc!”

Vệ sĩ của nhà Shadow nhanh chóng xuất hiện nhưng cô gái sớm đã biến mất từ lâu. Vài vị khách lúc trước đứng gần Vic hoảng sợ hét lên:

“Bá tước Shadow... chết rồi!”

Trên nền cỏ xanh, vị bá tước gia tộc Shadow nằm bất động với một viên đạn xuyên thẳng qua đầu. Đôi mắt xanh thăm mở trừng trừng vì cái chết đến quá bất ngờ và đột ngột.

Khách khứa bắt đầu nháo nhào, vài kẻ hoảng sợ, nhưng hầu hết đều mừng thầm trong lòng. Vị bá tước đình đám trong giới quý tộc bị trừ khử, đây chính là niềm vui chung.

Quản gia Edward cuối cùng cũng xuất hiện. Ông nhìn thi thể nằm bất động trên nền cỏ, khuôn mặt già nua đầy nét kinh hoàng nhưng trên môi không thể ngăn nổi nụ cười đắc ý, đến mức ông ta phải giấu nó dưới phần cổ áo măng- tô dựng ngược. Mãi một lúc sau, Edward mới lên tiếng:

“Liên lạc với Scotland Yard.”

Trên đỉnh thượng của tòa nhà chính, có một cô gái với mái tóc đỏ tung bay đang bật cười khanh khách.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.